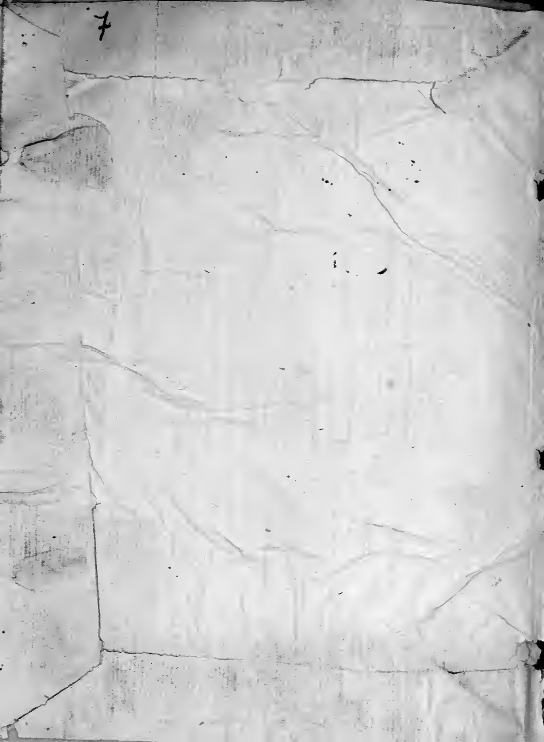

7

Copie la portada.

M. S. 4.º pergamino, foliado hasta 162, sin el índice, q. va al fin, completo, bien conservado.

R= Zapata. de Incarnat. 3.ª part.

ERTA PARS CONT. DUN VER-BI INCARNATIONE E- PFECTONB CHRIS-TI AUTHORE RR. P. P. ZAPATA ANTI-QUARENSI SOCIE-TATIS IESU PR-IMO THEOLOGIE PFESS. IN COLLEG.

Divo Hermenegildo
R. A. M. S. et S.ti ofi-
tii inquisitionis Qualifi-
catore. Eius Discipulus humi-
lis Baccalaureus Balthasar à Re-
gibus De Azevedo 14 ante Kalen-
das Octobris anno Dni M.DC.LXXVII.

[illegible] 1.a [illegible] Christi Domini.
Assertio 1.a an Christi humanitas sanctificetur fra[illegible]
[illegible] Hypostatica. Sectio 1.a de Unione
Hypostatica [illegible] Subsectio 1.a an Unio Hypo-
statica distinguatur realiter ab humanitate et Verbo Divino.

Controversia 1.a

De Sanctitate Christi Domini

Dissertatio 1.a

An Christi humanitas Sanctificetur formaliter per Unionem Hypostaticam.

Sectio 1.a

De Unione Hypostatica explicatur.

Subsectio 1.a

An Unio Hypostatica distinguatur realiter ab Humanitate et Verbo Divino.

[illegible] indignatio [illegible] de Divini Verbi Incarnatione, et perfectionibus Christi [illegible] in eaque ut tam [illegible] modo, quo [illegible] tas [illegible], ita brevitati operam dabo, ut [illegible] nihil [illegible] Theologis disputatum, [illegible] intactum relinquam: et ut hanc meam de brevitate [illegible] fidem [illegible] repignerare, statim rem absque ullo alio praeludio aggredior.

Dubitatur an Unio Hypostatica qua humanitas Christi physice et realiter unitur Verbo Divino sit realiter

dista ab humanitate, et Verbo Divino.

Sit nostra Conclusio. Unio Hypostatica, qua humanitas Christi realiter, et physice unitur Verbo Divino, est realiter dista ab extremis unitis, nempe ab humanitate, et Verbo Divino, tam divisive, quam collective sumptis. Ita docent maxima pars Divi Gregorii, Ochamy, Baconii, Cajetani, Alvarez, Gonet, et alios Thomistas et etiam Doctor Pater Valencia, Nadin-gus, et alios modernos Doctores. hanc conclusionem intuentes, probant, et multorum effugia praecludunt libro 1º philosophiae Disputatione 4ª dissertatione 2ª Sectione 1ª et ex ibi dictis eam breviter, et efficaciter suadeo. Ea, quae possunt realiter separari, realiter distinguuntur; Sed humanitas Christi et Verbum Divinum possunt realiter separari ab unione humanitatis cum Verbo: Siquidem humanitas Christi, et Verbum possunt realiter existere, sive coexistere, quin realiter uniantur; nam humanitas Christi, cum sit eiusdem speciei infimae, ac reliquae humanitates, posset existere unita Verbo Divino, imo post ab illo dimitti: ergo humanitas Christi, et Verbum Divinum, sive divisive, sive collective sumantur, realiter distinguuntur ab unione humanitatis cum Verbo: ac consequenter Unio hypostatica humanitatis cum Verbo realiter distinguitur ab humanitate, et Verbo tam divisive, quam collective sumptis. haec argumentum adeo efficax est, ut Auctores Diversae Sententiae post tot saecula, nihil meditati fuerint, quod eiusmodi enervare potuerint.

Cum Thomistis respondeo, Gonet disputatione 6.ª articulo 3º, paragrapho 2º numero 63º humanitas

et hypostaticè unitus Verbo Divino ponitur quidrealem verum non de novo existentem, non tamen subsistentiæ unionis, nec solum in hac, aut solum personalitatem verbi; Sed ipsum in hac utrumque Divina personalitatis, ut Connotantis Divinæ subsistentiæ per modum ipsa Complentis et trahentis; et ad quod requiritur personatus, actio unitiva Dei, per quam personalitas Verbi Divini dicitur non tua.

Hæc solutio longe aberrat a bona philosophia. Quia actio illa unitiva Dei, ut sit formaliter primarie quæ sit personaliter transiens, debet habere terminum quem producat; Sed non potest habere alium, nisi unionem hypostaticam realiter ab extremis distinctam, et copulantem formaliter Verbum et naturam humanam; habet enim pro producto unionem hypostaticam realiter ab extremis distinctam, et copulantem Verbum et naturam humanam. Minorem suadeo; quia non illius illius actionis, quæ per eam producitur, non potest esse subsistentia Verbi, quæ increata est, et optimum ab Eterno: neque creata, quia creata potest produci, non unita Verbo: immo quod pro Domine actione. 4º creata fuit producta per actionem determinata a predicta actione unitiva, sive assumptiva: nec aliud potest assignari ut terminus illius actionis, etc.

Respondet Doctor n. 65º terminum productum in assumptione, sive actione unitiva esse hoc compositum ex Divino et creato, quod dicitur Christus. Ad Verbi instans non potest compositum, sive terminus qui totalis producitur, nisi producatur, saltem terminus formalis: inde n. 68vo assumptus eternus ex co pro du-

ducit⁹ huj⁹ qu², Siue totalis, q^d huj⁹ formalis actio¹ alĩq^u ... dicat et Diungit⁹ alteri extremo, siue q ead̃ actio huj⁹ ille formali ꝓducat⁹, siue supponat⁹ ꝓductu⁹ ꝑ aliq actione, siue eti sit aliquid superaddit⁹. Et rao ẽ, q ex illa Diunctione precise huj⁹ formalis cu altero extremo resultat totu, q^d antea n̄ erat.

Sed ẽ euidenter.

Ex illa Diunctione precise huj⁹ formalis cu altero extremo resultat totu, q^d antea n̄ erat; Sed ex illa Diunctione precise hu⁹ formalis cu altero extremo n̄ pot resultare totu, q^d antea n̄ erat, nisi ipsa Diunctio sit aliquid superadditu et distu ab extremis illis, quæ antea erant; ergo illa Diunctio ẽ aliquid superadditu et distu ab extremis, quæ antea erant. Sed Diunctio illa ẽ formalis Vnio humanitatis cu Verbo; ergo formalis Vnio humanitatis cu Verbo ẽ realiter distat et superaddita Verbo et humanitati coexistentibus.

Ocurrit Gonet n̄o 6{?}, asserito q illud superadditu n̄ ẽ Vnio formalis, siue vinculu mediu et realiter distu ab extremis; Sed ẽ actio Doicatiua, q^d huj⁹ formalis ẽ stante actualitatis, et sit ex se ipso formaliter totu illud, q^d sua Doicatio, siue exercitiu efficiendi aliud extremu dicit in Verbo, pot Doicari a se ꝗ alio superaddito, q sit Vinculu medium et realiter distu ab extremis. Lt̃ n̄ posit Doicari aboꝗ alio superaddito, q sit ab Doicatiua, et ideo cu Verbu Diuinu sit ita extremu alteri Doicabile, Vt ... actu puru, et rae sui summe actualitatis ... sibi sug Doicaq n̄ Diungit⁹ siue n Doicat⁹ alteri

extremo et aliquid superadditum quod non est unum et unionis
Sed est ipsum immediate connotando actionem tamquam
aliud extremum sibi applicatum.

Flane v.o doc. 3 ... cre-
dendum difficile hoc ad quod ... n° 51. probatur ver-
bum Divinum unitum actu et formaliter humanitatem assumptam
quod exercet in ea rationem ultimi complementi: Sed
exercet in ea rationem formaliter per suam personalitatem abs-
que aliquo alio intermedio: ergo probatur formaliter ab ea, a
quo solo etiam modaliter dicitur humanitas unita: minor ev-
idet. Certe nam verbum Divinum unitum humanitati non
complementum et ultimum, necesse quod per quod ille fa-
liter unitur sit ipsum actuale exercitium terminandi. Minor
a priori: nihil creatum potest esse actuale exercitium, sine actu [illegible]
virtutis [illegible] personalitatis Verbi ad extra: quod et [illegible]
Dari. [illegible] infinitum verbum Divinum et actus purus in
ratione [illegible] humanae, quae ipse Deus absolute in ratione principii produc-
tivi. Sed ex eo quod Deus est simpliciter infinitus et ac-
tus purus in ratione principii productivi, non potest exercitium actuale
producendi res ad extra esse aliquid a b illius infini-
tate virtute productiva [illegible] distinctum: Et ideo docent
Doctores [illegible] Deum non producere ad extra per actiones formaliter
transeuntes, sed virtualiter tantum quae quidem [illegible]
ab increata sine virtuali distinctione, ratione perfectionis
virtute illius operativae: Ex eo quod verbum Divinum in-
finitum, et actus purus in ratione termini humanitatis, exercitium
actuale terminandi [illegible] non potest esse aliquid creatum, et ab
illius personalitate realiter distinctum.

Ex eo quod verba sonet,

ne alienis verbis tanti error vis minuatur; nihil quidquid doctrinae huic videtur convenire esse, et probo, quae adduxit iste auctor, mensurata, et examinavit, Deum esse quidquid Deus est physicat, Deus est et indefectibile:

Sed exercitium actuale trandi in humanitate sive Dicao, sive Dunctio, sive unio formalis realis Dei cum humanitate non est Deus, et est quid defectibile: tum quia potuit Christi humanitas existere, quin Deus esset illi hypostatice unitus: tum quia ab eterno fuit, sed in tempore incepit existere: quod exercitium actuale trandi in humanitate, sive Dicao, sive Dunctio, sive unio formalis realis Dei cum humanitate non est actio Dei realiter formaliter deiphisicata.

Dicendum 2°. Possunt existere simul Deus et humanitas Christi quin Deus sit unitus hypostatice humanitati: quia ut Deus sit realiter unitus hypostatice humanitati, aliud suppositum requiritur distinctum realiter a Deo et humanitate realiter sibi coexistentibus. Probatur consequentia: quia duobus extremis tam extrinsece, quae intrinsece invariabilis non possunt verificari duo contradictoria; sed illa extrema esse unita realiter hypostatice, et non esse unita realiter hypostatice, sunt contradictoria; ergo etc.

Dicendum 3°. quod solus id, quod ponit Deus existere Verbi Divini, et existere humanitatis, adest existentia eterni Patris, et Spiritus Sancti, et existentia ipsius humanitatis; et tamen nec Pater eternus, nec Spiritus Sanctus est unitus realiter hypostatice humanitati Christi. Dicendum 3° neque Verbum Divinum est unitum realiter hypostatice humanitati Christi, nisi supaddatur unio formalis realis a Verbo et humanitate realiter distincta.

Dicendum 4°

Actualem experientiam terrandi, siue viuendi humanitatis cum Ver-
bo Diuino prout actualiter terrat, sicut dicit, non potest realiter aliquid
se ipso formaliter non terrans, neque viuens; sed personalitas
Verbi est aliquid se ipsa formaliter non terrans, neque viuens
illa humanitas: ergo actualis experientia terrandi, siue viuendi huma-
nitatis cum Verbo non est personalitas ipsius Verbi. Minor suadetur. quia
personalitas Verbi erat ab eterno, quin actualiter terraret, siue
viueret ea humanitas, et ipsa humanitas assumpta posset quin
aliqua hypotesi dimitti, et etiamen, esset et perseueraret
personalitas Verbi: ergo et &c.

Dicitur 5.o quod ponet in carnatio
est illa actio vnitiua, quae quidem est actio realis, quam vt bene
infertur ex illo Ioannis cap. 1.o Verbum caro factum est: et
enim Verbum non potuit fieri caro absque effectione, productione,
et actione: ergo est ea actio, effectio, et productio aliqua ad Verbum
factum est: non humanitas, nec Verbum, vt ea ostensum est: ergo compo-
situm ex Verbo et humanitate vnitis resultans. Sed impli-
cat compositum Verbi fieri per illam actionem, et saltem ipsam
compositionem non fieri per illam actionem: nam cum nec Verbum, nec huma-
nitas facta fuerit per illam actionem, aliquid praeter humanitatem et
Verbum factum fuit. quod aliud non potuit, quam Verbum caro
factum est; et quin daretur compositio nempe Christi Domini quasi ter-
ne Deum apud compositionem: ergo compositio facta fuit per eam actionem:
sed compositio est vnio hypostatica: ergo per eam actionem vnitiuam
facta fuit vnio hypostatica a Verbo et humanitate realiter
distincta.

Dicitur 6.o quod tota trinitas est causa efficiens incarnationis,
sicut constat ex concilio toletano 11.o in confessione fidei:
in carnatione quoque huius filii tota trinitas operante

Credendae. Et ego Conibor Lateranensi, relato cap.
Firmiter diffiniat trinitate, Vbi de filio Dei:
a tota Trinitate Deitier incarnatus. Ergo, quod Divino
hunc dicitur. Si Unio hypostatica foret praedicata
ad Unitatem designificatas cum personalitate Verbi, nec
tota Trinitas esset eius ea efficiens et operativa: nec
Verbum Divinum dicitur Deitier incarnatum: nam trahi-
tas designificata cum filiatione, et [illegible] opposita
relationi paternitatis, et spirationis passivae, [illegible] procedit
a tota Trinitate, Secundo Probo. Quicquid est aliquid ad
extra productum a tota Trinitate: sed hoc neque est
aliud, nisi Unio hypostatica distans realiter ab ex-
tremis Unitis: ergo et 2a.

Nec proficit Gonet, dum saepe
recurrit ad exemplum materiae [illegible], quae et unita formae nil
aliud importat, nisi materiam ipsam denotantem entitatem
formae illam informantis et actuantis: quia materia
tet formam per suum actum illam informantis debet suppo-
nere actionem unitivam generantis, per quam forma educe-
tur materiae tamquam actum proprium per: quae quidem generatio
creata, ut clarius et probabilius explicat magister
Albarez, est ipsa Unio materiae cum forma. Inutiliter ergo re-
currit ad hoc exemplum Gonet 1o quia propter eandem
rationem materia ut unita formae debet importare unionem
materiae et formae realiter distinctam. 2o, quia cum post existere
formas, quam inficit et actuet manens entitas formae
ut informans et actuans hanc materiam importat praeter
materiam et formam unionem ab utraque realiter distinctam. 3o quia
et generatio creata ponit esse simul unionem materiae cum

fra: q^a defi^t, q^do m^a et fra^{li} sunt [illegible] ad t^a identifi^ficata vel p^sonalitas vel alia n pot e^e Unio, qua verbu copulet, huatam; q^a n deficit, q^do verbu vere unitu huatam.

Ad argum. contrario, dicessa maior distin^g. q^{do} m^s sed exercet in ea rag^e tri et quod fraliter ... sua p^sonalitas: dicendo m^s et quod et et quod [illegible] no ptne [illegible]: ad huius p^bat^m neco aug. ad eius p^bag: dicessa maior neco m^s etenim hoc debet e^e firmu p^rius: n pot aduenire de novo aliquod praty, nisi de novo adueniat aliquid, quod sit de fral, intrinseco, et essali ipsius dstitutivo: sicut n pot deystrui aliquod praty, nisi destruatur aliquid q^d sit de fral intrinseco, et essali dstitutivo ipsius: q^o neq in creat, neq in Deo pot aduenire de novo radicaliter p^ducentis, seu actualiter [illegible], quin adueniat aliqua entitas, nempe actio, seu unio, quae sit de dstitutivo frali intrinseco et essali illius denominati actuali p^ducentis, seu et actualiter [illegible], neq pot de novo destrui, quin illa eadem entitas de novo destruat.

Unde stlo supposit. ex Thomistis obiectio actio Dei p^ducti ad extra distinctiae fraliter in ipsa Divina virtute p^ductiua: manly hyc existat ab Eterno et sit Dei ferens ad p^ducendum et n p^ducendum actualiter ad extra, n pot e^e actualiter unitum p^ducendi ad extra. siquidem ... p^orit, q^a in actualiter p^ducat, tum ab Eterno q^{ua} rurorsum; [illegible] in tempore p^duct, tum et in Eternum [illegible]

nery, quas nunquam productura est. Sic Divus Thomas 3 parte q[uaesti]o dixit 4o et articulo 1o ad 14 Dicitur enim Deo creare actiue, et non creari passive. Creatio ubi etiam talis solum usurpat creationem ~~[illegible]~~ in latione quadam signae, et de hac Divinae Voluntatis, quam vult ab eterno producere in tempore creaturam, appellat creationem actiuam, quae sane Divina Volitio non est formaliter productio, seu actio; sicut productio unionis non est unio, nec productio durationis duratio. Unde etiam est quater ergo eas, quod actuarum exercitiis unitae Divinitatis formaliter in personalitate Verbi.

Sed ut suppetias feram magistro Gonet nutanti in hoc pedis sua. Et sit de essentia unionis uniri actu pro aliqua temporis duratione: sicut de essentia actionis productivae producere pro aliqua duratione temporis; non tamen est de essentia Unionis Unire actu pro omni duratione temporis, in qua existit; sicut non est de essentia actionis producere pro omni duratione temporis, in qua existit: ergo personalitas Verbi potest ex Voluntate Divina creare [illegible] ferre unio humanitatis cum Verbo pro aliqua duratione temporis. Antecedens patet: quia non est de essentia productionis, ut in quouis signo, in quo intelligatur existens, etiam intelligatur producens actualiter; siquidem spiratio actiua, sive potentia spiratiua Spiritus Sancti prius in Patre, quam in Filio, et nihilominus in illo priori signo prius quam intelligatur in Filio, non producit Spiritum Sanctum: nam Spiritus Sanctus non potest intelligi procedens, nisi intelligatur a Patre et a Filio procedens: et in illo priori signo, prius quam intelligatur spiratio actiua in Filio, non potest Spiritus Sanctus intelligi a Patre et a Filio procedens: ergo etc. 8a

Resp. neg. do argum. quia exercitium actuale uniendi nunquam pot existere, quin actualiter uniat extrema; sicut actuale exercitium producendi, nunquam pot existere pro aliquo ag[ente] tanti realiter, imo neque signo rationis, quin actualiter producat: alioqui enim actuale exercitium uniendi, et producendi fuerit, pro aliquo signo formaliter non uniens, et aliquo signo formaliter non producens. Ut pro illo temporis signo, in quo solum conveniet actualiter, producerent actualiter.

Nec pariter argumentum ex sanctissima Trinitate urget: quia pot intellectus spiritus sancti praecedens absolute et simpliciter, non intelligat, cuius generatio actualis est passiva et spiratio passiva spiritus sancti, intelligat, in illo priori signo, ideo spiratio actualis pro illo priori antiquius intelligatur, et non filio producat spiritum sanctum. Sequitur et eventualiter productionibus verum: quia a nullis ratio indistincta a passione: et ideo idem est formaliter producere effectum atque effectum produci a causa. Ratio ei quae in creatione deest ratio, quae suadet non distinctionem dictam actionis a passione. haec dixerim de hoc ergo in materia de trinitate.

Alii vero recensentur cum P. Balencia et cum eorum doctrina recurrunt ad decretum Dei liberum, asserunt: Verbum divinum unum humanitati ratione decreti liberi, quo Deus Verbum unum humanitati decernit. Sed contra quia hoc liberum decretum Dei, vel est obiectum dictum ab aeterno, vel est decretum Dei, quo vult Verbum et existit humanitas secundum se, imo et reflexe ipsum suum decretum; vel si verum: quod Deus aliquid vult ex parte obiecti, cum decernit

7

humatoque in ultimo Verbo, quod non vult, quod decernit, et Vult humatoque in Verbo, et suae Volitionis, quin Velit Verbum humanari, quod quidem sit valde inadequate dictum ab illo aggregato. Sed hoc est unio quae datur unio hypostatica adequate dicta ab extremis. Si dicatur quod ipsum decretum liberum Dei ex suo motu fundendi non fuit unicandi ea extrema; atque deinde potest Deus amare Verbum Dei, et humatoque; imo et reflexe suum amorem, quin Verbum uniatur humanitati.

Sed hinc plura inferuntur absurda. 1º: quod decretum Dei est extrinsecum valde humatum; sed per te decretum Dei est unio humatatis cum Verbo: ergo unio humatatis cum Verbo est extrinseca ipsi humatati. Secundo, cum id dicant in creatis, quod hoc est hoc valde inadequatae Dei. Probo consequentiam: quia non est hoc in extrema, Ultrum stant ratione et unita. Sed ea extrema ut unita dicunt unionem, ac consequenter in horum sensu dicunt decretum Divinum: ergo hoc est hoc dicet decretum Divinum; ac proinde decretum Divinum distinctum sive ut quod, sive ut quo hoc. Sed decretum Divinum est realiter Deus: ergo hoc est hoc est valde inadequate Deus, aliquid Divinum. 3º quod unio, quae dicit in Volitione non exit physica, et realis, sed tantum affectiva. 4º quod via aperitur ad negandas omnes uniones, quas bona pars suadet. Ultimo si decretum liberum Dei potest esse unio realis extremorum, potest etiam esse actio, duratio, ubicatio, albedo, et cetera: quod quidem absurdius est. Insuper hanc doctrinam loquendo de actione late impugnavimus in physica libro 2º et 3º tract. unica dissertatione 1ª sectione 1ª.

Per Lhadingum recurrit ad virtutem [illegible] ver-
bi [illegible] humanitatis perseq. et penetratiq. et ad huius ultima
dispositionem negat [illegible] que libertatis unionis [illegible]
sed [illegible] 1º, q. ut diximus 2ª [illegible] Dro. 2ª dissertatione 2ª
nulla dispositio ex parte humanitatis praecedit ad unionem cum Verbo,
dicens dona [illegible] humanitatis Christi [illegible], et ole-
venit [illegible] unionem hypostaticam. Dicendum 2º, quod eadem dispositione
[illegible] humanitatis [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible]. 3º
quod penetratio et ultima dispositio [illegible] [illegible]
hypostaticae substantialis, ut dicemus [illegible] 4º quod ex-
trema et ultimo disposita dicant penetratiq. nam sicut
[illegible] penetratae et ultimo disposita ad unionem, necesse
est quod extrema et ultimo disposita ad unionem involvant
penetratiq. Sed extrema et ultimo disposita ad
unionem distinguuntur realiter ab ipsa unione, quod extre-
ma et penetrata, et ultimo disposita ad unionem distinguun-
tur realiter ab unione. [illegible] minor, quod ultimo dis-
positum est tale dicit realiter distinctum ab eo, ad quod consti-
tuendum ultimo disponit. Sed extrema ultimo dis-
posita ultimo disponunt ad constituendum compositum
[illegible] resultans: ergo extrema ultimo disposita et
ultimo disposita distinguuntur realiter a composito
actualiter constituto. Sed compositum distinguitur, nisi
[illegible] compositionem, sive unionis: ergo distinguuntur realiter
ab unione.

Alii tradunt unionem [illegible] quid reale, [illegible] distinctum rea-
liter, sed solum virtualiter ex [illegible] ex parte obiecti
ab ipsa humanitate. Sed hoc [illegible] implicatoriam, nam
humanitas [illegible] Verbo, [illegible] quid separabile ab humanitate

realiter et physice: quod est quod distinguitur non solum formaliter sed realiter et physice ab humanitate. Dicendum est negative; quia separabilitas est signum evidens distinctionis realis.
Subsectio 2.a an unio hypostatica sit idem realiter cum productione humanitatis Christi.

Subsectio 2.a
an Unio hypostatica sit idem realiter cum productione humanitatis Christi

Hic quaestio inter Recentiores non immerito facta est celebris. Partem affirmativam valde illustrat Pater Bernal hic disputatione 11.a sectione 2.a, eiusque tamen quidquid ipse dicat, inventor non fuit: illam enim satis probabilem vocat Ximenez Doctor disputatione 8.a sectione 1.a paragrapho 2.o; et ipsam absolute docet Pater Valencia tomo 4.o disputatione 1.a quaestione 1.a puncto 2.o paragrapho cum dicimus, et Pater Molena 1.a parte quaestione 14.a articulo 13.o disputatione 18.a membro 4.o paragrapho 1 ad verum: quibus subscribunt Pater Wadingus disputatione 4.a de Incarnatione dubio 38 paragrapho 2.o, et alii Recentiores ingenio celebres. Partem vero negativam defendunt Doctores Theologi, et inter eos validissime Pater Suarez ubi supra, et Pater Alderete disputatione 32.a.

Sit nostra conclusio cum Doctoribus: unio hypostatica non est idem realiter cum productione humanitatis Christi Domini. Probatur

1.o ex Divo Thoma 3.a parte quaestione 4.a articulo 2.o cuius sunt verba haec: Unde illud quod assumitur, praesupponitur intellectu assumptioni, sicut illud, quod movetur localiter, praeintel-

Ut ipsi monui, quid, quod assumit, debet intelligi existens ante assumptionem; sed humanitas, cum proprie assumitur a Verbo Divino, debet intelligi existens ante assumptionem, et producitur humanitas in ipsa assumptione, seu incarnatione, seu hypostatica unione.

Respondent nonnulli Recentiores, substantiam praesertim liberam Virginis, sive voluntatem, assumere sibi suas accentias[illegible]: sicut dicimus assumere hanc vel illam etc. actiones vitales suas volitiones, quas sibi [illegible], et tamen nulla accentia intelligitur ante assumptionem existere; sed ipsa assumptione, et eductione producuntur etc. et 8ª.

Reddunt cum Illustrissimo et Reverendissimo Divo Thoma et Theologis cum [illegible] de voce valde indifferendi [illegible] fatearmus voluntatem concurrere suas volitiones [illegible] existentes: nam ut tradidi in ultima disputatione a 2ª dissertatione 4ª sectione et subsectione 6ª volitio, et intellectio, et quivis alius actus vitalis intentionalis [illegible] mediante unione dicta, verum 4ª sub[illegible], negotio [illegible] eas sibi proprie assumere: quidquid assumitur, debet intelligi existens ante assumptionem.

Nec proficiunt, si dicas te non assumptionis nil aliud intelligere nisi exercitium, quo Verbum Divinum sibi [illegible] [illegible]: nam hic [illegible] disputamus de sensu, in quo [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] assumptio. Sed de assumptione [illegible] et [illegible] signate, [illegible] [illegible] intelligant, qui in hoc mysterio [illegible] [illegible]; [illegible] de Verbo Divino [illegible] [illegible] potuit producere [illegible]

p[ro]p[ter] a[liqu]a q[uae] simul est Unio huctae cu[m] Verbo; Cet[er]u[m] in illo Verbi Divini haberet sibi gratiose huiu[smod]i illa n[on] assumeret.

Addunt et[iam] alii Recensiores exemplu[m] a motu locali desumptu[m] et importunu[m], et facile possumus retorquere: 1°: q[uia] in omni motu strictè talis p[er] se t[amen] localis dicatur successio, mobile n[on] solu[m] ordine n[atu]rae, sed et[iam] tempore p[rae]cedit ad motu[m] localem: q[uia] h[uius]m[od]i assumpta deberet p[rae]cedere n[on] solu[m] ordine n[atu]rae, sed et[iam] durat[ion]e ad assumptionem. 2° mobile debet p[rae]cedere, q[ui]a est motus ca[usa]: sed h[uius]m[od]i assumpta n[on] e[st] ca[usa] assumptionis, sed ip[s]um Verbum assumens, (Deus Divinus) sive p[ro]ducens Unio: q[uia] et &c.

Pro Exemplo a Motu locali desumpto n[on] e[st] importunu[m], q[uia] sicut motus localis, quo movetur a[liqu]a q[ua]litas, n[on] pot[est] [illegible] ipsius q[ua]litatis, mobile debet p[rae]cedere q[ua]litas saltem prioritate n[atu]rae ad motu[m] localem; ita assumptio n[on] pot[est] e[ss]e p[ro]ducta vel assumpta, q[uia] a re assumpta debet p[rae]cedere saltem prioritate n[atu]rae ad assumptionem: q[uia] exemplu[m] e[st] ad r[em], et p[ro]bat intentum.

Nec instantia sunt aliquius momenti. Ad 1a q[uia] n[on] in omni motu strictè dicitur successio: nec o[mn]e mobile debet p[rae]cedere n[on] solu[m] ordine n[atu]rae, sed et[iam] tempore ad motu[m] et[iam] localem: et cu[m] ut docui libro 5° et 2° physicorum, et Unica dissertat[ion]e 2a et sec[tione] 2a n[on] requiritur ad motum q[uod] mobile p[rae]cedat tempore. 1°; q[uia] a[liqu]i motus sit transitus duplici p[ro]p[ter] nempe actio et passio; et nemo dixerit ad r[atio]n[em] motus requiri, q[uod] p[rae]cedat tempore ea movens: q[uia] p[ro]bat[ur] a[liqu]a actio sit. Tum loquitur erit, q[uod] passus sive subiectum antecedat tempore ex pri-

hac fit ... motus acquisitus 2°, quia omnis motus, cuius nostra talis est ipsius terminus, dicitur stricte motus; sed forma substantialis et ... exercet munus Verbi, non Verbum suam proprietatem, quae non praecedit tempore, et movet per eam: ergo ex ... realis ... sub ... motus instantanei realis sequentis acquirendi non requiritur ad rationem motus, sed sufficit praecedentia ordinis.

2a. quod mobile debet praecedere, ... causa efficiens motus effectivi, et subiectus motus formalis; quae divisio motus sufficienter explicatur ubi supra: et sit humanitas, sed Verbum divinum assumens virtute suae ... et Deus ... productus ... sit causa efficiens assumptionis, nihilominus, neque Verbum, nec Deus, sed humanitas Christi est subiectus unionis, et ideo utpote subiectus substantiale debet ad illud praecedere ordine, quod ... quae antea habebat, formaliter movetur non motu effectivo, sed motu formali. quae doctrina ... confirmat D. Thomas in 3a. dist. 5a. q. 3a: ... naturam potius ... non praecessit tempore ad ... hypostaticam, quia simul fuit caro, et caro Verbi caro: ... quamvis non praecessit tempore, praecessit tamen secundum modum intelligendi: et quod sufficit quid clarius.

... 2° ...

Physicis libro 2° ... 3a disputatione 2a ... obstendi ... Bernal ... non posse ... in actione productiva, quae simul sit ... ad subiectum, et ... unio formalissima ... supponit ... extremum existens, sed ... productiva humanitatis non supponit ... extremum existens; alterum ... extremum ...

pe Verbi suppositi existens et alterius existere facit non
ipsi huatas: e ad productiua huatatis n potest esse Vnio ipsi
us huatatis cu Verbo. — Prob. maior 1°: q. Vnio recipit,
et substentatur in huatae; et Vniuersaliter et ipsius ex ad
uersariis Vnio hypostatica recipit et substentatur
in ma et fra; sed q recipit et substentatur, supponit
existens ad id, qd recipit et substat, ergo &a.

— Probatur eadem
maior: q. a est ce supprior ordine sua calitate; sed ma
et fra sit ce intrinc hypostaticalis: et huatas est ca intrin
ca illius hypost. qa est Christus supprior calitate, qua
mediante causant hypostasim. Sed Vnio est calitas, qua ma
et fra causant hypostasim formale: et Vnio hypostatica est cali
tas qua huatas Christi causat intrinsece hypostasim, nempe
Christus: ergo Vnio n potest esse ad, qua producit fra naturalis nec
Vnio hypostatica potest esse ad, qua Christi huatas produ
citur. — Probo cons. q. a ad ipsa productiua fra, seu huatatis est prior
fra, seu huatate: sed Vnio est hypostatica non est prior, sed
posterior huatae: ergo esse ad productiua fra, seu huatatis.

— Probo
3o. Ducitur q. complementum substantiale actuale vt tale debet
aduenire subiecto existenti, quod complet: ergo complementum
substantiale actuale vt tale debet supponere existen
tiam subiecti, quod complet. Sed Verbum Diuinum vltimum per
se [illegible] huatae est complementum substantiale actuale
vt tale huatatis: ergo debet illi existenti aduenire, illiq.
supponere existentiam. q. Vnio hypostatica non potest esse de eo
de hoc productiua huatatis. — Probo antecedens, q. a Vnio hypos-
tatica aliquatenus est actualis forma, quo praeciso actualiter

Verbum Divinum [illegible] et humanitatem; supponit ipsam humanitatem exi-
stentem; sed ad productionem humanitatis supponit humanitatem exi-
stentem: Siquidem est eius formalis unitio: ergo Unio hyposta-
tica [illegible] potest esse productio humanitatis.

Probo 4°. naturam productam

angelis, seu humanitatem Christi non est ipsius personalitas; neque unio
ipsius ad personalitatem ipsius: ergo productio humanitatis Christi
non est unio ipsius ad personalitatem Verbi. Consequentia semper urget
a paritate.

Et ideo negant adversarii, et docent unionem creatam
Angeli esse [illegible] substantialem, et simul subsistentiam ipsius Angeli;
Immo et esse eius unionem cum natura Angelica; Nam cum natura Ange-
lica [illegible] in alieno supposito, et reddit [illegible] indigens alio, a quo
substantialiter compleatur, et subsistit.

[illegible] supra

hoc [illegible] ad [illegible] impugnat acute primo. Antiqui
heretici ideo erraverunt circa Incarnationis mysterium, quia non
distinguentes hypostasim, sive subsistentiam, sive
personam a natura, alii ut Eutychiani negabant in Christo
duas naturas, quas Ecclesia Catholica negat duas pro-
prietates [illegible], alii ut Nestoriani admittebant duas per-
sonas, quas Ecclesia Catholica duas naturas in Christo
fatetur [illegible] affirmabat. Radix horum errorum fuit illud
Iudicium, quo heretici affirmabant, neque et hypostasim esse
[illegible], ut testatur Epiphanius in [illegible] generali
[illegible] 6a paragrapho nequaquam. Sed isti heretici
non errabant quia affirmaverunt [illegible] ab [illegible]
natura: nam [illegible] anacreata non est dogma
Catholicum: eamque plures Catholici Doctores negant:

imo ex dictis productionis humanitatis ab ipsa humanitate produc-
ta satis constat ex eo, quod hac positas hypotheses et habilis
parentiam productionis Ecclesia Catholica, qui docuit inter
subsistentiam et quod asposuit, in intellectu nostro subsistere
propriet naturalis naturae productionis naturae etenim si hoc intelli-
gerent, non errarent hæretici illi, offirmando idest hypos-
tasimet nostra; siquidem non aberrarent a fide catholica,
si asererent inter productionis creatis, et nostra ipsa productis
in dari distinctionem realem quod optime ex fide Divinae in Christo
natur producto humanitatis a divina Verbi subsistens.

hoc ansu

Tanto molimine acutequidem, sed non solide ex eo qui sta-
tuit. Etenim illi hæretici errabant, qui non admittebant sub-
a non distinctionem quia errabant, qui non admittebant subsistentiam
substantialem positivam complentem humanitatem, et ipsam ante uniendam,
et subsequentem et terminantem; siquidem tale complementum
positivum pertinet ad fidem, et idcirco et scotistis no-
minalibus, alijsque nostrae scholae Doctoribus, illud negamus:
quod fidei catholicae a qua hæretici illi errabant,
intelligebat non subsistentiae, quinimo ea dicta cadit.
Illud complementum positivum et quod defendit, quod alius
Aldarete, quod et ipse tenet, ex adversarius satisfa-
cere huic inferat.

Ob Ecclesia Catholica non subsistentiam
intelligat illud quod positivum substantiale, et substantialiter
manifeste explet et hanc humanitatem, et ab istam separabile,
atque a Verbo Divino supplebile, et inde in quo simplice
hoc diximus, ex rationale scribitur inquirendum, relinquit
Theologis quod ex hæretici illi errabant, quia
indicabant productionis naturalis hic de distinctiva humanitate; sedque

indicabant, neque subsistentia positiua, subsistentialis, nec productiue, neque aliquid aliud substaliter saltem negatiue seplerentur, ex tranfluentiae, et per Verbum Diuinum supplebile erat dissiparetur creata, quapropter dummodo defendat, et affirmet tum separabilitatem subsistentiae humanae, tum supplebilitatem subsistentiae creatae per Verbum Diuinum, Catholice affirmat, et defendit, siue in entitate positiua subsistentialis, siue in productione, siue in ulterioris manducans negatione, hoc ille non explicata ponat, numerus et est a physica subsistentiae & varior opinandi modus.

Impugnat 2° idem author: quia si per duo humanitas erit unio ipsius cum Verbo Diuino, ad generatiua, qua Deipara producendo unioque cum corpore, genuit humanitatem Christi foret intrinsece supernalis; siquidem produceret, et attineret partialiter unioni hypostaticae supernalis; sed id non potest substineri. Probatur et 2°, probatur minor: quia Deipara fuit uere et proprie mater Christi: sed non potest esse uere et proprie mater Christi per actionem supernalem: nam est essentiale et proprium matris, quod [illegible] naturalis; non [illegible] obedientialis: et ideo est anima, sed non [illegible] Virginis ex [illegible] influxu in humanitatem Christi, Virgo non erit uere et proprie mater Dei: ergo et 2°.

Hoc argumentum et inefficax 1° quia ut diximus [illegible] disputatione 2a dissertatione 1a sectione 2a Deipara fuit uere et proprie mater Christi, et exhibendo concursum supernalem in unione hypostatica supernalis, quia uere genuit Christum producendo unionem cum corpore prius naturaliter, et ideo et supernaturaliter, et naturaliter, sed obedientialiter ope-

rantibus circa Unionem hypostaticam humanitatis cum Verbo:
Nam sicut intellectus noster vere unit intelligendo e-
minenter; quia efficit equivalenter, quamvis emi-
nentiori modo, quidquid efficit, quando intelligit formaliter,
sive producit formaliter intellectus formalis: ita Deipara
fuit vere et proprie Mater Christi, quia absolute ge-
nuit Christum personalibus, etiamsi eminenter elevatis
in ordine ad unionem hypostaticam non aliter, ac formaliter
concurreret, eminentiori tamen modo. Quae doctrina poterit
adversarius accommodare actioni generativae Virginis,
quae terminabat unionem hypostaticam.

ff

Dico 2°, quod possum probabili-
ter tenere generationem Christi fuisse naturalem, quia ut unio naturalis
dicatur, non requiritur immediate unita Verbo, nec necessarium, quod alia
unione posteriori uniatur: sed sufficit, quod illius partes
supponantur immediate unitae Verbo: nam hoc solo
de titulo est ultimo debetur ut sit unita. quia admodum
probabile est unio et quodvis aliud accidens morale,
habet durationem ab utroque extremo petere, quod suis extremis,
sive subjectis copulentur.

Dico 3° possum negare immediatum influxum
Virginis Deiparae in unionem hypostaticam; ac inde possum
affirmare actionem generativam, qua Virgo genuit Christum, fuisse
naturalem, et produxisse unionem naturalem corporis cum anima; quae ex-
trema per aliam unionem supernaturalem praecisione priori, et anteriori-
ter supponebantur unita Verbo.

Quapropter aliter et efficatius
impugno illud prius adversariorum, qui a dignitate productionis
humanitatis ex unione hypostatica petitur, 1° quia ex illo duplex-

Sequitur absurdum quod bonum Theologi non contemnendum. Vel quia productio humanitatis Christi, animalitatis Angeli, et cuiusvis substantiae, est subsistentia, quod est contra Doctores et verum principium, quod docet esse accidens. Si et dicatur esse accidens: inferetur non posse eam constituere complere substantiam in esse subsistentiae, et in esse suppositi substantialis. Sed unio et subsistentia constituunt et complent substantiam in esse subsistentiae et suppositi substantialis: quia ea non potest esse eadem realiter cum unione et subsistentia, vel contradicunt adversarii. Secundum quia pater multipliciter excepuntur ex rebus ad diversa praedicamenta spectantibus: nam si ea non est vera non pertinebit ad praedicamentum actionis.

Impugnatur 2°. quia in divinis quaevis personalitas est virtualiter posterior natura divina: quia in creatis subsistentia debet esse posterior natura, cuius est subsistentia. Sed productiones humanitatis Christi, animalitatis, angeli, et [illegible] non possunt esse posterior eadem natura, quam producit et ponit. Ut videtur: ergo nequit esse eius subsistentia. 2° probatur ad hoc. Nam ex divinis argumentatur adversarius adhuc, qui suae singularis opinionis persuadeat, in hunc modum: libertas divinarum personarum productarum sunt eadem realiter cum earum productionibus, immo sunt idem virtualiter et formaliter: ergo et subsistentia angeli eadem realiter cum ipsius productione. Vel quia ex divinis ad haec in hoc negotio efficax est et ab adversariis nimis admittenda.

Nihilominus hoc illorum argumentum premimus: Nam ante, quod assumunt, distinguendum est: sunt idem realiter cum productionibus utrisque sunt idem virtualiter cum productionibus personarum: concedo antecedens. Item quia ideo personalitas in divinis est eadem realiter cum productione, quia exerceretur personalitas producta, quae est suae productionis, et haec

neq. personalitas et subsistae, sed aliunde est et ducitur distincta a productione passiva sui. Unde tandem infertur: q. in creatis personalitas non distat in productione, sed in alio tra[n]sita vel ut creative producto, sive dicto, seu condicto a sua productione.

Impugno 3.º Nam independentia, indicabilitas, et indicatio non alteri ut illius personalitati et actuale complementum existentiae rei naturae, quam existit, imo quae in supposito existens, actualiter complementum non intelligi licet possumus enim percipere, rem mere posse advenire ipsius productionem et existentiam: complementum vero actuale eius rei mere posse advenire imperceptibile est: q. nam ille independens, indicabilitas, et indicatio nequit identificari cum actione productiva rei: ac denter nec nam dependens ab alio tanquam a supposito identificatur cum productione rei. Nam nam existendi per se, non independenter ab alio tanquam subiecto, sed independenter ab alio tanquam supposito, suppositi existentia vel extrinsecus: q. modus existendi in alio tanquam in supposito supponit existentiam vel extrinsecam: q. non pot. distare ratione unionis quae simul sit ad tribuens existentiam rei.

Impugno 4.º nam existendi per se independenter a supposito opponitur directe et formaliter modo existendi in alio tanquam in supposito; sed nam modus existendi in alio tanquam in supposito exercetur formaliter per unionem, et ad instans unionis pertinet: q. nam existendi independenter a supposito excercetur formaliter negatione unionis, et pertinet ad illud ipsum instans, ad quod unio ad suppositum pertinet: sed unio non pertine-

nee ead instans actionis productiva rei, quae est antecenter ad exitus
suppositi sui: ergo neque. Prius independens a supposito potest pertine-
re ad instans actionis, neque cum illa identificari. Probo 1° et

Ultimo deduc. quia prima 2ª non est assumpta a Verbo, sive ut for-
mata tam suis substantialibus corporeitatis etiam neque, ut accidentalibus dispositionibus: ergo quando eadem realiter dicitur
caro et corpus, et tenus ex parte Patres Verbi divini
non assumpsit neque, sed carne et corpus: ergo materia supposita
sita fuit existens prioritate naturae in ipso instanti reali
assumptionis, antecedenter ad illas formas, sive substantiales par-
tiales sive accidentales corporeitatis; ac deinde antece-
denter ad unionem hypostaticam. Et existens atque ducta
intelligitur antecedenter ad unionem ipsius Verbo quae
quia ducta fuit non est idem realiter cum unione ipsius ad Verbum.
Subsec. 3ª arguta pro parte affirmativa solvuntur.

Subsec. 3ª
Argua pro sententia affirmativa solvuntur.

Objiciuntur 1° Patres qui praedicunt humanitatem Christi assumptione creari et assumptionem fuisse factam, et Deum atque hominem
eadem actione fuisse susceptos, et carnem ipsa incarnatione factam.
Praeterea Patres et Concilium Alexandrinum, Ephesinum, Concilium Calcedonense, et Constantinopolitanum 2ª
Nestorium affirmant idemptitatem productionis humanitatis Christi
cum incarnatione. Ut efficacius probent, Christum ante incar-
nationem prioritate temporis non extitisse, nec hoc fuisse etiam
ne non posuisse intelligi de sola concomitantia in modo instan-
ti reali illius creatae cum incarnatione; quare Patres et in-

eficax, et manifesta petitio prin.ii quod unio hypostatica
est indistincta realiter ab actione productiva humanitatis. Insuper
Patribus Chr. hic quae 2a articulo 8a dicit assumptio distincta
et ab unione et ab incarnatione: quod non differt realiter.

Quo Dico et
Concilia Solum intendisse Nestorium et alios hereticos
humanitatem Christi non praecessisse prioritate temporis ad suam unionem
cum Verbo. Ut ex iis, qui Christum dixerunt ad Verbum assumptum; qui à
Bonifacio et Chaldeis manifestum constant: atque inde ea
illorum testimonia non intelligenda de identitate reali, sed
de identitate simultate temporali. Etenim Pa-
tribus et Conciliis mens haec in eodem instanti reali in quo
fuit Creatio humanitatis, fuisse ipsius assumptionem: quemadmodum loquendo
Patris dicitur apud Scholasticos: paritque generatio unius
est corruptio alterius: non quia generatio unius identificetur
cum corruptione alterius; sed quia in eodem instanti reali,
in quo datur generatio unius datur et corruptio alterius. Nec
insta, quae subiungunt adversarii cum Maiorum momenti.
1o quia ibi non redditur ratio, ob quam relegandus sit ille error;
sed reiecto in antiquis errore, opposita veritas à Patribus
et Conciliis asseritur. 2o quia ea ratio, quae certior erat ex-
pugnat hereticorum errorem debuit à Patribus et Conciliis
assumi, non in ipsa in se debilior sit. Sed ea debuit assumi,
quae magis solidior: Etenim validissima est ratio, si P., si in hunc
modum arguerent: humanitas Christi, solum existit per Existentiam Verbi:
quod non praexistit ad unionem cum Verbo: hoc tamen prius non fuerunt
ducti quae ut nobiscum adversarii fatentur, illud argumentum est,
minus solidum. quapropter cum identitas Creationis cum unione

etiam haec quaedam subditatis: ideo illa non assumpsere Patres et Concilia ad destruendum illum errorem. Unde apparet quod in Patribus et Conciliis, et a nobis intellectis, nulla peti potest principii.

Ad Verba Divi Thomae intelligenda, noto, quod Unio dupliciter usurpari: 1º pro actione uniendi, sive producendi Unionem formalem; quae ad differentiam dicitur Unitio: 2º pro termino per actionem producto per modum vinculo, sive nexu, quo extrema formaliter uniuntur. Noto 2º assumptionem significare actionem denotando principaliter terminum, ad quem ad dicit humanitatem, quae ultimate sumit pro illa actione, vel in praesenti humanitatem ad subsistendum in alio. Unde provenit quod assumens in positione assumptionis. Unione in positione Unitionis. Quibus notatis, facile intelligitur Divus Thomas dicebat quod Unio et assumptio, quae propter Unionem, hoc est, Unitionem differt formaliter et per rationem, siquidem modo significandi ab assumptione: nam assumptio denotat assumptionem ut in alio subsistat, et termino suo per perfectionem personae assumentis: incarnatio sive humanatio denotat tamen Unionis extremum ex parte naturae assumptae, et propterea accipit denominationem personae assumentis: et tandem Unio, hoc est Unitio, ab utroque abstrahit: et ideo assumptio differt ratione et ab Unione, idest Unitione, et ab incarnatione: realiter vero ab unione, sive vinculo et nexu formaliter uniente.

Obijciunt 2º humanitas Christi non solum unitur Verbo Divino, sed etiam dependet et a persona ab illo tanquam a subsistentante, dicitur quod in illo connexistere, et ab illius accipit; sed si Unio hypostatica foret esset exterior, humanitas non dependeret a persona humanitas a Verbo, tanquam a subsistentante, neque diceretur in illo existere et ab illius accipere: quod Unio hypostatica non est exterior

humatae Christi; et ipsa productio humanitatis. Ita tradunt 15-
plures patres, quos refert Wadingus [illegible]
aliique [illegible] infra, et [illegible] in quantitate, et materia accidentibus,
ipsa posterior [illegible] subsistentaret; 2° quia [illegible] unio hy-
postatica in humanitate, qua humanitas in [illegible], [illegible] de-
beret subsistentari; si quidem Unio supponeret existentiam hu-
manitatis, illi [illegible] [illegible], et inhaereret: humanitas [illegible] produceretur
actione quaeque identificaretur neque [illegible] [illegible] unione
hypostatica [illegible] [illegible] [illegible] subsistentiae; [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] materialis; [illegible] ea unio hypostatica, quae
excluderet subsistentiam ab humanitate [illegible] [illegible] tribuere
quod ipsa [illegible] eadem unione subsistentaret a Verbo [illegible]
[illegible] entitas, quae realiter [illegible] [illegible] eadem actione, qua
producta [illegible] illi: nam eductio [illegible] [illegible] realiter ab et
passio in [illegible] [illegible] inhaerentia [illegible] entitas, quae in-
[illegible] realiter [illegible] [illegible], ut Christi humanitas in Verbo Divino [illegible]
eadem actione qua producitur [illegible] illi.

Res humanitas Christi

[illegible] dependentiae proprie, et rigorose a Verbo Divino tanquam
a subsistentante, sive subterminante et subsistentiae. [illegible]
[illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 3a dissentiae
2a [illegible] 2a [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] unionis hypos-
taticae [illegible] actione productiva humanitatis, [illegible] [illegible]
[illegible] Wadingo disputatione 4a de incarnatione et aliis
Recentioribus, qui [illegible] [illegible] [illegible] ab Unione vo-
cant [illegible] [illegible], et Verbis [illegible] [illegible]
[illegible] et [illegible] [illegible] subsistentiae, et [illegible] [illegible] humanitas;
Cujus doctrinae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Siquidem potius è perfectio subsistentiae, et imperfectio
e t subsistentiae, et substantiae individuae.

Nihilominus iste
modus loquendi mihi videtur valde placere; qui manavit
apud Theologos, et inter eos sunt multi et graves
qui iudicent errorem esse tribuere Deo causalitatem malae; nec
se faciunt ad verum, dicentes quod debere intelligi, de-
claratione perfectionis [illegible] imperfectiones sunt deo [illegible]
[illegible] causalitatem malae, et [illegible] subsistentiae, non mala
per prima causalitate malae, nec propriis subsistentiae [illegible]
eas imperfectiones excludas [illegible] quod implicat subsis-
[illegible] et subsistentiae, et [illegible] et mutari, ut dixi
in [illegible], unde videtur colligi humanitas [illegible]
19 et [illegible] non fuisse creata sed ocreata, et deduc-
ta ex Verbo Divino, ad quod absurdum dicendum conat
trahere autem [illegible] Deus disputabat
in hunc modum: ea ad [illegible] et simul producens [illegible]
non poneret eginxery na [illegible] actio agentis ex nihilo;
sed per actionem agentis ex [illegible] Verbo Divino [illegible]
[illegible] ut suppositum ad quam distinctionem [illegible]
difficultate [illegible] verbis eluderent multi recen-
siores, sed [illegible] subsistentiae, [illegible]
memores [illegible] fatentur.

in [illegible] humanitas
in existere Verbo, quatenus Verbum [illegible] humanitatem
accepit Verbi, et ideo [illegible] in existere [illegible] humanitas
[illegible] Verbo [illegible] per [illegible], sequitur accepi
[illegible] Verbi. Nec bene inferunt ad verum humanitatem accepi
[illegible] Verbi, ex eo quod dependeat à priori à Verbo tanquam

Subto subsistentiais; nam eos fra. substaliis malis dependet a ma 1a tanquam a Subto Subsistentiae. At 2o nullo modo e accens in ipsius. q. hec loquutioes. dio stando iis; n ergo in fidu mysterii Praecepta hom signa eg inuertere; q. inde plura possunt dici in commoda. Et ideo, ut apud Theolog. P. ex Steanus n. d. ca filii, nec filius d. causatus; sed dicunt producens, et productus; q. huius ca signat prius producius ery dicti.

Adde, l. hos auth. debere admittere singularis doctr. l. in adstruere Subsistentiam huatais a Verbo, quam persuadere conant. Ceterum ea dependa a Verbo tanquam a Subto Subsistentiais l. dicit specialem influxum activus, seu passivus et mali Verbi in huatae eiusque Unioe ad Verbum: l. tantum pura ratione Unionis indivisa a ductioe huatais. Si dicat 1o cum D. [illegible] [illegible] admittit singularem Doctrinam quam Vitalis n bene audit in Theologia.

[illegible] sup. in n. [illegible] assumptis; nam calitas malis in dis- tincti influxu phisico subi. in fra. St. docuit lib. 2o phi- cory. Dho. 3a dissertae. 2a sect. 1a. Etiam de seculo mali dauirg, et Receptioe in Verbo; quod quidem in nullo sufficeret. et mutaret intrinsece illa actioe Unitiva, educ- tiua, Receptiua, et subsistentiua, quam mat. educhoc. fra mali expressa.

Atl. 2o ridicas 2is cum P. Bernal, recentius responde. Nam assistendaiam ipso Subsistentiae, et inexistentia huatais cum Verbo, a Patribus traditam n posse explicari, nisi depen- dentia diuersa a pura actuatione intrinseca huatae, siue Unio huatais ad Verbum, aliquid aliud debet assignari ex. Verbo.

Pter hanc ratiog intrinseq, necidy, quodoep doceas.

Quapropter directe ad argum reo, neg° ma, si loquat de propria et intrinseca substantiae, et inexistentia; et illy deducendo, si loquatur de impropria substantiae et inexistentia, et in hoc sensu neg° mi. ... huatas in minus ... Verbo, quae Verbi huatas; huatas ... in aliquo sensu Stringe proprio, ... dependens a Verbo tanquam a substantante; in quo eodem sensu Verbum n. pot dici dependens a huatae tanquam a substentante ... huatas dependens a Verbo, tanquam a substentante improprie ... dependet ab illo tanquam ... Substantiali, et Subsistentia, sine quam pot existere, nisi suppleret propriae ipsius personalitatis, quae in Cto Domino caret humanitas; imo ex vi decreti divini, ita dependenter ab Unione ad Verbum existit huatas Cti, ut nec caperet existentiam, nisi unienda foret Verbo ea unione ... quae taliter ... assumit ... taliter a Verbo in ... propria, et ... propria ...

Videsis insuper ex meo ... Videat ... quatenus ... propria taliter, quasi ... existentia ... radias ... reliquorum, qui illi ... conveniunt, ideo huatas Christi ... aliquo modo, etiam improprie substantiare a Verbo, et in illo inexistere: Verbum ... sit substantialiter et in se ... et non dependeat ab huatae, neque tanquam a Subsistentia, ... neque in existendo, ... dependeat ab huatae tanquam a Substentante, neque improprie, neque ... inhaerentia; imo ... partes inexistere toti, et una pars alteri ... a toto, vel una p. ab alia ... debeat ... improprie a d. huatas inexistere Verbo; ...

n qui a illi Uniat? q my accabit; Sed q^a Verbu independen—
ter ab huatae e dio Substalitex hyse pletu et huatas ab
illo dependet: Verbu a Divinu nec impp orie pot dicinexi—
stre huatai q^a antecenter ad Unio q ab illo n e huatas
Dpletas nae prong, et ab radiu deheat et Individuat alteri
essendi et operandi.

Nota 1a pbao evelut e q^a nququis depen—
da a posteriori sufficit ad inducendu eq subsistentiam impp orig
ltea, quq Ex pluimus. Sufficiat, et huatas co dicat depen—
derla Verbo tanquq ab impp orie subsistentante. nec hec dispa—
ritas nova luce indiget. n e Urgentior 2a pbao: nant Unio
hypostatica pprie subsistentat in huatae, tanquq in ca
mali; Ut subsed dicemus. 3a etre levi armatura; nq
nulla rupignia e in eo, quod Unio hypostatica, que ex iclis subs—
tentatio pprie ab huatae tanquq a ca mali, tribuat
huatae, quod ipsa subsistentet magnis etin alio genere subs—
tentatio a Verbo Divino, Ut tanquq a Subsistatiae etern
Subsistas dicat? Subsistentare, quatenus hec ab illa acci—
pit Ut Dplete existat p se, et Ulterius necsit Dicabilis,
nec Dicet? et sic sit Unica, et deheat a radix essendi
et operandi.

6. Addfrag Vio 1o neq, an: man, Ut Dou any
Supphius. Ubi Supra, ad educhiuat fre n e Unio singu ad
Subty: imo Ut ad educhiua accenty eet Unio ipsius ad
Subty; q^a pprie accenty inee, aq independenter achoe nqug
eet, etc in hgreset Subti; nost in d 4o circumferne Unio q
linguis fre substalis a indistq ab achoe, qua pducitur
q a nepposiy subty inhirere; Sed potius e pporis illius
ee pie.

Rso 2o omisso ant., neg. cons. disparitas constat ex
dictis; nam forma malis sive substantialis, sive accidentalis de-
pendet a priori a subiecto, tanquam a proprie substentante,
sive ea mali. et hoc de titulo ē nipp. huatas Verbi de-
pendet a priori tanquam a proprie substentante, sive ea ma-
li a Verbo Divino; sed tantum a posteriori tanquam ab im-
proprie substentante, et supplente vices propriis subsist.
Adde, quod nulla ratio potest exigere paritas ex praeduc-
ibilibus, ad aliquas res et neg. 1o, quia ex nullo subiecto, neque
ex Verbo, educuntur.

Objiciunt 3o: Humanitas Christi non pot
suscipere per Unionem cum Verbo aliquod complementum subs-
tantiale, nisi illud deficiat, quod Unio supplet; sed hua-
tas nullum complementum substantiale pot deficere, si praesuppo-
natur existens et producta: ergo humanitas Christi non pot suscipe-
re per unionem cum Verbo aliquod complementum substantiale
ac proinde neque pot subsistere formaliter a Verbo, si praesu-
pponatur existens et producta. Probatur minor quia omne id, quod post spe-
cificam constitutionem substantiae resultat, non pot esse nisi accidens, siquidem
accidit substantiae iam specifice constitutae: aliqui enim post a substant.
realiter distinctae quantitas superaddita, ubicatio, et plura talia
accidentalia nunquam possent dici complementa substantialia, et
pote. naturaliter, vel etiam supernaturaliter indefectibilia et c.

Rso

Concedendo maiorem, et neg. minorem intellectam de complemento substanta-
liter negative complente [illegible] de subsistentia creata [illegible] ad
cuius probationem nego absolute ans. nam subsistentia positiva, quam
plures admittunt, subsequitur substantiam in sua specie constitu-
tam productam et existentem, et nihilominus non est accidens. Sed

Subita, quia cum reddat non in docabile, et indocata, illa quae constituat existentes per se, et non in alio, nequit non praebere ad Subitum, et illa non in sua specie constituta sequatur.

Ratio est quia natura est, sic constituta sit in sua specie, adhuc non est tamen Unica, et detracta radix essendi et operandi, et omnium quae illi superveniunt. Siquidem in eo statu potuit uniri alteri, ut fecerint, et cuius, quo univetur non est primarium, et detracta radix essendi et operandi, imo et amitteret rationem, sive suppositi constitutivum subitum sibi unitum in ea subitum. Ultimo completur existentis per se, et est unica, unita et detracta radix essendi et operandi; et de eo subsistit, tamen Sed praebet suo modo ad utrumque Subitale non. Et cum in re deceptus non invenitur, in possibili anima realiter distinctus in quantitate, in ubicationibus, aliisque huius modi accentibus quamvis indefectibilibus, ideo in illis non admittitur ratio Subiti, sed accentus.

tas. dicere accentus est inhaerere subito, cum unice deservit; Sed sic se habet quia quaelibet res resultans ex natura habita existente et producta, quod subsistit est complementum, a productione et existentia distinctum, et ab illa dimanans, forma eaque, et non Subitale. Dum quia supponatur existens et producta, et non intelligat, neque amet, neque vivat, neque operetur, neque in se suscipiat aliquid, sed tantum deserviat, utrum a prius producta et existens intelligat, amet, vivat, et est tamen deserviens cui inhaeret: imo cum natura intelligat producta, producibilitate; et non requirente aliquibus, satis intelligitur existens, et non indigens alio: quia sicut quodlibet accidens habet rationem rei est, non cum natura res est, et quia inde habet est subita, stabilitates

2a est acceptio ita et subsistentia est accidens vel non, quia substantia.

Pro decla-
-ssa maiori, nego, minorem ad cuius probationem distinguo antecedens: tertium de-
serviens quoad munus accidentale, nego: quoad munus substanta-
le, concedo. Ceterum complementum illud naturae substantiale, po-
sitive, ut alii dicunt, vel negative, ut nos docemus, agentes
de subsistentia: quod pertinet suo modo ad rationem [illegible] quatenus reddit
naturam existentem per se, in se, finaliter; et illa constituit in esse
[illegible] et dat naturae radicem essendi et operandi: quod
munus nullum accidens exercere valet, neque accidens de in esse sub-
stantiae, in quo recipit, in illo, ut in canalibus; sed pertinet
ex se tanquam prima radix, neque tanquam quod pertinens [illegible]
[illegible] ad radicem essendi et operandi; sed
tanquam quod dependens [illegible] radicis. Et hoc proprie subsistentia in crea-
tis subsistentia est, negativum quod dicit, non intelligat, neque amet,
neque vivat, et [illegible] desinit tamen natura prius perfecta et
[illegible] intelligat, amet, vivat et [illegible] tanquam prima, uni-
ca et delicata radix essendi et operandi; illa quod constituit
in esse substantialiter completum, et si [illegible] in esse existentialiter per se,
et non in alio, quod munus pertinet ad subsistentiam, et antecedenter
ad hanc subsistentiam non intelligitur natura [illegible] constituta
[illegible] intelligat, [illegible] existentia [illegible] ut [illegible] existens et produc-
ta possit [illegible] ex decreto divino [illegible] posterioris non alterius
[illegible] imperfectioni.

Persona [illegible] intelligas [illegible] propria de subsistentia
Creata [illegible], est subsistentia, sive subsistentia vel hominis, possessum [illegible] com-
pleter: [illegible] proprio completo, et perfecto in esse proprio operantis hominis.
[illegible] quod dicitur homo ut subsistens, et ut persona
[illegible] sumatur pro perfecto, et adaequato operantis hominis,

non ponet subsistantiam negativam, quod dicit, ad esse, sive subsistentiam specificam hominis, quam negatio unionis actualis non pertinet ad proprium operarium: at vero si sumatur essentia, sive subsistentia specifica hominis pro eo, quod dicit homo, ut unde existens, et humanitas, et ut est personalitas, ut quod subsistentia, etiam si negativa, quod dicit, est de essentia et subsistentia hominis ut talis: nam hoc sic accepto nihil est aliud, nimirum ex corpore et anima rationali et ut subsistentia vere ... non unita alteri in imperfectione.

Objiciunt 4o possibile est unio hypostatica desti[illegible] ... actione productiva: ergo de facto est concedenda. Probatur consequentia; quia nostra argumenta si non probant impossibilitatem illius unionis, nihil probant.

Pro pluribus excludere existit, non ut possibilitas unionis hypostaticae ... ex actione productiva: ... consideranti nostra argumenta manifestum fiet. ... De facto est contra intrinseca mali unionis hypostaticae ... potest possibile non foret: immo ex natura rei causae ... intrinsece ... subsistentialis ... prioris calitate sive unione, quod de possibili non satis ... et complementum actuale ut tale ex natura rei supponit rem, quam complet; ut non videatur repugnare de possibili complementum, quod sit ratio producendi, et simul ratio illius ostendi ex eradite, ... simul complendo et producendo; non ... aut aliquis naliter ... ad unum ... existenti; et tandem oppositi ... potentia divinitatis ... et sic de aliis. Subsectio 4a de magnitudine unionis hypostaticae.

Subsectio 4a

De magnitudine Unionis hypostaticae

Triplicatur potest comparari Incarnatio, sive unio hypostatica, et ideo triplex potest considerari magnitudo ... excitari du-

hij; 1° an Unio hypostatica sit maxa inter Unioes in-
teralias subtales 2° an sit maxa inter Unioes hypos-
taticas poss. 3° an sit maxa inter oes Unioes qq. bus
dubiis triplici dubio satisfacie.

Sit 1. dubio. Unio hypos-
tatica huatis ay persona Verbi e summa et maxa inter
alias subtales inter Unioes. Ita D. Thomas 3 p. q. 2
2a arti 9° cui subscribunt oes Thomistae et eximius
D. hic disputae 2a sec 1a, P. Belarm. et alii Theologi
docent. Durandus 3 p. dist 1 disputae 5 q. 3 ... tra-
dit Unioe hypostaticae esse minimam inter Unioes phicas:
et Rdus Bayques hic disputae 1a cap. 2° dicit, Unioe hy-
postaticae esse minorem Unioe ... inter Unioes.
Idem tradit Dr Cardinalis de Lugo dispe 11a sect 4a.

fate-
or rag. quas adducit Suarez ... difficultas, credit ... in-
carnae e maxim Unioe, nex ... nempe de ... et
huatas, quas Uniunt, sed ex ... sue nexus, in quo Uni-
unt, nempe filio Dei, qui maxe unus, simplex, et indiqui-
tus e.

Pa ... q. ex eo, quod ... Unio hyposta-
tica sit maxe unus, et simplex, ... quod U-
nio sit maxa inter Unioes: aliogui ... angelica,
... subsistas sit maxe simplex, et summe una ...
... et maxa ... simplicitas, ut
... ... et ...
huatas ... angelica ... subsista ...
quas admittunt Di, qui ... rag. tenent, esse maxa inter
Unioes. Pa 2a, quia ... extremi, nempe Verbi 3.

maxa simplicitas, ex p(ar)te v(er)o alterius extremi, nempe huma-
nitatis e(st) m(inim)a simplicitas; siquidem ex corpore et a(n)i(m)a uni-
tis resultat co(m)positum: ergo n(on) est absolute maxa unio hyposta-
tica in ra(tion)e unionis.

[illegible] Dico 2o, quo simplicitas, et unitas extra-
[illegible] ad quas acquirendas habet [illegible] primario unio, n(on)
e(st) unica, utpote nos maiores dicet, quo non quadraret ea uni-
tate et simplicitate: nam substantias spirituales creatas mi-
nus diceant: ergo substantia [illegible] minus inti-
me [illegible] humanitas, quam angelica [illegible]
[illegible] minus, quam substantia verbi [illegible] huius: et eius [illegible]
[illegible] maior et intimior [illegible], quam ea [illegible] ex
[illegible] et substantia [illegible] angelus [illegible]

Dico 4o quo
maior e(st) compositio minus e(st) unio; siquidem magis distat ab
unitate, simplicitate [illegible]; sed compositio ex personalita-
te verbi et na(tur)a huma(n)a e(st) maior compositio, quam compositio solius ex partibus
[illegible]; siquidem addit supra compositionem [illegible] quam supponit, composi-
tionem [illegible] et personalitatis: ergo e(st) m(ino)r unio, et n(on) maxima in ra(tion)e
unionis.

Dico 5o q(uo)d unio, quae reddit subiecta composita minus
unum, e(st) minor in ra(tion)e unionis; sed unio hypostatica reddit
minus unum subiectum, quam aliae unionis substantiales, v(er)g(ratia) quam unio
huius [illegible]: ergo unio hypostatica e(st) minor unio, quam aliae uniones
substantiales [illegible] qua substantia adesset et radix de[illegible]
proprietatis et operationis compositi; sed supposita unionis
hypostaticae ita perseverant [illegible] ipsae proprietates
et operationes [illegible] divinae et [illegible] naturae creatae afficiant
[illegible], neque increatae humanitas: et e(st) [illegible] suppositi

ta Vnio Corporis cum anima reali, et exsistunt proprietates
et operationes humanae, ut Corpus et anima perficiant, et immutent;
Sintque proprietates et operationes Unionis ... et ...

Quapropter
aliter Deum Verbum defendo, et probo in hunc modum: illa unio est ma-
xima inter Uniones, in qua fundatur maxima Unitas, ea
ut, quae magis accedit ad identitatem, quae quidem identitas
absolute est summa Unitas et Simplicitas; Sed sola Unio
humanitatis cum persona Verbi est talis inter Uniones substantiales
Creatas, ut in ea fundetur maxima Unitas, ea ut, quae magis
accedit ad identitatem: ergo Unio humanitatis cum persona Verbi
est maxima Unio inter Uniones inter Uniones substantiales Creatas.
Probo minorem quia Unio humanitatis cum persona Verbi talis est, ut in illa
fundetur ea Unitas, vi cuius totum resultans potest realiter et
Vere praedicari de Una parte: Atqui est; ad una pars potest praedicari
de toto; nam Verbum Divinum, quod una totius est pars, vel quasi pars, vere et rea-
liter dicitur Christus, qui est totus. Et Christus dicitur Verbum et Deus; at-
qui haec Unitas est maxima quae potest fundari in Unione, utpote magis
accedens ad identitatem: ergo Sola Unio hypostatica humanitatis cum
persona Verbi est talis, ut in ea fundetur maxima unitas; ac proinde
est unio Substantialis inter omnes uniones Substantiales maxima.

Confirmatur Unio
hypostatica facit, ut Verbum Divinum non solum humanum, et incarnatum, sed
etiam ut Vera caro, verusque homo sit faciat, ut illa quasi humanitas, quae
non Unita Verbo, foret et diceretur Verus homo unita Verbo ita
accipiatur, ut non tamen ipsa sit quae Verbum sit id, quod ea humana
est et dicitur homo; Sed haec adeo Singularis et stricta Unitas in aliis
Unionibus substantialibus non datur, imo neque in aliis accidentalibus
potest dari; quod valde notandum est pro 2° nostra solutione: ergo unio hypos-

tica e maxi Vnio substalis inrae Unionis inter oes Vnioes substa-
les Creatas.

Pr 2o; qa Sola Vnio hypostatica ponit talis ope-
rationes hu: cu persona litate Verbi; Ut operaes huatis tantu
dignitatis haent, tam inrae honestatis, quam inrae valoris meri-
torii, quant q. haerent, Sicent operaes Verbi: etetz sint tanta
extimae digne, quanta forent digne, si immediate procederent tan-
quam ab Vnico, l sattis inadequato prio, a Verbo Divino: qa Vnio
huatatis personalitate Verbi est maior inrae Unionis quam alia
Vnioe substalis [illegible]: qa operaes huatatis etz hipostunioe hy-
postatica maneant inse Creatae, na lter debent extimari ac si
eent operaes Verbi: nam operao huatatis debet honestari eode
mo ac si eet operao Verbi: etenz rae Unionis hypostatice
ptinet ad Verbu, Ut ea na, quae facit hu punios, offeret ultra
psone Divine. Unde si potest honestas infinita Creatas, utiq
potest, et debere Dedi operaibus huatatis Christi: Ergo potest
infinita simpliciter dignitas merendi ea deceditur operibus hua-
tatis Cti.

Pr 3o; qa ea Vnio e maior, quae potius, et insolu-
bilius unit extrema: sed talis e unio hypostatica: o e ma,
inrae Unionis, quae quaelibet alia unio substalis. Pr mi: qa
ita Unit Verbu et huatae, Ut ex na sua sit permanens, et
perfecta, atq. in huatina inseperabilitate, quam tribuit
suis extremis quaeviquam alia Unio creata; imo et petit, quod
Corpus etaia, et post separao reuniantur: intantu unitatis Dei
et hois ma Convenit ait Divus Leo sermone 1o de
passione Dni, utnec supplicio potuerit dividi, nec morte distin-
gui. Et Divus Cirilus in scholiis de incarnae Cap 2o
quod hoc qa adunatus est nemo pt Verbu Dei dicemus, et huius

cogitari, adunationis eius modus, videtur esse superior: ergo et &c.

Sit 2a contra Deluo. Unio hypostatica humanitatis Christi cum personalitate Verbi tantum, et nulla alia personali cum ipso Verbo, vel cum alia persona Divina, potest maior excogitari; ac proinde esse maxima negative inter Uniones hypostaticas, quatenus ipsa alia non potest fieri aliqua maior Unio hypostatica cum Persona Divina. Universaliter probatur ex ipso, quia si Unio hypostatica humanitatis cum Persona Verbi in sensu dicto sensu maximo, Christus, qui de facto est homo, et persona hominis, posset esse magis homo, et magis persona hominis, imo et posset esse magis persona Dei, et magis Deus; sed implicat quod Christus, qui de facto est homo, et persona hominis, et similiter est Deus et persona Dei, possit esse magis persona hominis et magis homo et possit esse magis persona Dei, et magis Deus: ergo et &c.

Probatur 2a. Unio hypostatica, quae de facto datur, facit, ut personalitas Verbi uniatur et Deificet humanitatem, quantum ipsa est unibilis et deificabilis; sed unio, qua personalitas Verbi de facto unitur et Deificat humanitatem, unione summa et maxima unione hypostatica. Probatur quia personalitas Verbi ut unita humanitati, posset elicere operationes suppositales perfectiores, et perfectiores sine termino, alioquin eius perferet constitutum in quodam gradu finito determinato: quod quidem omnino repugnat; nam inde sequeretur, quod personalitas Verbi, minus dignificaret humanitatem, quam persona creata finita: et melius esset humanitatem esse filium Dei adoptivum, quam esse filium Dei naturalem, aut proprium, sine esse filium Dei naturalis; Sed hoc personalitas Verbi unitur et Deificat humanitatem,

quanty ipsa unibilis et dorabilis, ergo et &c.

R. 3º substta n unitq nisi unicatq quantum unibilise; sed personalitas Verbi unitq humatae pro omni Subsistentiae, o et &c. Probo mang nulla fra, lquasi frat Substaly pot uniri magis (minus) palio qui eis posset uniri gradualiter ad instar intensionis facientalis: ac proinde actionalis posset ita uniri substaliter et infra hec Corpori, Ut ex pilys sic Unitione resultaret Ho, sed aliquoddq irreale innominatum, ergo &c.

Sit 3a Declio. unio hypostatica in aliquo sensu essentialiter maxima inter oes uniones. Probo: q. nulla e unio statica, seu magis iuncta, nec substantialis, ut statea in nra Declue; nec accidentalis, q. hyc n pot dari ea maior, quq ut ibidem probaui, sublt unio hypostatica humatae cum Verbo: o in aliquo sensu essentialiter maxima inter oes uniones. Subsect. 5a 3a. Primus Declues liberant a Calumnys. Subsect.o 5a

3a Premyse Declues liberant.q á Calumnys.

Oppo. Pda 1a Decl. Maxe et fra Coaptant Unitatis et pp o. e. ophore affirmatori unitati Distinctis. quq Verbs Diuinq et humatas e ma, e unionis extra substalli intra Unionis, qq Unio huatay cy Verbo. idq explicat Per Basques exemplo Concaui et Conuexi; qq hunt figuras oppositas, ophuing ?, ut localiter Iungant.q

Rno Deciso

anti ng, do Cog. eterny ma 1a et fra, acqt Verbij Diuinq et huatas Conueniunt in eo quod point absolute uniri ad Distinctis uny pri; differunt Vinco q ma et fra, q nt

48

actus et pœna, ponuntur itaque minori, ut si haec effectus alterius multo efficiat Verbum Vo. ut efficiat humanitatem, et humanitas efficiat Verbum: Ex quadrio sa 2o infert quod minor ducit ea unio Verbi cum humanitate, quae Unio fuit cum maxima; Sed potius infert quod deinde maxima, vel potior, et strictior ad Vincendum minus inclinans, quae habent in ordine ad Unionem Verbi Divini et humanitatis: quod valuerit quo minus inclinatio Extremorum in ordine ad Junctionem, eo maior, fortior, et strictior debet esse Unio, ut actualiter jungantur. Utrumque quod ditioribus denoto, deinde de maxima unio humanitatis cum Verbo, quae Unio maxima fuit; Ut ex nostris dictis probatur Stat. Ceterum potest Unio hypostatica dici maxima in modo jungendi, quia alia jungit extrema distantiora, qualia sunt Deus et Creatura.

Oppo. 2o

Dicta actualiter majori et minori Unio Corpori, Siquidem Ut Vehutabiliter et Sensitiva, et Itaque actu diversis Corporis membris: Ergo pro sonalitate Verbi uniatur humanitati primo subjective, post illi majoris et minoris unire. Pro ditiori arguo Corpori diversimode transeat anima eo modo dispositio: ergo anima et Corpo. Ceterum Item Corporis paret admitti diversas dispositiones, Vegetativa, Vtaliter, et Ita ut Vehutabilia, ut ut sensitiva, ut ut actualiter illi uniretur; nulla potest admitti disposita varietas in humanitate, Ut ita majoris minoris et majoris unius subsistentia Divinae.

Oppo. 3o Ja 33 dicitur: quia ea Unio strictior et maxima dicitur, quae ita afficit subjectum, ut in ultimo effectu illud fuit Unitatis, quae ipsum efficeret, ut fuit id sophisticatum: Sed plures uniones accidentales sunt huiusmodi, et non minus ex Unio Hypostatica humanitatis cum Verbo: quod hic non est fraternitatem

-ta in ratione Unionis inter ipsas Unionis. Primo quia quamvis ... ly non est minus intelligens et volens per intellectionem et volitionem distinctam et unitam, quoad substantiam et intensionem intelligendi et volendi, quam foret per ipsas identificatas: ac humanitas non est eque dignata, ac perfecta per subsistentiam Verbi distinctam et unitam, ac foret per ipsam identificatam: et Verbum Divinum, quod per Unionem cum humanitate est personaliter et perfectionem non est eo minore et realiter homo, quam foret, si haberet humanitatem per identitatem: quamvis Verbum Divinum Unitum humanitati, in qua subsistat nec sentiat, nec patiatur, nec discurrat; Et sic etiam unio hypostatica supplet defectum identitatis humanitatis cum Verbo: quamvis Unio hypostatica non est minor hoc defectu illa identitate: ergo etc.

R. Dicendo intentum argumenti, in eo enim nil ostendit, dum docuerunt non asseremus, nostra 3a conclusio Unionis hypostaticae esse realiter internas unionis maioris considerari, sed est aliquam maxima, si consideret. Ut a nobis explicatur in hac nostra 1a conclusione: quae quidem magnitudo non potest inveniri in Unione accidentalium; est eundem; sed non est maxima consideratur, quae insinuat: neque inconsequens ... plures unionis accidentales libenter fatemur; nec hinc minoritas Unionis hypostaticae est ipsius imperfectio; potius illius perfectionem arguunt, nam supponit Unio Dei immutabilis et singulariter ... ad extra identitatem. Subsectio 6a de entitativa perfectione Unionis Hypostaticae.

Subsect.o 6a

De entitativa perfectione Unionis Hypostaticae

Nonnulli docuere Unionem hypostaticam ratione sui exigere,

et fere nullā habere perfectionē entitativam: oppositum docent doctores: Ergo quibus dicendum nobis est Unionē hypostaticam non habere magnam perfectionē entitativam. Prob. 1°: quia Unio hypostatica reddit perfectissimam personalitatē Verbi, quae natura sua petit; sed nequit petere natura sua reddi perfectissimā a personalitate Verbi, nisi ipsa et natura sua haberent magnam perfectionē entitativam: ergo Unio hypostatica ipsa et natura sua habet magnam perfectionē entitativam. Maior admittitur ab adversariis: minor vero sua deterius non peteret exigentia essentialis habere talem de magnam perfectionē, singularis et magna perfectio est, et etiam si daret substantia, quae essentialiter peteret vel proprie habitualis, vel ...bilitudinem, ... Cuius exigentia perfectissima: et Universaliter exigentia alterius entitatis perfectioris et perfectioris, ... Collige maiorem et maiorem perfectionē sui exigentia.

Pro 2°: quo perfectiora sunt extrema Unionis, eo perfectior est Unio, si cetera sint paria: ut constat inductione in omnibus et aliquibus entitatibus aliquod obiectum, sive habent essentialiter respicientibus: ergo Unio hypostatica, cuius extrema adeo perfecta sunt, ut alterum sit infinitum, nempe Verbum Divinum, et alterum valde perfectum, nempe humanitas ipsa valde perfecta.

Pro 3°: Unio hypostatica aliquam perfectionē magnam ... admittendum esse: Ergo probatur, quia privatio boni, dummodo aliquam habeat perfectionē, eo perfectior est, quo maius est bonum, cuius est privatio. Sed Unio hypostatica habet aliquam perfectionē: et est privatio physica maximi boni, ergo si cetera sint paria habet maiorem perfectionē, quam aliae privationes minoris boni.

Unde infero Unionē hypostaticam

24

Solute perfectiore ā aliâ entitate Creata, Si gratia natura-
lis, et Visio Beata sunt perfectiores natura humana et Angeli-
ca. Ratio est, quia Unio hypostatica est perfectior gratia naturali
et Visione Dei: ergo etc. Secundo quia est perfectior conjunctio et
junctio Dei: ergo.

An Vero gratia naturalis et Visio Dei sint perfec-
tiores natura humana et Angelica respective valde dubia pars. In
affirmativa Plures Patres favent: Divus Augustinus Ser-
mone 49° de Verbis Apostoli ait: melius est justum esse
quam hominem esse. Consentit Divus Gregorius Nazianzenus oratione
4. Divus Bernardus Sermone 28° in Canticorum
...na 2a quas per Si accessus imus fecit S, minus essendi
Substantiam perfectius natura humana et coaeterna Angelica
Ut unio hypostatica, quae est substantialis et modalis
Diungens Deus cum humanitate, non ita cresset in perfectione, ut
Superet reliquas Substantias Creatas.

Objicies 1°. Unio
hypostatica ex ipsa tenendi ratione est summa Unio in ipsa
unienda ratione: ergo valde exigit entitatis et perfectionis. Probatur
Consequentia, quia Unio ex suo conceptu formali petit eo minus, et exi-
git entitatis et perfectionis: ergo Unio Summa in ratione uniendi,
qualis est hypostatica, petit esse debilissimam entitatis, et perfec-
tionis. Probatur Consequentia quia minus ex ratione minus petit hunc exiguam
entitatem et perfectionem: ergo quo maior est minus, et unio in ratione
minus et unionis eo magis recedit ab entitate et perfectione:
ac Consequenter minus habet entitatis et perfectionis.

Hoc axioma
manifeste sophisticum est, ut pluribus instantiis ostendo.
At creatio Creativa ceteris paribus perfectior est ...

ratione; Et nihilominus quoad nostrum agendi, ac proinde in ratione actionis perfectionem. Dicunturque unio continuativa inter partes, et materiam et formam, quae unio inter materiam et formam substantiales; et 4° unio in Trinitate, seu Verbi divini rationem. Unio tandem dicitur 3° ubi causa Angeli perfectionem entitativam, quam dicitur corporis, realis; et 4° perfectionem unio accidentis Angeli essentiae: Quod Unio hypostatica sit perfectio in ratione unionis; et illa sit nostra, quae unit extrema, in dicat eamdem perfectionem in ratione entis ex eo, quod habeat perfectionem unionis uniendi, sine perfectione in ratione unionis.

Pro directe, dico antiquorum sententiam: ad cuius probationem distinguo antecedens: unio ex suo conceptu formali praedicatione et essentiae entitatis, et perfectionis praecisive, concedo antecedens; ex suo conceptu formali specifico, nego antecedens. Ad cuius probationem distinguo antecedens: nostra ex ratione generica non praedicat praecisive hunc essentiam entitatis et perfectionis, concedo antecedens: ex ratione specifica, nego antecedens. Suppono nostram esse ens reale; ac proinde ita docuisse Durandus in 1° distinctione 33 quaestione 1ª et 2ª; Fonseca 5° Metaphysicae Cap. 2° quaestione 3ª Sect. 3ª nostram realiter formaliter actualiter ens reale ex eo, quod conceptus aptitudinalis non sit conceptus essentiae, quidditative in potentia aptitudinis quod, et quo id ... ratio subiecti, quae ... est aliquid. Unde recte dicunt, qui hic [illegible] sentiunt, ex eo, quod non sint quidditative ... transcendentales, ut docet in Metaphysica, esse aliquid est, ac proinde ens reale.

quapropter nostram cum sit ens reale, perfectionis dicit entitativus, ergo ... exigens, si ... attino-

-dat, ratio generica formae, quae inde est suo conceptu generico imperfectus, si reliqua sint paria. ergo imperfectio, quae dicitur ratio generica formae fundat, sine eo, quod non valeat existere sine re, cuius est modus; quod quidem non sufficit, ut modus non possit absolute magis perfectus esse, quam res absoluta, quia licet ex hoc capite, scilicet ratione imperfectionis, et ex aliis capitibus potentia participare perfectionem, potest sit imperfectior aliqua re positiva absoluta attento praecise conceptu generico formae, sive unionis, sit nihilominus absolute perfectior ratione conceptus specifici.

Insuper exemplo, quod modus, v. g. unio perfectius exercet rationem unionis, non infert, quod dicatur simpliciter perfectior: neque perfectionem, ut talis desumitur ex dependentia essentiali ipsius a re, cuius est modus; neque exemplo, quod non valeat existere sine re, cuius est modus: quippe quidem perfectio non aufert, sed perfectius uniat: et eius modus perfectius unire, sive perfectior in ratione unionis; in quo perfectius exercet munus, ut sic non dependeat ab ea re, cuius est modus, consistit in eo, quod ipse non valeat existere absque re, cuius est modus: quia sane conceptus, cum indivisibilis sit, idem et aeque est in omnibus modis; sed dicitur perfectius unire, sive perfectior in ratione uniendi, quatenus perfectius exercet munus uniendi, sub conceptu specifico non solum ut designatur ex natura, quae dicit ad extremorum ... sed etiam ut desumptus est a modo, quo illa unit.

Adde ad conceptum modi imperfectus:
... de conceptu ipsius est perfectiores et perfectiores sub perfectione extremorum, quos modificat: inter quos conceptus quod dat, discrimen: imperfectio, quae habet modus, ... inde ... quod modus dependeat essentialiter a rebus, quarum est modus, et quae dependent in rebus absolutis, ... essentialiter

veris et veritate quoad dictas collectiuum non potest admi-
tti magis et minus, nisi forte, quatenus tota unio ex pluribus
rebus dependet: perfectio vero unionis, quae non consistit in indivisibili potest
crescere et minui, hinc ergo magis et minus perfectionis: Siquidem
de sumitur ex perfectionibus, quibus modificatur, et extremo, quo illa
modificatio quae ipse per unio hypostatica potest tenere magis
perfectiones ex extremis, quae unit, et extremo, quo illa unit,
atque non participet ex eo, quod sit magis, et unio; neque ex
hoc capite est imperfecta, si extrema sint paria, seu vero, si sint
disparia.

Itaque non est de ratione unionis continuativae intendi occupare cuius-
libet locum ab eo, quem prius occupaverat; ac proinde ponere magis
partis extensionis: neque est de ratione unionis penetrativae accipere
ratione sui perfectionem perfectionis compositi.

Resp. neque 2do. quia unio continuativa habet extensionis partis, ideoque, quod non occupat locum distinctum ab eo,
quem prius occupavit: neque si occuparet locum distinctum, ubi redderetur magis extensionis
partis: unio vero hypostatica, cuius sit minus, participet ratione entitatis perfectionis,
potest ratione sui perfectionis augere perfectionem compositi. Insuper argumentum
facile potest retorqueri in adversarios. Unio continuativa, licet ratione sui
non augeat extensionem partis, nihilominus ratione sui absolute
est in loco, seu peculiare locum, in quo est pars: ergo quamvis libet unio licet
superet perfectionem partis, nihilominus ratione sui dicit perfectionem.

Concluditur 2o. quod virtus continuativa ponit unionem humanae [illegible] unionis substantialis
perfectam, licet [illegible] discretis [illegible] liberis, [illegible]
hoc [illegible] liberis [illegible] eo; ideo unio, quatenus
ut discretum perfectionis formaliter ratione sui: et unionis portatica creata
ab extremis distincta non dicit ratione sui magis perfectionis. Probatur.

a dicta unio hypostatica nae diceret perfectiones quae Diverent
Nae conveniendae extrema adeo perfectius, nempe Verbi Divini
et humanae; Sed eadem Nao conveniendae extrema daret, in illa
Unione increata: ergo. etc. 8. hypostatica dicta unio hypostatica haberet maxime
perfectiones, quas Naturae accederent ad Divinitatem. Sed illa unio increata
maxime accedent ad Divinitatem, et nihilominus non est perfec-
tio: ergo. etc. 8a. Confirmatur. Naturae Divinae, etsi sint perfectiones, nae
contrae sui perfectiones; Attamen maxime accedunt ad Deitatem
quam Unio hypostatica; Siquidem per eandem Deitatem: ergo. etc. 8a. Dicitur 3o
Naturam immediatam, quam unit humanitate Unio hypostatica
non est divinitas, sed personalitas Verbi, praescindendo virtuali-
ter a Divinitate; Sed personalitas Verbi Nae sui non dicit
perfectiones: ergo Unio hypostatica, ex eo quod terminat personalitatem Ver-
bi, non potest participare maxime perfectiones. Et Consequentia, nam Unio
non valet ostendere perfectiones ab eo extremo, quod nae sui non dicit
perfectiones.

Ad argumentum Nego 1o maiorem et consequentiam, et ostendi Subiecte,
1a. Nego 2o actus liberi Dei semper importare in quadam liberto
aliquod praeter Divinum, quod nae sui dicat maxime et Divine
perfectiones. Nego 3o illas Uniones identificatas cum Verbo, sive
existentes in decreto Dei libero dicere maxime perfectiones, si
nae sui dicat formaliter perfectiones: Ac proinde Uniones hypo-
staticas de facto existentes ab extremis distinctas dicere formali-
ter nae sui maxime perfectiones; Siquidem ex adversariis aliquae
dicit perfectiones: etiam ea perfectio Unionum deberet esse maior,
ceteris paribus, quo maior fuerit Extremorum perfectio.

Ad 4a
Itaque satis constat solutio ex dictis. Et quidem cum actus Dei
liber petat identitatem cum Deo, nequaquam non est perfectissimus nae

talis existens: ad 2m. Difficultas maior, negatiuis(?) physicus: positiua differentia realiter a negatione et tamen immediate realiter producitur negatiua dicitur effectus: alioquin ... Creatis relationes, unionis intellectiones, et aliae entitates ... tantum realiter productio in discrepantibus realiter suis effectus. Unde ad 3m difficultatem, secundo neg. et nego m... Subsectio 2a. nonnullae questiunculae de unione hypostatica decidunt.

Subsectio 2a

Nonnullae questiunculae De unione Hypostatica decidunt[ur].

Dico 1o. Unio hypostatica, qua Verbum Diuinum realiter unitum humanitati, est substantialis per seipsam. Ita Doctor Subtilis Scotus, Occamus, Gabriel, et alii, qui docent eam esse accidens. Probo 1o. ... 1o. unio animae cum corpore est modus substantialis, ut ... imperfectius: ergo et unio hypostatica humanitatis cum Verbo Diuino est modus substantialis. 2o, quia si unio hypostatica esset accidens, Christus Dominus non esset quid unum per se absolute substantiale; sicut de bono et fructu in ... extrinsecus ... ex quo ... defectu: ergo et 8o.

Dico Unionem constituere essentialiter ... Sed tamen ... Unio ... Ut quo ... essentialiter, et absolute ... dicitur ... Si unio hypostatica esset accidens, ... non esset quid unum totum absolute et simpliciter substantiale. ... ex philosophis dicente: quidquid per se ut ex ... substantia substantiat. 2o. Partes ... ut unitae dicunt unionem ... et ... ut unitae ... dicunt unionem ... totum ... resultans ...

absolute et physica, et Unio illud constituat tantum ut quo: quod si sit, tunc quasi per se compositum dicerent Unionem accidentalem, ex physice existens resultans esse compositum quoddam accidentale. Et Unio hypostatica illud constituatur ut quo.

Probatur Unionem hypostaticam non intrare constitutionem illius compositi; Sed est datur. Sed est, quod omni latitudine constitutiva compositi, et nondum compositum; Sed si unio hypostatica est [illegible] dicta, ea penitus ablata, manerent et darentur omnia constitutiva illius compositi, quod maneret illud compositum, neque per se compositum; sed hoc falsum est, [illegible] ergo et [illegible]. Maior est certa. nam omnia constitutiva compositi sunt, quae quaeque ita componunt, ut nihil aliud extra ipsa, et praeter includens, requirant compositum. Suadetur: quia omne per se compositum, ut actu unitum, [illegible] unitae actu et necessario Unionem, quam et adversarii fatentur dicunt; Sed sunt constitutiva illius omnia constitutiva compositi et [illegible] quae constitutivae in actu, et in actu primo et actualiter constituentia, distinguuntur realiter substantialiter ab illo, quod [illegible] essentialiter esse per se absolutum compositum; hoc autem addit essentialiter Unionem partium.

Probo

2° Conclusionem, quod Unio hypostatica est actualis vinculum, nexus, et coniunctio physica extremorum, neque naturae et Verbi, et Unio dicit ipsius ad illa: quod non est quid absolutum, Sed respectivum, et medium extremorum, quae unit.

Probo 3° partem Conclusionis quod Unio hypostatica supra omnem exigentiam est [illegible] supernaturalis, quam veritatem [illegible] incarnationis [illegible] haec [illegible] Unio hypostatica est Christo naturalis; quod illi naturalis est.

55

Dico 3.º Unionem hypostaticam, qua Verbum Divinum unitur realiter humanitati, esse divisibilem ... duos partes ... in nullo ... dimittendas, et ...

Nota 1.º Verbum Divinum unitum fuisse singulis partibus humanitatis assumptae. Haec probatur ... P. Vasques, qui cum Scoto et aliis ... disputatione 139 ... totam humanitatem ... indivisibili unione assumptam fuisse a Verbo ... et aliter assumi non potuisse ... sed solum ... totius humanitatis, in qua ... Christi Corpus et anima permansere unita Verbo in triduo mortis Christi, ut cum Concilio et patribus docent theologi, ... quod semel assumpsit, nunquam dimisit; sed ratione assumptionis totius humanitatis ... triduo mortis destructa fuerit humanitas, siquidem ... fuit unio ... imo et unio hypostatica ... Verbi, ut ... incarnatione non potuerunt ... humanitatis in humanitate destructa ... unitae ... assumptionis in humanitate ... hypostaticae ... destructae ... unio nova hypostatica partium ad Verbum diversa ab ea, qua ... humanitatis viuente Christo uniebantur Verbo ... humanitatis Christi ... Corpus et anima permansere unita Verbo in triduo mortis ... unionem antequam ... Verbum Divinum unitum fuit singulis partibus humanitatis assumptae.

Nota 2.º Doctrinam Ximenez ... humanitatem totam non fuisse assumptam a Verbo Divino, praeter unionem ... partium ad Verbum ... unionis hypostaticae indivisibilis, neque assumi potuisse ... totam humanitatem ... Coloniae ... 3.º ... quinto ... Verbo, et totam humanitatem

quae Unitas Verbo, supposita [illegible] primo ipsa unione hypostatica ad Verbum, superflua est alia unio indivisibiliter Unionis totius humanitatis cum Verbo divino. 2ª probatur. Suadetur, quia totalis humanitas nihil est aliud realiter, neque formaliter, nisi corpus, et anima, vel unitas collectiva partium omnium implicatoria. Totalis humanitas est ipsae partes unitae vel aliarum unionum, non unitas vel partium unicarum earum, sed ipsae partes, ergo quod totalitas humanitatis ipsa est unita, vel illius omnium unitas vel earundem unionum [illegible] ipsa totius est ipsa unitas, et non est ipsa unitas; sed hoc omnio repugnat. Et [illegible] recommendatur. Vis argumenti cresco, quod Pater Bezquez admittat 4ª entitatem, quae sit unio [illegible] partium substantialium uniendis, neque id solum persuadet esse illam 4ª entitatem esse ipsam uniendam ut totalis humanitas ipsa unitatis et assumatur a Verbo divino.

Ex quo constantis facilitatis videtur [illegible] probatur: quia tota humanitas ipsa assumpta et unita fuit Verbo divino, sed non unione indivisibili ad totam humanitatem tractam, sed unione indivisibili ex unionibus ad singulas humanitates Christi partium naturarum coalescente. Motus est de fide et ita legitimam [illegible] constat ex constitutis. Et expressit ad Divino Ambrosio, suscepit, ait, animam meam, suscepit corpus meum.

Dico 3º Unio hypostatica divisibilis simul unum partis est spiritualis, et simul alia corporea. Explicatur simul et probatur: neque alia est unio hypostatica, qua anima, alia qua corpus est alia quae anima realiter unitur Verbo divino: Unio hypostatica tam corporis, quam unionum anima cum corpore materialis et corporea est. Unio vero hypostatica qua realiter ad Verbum Divinum spiritualis est. Ratio est quod ut docui libro 1º philosophorum Dissertatione 4ª disputatione 1ª, corpus per ordinationem ab spirituali, quod petit hic loco physico a ponere existentia alter absque cuius corruptibili entitatis [illegible]

Unio hypostatica tanquam corporalis, quae unionem animae cum corpore materialis et corporea, spiritualis vero quae potest attento philosophico existere realiter ab illis?
Certe servibilis: et talis est Unio hypostatica animae realis Christi ad Verbum Divinum: et Unio hypostatica eius Corporis, quae Unionis Corporis cum anima Christi est materialis, et Corporea: et unio animae realis ad Verbum Divinum est spiritualis.

Dico 4º 1ª quorundam Recentiorum apud P. Bernal disputatione 10ª sect. 3 negantium Unionem hypostaticam destrui, ac proinde nec novam produci in singulis instantibus motus localis Christi Domini. Probatur quia passio sit Unionis, quae supponit extremorum penetrationem, ipsa Unionis saltem naturaliter sequens, et quoties unum extremum a loco adaequato in quo est movetur, alterum etiam novatur et unum in loco adaequato vel inadaequato alterius ponatur, non tamen ideo debet Unio hypostatica destrui, quoties movetur localiter humanitas Christi: quia est 2ª Dominum quia eius Verbum Divinum ratione suae immensitatis ubique existat, quocumque moveatur, et fiat praesens humanitas Christi, adest et Verbum Divinum, quamvis non moveatur localiter, et certe non minus, quae sicut ipsa humanitas localiter moveretur, quo eodem titulo non est necessarium, quod Unio hypostatica destruatur, quoties localiter movetur humanitas Christi Domini, nec produci Unionem hypostaticam, dicet Vasquez: tum quia approximatio agentis solum est conditio ad actionem, tum quia Deus qui est causa totalis efficiens Unionis hypostaticae ratione suae immensitatis est ubique praesens.

Dices: Personalitas Verbi, et immobiliter praesens, Unione spatio distinguitur, et alternaliter a se ipsa, et immobiliter praesente alteri spatio: ergo quoties humanitas Christi movetur localiter, nova Unio hypostatica producitur. Consequentia suadetur, quia Unio hypostatica debet esse realiter dicta, sed est alternaliter dicta in personalitate Verbi, praesentialitas, quae

uni humatati. Sed dicta loco locali B, fralitas Verbi correspondens immobiliter spatio A, uni ebatur humanitati Christi; et nunc quando humanitas Christi movetur cum illo locali B, nulla fralitas, sed altera Verbi fralitas immobiliter correspondens spatio B unitur humanitati etc.

Non satisfacit, siquidem Verbum Divinum est praesens huic spatio ... humanitati, tum quia Verbum Divinum per Unionem hypostaticam ... specialiter [illegible] spatium, in quo est humanitas, tum quia Verbum Divinum distinguitur virtualiter a se ipso pro diversitate locorum: ac proinde Unio hypostatica existens in loco A copulat Verbum Divinum ut existens in loco A, non vero ipsum ut existens in loco B: quia Unio hypostatica copulans Verbum ut existens in loco B est ab illa distincta. Ac consequenter Unio hypostatica variatur pro diversitate locorum.

Resp. 1º

illud pro quo asserant objicientes esse fictum, neque enim datur illa multiplicitas fralitatis in Divina immensitate: neque enim ulla est nec possibile est fralitas Divina, quae non sit ubique, siquidem nulla, nec est possibilis quae non sit ab aeterno, nec potest una fralitas Divina ita correspondere immobiliter huic spatio, ut alii spatio non correspondeat. Ratio a priori est quia quaelibet fralitas Divina identificatur cum Deo. Ac consequenter est infinita, summe perfecta, et ab aeterno.

Resp. 2º omisso illo primo, negando consequentiam: quia Unio hypostatica non trahit intrinsece et immediate ad illam fralitatem Personalitatis Verbi correspondentem immobiliter huic spatio, in quo est humanitas; sed ad personalitatem Verbi secundum se ipsam, et ut virtualiter distinctam a multiplici illa fralitate pariter ac ab immensitate absoluta, quia ab immensitate relativa et eadem se habente indifferenter. Ut divinitas cum fralitate Divina ... correspondente immobiliter huic spatio, cum fralitate Divina correspondente

20 possibiliter illi spatio praesideat, sive ghaec simul illa sanctitate divina, quin generetur humanitas Christi a virtute divina. Quaeritur an non dent Unio hypostatica Verbi?

Dico 5.o humanitas Ctt. vi unionis hypostaticae cum Verbo divino non dat ei esse in illo loco, in quo Verbum divinum est per se. Probatur: quia non de ratione unionis, ut unum extremum ponat in illo loco, in quo alterum est, ut tradidi in physica l. 6.o Disp.a unica dissertat. 3.a sect. 2.a: nam quae verba rationalis habent in capite ibi unitatem intellectus, et tamen illa non habent sibi unitatem in pede; sed tamen est de ratione unionis, ut extrema unita unione penetrativa in aliquo loco coniuncta sint; quia ea, quae sunt separata, uniri non valent: et ideo quando unum extremum movetur localiter, secum alterum trahit: sicut corpus quando Divinitas bilocatur utrumque reperitur in duplici loco adaequato: ergo humanitas Ctt. vi unionis hypostaticae ad Verbum divinum non datur ei esse in illo loco, in quo Verbum divinum est per se; sed sufficit, quod sit in aliquo loco: quod sane nam est; quia cum Verbum divinum ratione suae immensitatis sit ubique, non potest absolute separari a humanitate existente in aliquo loco: et ut illa habeat sibi coniunctam in aliquo loco non est necesse, quod illa sibi ubique coniungat.

Dico 6.o humanitas est subiectum receptivum, et sustentativum unionis hypostaticae; Verbum vero divinum terminus purus, tamen intrinsecus perficiens illam. 1.a Probatur per modum certa: quia unio hypostatica unit naturam humanam, et dat fundamentum ut suppositetur ad modum illi adiacentem; sed quidquid illam immutat et perficit, ut modus suppositationis recipitur in illa; ergo hrtmo. qta. ex duobus unitis et mutatis illud est subiectum, quod dat fundamentum ut suppositetur ad modum praestantem relative ad alterum: atqui illud est frequentius quod dat fundamentum, ut suppositetur ad modum alteri adiacentem, ut docui in physica libro 1.o Disp.a 2.a dissertat. 2.a sect. 3.a § 8.

Quorum unio hy-

postaticam erit, rededucat, ego, per subsistentiam, et n educat ex Verbo, immo tanquam exhibita Subsistentia et passionis, necesse, quod educat ex pro humanitatis, quam perficit, et mutat, ac proinde quod producat proprias, quas recipiat Unionem humanitatis, et pertinet illi unioni, et producatur omnino illius Verbo; supponendo ipsa humanitas existentis, in qua salvatur ratio materiae, sicut subiecti subsistentiae, et passionis, et libro 2 physicorum dicitur, et ita specialiter humanitas esse subiectum Receptionis, et subiectum subsistentiae et passionis, sic causam materialem Unionis hypostaticae.

2a. probatur: Cum ratione dicuntur quod Verbum Divinum intrinsece Unitur humanitati, quam Unionem sui exhibet; sed non tanquam Subiectum Receptionis, nec tanquam Subiectum Subsistentiae; quod solum tanquam purum terminus intrinsecus perficiens, sive perfectivus humanitatis, quam Unionem hypostaticam. Maiorem fuse probavi 1a parte, Ubi 1a dissertatione 1a Sect. 3a subsect. 2. in 3 vero satis obtendi in subsect. 2a. Cum vero probatione quaeritur aliud nullum potest exercere. at vero si roges, quid nomine puri termini intrinseci perficientis intelligamus, facile dicere ex iis, quae 1a parte tractavimus supra latius exposui: Verbum Divinum est purus terminus intrinsecus perficiens unionis hypostaticae et humanitatis, quam infinite perfectus, et completus, et ideo nullum incrementum, aut detrimentum quoad perfectionem entitativam accipit ex Unione intrinseca ad humanitatem, quam perficit. Sect. 2a Humanitas Christi Sanctificatur formaliter per Unionem hypostaticam.

Sectio 2a.

Humanitas Christi Sanctificatur formaliter per unionem hypostaticam.

Notandum 1o in primis nos non aggredi Sanctificationem humanitatis Vi Unionis hypostaticae immediate et exclusive: maior ratio,

an Unioni hypostaticæ sit debita gratia habitualis, seu alia
forma Sanctificans, per quam humanitas reddatur formaliter sancta;
Sed agere de Sanctificatione formali et immediata ab Unione hy-
postatica, ut dicta Humanitas praeter gratiam habitualem, quamquam aliam Sanc-
titate creata, sive increata: nam rogamus an humanitas Chri-
sti seclusa quavis alio dono, sive gratia et Sanctitate, sit formaliter
Sancta per Unionem hypostaticam?

Noto 2do contra Nestorianos cer-
tum esse de fide Christum Deum, et hominem, á primo suæ Conceptionis
instanti, fuisse formaliter Sanctum, et Deo gratum, habuisseque
ius ad vitam æternam, ut constat ex illo Lucæ Capite 3o quod ergo
ex te nascetur Sanctum etc. Et ex illo Ioannis Capite 10o quem Deus
Sanctificavit et misit in mundum, quæ verba de Christo ut homine inter-
pretantur Patres Divus Hilarius 3o de trinitate, Divus A-
thanasius libro de natura humana Suscepta, Divus Chrysostomus Homi-
lia 60a in Ioannem, et alii.

Noto 3o ly Sanctum praecisum
stricte et late usurpatur: quando sumitur late quævis res Deo
sacrata, in quo sensu etiam res inanimatæ, vasa, et alia ornamen-
ta Divino Cultui dicatas, dicuntur Sanctæ: et hinc non usurpatur
ly Sanctum in hoc sensu: Stricte vero et proprie sumitur quando usur-
patur pro subiecto ornato Sanctitate, et Sanctificante propria,
nempe, perfecta iustitia et munditia á peccatis, quorum-
cumque mortalis sordibus: et in hoc sensu hic usurpatur.

Noto 4o
hanc Sanctitatem magnifice et dilucide definitam á
Divo Dionisio de Divinis nominibus Capite 12: formaliter stricta, et propria
iustitia, sive Sanctitas est ab omni immunditia libera, et omnino inconta-
minata puritas. Unde ut sit absolute Sanctitas, sive...

sita debet ē puritas pfecta ab omni immunditia peccati mortalis;
Et ut sit pfectissima, debet etiã ẽ libera à sordibus peccati ve-
nialis. insuper Sanctitas ita recedit à peccati immunditia,
ut reddat aiã habilẽ et benedispositã ad operandũ hones-
te et supernaliter.

Noto 1° q Gra habitualis, et quaelibet alia San-
ctitas, Simpliciter pprie et stricte iure appellari à Theologis
participatio Divinae naturae ex illud Petri Epistola 2ª Cap. 1°
p quã maxima et pretiosa nobis promissa donavit, ut p haec effi-
ciamini Divinae consortes naturae. Etenim sicut Deus, q. sibi ipsi est Sanctitas
suprema, verbis q. rationis refulget Sanctissimus ē, Vis supernae ē ita
substantia Sanctus, ut de peccati immunditia excludat,
sibiq sit gratissimus, gaudeatq potestate ad operationes ta-
les et iure ad aeternam felicitatem; ita Gra realis haec stricta
Iustitia, et Sanctitate Sanctae et iustus ab oĩ culpa saltem mor-
tali ē libera, Deoq. grata, et gaudet potestate ad opera
honesta supernalia, et p. sortis ad Dei, et amoris Dei
supernalis, quae sunt operationes pprie Divinae naturae, et etiã habitus
ad aeternam felicitatem; et qui hac Sanctitate iusti et Sancti
gaudent p dicta participatione Divinae naturae appellantur à Christo
Domino Dñi Ioannis Cap. 10 Illos dixit Deos:
Vocantur q. filii Dei et heredes hereditarii ad Dei
bona, habilesq fiunt ad operationes Divinae naturae proprias,
Visio intellectionis et amoris supernales p simultaneas infusiones
habitus supernalis, quos illi Sanctitas debent. an vero debe-
ant ē quaecumq Sanctitate filii Dei res ē in alio loco
disputanda.

Hic p notatis, 1ª pars Ccª p sortes difficultates do-
cet habitas Chri in Sanctificare formaliter formaliter p unios

hypostaticę Trecali dist. a personalitate Verbi: itaque, quos infra adducemus, qui sanctificam docent, Doctores indiginereque Ubarriaslt, Veut Sanchez; Deo Ĩ. gratus, et meretos, et eos qui docent, huatenus Cbh sanctificam U. Unionis hypostaticę, P. Vasquez disputae 41a Cap 4to Ragusa disputae 67a paragrapho 2o Ludovicus de Torres opus aulo 6o de gra disputae 1a dubio 2o Becanus, qui Cap 8 Quaestione 1a Granadus tractatu 7o disputae 1a Suarez disputae 16a Lorca disputae 36a no 1o Pezantius q. 2a art. 2o Petrus Hurtado disputae 21a no 118 Arriaga disputae 31 sect 3a Ortega disputae 4a q 2a certamine 3o et aliter nostri Recentiores. Accedunt Vasquez apud Gonet disputae 11a art 2o § 1.

2a sa docet Huatenus Cbh sanctificam formaliter p Unionis hypostaticę. Ita Ocamus ex mente Gabrielis in 3 dist. 1a q. 2a, cui ipse subscribit. In supra P. Lessius li. 12o de Divinis perfectionibus cap 6 quatenus asserit, Unionem hypostaticam ratione sui hereticas excludendi peccatum; Eximius P. disputae 53a de incarnatione sect. 3a §. ex his manifeste. P. Bernal disputae 29a sect 2a, P. Aldrete disputae 35a Amicus et Prudentius, et P. Ubadingus disputae 5a dubio 1o, quatenus dicit Unionem hypostaticam ab Eximius dist. si daretur futuram sanctificante.

Unde infert 1o, quae immerito dicant Ildefonsus et Arriaga Ubi supra Manus. & alteros Recensiores in manuscriptis hanc 2am sententiam defendere. Infert 2o Illustrissimus Godoy immerito dixisse Eximius Doctor sui oblitus 1a sententia docuisse disputae 18a sect 1a, quae alibi ita adeo perspicue loquatur, manifeste tradit et doctrinas 2am sententiae Verbi

In ego tr. possem mente proscindi Domini? Illud creatum, quod est Unio a denominato operis Verbi, et in illo Fidelium aliquam Sanctificationem et Excellentiam. quid clarius? quo quidem Verba si attente meditatus fuisset Godoy non dixisset [illegible] Sponsus fuisse sui [illegible].

Sit nunc Dico cum 2a. sa. Unio hypostatica, quatenus est quid creatum, et realiter distinctum a personalitate Verbi Sanctificat formaliter et ut quod humanitatem Christi Domini. Probo Conclusionem. Participatio Divinae naturae gratiae Sanctificans, sive Sanctificat ut quod: et ideo gratia habitualis est forma Sanctificans, quia participat Divinam naturam per imitationem, seu assimilationem: sed Unio hypostatica est participatio Divinae naturae, et eminentius effectus, quam gratia habitualis: nam per eam perfectius conjungit humanitatem cum Divina natura, quam per gratiam habitualem: et nam conjungit immediate physice et realiter Deum cum ea a personalitate Verbi: ergo Unio hypostatica est forma Sanctificans, sive Sanctificat ut quod humanitatem Christi Domini.

Probo 2.

Ideo Unio hypostatica non esset forma Sanctificans ut quod humanitatem, quia etsi sit Divinae naturae physica participatio: id habet ex eo, quod sit Calitas, Via, et Unio Sanctitatis formalis; et Calitas, Via et Unio est formalis non docet habita effectum formalem, formae sicut Calitas est [illegible] non est causa efficiens. Sed bene potest dici, quod Unio hypostatica sit Calitas, Via, et Unio formaliter sanctificantis, et ut quod: et simul ipsa sit Sanctitas formalis et [illegible] ergo [illegible] non probat Unio hypostatica non esse Sanctitatem formalem ut quod. Probo 2. ab Unio hypostatica non docet humanitati effectum formalem specificum substantialem Sanctitatis quam docet personalitas Verbi, Divinitas: ergo potest docere aliquem effectum

5 l. inferioris Sanctitas formaliter: sicut calitas efficienter, ita non possit causare quod minus efficienter eosdem efectus, quos ea efficienter, licuit calitas quod ducat, potest enim ea efficienter alios efectus, nempe sui destructionis, durationis et 2um et 3um albedinis, vi cuius non docet subito efectus formalis albedinis, nec etiam dealbandi ut quod; sed tantum utquo; producat, subito efectus formalis accidentaliter in frandi; et sicut calitas albedinis, licet ea quoque conveniat in efectu formali genericae accidentaliter in frandi. Sect. 3a. Nostra solutio amplius roboratur.

Sectio 3a

Nostra solutio amplius roboratur.

Et ratio 2a quae nostra conclusione supponimus enervens, dices 1o. ideo licet calor et albedinis conveniat cum albedine in efectu formali accidentaliter in frandi; quia iste conceptus est genericus, et confundit ab efectu formali completo, et non completo: et ideo conveniat in efectu formali dealbandi; quia iste efectus formalis est in sua linea perfectus, completus, et determinatus; sed efectus formalis sanctificandi utquod est in sua linea perfectus, completus et determinatus: ergo nequit conveniri ab unione hypostatica formaliter, si quidem haec et calitas, visio et unio sunt sanctificans formaliter et utquod.

Respondeo distinguo maiorem ideo conveniunt, quia iste efectus formalis est in sua linea perfectus, completus, et determinatus: nego maiorem quia est specifice illarum formarum licet est calitas, visio, et unio; concedo maiorem et distinguo minorem, distinguo consequens: ergo nequit conveniri efectus formalis completus specifice ab unione hypostatica formaliter, quae est calitas, visio, et unio ipsius formae: concedo consequentiam efectus completus, sed non specifice ipsius formae: nego consequentiam; et enim efectus formalis adorationis est minus perfectus et completus in sua linea quam efectus formalis sanctificationis: et nihilominus licet ita (?) convenit ab unione hypostatica formaliter adorantibus.

et adorare inferiori, ut adoramus, quae participat rae Verbi divini, quo et effectus formalis sanctificans est factus, et in sua linea completus, potest habere ab ipso dari formaliter sanctitatem ab unione hypostatica, et sanctitate inferiori sanctitatem ei convenientem formaliter a personalitate Verbi, vel deitate.

Praeterea hoc ut intelligatur, vita physica et actus productivus ipsius, seu amor, et ipsius. Deinde sicut amor, ut formaliter vitam intentionalem perficit, ut docui in libris de anima, qualitas quae potest dicere effectus formales perfectos et completos in suo genere, et ipsa fractio vitalis effectus formalis eiusdem generis, diversus et specifice, quod a subiecto albedinis producitur a albedine non recedat generice, et producitur ex eo, quod ea producit situm, sive vitam, sive qualitatem; sed ex eo, quod in effectu non appareat convenientia generica. Nam si admittamus plures albedines specie diversas, et una alia productione, nulla apparet hoc debito repugnantia, vi cuius non possit dari dealbatio conveniens ab unione albedinis formaliter.

Instabis 1°. demus esse plures albedines specie diversas modo praedicto in ea hypothesi unio, vel productio albedinis non posset dicere effectus formales inferiores, alii: quod unio hypostatica non potest dicere habere effectus formales vel inferiores sanctitatis, quod nobis, vi unionis, actionis et de eas solum praedicata divina sunt, quae varias, ut experiemur illud munus ad quod Philosophi necessitate compulsi eos admisere; sed ad munus uniendi, producendi et sic non est necessaria virtus formaliter dealbativa in unione, aut productive albedinis; neque virtus formaliter sanctificativa in unione hypostatica: quod sicut unio et actio productiva

ut albedinis non deceditur virtus dealbandi formaliter, ita Unio hypostatica non est decedenda virtus sanctificandi formaliter.

Huic instantiae occurro per instantiam: actio productiva albedinis decedunt ex et etiam adversarii virtutis, sive denominatio dealbandi saltem ut quo; sed actio illa sola exerceat munus producendi non requiritur, quod dealbet ut quo; nam plures dantur actiones, quae munus producendi exercent, quae dealbant ut quo. Sic calefactio etc. et etiam adversarii decedunt actionem productivam albedinis plus quam narrare, ut ipsa exerceat munus producendi.

Rectius munus dealbandi ut quo non est narratum ad conceptum actionis generice acceptae; sed narratum ad conceptum talis actionis productivae, sive unitae albedini. Optime quidem hanc instantiam solutam. Sed tunc similiter solutum probabile. Cum sit extra conceptum Unionis hypostaticae, ut probaret Unionem sanctificare formaliter, ac proinde hoc praetum narratum, ut ipsa unitatem; nihilominus non est extra conceptum talis unionis ut talis sanctificare formaliter; ac proinde hoc est praetum narratum, et narrandum munus unionis hypostaticae ut talis.

Instabis tertio: Unio, seu productio albedinis, ut talis Unio seu productio albedinis est, tantum dealbat ut quo: ergo Unio hypostatica non est talis unio propter verbum formaliter sanctificat ut quo. Probatur consequentia quia sicut ex eo, quod Unio seu albedinis dealbet ut quo, non bene infertur, quod dealbet ut quod et munus perficiatur quam ipsa albedo: ita ex eo, quod Unio hypostatica sanctificet ut quo, non bene infertur, quod sanctificet ut quod, et sanctificandi munus perficiat.

Huic instantiae exceptio acute, vel adee pendi ad decedendum Unionem, productionem albedinis dealbans Ut quod est imperfectior dealbans Ut quod, quae convenit albedini, desumptus ex eo, quod illi conveniat dealbato Ut quo: adeo Ut fundy ad cedendum Unionem hypostaticam sanctificans, sine sanctitas Ut quod inferioris sanctitatis, fraliter convenientem a prato divino, desumptus ex eo, quod illi conveniat sanctificans Ut quo. Id quod instantius ostenditur 1°: quod Unio hypostatica conveniat adorabilitas Ut quo [illegible] conveniens a Verbo Ut quod, et fundy Ut quo Unio conveniat adorabilitas Ut quod [illegible].

2° productio intellectionis excepta, quod sit productio immanens vitae intentionalis repraesentativae, et intellectus Ut quo, et vita Ut quod physica: [illegible] denotatio vivendi vitalis physica convenit illis, ac [illegible] Ut quod ab illo productione, sine operatione physica immanente: quod sicut quando creatio et productio vitae intentionalis Ut quod; et ideo vita vita intentionalis Ut quo adest fundy Ut sit vita physica Ut quod. Itaque Unio hypostatica est sanctitas Ut quo relative ad increatam sanctitatem sanctificantem Ut quod adest fundy, Ut dicamus illi convenire prati sanctitatis creatae Ut quod: Significat ex eo, quod sit Unibilis hypostatica, dicitur [illegible] Divina natura: ad [illegible] excellentior participatio Divina, nec [illegible] quae est, quae reperitur in [illegible] habituali.

Tertio 3°: productio, seu Unio non est habitualis, non potest accommodari cum fundo prati sanctitas Ut quod inferioris ordinis sanctitatis gratiae habitualis: et hinc Unionem hypostaticam et quidem adest fundy, Ut huic tribuatur, ideo [illegible] Ut illi attribuatur [illegible] Unio hypostatica sanctitas Ut quod effectus [illegible] sanctitas excellentior [illegible] perfectior, quae [illegible] resultat ex gratia habituali [illegible] [illegible].

luminis, seu productio per habitualem sanctificantem caret, ut quod defectus realis resul-
tans potest esse imperfectior, quam qui resultat ex gratia habituali sanctificante ut
quod.

Nec videtur improbabile dicere unionem, seu productionem per habitualem virtutem sanctificandi
ut quod sanctificare per habitualem inferiorem, et opinatur P. de Bernal: hunc tamen absolu-
tum acquiescimus, ne cogamur concedere omnem actionem, seu unionem, per se effectus realis inferiorem et ut
quo aliis effectibus realibus ut quod eiusdem generis, et inferioris speciei tu fratrum, quam
primum, virtutis, et caritatem.

Quamquam tertio dicendo antiquos, cognoscens distinctionem, quod gratia
habitualis sit forma sanctificans ut quod, quia per imitationem est participatio divinae naturae quidem
imitatio citata est in eo, quod sicut divina natura radicat omnia attributa divina, et proprietates
intellectus et voluntatis: ita gratia habitualis radicat omnia dona supernaturalia, proprietates intellectus
et voluntatis supernales: et licet natura divina non radicet tamquam vitam, et causa alterius. Sed tamquam virtus,
et ratio sui, neque tamen inde venire virtutem sanctificandi ut quod, per imitationem naturae Dei. Unio seu productio
per habitualem, sed tamen superior habituali. Unio vero hypostatica non est sanctitas ut quod, quia non est
per imitationem Dei naturae, sed per vergentem physicam conjunctionem illas: si ethicus in nulla est compositio
forma qua participet hoc modo sanctitas Dei.

Et quidem gratia habitualis sanctificat ut quod, quia est
radix operationum supernalium, et tantum tamen quia procedit a divina, ut talis est, et unio hypostatica non
sanctificat ut quod, quia radicat primario omnia dona supernaturalia proprietates intellectus et voluntatis supernales
quatenus intrinsece physice in se recalat unitur divinae naturae, quatenus talis est, inter divinas relationes
et attributa, quae per identitatem, et ideo perfectissime participant divinae naturae, in se ratione sui et in se
formaliter sanctitas, ut in pauca ex adversarios docentes, etsi nobis unirentur non formaliter
sanctificarent, ut non sanctificent naturae Dei: et unio hypostatica sanctificat ut quod
habitualis, quatenus physice participat naturae Dei, ut sanctitate quadam inferiori ad sanc-
titatem quam participant per idem physice unitur naturae Dei.

32 Dicetur 4°: Si participatio physica divi-
nae naturae, quam invenit in unione hypostatica, foret sufficiens, ut ipsa esset sanc-
titas ut quod etiam in productiva unionis hypostaticae, foret sanctitas ut quod

ut inferioris operationis ipsius unionis; sed hoc nequit substineri: ergo neque illud ex quo infertur. Probatur illa maior. quia si coniunctio physica ut quo cum sanctitate increata habet quidquid requiritur, ut sanctificet formaliter ut quod, et sanctificare quod coniunctioni, ergo coniunctio physica cum sanctitate creata, et ex parte ipsius habet, quidquid requiritur, ut sanctificet formaliter ut quod, et sanctificare quod inferiori. Confirmatur. Ideo sanctitas sanctificans ut quod ex ipsa personalitate Verbi, potest sanctitas ut quo relative ad sanctitatem increatam, qua unit, et simul inesse sanctitas ut quod: ergo per duas Uniones hypostaticas potest sanctificare ut qua relative ad sanctitatem superiorem existentem in Unione hypostatica, et simul inesse sanctitas ut quod inferiori sanctitate existente in Unione ipsa hypostatica.

Respondeo negando maiorem, et concessa minori probatione eius

in quacumque participatione sanctitatis est sanctitas formaliter, sive sanctificat ut quod; sed ea solum, quae aliquo de titulo est participatio Divinae naturae, vel per identitatem, qualis est sanctitas increata, vel per coniunctionem physicam, qualis est Unio hypostatica, vel per puram imitationem, qualis est gratia habitualis. quapropter cum per duas Uniones hypostaticas ab ipsa diversitate non sit sanctitas per identitatem, neque per imitationem, ut est certum; neque per coniunctionem physicam immediatam cum Deo; siquidem non tangit, et immediate, sed mediate, et ratione Unionis hypostaticae, quae est immediata coniunctio physica cum Deo, coniungatur physice ipsa Deo; in illa ratione participationis Divinae participatione sufficienti ad sanctitatem ut quod. Et sicut ea actio, licet sit per duas Uniones hypostaticas non specificatur a Deitate: sicut specificatur Unio hypostatica: ita non sanctificat ut quod humanitatem, sicut illa sanctificat Unio hypostatica. Ergo sanctificatio ut quod per coniunctionem physicam consistit in indivisibili. alioquin eius posset recipere maius et minus, et sic minus et minus sanctificarent ut quo, quo mediatius, et magis mediate haberent participationem physicam Divinae naturae: ac proinde dicendum per divisas actiones productivas unionis hypostaticae minus sanctificaret ut quod. et sic de ceteris: ergo

sistendy e immediata Divinitate phica cum Deo. Unde ad dissipandum dubium et hanc cognitam obcaedam ... Sect. 4a. aliis ratibus nostra sa munit.

Sectio 4.a

Aliis roibus nostra sa Munitur.

Pbo 3o. Unio hypostatica e perfectior creata beatitudine. It fatentur fere omnes adversarii; qui illa radicat, ac continet sanctitatem formalem. Probo ergo propositum quando in nullam recursionem ... Unio hypostatica si esset formalis beatitudo creata, requireret ... perfectior beatitudine creata formali, ... si eam radicat ... Pbo ... quia beatitudo formalis e ... omne bonum inquietandi ... et amorum manet ... quae propter ... illa ... beatitudinem formalem quam qualibet alio bono creato; ... Unio hypostatica non sit beatitudo formalis, neque eminenter, quatenus illam radicet, ... creaturae rationali, imo neque ... beatitudo. Sed Unio hypostatica non e formalis beatitudo; et e creaturae rationali maius bonum, et perfectius, quam beatitudo formalis ... radicat, et continet sanctitatem formalem.

Pbo. idem

Creaturae rationali maius bonum, quod redditi illam magis felicem; Sed si unio hypostatica non sit beatitudo formalis, sicut est ratione sui beatitudo eminenter, quatenus ratione sui est sanctitas formalis radicans beatitudinem formalem, redderet formaliter minus felicem creaturam rationalem, quam visio et amor Dei: siquidem beatitudo formalis vocatur excellentia felicitatis: at unio hypostatica nec formaliter, neque eminenter et radicaliter foret haec felicitas excellentia: ... Unio hypostatica minus bonum, minus perfecta esset, quam visio et amor Dei, quatenus ... beatitudo formalis.

Pbo 4o.

Unio hypostatica ... credita perfectior gratia habituali; Sed non foret perfectior gratia habituali, nisi radicaret beatitudinem formalem:

ē illy radicat, ac licentia Sanctitas fralis. Ab mo. 25 inter bona creata illud ē melius qd excellentius Dī participat: et ideo gram habialis ē pfectior charitate, et reliquis habitibus infusis: q gra habitualis participat Diuina n. reliquis v.o habitus participant attributa Diuina: quae lam n̄ sit tanta pfectionis, quanta ē ipā Dias; sed n Unio hypostatica n̄ ē radix habitudinis, n participaret Diuina essentia. Ut Dissentz in hac prato radicis, sed aliud attributum Diuinum, si Unio hypostatica n̄ radicaret habitudine fralis n̄ ē pfectior, imo neq. ē eque pfecta, ac gra habitualis; siquidē numeranda foret inter ea dona supnalia, quae solus participant aliquod attributum Diuinum; et ideo sit minus pfecta, quae gra habitualis, quae participat Diuina. ergo in hunc modum dispositum doctrina. Ut concludum firmatus solus remanens.

Dices, Unio hypostatica ē pfectior gra habituali, q ē pfecta participat attributum Diuinum, quae gra habitualis participat essentia Diuina.

Sed n ē ideo Unio hypostatica participaret melius aliquod attributum Dei, quae gra essentia Diuina, quia ut substantia gra v.o accidens: sed haec ratio nulla ē. Ergo sit Unio hypostatica ē accidens, qualis ē illa, quae n̄ distinxeret totis substantiale, sed totis dispensaret, ut na Diuina sanctificaret humana, ergo ē pfectior gra habituali; siquidē pficeret realiter Diuina gra humana gra Diuina, ets[?] na Deitas sanctificans induceret, quae gra habitualis pr-tentat. ergo Unio hypostatica ē pfectior gra habituali, non q ē subita, sed eo q gaudet excellentiori gradu supnaliaris ... quod participet excellentissimus Deitatis; Ut ergo Diuina tura q Unio hypostatica supera gra habitualis, q ē subita, sed

Sedq. e supremus in gradu superiori: idq. probant rat. qq. doctor
Suadet? iste Exceptio, aliquin Cry eto Angelus Apostolus, q. e substantia ex-
cederet eius habitus, et quodlibet aliud accidens supernale perfectum
-my. Prob. 2.

Prob. 2°. Vir, relatio filiationis Divinae etc. quaevis attributa Divina
e increata et formalis Sanctitas; q. importat realem identitatem cum na. Divi-
na: sed Unio hypostatica, Vt physica. Unit humanitatem cum Divina
natura, q. e Vera et formalis sanctitas, sanctificans Vt quod humanitatem;
? eque ac filiatio Divina personae Verbi, sed quadam sanct-
[illegible] participat etiam [illegible]. Prob. consq. unio physica cum na. Divi-
na e maxima et praestantior participatio, seu imitatio realis identitatis cum Di-
na, ng Unio physica ita imitatur identitatem realem, Vt nihil magis possit
accedere, seu posit dari illius identitatis realis: et ideo apud Philos. unio Vo-
cat. Vera identitatis imitatio: sed identitas realis cum na. Divina, Vt talis
formaliter e sanctitas formalis increata Dei; Unio physica humanitatis cum
na. Divina Vt pote imitatio et participatio illius identitatis, erit sanctitas
creata, et participata sanctificans Vt quod humanitatem. Physice consq. sum-
ma sanctitas increata et Divina participatio naturae e sanctitas crea-
ta et participata: Vt manifeste ostenditur, in gratia habituali quae participat
Dei naturam quae e sanctitas Dei [illegible], sanctitas participata:
q. cum Unio hypostatica humanitatis cum na. Divina sit summa participatio
identitatis cum eadem Divina na., qua identitas Dei e etiam sanctitas formalis
requisit necessario sanctitas participata.

[illegible] Confir. identitas realis cum essentia Divina,
qua formaliter talis e, e radix honestatis, et beatitudinis Divi-
nae; et ideo Vt talis e sanctitas Divina; sed Unio hypostatica
participat ista Divinae identitatis, quae formaliter e identitas, q.
participat eius identitatis Vt radicis honestatis, et beatitudinis
Divinae.

Unde colligitur 1º institutam Recensionem ~~ad institutionem~~ annexe non quo vis nec philosophos, sed participas specialis et theologicas ā sanctitas habens non rationes ostendunt, Unionis hypostaticae ē participas speciales et theologicas Divinitatis, quatenus hujusmodi tantum non Dignitatis in amabilitate, in radicationis honestas moralis et dignitatis ac beatitudinis formalis: quos dona debent, Unio vtque et ratione sui. Colligitur 2º humanitas reddi Deo dilectas et benevolas et inordinata beatitudine per unionem hypostaticam, non solum causaliter, sed etiam formaliter.

Colligitur 3º etiam adversarios deducere Unionis hypostaticae, non ea mera deitas, sed constitutivas essentiales hujus denominationis: humanitas ut Sancta sanctitate increata. Ratio est, quia dissolutio mera ↄ dio essentialis etiam constitutivas essentiale ad aliquem effectum formalis, sine quo ut adaequate dicto non potuerit dari ratio constitutiva illius effectus formalis: unde applicatio corporis ad animam ē mera ↄ dio, et est aliquo necessarius, quia sine illa ut adaequate dicta repugnat dari ratio hominis constitutiva, neque corporis, animae, et utriusque Unionis: quam pro tantis possibile vel impossibile hoc tria darentur, sine illa ↄ dicto, utique daret homo. Unde cum darentur humanitas et personalitas Verbi, sin daret Unio utriusque personalitatis Verbi non sanctificaret formaliter humanitatem, inde fit, quod ea Unio non sit mera ↄ dio, sed constitutiva essentialis humanitatis ut Sanctae sanctitate increata. Ex hoc 4º quod deducunt adversarii, ut videtur inferri Unionis hypostaticae ē Sanctitas utique: et ideo nos ↄ tendimus, non solum ē constitutivas illius ↄ recte, sed ē etiam sanctitas formalis et ut quod ratione sui. Sect. 3a nostrae adversariis satisfacimus. ~~Sect. 5a~~ Satisfacimus.

Rationes adversariorum Opponunt 1º Unio non potest tribuere ejus effectus formalis, quos tribuit forma, cujus ē Unio; sed Sanctitas increata Unita humanitati, illam reddit Sanctam: ergo Unio, quae Sanctitas

increata, Unitas quam bonitas, non redditilla sanctam.

Neo distinguo majorem; non potest

tribuere eiusdem specifice effectum formalem: concedo Maiorem; eiusdem generice: nego Maiorem. Et distinguo etiam Minorem: illa reddit sanctam in ordine superiori Sanctitatis ad Sanctitatem Unionis, concedo minorem; in eodem specifice ordine Sanctitatis, nego Minorem. Et tandem distinguo consequens: non redditilla sanctam in illo ordine superiori Sanctitatis increatae, concedo consequens: non redditilla sanctam in alio ordine inferiori, nego consequens. Et ergo quando forma tribuit subiecto effectum formalem in uno ordine specifico perfectiori, eius Unio optime potest denegare eiusdem generice effectum formalem in alio ordine specifico inferiori: quapropter cum sanctitas increata non reddat humanitatem Christi sanctam, sed in quodam ordine superiori et perfectissimo: optime potest Unio hypostatica illam reddere sanctam in alio ordine inferiori et minus perfecto: sicut ex adversariis gratia habitualis, etiam si supponat humanitatem sanctam Sanctitate increata, illam formaliter sanctificat: in quo nulla est repugnantia neque superfluitas; quia quaelibet ex illis sanctitatibus in diverso ordine sanctificat.

Dices

2o. cum Lonet no 26. Minor Unionis Sanctitas per essentiam, cum sit aliquid creatum; ergo Sanctitas per participationem, cum non sit participatio Sanctitatis per essentiam, respectu Divini Subiecti neque sub [illegible] cum soli potest dinuere participatio Sanctitatis per essentiam: ergo Sanctitas formalis, ac consequenter non potest denegare effectum formalem sanctitatis.

Neo Deceo antecedens, nego consequens: negatur [illegible]

diminutae distinctionis laborat: congruentias et attributa Divinae, quod Plures et [illegible] Hominis formaliter sanctificant humanitatem et [illegible], nec tamen Sanctitas per participationem; quia quaedam sunt quaedam increata: hoc tamen modo loquendi, quo utitur Lonet cum aliis Thomistis, sanctitas per essentiam regardans solum Deum, ut traditur attributo [illegible]

sanctificare p ejus: Et Unio hypostatica n sit sanctitas
ejus, ubi n est formalis participatio sanctitatis p ejus, et [illegible]
sub [illegible], adhuc tm posset esse formaliter sanctus; ergo
ipsa est sanctitas formalis [illegible] physice [illegible] personalitatem
Verbi, [illegible] possibile [illegible] impossibile n est participatio physica sanctitatis
[illegible] ergo sive [illegible] Dei vt talis.

Oppono 13o paulo aliter [illegible]
Ortegal [illegible] sanctitas formaliter [illegible] est sanctitas per [illegible]
Deitatis participata physice, [illegible] imitative [illegible] affective
et intensionaliter p visionem, [illegible] amorem [illegible] [illegible] sanctitatis [illegible]
hypostatica, neque est sanctitas p ejus, ut patet quid creatus:
neque est Deitas physice participata, neque imitative, neque affective
aut intensionaliter, sicut [illegible] neque est [illegible] habitualis, neque amor
Dei: ergo n est sanctitas formalis [illegible].

Respondeo [illegible] Unionem hypostaticam de facto est physica et realis participatio Dei, [illegible]
[illegible] perfectionum [illegible] naturalis radicans dona supernaturalia adde
Unionem hypostaticam [illegible] sanctitas, et [illegible], [illegible]
[illegible] physice participatio Deitatis, sive sanctitas [illegible] sive
[illegible] Divinitas vt talis, sed [illegible] participaret physice personalitatem
Verbi [illegible] solue [illegible] argumentum.

Oppones 4o [illegible]
[illegible] [illegible] formaliter substantialiter sanctificatur Christus [illegible], quo formaliter substantialiter unitur; at Unioe substantiali [illegible] unitur formaliter substantialiter, ergo sanctificatur formaliter ab Unioe hypostatica [illegible]. [illegible] eo formaliter unitur, [illegible], quo formaliter
Deificatur: sed n Deificatur formaliter Unioe: ergo nec [illegible] formaliter
ab Unioe.

[illegible] [illegible], quam adversarii tenent, negare,
[illegible] [illegible] magnes, sub eadem bona dispositione, quia [illegible]
[illegible] eo formaliter substantialiter sanctificatur [illegible], quo formaliter

Substaliter ungit? sed gra ~~sank~~ habualis n ungit, fraliter
Substaliter nec deificatis gra habualis n, anch ficatis paliter.
en sicut hyc coa e nulla, q Bcxilli. Cmulis 4.ⁿ infert, sanctig-
tag substaly ogruere a gra habualis ita objection Mariaecot.
q excy Cmuly 1ᵐ infert, Sanctitag substaly simpliciter taliq
quereat Unionehy postatica. bilis vel biterny gg dilecy noto, unioy
n dua syplib... substa... sed Sthy s. quidl: x qug my loquendo do
lioenter sanctitag. Simpliciter substaly n gruendre fraliter ab Unioe
hypostatica, sed 4.ⁿ a pronalitate Verbi, quenireti ab Unioe hypo-
statica tanquq a fra quqdq sanctitaly thielig inter accentaly et abs-
tataly simpliciter; quq pot appellari sanctitaq substalis s. quidq
sive modalig... subcoredesy... Oriter loquit de speciali unione
sive signante Deificag fraly (S. pprig; ac pinde hyc pp, ex Clerq
P. abillo sanctificat, huatq, a quo ungit? fraliter: hy ungitur
in toto acceptq, et hunc My disting da e: abillo sanctificat, et nabaliq.
Negoi: siquidq sanctificat, et x adversos a gra habuali; aquatq
Deificat fraliter, sed poly imitative; abillo et ey aballios; Vltagra
habuali ~~[illegible]~~
at unioe hypostatica dedo. Undiq Unioq hypostatica fraliter
ungit huatq illa unioe speciali signante Deificag fraly (S.
pprig: ungit, 4ᵗ. unioe signante Deificag Pruncho et ima-
tatiq Dining ne hlem...h, qug gra habualy Doicat.

Oppo. 4

oy fra sanctificaq. Vt ppote fundaq jus ad hereditag Patris
(ribuit Distinctive filiag naly, l adoptivq: sed Unio hypostatica
n pot tribuere Distinctive filiag naly: ng filiag naliq praty
pprig psonq increatq; et simul eet praty pprig Unionis hy-
postatica (S. tes. eet ln fraliter filiq Dei naly: nec pot tribue-
re Distinctive filiag adoptivq; q cy esraliter Anietat, ey Oer-

q[uod] Verbu[m] constituente filiu[m] D[ei] naturalis n[on] pot[est] vocare humanitatem filiu[m] adoptivu[m]: q[uod] est 2°.

Pbo 1° n[on] e[st] de ess[enti]a sanctitatis gratiae constituere aliquu[m] filiu[m]; sed t[antu]m, e[st] de ess[enti]a ei[us] recipere potentiam supernaturalitatis, ac beatitudinis reddere subjectu[m] per suam formaliter benevolum et amicum, hinc excludere inimicitiam et peccatum: qui om[n]ia dicat unio hypostatica humanitati, ut eam constituat filium, ergo q[uod] est h[ab]itu[m] hypostaticè filius adoptivus: et Unio hypostatica, ut potè creata n[on] possit rationem summam filii Dei naturalis. qui dicit, colligitur 2° ex eo q[uo]d natura Divina reddat summe sanctum Spiritum Sanctum; et nihilominus filius Dei non dicitur. Ex eo q[uo]d per operationem sanctum si unione humanitati, illum redderet formaliter sanctum; n[on] t[ame]n Dei filium. 3° ex eo q[uo]d gratia habitualis, quae est sanctificat, n[on] constituat Christum filium Dei, sed t[antu]m hæredem gloriae, illum reddit sanctum, ut n[on] tribuat ipsi filiationem rationem suam formaliter. ratio e[st]; q[uia] ut filius debeat esse hæres vt docet Pa[ter], nihilominus n[on] om[ni]s hæres dicetur filius; latius est [quam] hæres qua[m] filius; q[uia] hæreditas pot[est] fundari in testamento, donatione, vel alio contractu innominato n[on] pertinente ad filiationem.

Pot tamen probabilius negando maior, qua quidem laborat deminuta distributione, neque potest filiationem naturalem et adoptivam dare naturaliter medium, neque propriu[m], satis probabile e[st]: et sicut unio hypostatica vocatur, ut supra dicebamus, sanctificatio media inter substantialem simpliciter, et accidentalem; ita constituit filiationem mediam inter naturalem et adoptivam, ut proprie; ratione cuius Christus ut homo dicitur filius proprius Trinitatis.

Oppones 4° arg[umen]ta P. Bayquez. Verbum Divinum post unionem irrealiter, ut nos docuimus, l[icet] a[b] [Christo] decurcarnaet, ita de facto unitur corpori Christi et separato ab a[nim]a in triduo mortis; sed unio hypostatica [...] semper fuit sanctificans Verbum Divinum, poneret unionem irrealiter q[uia] unio hypostatica n[on] esset formaliter sanctificans. Praeterea ea unio possit sanctificare

ng increalis: quod nec Verbum posset uniri nisi increato.

Video hanc rationem

Dein sed palamus displicere; ergo quod tempore hanc exco qd Manifeste ingeniis cum personalitate Verbi, quae in natura Divina, et gratia habitualis; Ut videre est apud Ortega v. b. supra n. 20. et Sanct. dis. 25. nec Verbum Divinum et natura Divina possunt uniri nisi increato. P. Vasquez; omnino in his duo modos Verbi unitum fuit corpori a b aliis separato, et tamen remansit illud nisi increalis, nec corpus sanctificant, ut exerunt sanctitatis formalis: quod unio hujus potestatis exercent sanctitatis, et non sanctificet nisi increalis, potest nihilominus illi uniri.

Hujus triste mihi videntur inefficaces, ut ostendo ex meo in. aditum Muniis quod affectu magna gratia habitualis, personalitas Verbi et natura Divina possunt esse formaliter sanctitas, et uniri nisi increato, ut illa sanctificent, quod non exercent, quod essentialiter et unice. Cum illa natura increalis, et incapax sanctificationis; sed unio sanctitatis increatae cum natura increalis, essentialiter et unice, nec esset cum natura increalis, et incapax sanctificationis: quod tradi solet sanctitas, tempore unionis Verbi, tum Divinum cum natura increalis. Explico. Sanctitas increata, et gratia habitualis possunt uniri nisi increalis, ut illa sanctificent, quia exercet sanctificationes alterius ejus capacis; sed unio quod increalis cum Verbo Divino non exerce sanctificationes alterius ejus capaci, nec per se alius; siquidem essentialiter et unice [illegible] cum natura increalis sanctificabilis [illegible] sanctitas, ut esset existere.

Ad 1. Si dicas illam inferri ex unione personae Divinae cum natura increalis nec formalis sanctitas: non inferri unionem ipsius cum natura increalis nec formalis sanctitas; ex hac solum novas rurgas quibus ratio P. Vasquez. Nego enim repugnat eidem ratione formali sanctitatem unionem, nec formalis sanctitas, et alterum non subsistere nec formalis sanctitas; sed ratio formalis subsistentiae unionis personae Divinae cum natura increalis nec formalis

Sanctitati e, qd sit physica Iunctio nostrae rationalis cum Persona Divina, seu persona Divina: porro repugnat, qd ipsa ratio formalis non distituat unionem nostrae irrationalis cum Persona Divina, seu persona Divina in se formalis sanctitas; sed unio nostrae irrationalis cum natura, seu persona Divina non minus physica Iunctio ipsius nostrae irrationalis cum natura, seu persona Divina, quam unio nostrae rationalis cum ipsa natura, seu persona Divina; ergo sicut haec ... haud ratio e sanctitas formalis: ita etiam illa; ob eadem rationem, atque inde neutra, utraque e expresse formaliter sanctificativa, seu sanctitas formalis.

Propterea Resp. 1° tam unionem nostrae rationalis, quam unionem nostrae irrationalis e formaliter sanctificativam, sive sanctitatem: Probo: Unionis Verbi cum natura irrationali, illa non sanctificare ... incapacitatem subiecti; etenim sicut natura irrationalis non personatur per personalitatem Verbi, nec sanctificatur formaliter, qui e incapax illorum effectuum formalium; ita non sanctificatur formaliter per unionem ipsius cum Verbo, quia incapax e talis effectus formalis.

Sed instatur contra hanc solutionem. Illa forma, cuius subiectum repugnat, utilis docet, ... suis effectus formalis etiam repugnat; nam subiectum et forma correlativa sunt; sed sanctitati distentia in unione nostrae irrationalis cum Verbo Divino repugnat subiectum, cui docet effectum formalem sanctitatis, siquidem ex se e ultima de ratione ad nostrae irrationalis, quae se incapax effectus formalis sanctitatis, et non potest denominari formaliter sancta: ergo repugnat sanctitas distentia in unione nostrae irrationalis ad Verbum Divinum, ac consequenter talis unio non potest esse formaliter sanctitas.

Resp. negando absolute maiorem, quia licet subiectum et forma correlativa sint, non tamen tantum connexionis inordinate ad effectum formalem, ut ex eo solum, quod repugnet subiectum, cui docet, aliquis effectus formalis repugnet et forma, ut ad hoc ostendo: ... adversarii, ut indicant, unionis hypostaticae non habere vim sanctificandi

40

fraliter; & adeunt ipsius hoc ius Sanctificandi radicaliter, sive inchoative, sive per mensis vi; non ad instar causae efficientis, sed ad instar causae formalis: q. si Verbum divinum, et potentia divina et intellectualis ea unio est fra- Sanctificandi radicaliter, sive inchoative, sive per mensis vi; et tamen redderet naturam intellectualem radicaliter, sive inchoative, sive per mensis vi, Sanctam: unio ut est ultima dispositio ad naturam intellectualem ex se incapacem talis sanctitatis radicaliter, ipsi repugnaret subiectum illud, ergo non Sanctificabile; ergo solius sanctitatis radicalis, sive inchoative, sive per mensis vi. Ita sit in ipsa subiecto cui ipsa docet ipsius effectus formalis: ergo ex eo, quod repugnet subiectum Sanctificabile fraliter per unionem hypostaticam Verbi ad naturam intellectualem, non infert, quod talis potentia ea unio, ut sit ex se fra Sanctificans fraliter; Nam a priori e. q. nulla repugnantia in eo, quod ea unio trahat suam sanctitatem, ex eo, quod sit physica dimanatio de Deo, et repugnans ad utrumque subiecto ipsius fraliter Sanctificabili ex eo, quod sit ultima dispositio ad naturam intellectualem ex se incapacem effectus fralis sanctitatis, tam fralis, quam radicalis.

Clarius hoc ostendit: uni distinque maior illa fra, cuius subiectum repugnat, et 2a, si fra nullus potest docere subiecto effectus fralis, tunc est: si aliquis potest, necesse primarius docere, et alios non potest: Neque maior tenet; ut fra possit Uniri subiecto, sufficit, quod illi possit docere aliquis effectus fralis, necesse primarius: Et non potest illi docere alios effectus frales, quos in se continent fraliter: ergo tanquam per analogiam Verbi post unionem nostra huius: Et tamen non potest praestare illi secundarius effectus frales; ab his reddit huiusmodi relatio ad Patrem, sicut filius Dei: nec gratia habitualis denotat Christum filium Dei adoptivum: Et a arculis non denotat capillos eoaliter, licet in opinione probabili eos inferret, nec sensitivos; sed 4m Vegetativos; Et ut aliquod fra uniatur subiecto, non necessarium, quod possit illi docere omnes suos effectus frales; sed sufficit, quod possit aliquem, necesse primarium tribuere. Quas propterea cum unio Verbi

adeoq irroalis, et illa n redderet fralitea Sanctus, nec poterat dari Subtus denotare fralitem Sanctus; redderet t, nq irroalis Unito Verbo, quia effectus primarius unionis, absolute potest concedendae, et sit Sanctitas fralis.

Secundo potest dici eq unionis n irroalitatis Verbi, prae unioni qualis unionis ny roalis ex se sanctificabili, ac qinde n repugnaret subto ipsi illa sanctificabiles. Hunc t, solutionem aliquis ypo obdenda.

Reo 3° et nous

hig ingredior ut sibi facit aquo P. Basquez, et nous by tantus addillud d frandus adducius, asserens q. unionis Verbi by na irroalis n excludere fraliter sanctitas. Unionis D. Verbi by na roalis ea absolute fraliter sanctitas. Rao e. q. et unio hypostatica Verbi by na irroalis. In ideratis om Deceptis generius unionis hypostaticae n repugnet subto sanctificabile ipsius, illi t. Indeterae, s Deceptis specifica repugnat subto ipsius sanctificabiles, ac qinde et ea, unio generica hypostatica praescindat a uno Deceptis differentialis, ac et cum a Deceptis quae repugnet, Deponat, by suato ipsius sanctificabili, [illegible] 4. [illegible] illa Deceptis generica fralis sanctificans: q. Deceptis generica n potest includere fraliter praeclaty positive repugnans Deceptis differentialis. V. a [illegible] nequit includere praty positive repugnans sensitivo, q. Deceptis sensitivae Decept. drialis ibae [illegible] actualis fraliter sensitivae. Et q ratio generica unionis hyp. includit positive fraliter Deceptis supernalitas, ideo Deceptis drialis unionis hyp. adeoq irroalis nequit afferre repugnantiam cy supernalitate.

Sed Deceptis sanctificandi fraliter dicit Ep. te repugnantiae by subto n ipsius sanctitatis in sanctificabili. & Decept. generica unionis hypost. n includit fraliter Deceptis positive fraliter sanctificandi; alioqui Cry n potest Deprahi p Deceptis drialis repugnantiis subto sanctificabili, ac qinde n potest Deprahi unionis Verbi adeoq irroalis.

Unio Q. Verbi Divini cum natura reali est formaliter sanctificans,
in qua prius est Unio hypostatica accepta; sed quaestio est Unio hypostatica
ad naturam realem; quod ipsi sic accepta non repugnat subiecti per(?) sanctifica-
bile.

Instatur Unio hyp. Verbi Divini ad humanitatem non est formaliter sanct-
ificans. probatur Consequentia. Haec unio, quae physice participat
naturam Divinam non est positive formaliter sanctificans, nec radicat
amorem et visionem Dei: atqui est unio hyp. Verbi ad ... ino-
ale, cum etiam physice participet naturam Divinam, foret positive forma-
liter sanctificans, et radicaret amorem et visionem Dei: minor super
qua gratia unio participat habitus, non est positive formaliter sanctificans,
nec radicat amorem et visionem Dei: quia alias non foret supernaturalis,
quae respicit, et connectitur cum humanitate: si foret supernaturalis, quae
respicit et connectitur cum persona Verbi: nam perfectio simpliciter
simplex, qualis est sanctificatio, si non participet a Divina
natura, nequit participari a natura Creata: ergo Unio hyp. Verbi
ad humanitatem non habet praeter, ratione cuius sit formaliter sanctificans,
et radicet amorem et visionem Dei.

Respondeo neg. cons. Ad huius
probationem distinguo ant. Haec Unio, quae physice participat naturam
Divinam, non est positive absolute formaliter sanctificans, et quoad concedo
ant: non est positive conditionate, nego ant. Explico distinctionem. Unio hyp.,
quae est formaliter absolute formaliter sanctificans, et absolute radicat
amorem, quem Unio Dei, dicit ... essentialiter transcendentaliter respectum ad perso-
nalitatem Verbi, seu naturam Divinam, tanquam ad terminum extrinsecum
perfectionis sanctificativae, tam vero ad naturam realem, tanquam ad ...
essentialiter requisitum ut natura Divina conferat absolute, et inachi ... omni
virtute sanctificandi formaliter. quapropter ipsa Unio hyp.
non absolute formaliter sanctificans, neque absolute radicat amorem, et vi-

sionis Dei, quatenus Causae respicientis Divinas; sed tantum conditionate, hoc est sub conditione, quod iungatur cum altero naturae absque realis.

Unde Unio Hypostatica ad naturam irrationalem nec generice, nec specifice sumpta participat a natura Divina virtutem, sive rationem sanctificandi formaliter, et radicandi amorem, et visionem Dei, quia respectus quos dicit ad naturam irrationalem effectus formalis sanctificationis incapacem, illi tractioni repugnat: natura Divina non petit absolute dotare vel sanctificatione cuilibet sui unioni, sed tantum conditionate, nempe sub conditione quod alterum extremum unionis sit capax sanctificabile, petit Divina naturae unioni dotare perfectione sanctificationis: at vero ex suppositione, quod alterum unionis extremum sit incapax sanctificationis, non petit dotare unionem suam sanctificatione.

Nec nova debet videri haec exigentia conditionata naturae Divinae: namque illius exigentiam passim admittunt a theologis circa potentiam productivam impositam, ex suppositione, quod foret possibilia creatura in supernaturali Divina conditionata Gloriae sub conditione meritorum infert [illegible] absolute Gloriae, non absolute, sed conditionate; ac ut inde debeat, ut neque inferat [illegible] [illegible] conditionis, neque [illegible] existentia meritorum. 3º ex probabilissima [illegible] motivis, visio Dei [illegible] absolute visionis generat [illegible] contingentia voluntatis liberae non absolute, sed sub conditione quod voluntas creata se debet potius ad hoc, quam ad illud extremum. et tandem ipsa unio hypostatica attribuit personae vel unioni hypostaticae [illegible] sub conditione, quod talis unio sit ad naturam realis Divinitatis non dotat unioni hypostaticae rationem sanctificandi formaliter, nisi sub conditione quod sit ad subiectum [illegible] ipsius sanctificabile.

Et sane Pater Basquez

tenet, fatentes naturalem potentiam obedientialem, Ut aliquo effectu supernali respondeat, a natura Divina in Unione, ut vocanda, sidere tca dico, et Unio sit adaequata moralis. Ctenim ex ipsa Unio hypostatica est sanctificativa Actualis Ut quo, et ex mys Caritatis, Vir. adq. participat a natura Divina: sed ex Unio adaequata moralis est sanctificativa Ut quo et ex mys Vis et Caritatis, ac proinde participaret talis gratia supernalis a Divina natura: o natura realis potentia Divino, Ut natura Divina respondeat aliquo effectui supernali in Unione hypostatica. Sectio 6a alia momenta rationis Dicta nostra 59.

Sectio 6a

Alia momenta rationis Dictae nostrae Sententiae

Opponens 2o. Unio hypostatica non est radix totius honestatis moralis, et non est fontalis sanctificans Ut quod. Atque suadet 1o. Unio animae cum Corpore, non est proxima radix operationis naturalis hominis; quia non est principium Ut quod hominis; sed Unio hypostatica non est principium Ut quod Christi: ergo non est proxima radix totius honestatis moralis, et potestatis supernalis, quae debentur Christo. Suadetur 2o, neque Unio hypostatica non est radix totius honestatis, quae propter Incarnationem ante ipsius, cum moralis honestas ordinis Divini: etenim quando ipsius Unionis hypostaticae, actio una non habeat ad hunc, et neutra est 1a radix totius honestatis, et neutra sanctificat formaliter. Quamvis neque effectus, quae pro natura supernalis participatione Divinae: Ctenim tres participent effectus inter eos, formaliter; sicut illa participant subiectum Creaturae naturalis, non tamen participat illa perfectius inter radices totius honestatis moralis, et ad omnem latius, sicut in intimis latius, sicut ea participat Divina natura; alioquin Christus si participasset sanctitas qualitativa, et ipsius principii sufficientis, Ut sit formaliter sanctificans, Participasset Verbum Divinum, et sufficiens Ut sit Verbum quidam impeccabile.

Respondeo, ad

Cum 1o ipsos omittamus, quaequidem est ratio sufficiens, sed non unica: neque corpus et

p., Destituens Ut quod hoc, et 4.º n. e radix Ut quod proprietatis hoc: et Subiectus Christi p. Destituens Ut qd Christi, Ut tamen rae sui n. e radix habitus supernalis Christi, q. et ideo Unio hoc n. e radix operationis naturalis, q. n. e p. Destituens Ut qd, si quidem pot. dari p. Destituens Ut qd, quin sit prius Ut quod operationis: sed p. Destituere Ut qd hoc, n. affert perfectiones radicandi operationes naturales: Unio 3.º hyp.º exemplo, qd Destituat Ut quo Christus importat perfectiones radicandi operationes supernales, hoc super Dasaminori, neque cogimur eq. Accedit, adversarii negare, qd eras Habitualis 2.º Deitati Christi Ut qd, neque Ut quo, et 4.º e gra sanctificans, et radix operationis supernalis Christi: qua propter sicut gra habitualis, et si accens e radix operationis supernalis Christi, q. imitative participat divinae, ita Unio hyp., Ut n. ut quod, sed Ut quo Destituat Christus, pot. e radix operationis supernalis Christi, q. ut perfectiones, quae pure imitative, neque physice participat divinae naturae.

Ad 2.3 anti., p. 6 agnosco ax. quoad 2.3 p. Cetera participare divinae naturae physice est participare pure imitative, sive assimilative: sicut divinae relationes participare identice naturae divinae e eq. perfectiones participare in ordine ad sanctificandum formaliter habitualiter, quae ipsa participare pure imitative. Sic exempli adductiae ad 2.3 Cetera Unio hyp., exemplo, qd physice participet sanctitatis increatae, n. e sanctitas increata, sicut neque e Verbum Divinum, eo quod participet physice Verbum Divinum, Cetera sicut exemplo, qd rae sui participet physice [illegible] perfectiones Divini, et increati ordinis dicitur, Vere rae sui magna perfectionum, et creati et finiti ordinis; ita exemplo, qd participet rae sui sanctitas increatae Verbi, et superioris ordinis

+ identice

diatq ü rae sui fralis Sanctitas, et Creati, et finiti ordinis: et sicut Personalitas Verbi, quae dicta virtualiter a Divina natura, est virtualiter ipsa Divina natura; et sic dicta est Sanctitas: ita et Unio hyp. distincta realiter a Divina natura non est realiter ipsa Divina natura, et tamen ut sic dicta, est Sanctitas, et ordinis Creati, et inferioris.

Oppones 8.° Ea fra est Sanctitas, quae non immediate et proxime, sed tantum mediate petit habitus supernales, et ratione illorum actus supernales. quia ad omnes ea fra, quae tantum mediate, non vero immediate, et proxime petit extensas partes, non est quantitas: at Unio hyp. non petit immediate, et proxime habitus supernales fidei, spei, et Charitatis; sed tantum mediate ratione gratiae habitualis, quae illos habitus immediate radicat: ergo Unio hypostatica non est Sanctitas. Suadetur: Ut maneris ē ad Sanctitatis, habitus supernales. Afir: ideo relationes Divinae non sunt 1.a radix, et fra sanctificans rei Dei; quia supponunt essaliter Divinitatis; quae est 1.a radix et Sanctitas fralis Dei; sed Unio hyp. essaliter supponit personalitas Verbi; quae est 1.a radix, et fralis sanctitas Humanitatis: ergo Unio Hyp. non est 1.a radix, ac proinde nec fra sanctificativa ipsius Humanitatis.

Resp. 1.° mando Ma. neg. Bly Prius exigens immediate et proxime Habitus supernales, sed ipsius et his prius radicalis ratione sui petere mediate Habitus supernales sit Sanctitas fralis. Et eius personalitas Verbi est fralis Sanctitas rei Humanitatis, et tamen non immediate, sed mediante gratia habituali, ut docent obijcientes, petit Habitus supernales. Atqui ly exigere obiective Mani (?) juste deducit. Nra solutio: neq si Unio Hyp. exigit mediate Habitus supernales, nequit non esse mediata radix

... Naturalis, dicens eminenter dum effectiva; ac Auctor ... sanctitas fralis: et cum solas sanctitas pot continere eminenter effectus gratiae Naturalis: q. ... sine imperfectione dicunt, n possunt inveniri in effectu; quod sint fraliter in causa; sed sanctitas e effectus sine imperfectione; siquidem fraliter invenitur in Deo: ergo s. Unio Hyp. e prius et immediata radix gratiae Naturalis, nequit priusquam sanctitas inveniri in gra Naturali, quin inveniatur fraliter in unione Hypostatica. ad exemplum de quantitate, quo quantitas ... dicit ... ad diversum ... ad quod ... subiecto, qualis e materia, et ideo ... quae ... fraliter quantitatis.

Quo omissa maiori ... si Creata personalitas Verbi et ... Divina petere immediate Naturae, ut ... sanctitas Natura supernalis: et Unio Hyp. ... petit immediate: et ... Divini ... personalitas Verbi et Unionis Hyp. ... eminenter petere eos Natura supernales.

Ad ... omissa Ma. ... Unio Hyp. ... personalitas Verbi ... sanctitas ... Naturae ... sicut personalitas Verbi sanctificat fraliter Naturam, ut supponat ... Divinam, que ... e sanctitas Naturae; ... Divina, ut sanctificans Naturam prius quam ipsa Natura sanctificetur personalitas Verbi; ita Unio Hypostatica sanctificat fraliter Naturam; ... sit posterior personalitate Verbi entitative accepta, sive ... posterior ... sanctificandi; q ... prius, neque posterius quam Verbum Divinum sanctificat Naturam. et ... personalitas Verbi solum ut Unita sanctificet Naturam, nequit prius sanctifi-

care, quae Unio, ac proinde tam Personalitas Verbi, quae Unio Hypostatica est radix totius Humanitatis in qua excludit alias radices; sed quae excludit alias radices priores in radicando Statum supernalem et tenent se concomitanter in ordine ad sanctificandum.

Opp. 2° eo quod Suarez 25 articulo 2° Unio Hyp. quae nexus Verbi Divini cum Humanitate, ad Humanitatem cum Verbo Divino est ipsa propter nexionem cum Verbo habet vim sanctificandi formaliter, et utique propter eiusdem nexionem cum Humanitate non minus habet indigentiam sanctitatis, et ideo esse Statum vacuitatis eiusdem sanctitatis: sed repugnat idem esse sanctitatem, et simul esse indigentiam sanctitatis totaliter vacuum eadem sanctitate; quae solum sanctificat utique, non dicendo Humanitati perfectionem propriam sanctitatis: sed ultimo formaliter dicendo, utique ipsi dicet perfectionem sanctificativam dictam.

Resp. 1°, dicerso ante Mag. Log. 2do, exeo, quod Unio Hyp. sit Unio Humanitatis vacuae sanctitate, solum infert quod ab illa non accipiat sanctitatem; ac proinde non infert, quod non accipiat vim sanctificandi formaliter ab alio extremo, nempe a Persona Verbi; quemadmodum ex eo, quod intellectus supernalis proveniat ab intellectuali supernalitate vacuo, solum infert, quod ipsa non accipiat supernalitatem ab intellectuali; at proinde non infert quod ea non accipiat a Spiritu supernali, a quo simul cum intellectu concurrente efficitur, et ideo a ea vacuitas, seu indigentia sanctitatis, quae habet Humanitas, non potest dicari Unioni Hyp. quia ea privatio, tam potius est negatio perfectionis, quae perfectio, qualis est vacuitas sanctitatis non dicantur directe, sed tantum indirecte effectum, hoc est, ex eo facto, prout excludentis ad eam perfectionem dicendo: Ita non ex influxu non minus supernalis, quae vitalis, etiam non semper refunditur in effectum vitalitatem; vitalitas vero semper refunditur quae potius dat, ipsius chuaevis intellectui ad

supnale, exaltite[r] effectus supnalis: Et solus defectu Unionis hypost. resultat effectus nalis: q[uia] nalitas ē ratio perfectionis, vel supnalitas. Similiter Unio Hyp. a participata nā Hua Vacuitas Sanctitatis, quia adhuc n participat nalitas; q[ui]a cyadgit personalitas Verbi, cuias ē exalliter nexus, n dat[ur] deffectus principii elevantis et respondentis eius supnalitas, ej ve sanctificantis; Et huius deffectus erat nalis vt nā Hua responderet ✝exhuius in Unione Hyp., et nalitas, et Vacuitas Sanctitatis.

Ad 2.um

hui non respondere in Unione Hyp., absolute, et t. conditionate sui Vacuitas Sanctitatis, (etsi admittat participabilitas dictae Vacuitatis) neque sub conditione, quod ea Unio non sit ad personalitatem Verbi: sicut ipsa nā Hua n. Coicat absolute, sed t. conditionate Vacuitas supnalitatis et sanctificantis Ut quo Unio Hyp. neque sub conditione, quod n. sit Unio adintrinseca supnalis et sanctificativa Ut quod eterus Humanitas ē Vacua sanctitatis, n quatenus ex se dicat repugnantiam, quia dicit nā irrationalis, ey sanctitas, quatenus ex se posset sanctificari, n habet ex se sanctitatem: ac proinde cum ē trus Unionis Hyp. potest illi conciare absolute capacitas Vacuitatis, sed solus conditionate neque sub conditione, quod unio n respiciat exalliter aliud principium quod possit eius capacitas replere. quia admodum ens hujus creatus Entitati nali, conciat absolute Vitalitas intellectus; quia Vitalitas n dicit repugnantiam, sed potius capacitas, hujus, idest, perfectus, ey supnalitate: conciat vero conditionate nalitas, neque sub conditione, quod intellectus n. Coicat aliud principium, a quo participet supnalitatem.

Opp. 10 R.

Arg. 1.o Perez de Incepta: Unio Hypostatica ē multum a perfectione Extremorum recedens: sed Unio hyp. est summa omnium unionum Creatarum, ē summe recedit a perfectione utriusque extremi; ac proinde potest gaudere eximia Sanctitatis perfectione. Confirmatur: q[ui]a Unio Hyp., eo sit magis Extremorum perfectionis, potest recipi n. ratione Sanctificans Ut quod. potest Coi-ng sic Sanctificans Ut quod summe perfectissima.

Ideo ex ea quae diximus sectione 2a subsecta 2a Unionis hypostaticae ratione generica non sit excessiva perfectionis, et 4a ratione specifica excessiva perfectionis, et inde provenire qua sanctificans
Utquod: nam penes excessivum quoad perfectionem post ipsum ultimum, et specifica dicitur ita ab illius, ut ratione huius dici specifica sit perfectionis
alia, quae ratione cuiuscumque doni creati sit perfectior, ut tradit Divus
Thomas 3 parte quaestione 2 articulo 9 ad 3m. Unde in specie cernitur, duobus
quo modis summa dici unionis creatura, 1o ratione generica, et primo per se
hoc modo, 2o secundo ratione specifica, talis modo ad perfectionem pertinentis, secundo modo. Et nemo ergo dicit unio hypostatica non excedit supra alias
uniones in genere unionis et imperfectionis: non enim hoc de titulo tracta modo:
nam dona apud nos ut significatur, dicitur in equali dependentia ab extremis
distinctis in indivisibilitate quae reperitur in unione hypostatica et in aliis unionibus, sed
crescit supra alias uniones, qua terminus perfectionis extremis, nempe Verbi, et
nobilioris sanctificationis modo ut hunc habeat, quam donum perfectionis ad perfectionem:
Et ideo unio hypostatica, eminenter perfectissima, post quam esse sanctificans
Utque.

Opponens 4o si unio hypostatica foret sanctitas finalis, ea sit in ordine
superiori ad ordinem naturalem, foret sanctitas ordinis superioris: ergo superaret ordinem naturalem, et gradualiter infinita, si hoc foret postquam superaret visionem Dei infinitam intensione, sanctitas intensionis et intensionis ordine...; hoc autem ... gratia naturalis infinitam intensionem hanc Deus non
peteret: ergo unio hypostatica, et illa peteret, siquidem excedens gradus naturales
et infinitam intensionem: ergo sanctitas unionis hypostaticae foret equalis sanctitati Verbi Divini, siquidem sanctitas Verbi Divini non potest petere intensionem Dei visionem...

Omnia deduco, et nego ultimum consequens. Unio
cum hypostatica non equalis Verbo Divino in munere sanctificandi quod tradamus Unionem hypostaticam esse equalem extensive ...

Verbo, ieiudy exiga beatitudiny humanitati Þferendi pp pote Ceteroq ad eosdz beatitudiny gradus, nihilominus tamen ma, infinite ea Sanctitas Verbi: tygo, Valsidieri, ethinteasum infinite exiga illos eosdz beatitudiny gradus peteret: ty qo Sanctitas minime Subditifola exiga beatitudiny: ng etz sunt indignitate Þplacentis Divinus amicabilis qua ppter ma foret Sanctitas Verbi, qug Sanctitas Divinus: ig Et penalis foret exiga beatitudiny in unioe, ac in Verbo, Magis placeret Deo huatas ppter Verbi, qug ppter Þhios.

Opponet 12o

Unio Hypostatica n Sanctificaret Huatas simul leg Sanctificante persona ttae Verbi, itagd aliter n hiberet ipsy effecty fralis: necessoia, et Fundendo a Sanctificade increatae nullo. Mo e fa Sanctificativa Utgd ... quoad 13 p 3to quae stiturum pot Sanctificaret n simul Verbo fu aliter Sanctificante, n e fa falty adequata, Sanctificandi: go Et Cetera. Suadetur ... quidem ... quis negat Sanctitas in creatg Huatas, docet, ad huc Unio Hypo, eodz Mo, ac de facto datis qug Sanctificaret fraliter Huatas. Sed oio repugnat, gd Sanctitas adequata sit unita subiecto capaci, et illud n Sanctificet fraliter actualiter: go Si Unio hypo, n posset Sanctificare, nisi etz simul Verbo Divino Sanctificante n facit ipsa adequata fra Sanctitatis, nec Sanctitas ut quod, sed tm Sanctitas ut quo.

Cadz lanus p iterg p Theologi dy regant, an Unio hypoca sit fralis Sanctitas, inquirunt: an ablata a Ch Do quacunq alia Sanctitate, et manente ppole, impole unioe hypo, foret huatas fraliter Sanctitas. Cetery in hac hypotesi manifesty fieret, an admittendus t excludendus in Chrõe foret Duplex Sanctificandi: si in dicta hypotesi n Sanctificat unio hypoca, ideo e, q ipsa n e Sanchtas: Sed unio Extrema, gd e Sanctitas, nec satis facessit decas, uniae dependere a Sanctificae

Verbi, tanquam à Deo essali. Vt ipsa sanctificet. etenim repugnat qd deficiente ebla Deo dicente essali. Sed deest, via Deo Mediatore, videt ipsa res destituta, Vt fecit Deus sa D. Donatorem: ā Specie ablata sanctificare Verbi, ideo Vnio hypostatica n sanctificaret Humanitatem; qui ipse est sanctitas Vnde, reltum Vtique.

3° ratio: qd fra, quem racalitatem, sed mea sui esset ut quod denotat, nequit dependere in dicendo ab eo, qd aliud donet, Vt fit manifestum in duchoe aliorum fram. Sed qua prohatum: qui aut Vnio hypostatica n sanctificat Vtquod, aut sanctificaret, et n sanctificante sanctitate increata.

Pr. pars ante Suadet 1° q Vnio Hypostatica n pot sanctificare Humanitatem, illo Verbo Divino n sanctificante: qd Vnio Hypostatica, sesola, et praescindendo à sanctificatione increata, nequit sanctificare Humanitatem. qua quoniam Vnio Hypostatica, sanctificaret, n sanctificante p sanctitate Verbi, tribueret perfectionem effectum fralem, quem ipsa fra, cuius est unio, et calitas. Sed repugnat effectum fralem perfectiorem proveniens ab unione seu calitate facta, quae sit effectum fralem proveniens ab ipsa fra, cuius est unio, sive calitas. Sicut repugnat perfectior effectus proveniens ab actione, quae est effectus, qui producitur, ab agente, cuius est ea actio: ergo etc.

Suadet 2°

q implet qd Vnio Dei et effectum fralem, cui soli n dacet, ab extremo: nec Vnio in termino, et sicut soli introducta fuit, Vt extrema essent differentia detinent, ad Deum positionem, et fra Deitas tribuit suum effectum fralem, et quid quid aliud de Vnione dicatur, gratis est illa dicitur: qua sicut sua lique effectum fralem donat, quod debet esse illius effectum fra illi Vocatio à fra, cuius est Vnio: Vt ideo unio corporis est calefactio, n sicut de albore: unio hypostatica, quatenus, sesola et praescindendo a sanctificatione habitu est sanctitas Humanitatis. qua rò. calebatur unio hypostatica vitalis est sanctitas, quatenus foret unio personalitatis eius Humanitas, ac Conaturalem participans ei: Sed eatenus explica

Attributa divina Dei, quatenus est unio ... modo. Sed unio ex termino, qd non est sanctitas, qua unio ipsius est, negat dici causa effectiva formalis sanctificans: ergo si Personalitas Verbi non sit sanctitas Humanitatis, neque cuius unio erit sanctitas Humanitatis: ergo unio hyp. ... procedendo a sanctificante Verbum, negatur esse sanctitas humanitatis.

Suadet, 3° quia implicat aliquid produci per actionem unius cum efficientia quando talis sit, et qd non producat pariter a tali ca: Ctras nullatenus ... ad eam solus deca introductae, ut sit ex viribus actionis virtutis sufficientis; ... eas solus dica introductae, ut sit ex viribus actionis illius ... est unio: ergo ... gratia, qd requiritur ut ea formaliter ... sed ut Personalitas Divina applicet, et exerceat in Humanitate, similiter ... sanctitas, sicut sit sanctitas, non requiritur qd unio sit formaliter sanctitas: ergo et &c.

Hoc argumentum totius Sophistiae est, cum res ... unio hyp. ex adversario ratione sui effectivo, sicut ratione sui est unio Personalitatis Verbi, ac proinde forma effectiva, qui efficit ut qd Humanitas videatur non eodem ... an unio hyp. ... Humanitas, simul ... efficiente Personalitas ... ita quod alteri unio non ... effectus istius formalis ... et ... dendo ... actione increata, sicut efficiente personalitate Verbi: et solus, qui neque ... adhibuerunt, sua obiectioni, et quo animo accommodent.

Respondeo 1° directe negando antecedens quoad 1am partem: qua licet unio hyp. ... sit forma sanctificans, ut qd, non sanctificaret Humanitatem, nisi sanctificante Personalitate Verbi, seu natura Divina: sicut ... efficeret ... qd dicit effectus, ... efficiente Personalitate Verbi, quia forma modalis. Ad 2am antecedentis probationem negando ... quia sicut potest dari duplex ... in actione, adaequata et sufficiens ... eiusdem effectus, quin una positive ... actionis producere effectus, qui utrique ... ex ... eadem actione, et ... est adaequata, quia ... expendit viribus

illa unica actio, q. requirit, ut rae illius solius effectus possit
tribui, et aliis conveniens, ut docuimus lib. 2° phicorum: itaque personali-
tas Verbi, quae ei conjuncta est, sufficiens ad sanctificandi, q. quia hoc
est radix sufficiens ut in Christo ipsi debeant, et tribuant, Christus
reliqua dona supernalia, et unio dependeat a personalitate Verbi,
non a priori, sed concomitanter, indenominando, sicut ut denominet: et certi
ostenditur quod sit, q. rae sui, et non rae alterius, tali ita, sit sta
sufficiens ad denominandum Christum sanctus sanctitate creata, et in
sancti, sive sanctitate increata.

Ad probas dico ex illa Hypothesi sequi
utrumque etiam implicare in adiecto, q. sanctitas increata non est sanctitas
in Christo, et simul maneret unio eodem modo, ac de facto datur, vi illius Hypo-
tesis: ac si unde unio est unio sanctitatis increatae Christus sanctificantis;
ut supra diximus; et ideo dedit in hipotesi, ac consequenter est sanctitas, et simul
non est unio sanctitatis increatae Christus sanctificantis, ac consequenter non est
sanctitas. Et ideo a fortiori, quod implicet Christus unitus Verbo, et non sanc-
tificare tam sanctitate increata, quam creata.

Ad 2[am] probationem, antequam probas ... in-
specta, quaestio theologorum inquirere: an unio Hypostatica sit sufficiens sanctificans;
ad quod examinandum non erat supponere quaelibet aliqua sanctitate auferri, et possibile
impossibile sed manere unionem ex illa Hypothesi resultantem; quia cum unio, ex eo quod
sit entitas modalis dependeat, non solum quoad existentiam, sed etiam quoad praedicata ...
... et eius ab extremis, quorum est unio; nec qualiacumque extrema, talis erit
unio: ea hipotesi involvit contradictionem, et non deduxit ad examinandum, quod veri-
tas, ut docuimus l. 2° phicorum: in qua dicta hipotesi debuit supponi non manere, quare
sanctitas increata, et manere unio sanctitatis increatae: et ex tali hipotesi infertur,
quod unio manens non sit eius de ratione, quae de facto datur, et consequenter quod unio
non sit sanctitas: et ex 2a tali hipotesi infertur quod maneat unio, quae de facto
datur, et consequenter quod maneat sanctitas.

Ad 3[am] 1[am] probas distinguo ...

ita quod non ratione alterius, sed ratione sui sit effectus atque denominationis, neque dependere in denominando ab eo, quod aliud denominet, ut sit absolutum omnino ac non sit modalis: neque autem, nam sicut unio, quae est effectus formalis non valet perficere, totum, quod dicit, Humanitas, eam non perficiente personalitate Verbi: ita, quae est sanctitas modalis, non potest, totum quod dicit, sanctificare humanitatem, eam non sanctificante Personalitate Verbi.

Nec ulla potest in divina adduci inductio paritatis: neque gratia habitualis, et aliis humanis absolute, et non modalis: quia nimio nostra doctrina inductione firmatur, neque productio intellectionis, et vitalitatis Verbi, quod debet tamen in denominando dependit et causaliter ab intellectione et dicente Verbum.

Et ut nostra mens clarius constet, et validius roboretur, de mus personalitatem Verbi sanctificantem, atque quod Humanitas pingi sanctificante natura Divina: et ideo non est paritas, quia personalitas Verbi est sanctitas atque; sed quia non humanitatis non sit, et ista ratio tantum modalis, sed est absoluta. Et hinc totus doctor adhuc affirmo, quod ex consistentes, Divinae relationes Sanctificant relative Deum; et tamen ex oppositos non sanctificarent Deum, ipsum non sanctificante natura Divina: et ratio nulla alia esse potest, nisi quia non Dei non quasi mi; ac proinde nec Sanctificant, nec perficiunt Deum, nisi dependenter a sua absoluta, neque per a Deitate, quia per pater unio hypostatica sit sanctitas modalis, nequit sanctificare humanitatem, illam non sanctificante Personalitate Verbi, sicut nequit eam perficere illam non perficiente personalitate Verbi, quia est effectus modalis.

Unde si unio hypostatica, alia unio uniret humanitatem Divinam Dei, eam non sanctificaret, sed aliter eam non sanctificaret, nisi ipsa simul sanctificaret personalitas Verbi; sicut non perficeret ut unione, nisi personalitas Verbi ipsam perficeret. Ratio est, quia talis effectus formalis, quasi primarius Unionis hypostaticae, est unire humanitatem cum Verbo; et sic illud distraheret mechanicaliter ponendum; ex hoc effectu formali, quem primario resultat, quasi secun—

cundarius effectus formalis sanctificandi quas potens humanitas Divi Dei non potuit uniri Deo per unionem hypostaticam Christi, non potest participare eius effectus formales primarios ac consequenter neque eius effectus formales secundarios; sed ut non potest sanctificari per illos, ita ut unde haberet unionem hypostaticam sibi unitam per aliquam unionem; neque unio hypostatica Christi non sit unio nec humanitatis Divi Dei, non est sanctitas formalis illius.

Ab exemplis explico demum clarius unionem Dei, quae solus sit visio Dei, non Dei: Hac visio, ut uniret Ioanni Beatitudinis capaci illius non redderet Beatum quia non redderet formaliter videntem Deum, in quo effectu quasi primario videndi Deum, fundatur effectus quasi secundarius beandi: ex hypothesi quod Beatitudo formalis consistat in visione Dei, insuper potius intellectionis quam unionis, at, Plo, tunc illius non viveret vita physica per eius actiones saltem nisi simul viveret vita intensionali per eius actus, nempe per intellectionem, quae calitas, sive sit actus, sive unio, non valet vocare per effectus denominari, quos quis tribuitur a vita, cuius est calitas: similiter unio hypostatica Christi unita per aliquam unionem humanitati Divini Verbi, cuius non est unio Dei Deo, sicut eam non redderet formaliter unitam cum Deo, ita non redderet Sanctam.

Standum eas quas adducunt in probatione partis antecedentis doctores favent illis, quia illis adversantur supra solutas manent. dissertatio 2a an humanitas Christi Domini sanctificetur formaliter a personalitate Verbi Divini. Sectio 1a pro affirmativa sua suffragium ferimus.

dissertatio 2a

an Humanitas Christi Domini Sanctificetur formaliter a Personalitate Verbi Divini. Sectio 1a

Pro affirmativa sua Suffragium ferimus.

Negant humanitatem Christi sanctificari formaliter a Verbi personalitate Pater Vasquez disputatione 8a capite 4o, et alii in locis Pater Torres opusculo 3o de gratia dubio 6o et 7o et specialiter Beccanus capite 8o quaestione 1a numero 6o Ragusa disputatione 67a § 2o Pater Ortega ubi supra Certamine 2o Illustrissimus Godoy tomo 2o

in 33 p.te q.e 2.a disputae 21.a § 5.o Gonet disputae 11.a articulo 2.o § 1.o no 28.o

Affirmat V. Divus Thomas hic q.e 6.a articulo 6.o P.er Suarez disputae 18 sect. 4.a § dices cum Subsilita; et immerito P.er Bernal tradit oppositum Eximio doctori placuisse; insuper P.er Valenzia q.e 2.a puncto 6.o, Eminentissimus Cardinalis de Lugo disputae 16.a no 31.o P.er Bernal disputae 29.a sect. 1.a P.er Alderete disputae 46.a Granadus, Amicus, Oteros, Hurtado, Arria, suffragantur q.; ex Patribus Dominicanis Ioannes a S.ta Thoma, Nazarius, Zepilus, et alii.

Sit nostra 3.a Conclusio.

Humanitas Christi Domini sanctificatur [illegible] a Personalitate Verbi ut distincta a natura divina [illegible] suppositum relativum divinum absque [illegible] a natura divina [illegible] in quantum relativa [illegible] Personalitas Verbi ut distincta a natura divina sanctificat Humanitatem, [illegible] sanctificet [illegible] quia [illegible] debet suppositum relativum divinum [illegible] a natura divina.

[illegible] Christus [illegible] filius [illegible] Personalitatis Verbi; [illegible] filius [illegible] filius Dei adoptivus: [illegible] Humanitas Christi Domini [illegible] sanctificabatur [illegible] Verbi, [illegible] filiatio [illegible] filiatio Dei adoptiva. [illegible] mihi non placet. [illegible] Humanitas Christi [illegible] eatenus sanctificat, Personalitas Verbi, quatenus [illegible] filius [illegible] sanctificat [illegible] Personalitas Verbi; [illegible] Verbi, sed [illegible] acproinde eatenus dumtaxat sanctificat, quatenus [illegible]

tali mysterio per Verbi personalitatem unitatem.

[illegible] quapropter dicere
[illegible] Creaturae [illegible]
[illegible] Dei [illegible] amore illius [illegible]
[illegible]
[illegible] Dei amore [illegible]
[illegible] Dei [illegible]
[illegible] Dei amore [illegible]
[illegible] ad [illegible]
[illegible] personalitate [illegible]

Dices Cum doctrina Gonet n° 12° Personalitatem Verbi non esse ultimum terminum amoris Divini, sed esse quasi viam, ut creatura fieret Divinitatis ac participaret Deum. non sisteret in persona Verbi, sed ulterius tenderet ad sociandos Divinitati: et ideo non subsistit Verbi, sed amor Divinus ultimo tendit in amorem Dei sanctificare creaturas: quia admittunt unionem hypostaticam, quae non est ultimus terminus amoris Divini ulterius tendentis ad verbum [illegible] in sanctificationem creaturae &c.

Contra sane solvo. quia est participatio Divinitatis ut sic, et simul creaturae satis participandi ulterius Divinitatem nisi [illegible] possibilitatem personalitatis [illegible] rationalis participandi ulterius Divinam naturam [illegible] et simul participatio Divinitatis ut sic, ac consequenter per sanctificationem ut sic creaturae.

Probatur. quia gratia naturalis est participatio ut sic Divinitatis, et simul rationalis participandi ulterius Divinam naturam, licet quod sit via, sive medium ut illius Divinam participet intentionaliter per visionem Dei etc. & Dico 2° quod tandem ratio pariet dici per gratiam naturalem sanctificare creaturas, non specialiter, sed via [illegible] in ultimo [illegible] unio [illegible] realis [illegible]

a qua sola ultimo et formaliter sanctificabitur quamquam per gratiam habitualem sanctificet formaliter et Verbi humanitatem realiter, cum utroque formaliter participat divinam naturam, et personalitas Verbi sanctificabit formaliter, et Verbi humanitatem; siquidem gradus divinitatis per ipsam constituentem participabunt divinam naturam. Ideo addidi de Verbi hypostasi, in militat contra, quia ad illam non videtur hypostasis sanctificans.

Ideo Dices. Personalitas Verbi nequit sanctificare Christi humanitatem, nisi operatione illius supernaturalis, et ordinis divini sanctificat formaliter et Verbi humanitatem. Consequentia satis constat ex dictis disputatione 3a; et antecedens roboratur disputatione 3a. Hypothesis ad aliam, quia constituit personam, et personalitas in supposito divino nequit carere habitus quo possit elicere operationes ordinis supernaturalis, et divinis operationibus hujusmodi debent esse proportionatae dignitati personae, hujus et altera ratio; Tota Christi humanitas per illius hypostasim cum personalitate Verbi constituit personam divinam, et summi ordinis quae nequit carere habitibus quo possit elicere operationes ordinis supernaturalis et divini: ergo personalitas Verbi ut humanitati unita cum ipsa constituentis habitus operationis supernaturalis: nisi humanitas eveheret ad eius summam dignitatem, et eo ipso illam adeo bene possit operari, ut deceret excellentiae personae divinae, ad quam elevatur.

Dices 1o cum Gonet et aliis Thomistis n. 28. personalitatem Verbi non sanctificare humanitatem, quia personalitas divina, ratione illius quod addit ad esse, non dicit bonitatem ac perfectionem. Respondeo personalitatem sanctificare Verbi humanitatem.

Fateor cum Thomistis, qui docent relationes divinas ratione illius quod addunt ad esse, non dicere bonitatem, et perfectionem, in ordine ad praecedentem dixi nobis non consentiunt, personalitatem Verbi et dictam amare sanctificare formaliter humanitatem. Ratio est, quia sanctitas formalis bonitas,

A perfectio: si quidem reddit subiectum dignum amore Dei amicabili, et alij perfectiones et boni possit eo obiectum amoris diuini; sed relationes diuinae ratione illius, quod addunt ad esse, non dicunt perfectiones, neque sanctitatem, licet e diverso dicunt sanctitatem et bonitatem et perfectionem.

Soldo, Jan. Bonifacius

Sanctitas, quia Magistri ... Personalitas Verbi efficere Suaetatem, et etiam Coentem precedere: Ratio est, quia Personalitas seu proprietas relatiua Verbi ratione sui supplet vices Personalitatis creatae, et ... supplet Suaetatem ...

[illegible]

Fandes directe ex mente de Trinitate

... relationes diuinae ratione illius quod addunt ad esse, dicere perfectiones ... Personalitas Verbi ... realiter Suaetas Christi ... filiatio ... quod addit ad diuinas ... realiter ... cum ... attributis ... filiatio ... quod addit ad ... attributis ... perfectio ... filiatio ... addit ad diuinum esse ... perfectio ... capacitatis illius perfectionis ... filiatio ... unitatem mediatam ... perfectionis capacitatis illius perfectionis.

... probatur minor, quia filiatio ... et quaevis alia relatio diuina, ... indifferens ... realiter ... diuinas. Alioquin ... indifferens ... increatas, et diuinas ... filiatio diuina ... quod addit ad esse diuinum, nulla ratio potest dici ... realiter ... diuina ... filiatio ... personalitas ... diuina ... Personalitas ... realiter ... diuinas ... filium ... diuina ... Personalitatis ... Personalitas ... non potest dari modus communicandi

Doicandi pro prodiis, nisi gaucas, unione, sine idgphitas fralis Doicaso, sic cy dubio, sedideo quod a Cq, produit e psonalitas filii, ut dicta amo; etenim na secund y reanginducta: ergo psonalitas filii, Utdy cta ana Divinae realis idgphitas, sui ly na Divina; ac proinde pdt realiter idgphificanti realiter ly na Divina.

Suadeomo me 3o syllog:

Coignis quod filiato iidg, quod addit adess Divinas pfectio, phi ficavit ipsa et sibi Deca Attributis, eius pfecio tuas idgphitas sui cy na Divina; sed idgphitas Psonalitan filii cy na Divinae pfectio: ergo ea ipsa pfectis: pbo mi: idgphitas Personalitas filii ly na Divinae pfectiuima possessio sine boni: sed pfectiuima possessio summi boni nequit nisi pfectio spicil bonae, et appetibilis: ergo idgphitas Personalitas filii ly na Divinae nequit ne epfecto. Ly e esalis exta, et unctio idgphitas realis ly summo bono; sedesalis exta et unctio idgphitas ex summo bono e pfecto; signidz rac, sui ebona et appetibilis ergo et epfecto.

Dicy

1o Personalitas Verbi sufficiere huatas; illa 4a n sanctificavit sed ideo e. quod tatenis ypsiit huatas, quatenus e exta idgphitas cy na Dia et attributis: sed quatenus e exta idgphitas realis ly na Divina et attributis, pdt huatati sibi unita oes habe supnales: ubi pbainus: et Ttribus prsiit, ut simulis pro sanctificet.

Dicy 3o Personalitas Verbi ee pdicto eiam honestas, et Beatitudinis: et nihilominus n e sancti tas fralis huatas, quae n queunt unctio ly habitus supnalis, et beatitudine e sanctas fralis, sed eadem, quae ideo exiit pro mo radix a mandi et videndi Deu: alioqui eius tumen gloria foret sanctitas fralis: et ly Personalitas Verbi n sit 1a radix amandi et videndi Deu, sed ita na Divina sit ea 1a radix, ideo n e fralis sanctitas.

Sed 2a

quae ex hac solutione deducimus infert, Personalitas Verbi non est sanctitas formalis [illegible]
Verbi, 1° quia supponit naturam Dei, ut 1ª radix Honestatis et beatitudinis Divinae, ac proinde non infert, non est sanctitas nec humanitatis. Cst. 2º quia Personalitas Verbi non supponit in humanitate [illegible] naturam Divinam, quae primum radicem, petat humanitati habitus supernales, sed ipsa personalitas 2ª radix postulans habitus supernales videndi et amandi Deum; imo est 1ª radix, ut natura Divina dicit, humanitati: quae personalitas Verbi exigit habitus supernales videndi et amandi Deum primum radicaliter: ac proinde sanctitas formalis humanitatis.

Probo 3° deductionem. Personalitas Verbi est perfectio infinita ut perfectio Divina, quae est infinite amabilis, quae physice unita humanitati, illam reddit dignam amore Dei et amicabilem, opposito inimicitiis peccati, et formaliter sanctam. Confirmo: gratia habitualis digna amore Dei et amicabili et sanctitas formalis, quia est participatio Divinae naturae, et fundat ius ad hereditatem aeternam: sed Personalitas Verbi tradita a Divina natura participat perfectiones ipsius Divinae naturae quam gratia habitualis; siquidem ea participat per realem identitatem, et longe perfectius, quam ratione gratiae habitualis admittit, formaliter humanitatem ad aeternam hereditatem ratione personalitatis Verbi ut distincta a natura Divina; ergo personalitas Verbi dicta a natura Divina reddit humanitatem dignam amore Dei et amicabilem et formaliter sanctam.

Dices: ex scholiis gratia habitualis ratione sui sanctificare formaliter humanitatem, quia ratione sui fundat ius immediatum ad haereditatem, sive visionis Dei; personalitas Verbi ratione sui non sanctificare formaliter humanitatem, quia non immediate et ratione sui, sed mediate, et ratione gratiae habitualis fundat ius ad haereditatem, sive visionis Dei.

Sed Dico est 1°, quia personalitas Verbi perfectius, nempe per identitatem realem, quam gratia habitualis, participat naturam Divinam; siquidem gratia habitualis eam participat pure imitative et analogice: ergo si gratia habitualis ratione sui fundat immediatum ius ad

ad beatitudinē, à formōi Personalitas Verbi rōe sui fundatum mediatum̄ tm̄ ad formam Beatitudinis. Dē 2° et efficaciter juxta Scotistarum pr̄a Visio Dei ñ supponit p se grām habitualē: ergo personalitas Verbi unita hūanitati pōt rōe sui movere Deum, ut tribuat illi hūanitati visionē Dei, et ñ moveat, ut tribuat grām habitualē: ergo pōt immediate fundare tm̄ ad visionē Dei. Bamq̄ suadet: q̄ infusio grā habitualis ñ ē formaliter et rōe sui amicitia, sed solum adoptionem gratiam acceptatam à Deo; ac proinde eum loco politā Deo acceptanalibus qualitatis, hic fides ergo etc.

Dē 3°: qa quamvis visio Dei supponeret grām, possunt nihilominus Personalitas Verbi unita hūanitati rōe sui, immediate moveret Deum, ut tribueret illi hūanitati tm̄ grām, quam visionē Dei; siquidem rōe sui dicit dignitatem ad vtrāque dona supernaturalia.

Dē 4°:

qa nequit excludere rōem for. sanctificantis, quod maxis conformetur rōi radicis videndi et amandi Deum: Sed qd Personalitas Verbi immediate radicaret grām habitualem, et mediate visionē Dei ē maxis conformē rōi radicis videndi et amandi Deum: ergo nequit excludere rōem for. sanctificantis. Cb. nēo deinde minus habitus Charitatis dicitur à grā habituali, et etiam for. sanctificantis immediate radicantis Dei visionē in hac hypothesi grā habitualis ponenda foret for. sanctificans, si obsque pfectionē radicaret habitus Charitatis: ergo qd personalitas Verbi obsque infinitā pfectionē radicet immediate grām et mediate visionē Dei ē maxis conforme rōi radicis videndi et amandi Deum; ac proinde illa ñ probat conceptum for. sanctificantis.

Pb. 4° concl.

quod ex grā pratum increatum pficeret immediate unitam naturam realiter, eam formaliter et rōe sui sanctificat: sed personalitas Verbi ut distincta à nā divina ē gratia increata, pficeret immediate unitam naturam realiter, nempe hūanitatem Christi: ergo eam formaliter et rōe sui sanctificat. pbo maior: qa rōe unionis

prat. increati fluxit immediate unitio naturalis fit hic subiectum di-
gnum inordine ad Deitatem eiusque donorum supernalium; ac proinde fraliter dig-
num amore Dei amicabili et fraliter sanctus; siquidem illud praebet
fraliter sanctitatem naturalem, ad necessitatem illius est radix donorum supernatu-
ralium et operum ordinis Divini, Ut satis colligitur ex Divinonam,
et in hoc usque extra naturalium et &c.

Dicitur 1°, quod spirituale attributum
sanctitatis quod aliqui plures admittunt, sit pfice immediate uniretur
Humanitati = num illa fraliter sanctificaret, et ex adversario; et
est participatio pure imitativa Divinae naturae, et extra naturalis, sed nobilior
quidem naturae Divinae participatio, est per identitatem, scilicet personalitas Verbi, et
dicta a natura Divina eiusque participatio per identitatem, quae immediate uni-
ta humanitati illam sanctificat fraliter.

Dicitur 2°: humanitas Christi, ex eo fraliter quod
habeat sibi unitam personalitatem Verbi, et per eam complete attingi fiat sum-
me diligibilis a Verbo Divino, non per proprium personalitatem Verbi, quae ab aliis
Personis Divinis distinguitur, et unitae Personalitati magis trahi ex-
imio motivo, ut Verbum Divinum illam humanitatem amet, quemadmodum cum filius
aliquam per subiectum Patris magnum motivum est ut Pater alliciatur ad filios
amandos amore amicitiae, sed quod de amicis perfectioribus; scilicet ipsa quod huma-
nitas ratione Personalitatis ab ibi unitae reddatur amica Verbo Divino, reddi-
tur amica Deo, quae Verbum Divinum Deus est; ac consequenter Patri et Spiritui Sancto:
nam quidquid est unius Personae amicabile, ratione identitatis est reliquis amicabile,
ut et &c. Sect. 2ae solvuntur nonnullae objectiones ubi an et quatenus
personalitas Verbi deviat perfectionibus, quae non Dei, utraque
sui sanctificet humanitatem.

Sectio 2.

Solvuntur nonnullae obiectiones, ubi an et,
quatenus personalitas Verbi deviat perfectio-
tianinse, qua ru Dei, utrae sui sanctificet humanitatem.

obiicias, 1° cum Godoy, Gonet, et aliis Thomistis: Personalitas Verbi sub expressa ratione Personalitatis non dicit perfectionem; sed quod aliquod dicit subalternatio rationem dicit perfectionem nequit sub illo esse sanctitas, et sanctificare formaliter humanitatem: ergo Personalitas Verbi sub expressa ratione Personalitatis non est sanctitas, neque sanctificat formaliter humanitatem. Maior supponitur ex dictis Thomistarum; minor probatur quia sanctitas formaliter est talis perfectio: sicut equus est talis animal; ergo sicut quod non est animal non est equus: ita quod non est perfectio non est sanctitas.

Pro solutione nando ma. neg. ut probavimus sectione 1a, standi directe personalitatem Verbi ratione illius quod addit ad alias divinas, dicit perfectionem quam aliter ad sup oportet supponere relatum Dionysii, ratione illius quod addit ad alias divinas, dicere perfectionem, ne omnia aliquis divinas difficultates resolvere et defendere, de hoc de sanctificatione Personalitatis ratione humanitatis propugnandam proponi.

Sed ut liberius certamine pressi difficultatem possint examinari libet etiam inquirere an alia solutio possit huic obiectioni accommodari.

Non desunt qui omissa maiori negent minorem quod non repugnat, quod relatio non sit importet perfectionem, et nihilominus sit sanctitas formaliter. Haec solutio non mihi displicet. Nam relatio qualenus est sanctitas, debet esse perfectio; ut supra dicebam. 1. Probatur: 1° sicut potest esse sanctitas ut quae, et ratione alterius, quia sit sanctitas ut quod ... etiam non potest esse perfectio ut quo et ratione alterius, quia sit perfectio ut quod, et ipse. Quemadmodum calor, licet non sit ut quod calidus, debet debitorum esse ut quod ... ipse calor, ut sit calidus ut quo, et ratione subiecti personalitatis Verbi, licet ipsa non sit perfecta ut quod, nihilominus debet esse perfectio ipsa ut quo et ut quo perficiat et sanctificet humanitatem.

Alii

Recentiores docent negatam relationibus divinis perfectionem ... quod addunt

adesse, ipsas non posse convenienter praeter [illegible] et [illegible] tam: ipsam illationem perficere et unitione gratiae, et intelligi sit radicaliter 1.
sit perficientes et sanctificantes gratiae, si praescindatur a perfectione et personalitate [illegible] ipsarum. Ratio prioris assumpti est, quia gratiae sanctificans, negatis subsistentia et bonitate ac conditionibus, negatur capacitas perficiendi animam. Ratio posterioris est, quia si praescindatur a perfectione et personalitate intelligatur in personalitate ratione [illegible] perfectionis esse; adhuc potest intelligi quod sit subsistentia complementum gratiae, et quod illa [illegible] et radicet omnia dona supernaturalia, sitque radix, omnis gratiae perficiat [illegible] quin: Ut ergo [illegible] perfectivas formae, [illegible] perfectionis esse, sed ex eius [illegible] complementis perficere [illegible] creaturae in completa [illegible], et in perfectione [illegible] et perficere: ergo praescindendo a personalitate perfectivum esse, adhuc non [illegible] personalitate [illegible] sit perfectivum gratiae. [illegible] si [illegible] gratiae [illegible] perfectivum, [illegible] ratio [illegible] posset [illegible]: sed [illegible] sanctificare gratiae: ergo si praescindatur a personalitate [illegible] perfectione [illegible] potest [illegible] ipsa [illegible] personalitas ut sanctificans [illegible] gratiae.

Fateor me [illegible], [illegible] recensionis [illegible] subsistentiae, sua sponte evanescentes. Etenim si personalitas praescindendo ab eius perfectione et sanctitate, adhuc potest sanctificare gratiam; cur eadem perfectione et sanctitate [illegible], non potest perficere et sanctificare gratiam? Sic argumentor: praescindendo a perfectione et sanctitate personalitatis, adhuc remanet [illegible] hoc modo abstracta, et [illegible] gratiae effectus formalis gratiae sanctae: ergo adhuc remanet [illegible] sufficiens et adaequata, a qua [illegible] formaliter, quod gratia sit sanctificans: [illegible] eadem [illegible] et [illegible] ratio, remanet [illegible] sufficiens et adaequata, a qua [illegible] formaliter, quod gratia sit sanctificans: [illegible] perfectione et sanctitate personalitatis remanet [illegible] sufficiens et adaequata ad eundem effectum formalem gratiae sanctae, ratio a priori est quia, a quo potest quaedam [illegible] praescindere [illegible], [illegible] debebit

ac si non est in ordine ad illius effectus [illegible] sub ea praecisione praeservans. Unde si praescindendo a consubstantialitate [illegible] [illegible] [illegible], et potest salvari, negato consubstantialitate, [illegible] negata perfectione et sanctitate, potest Personalitas Verbi perficere et sanctificare humanitatem, licet praescindat a perfectione et sanctitate.

[illegible] dico

[illegible] apposita [illegible] hand Thomistarum objectionem, stando illorum principiis [illegible] in nunc [illegible] adorno; transeat [illegible], quae [illegible]; et distinguo [illegible] [illegible] quid [illegible] subalternum: certum non dicit perfectionem, [illegible] sub illo [illegible] et sanctificare [illegible] humanitatem, [illegible] hic [illegible] [illegible] intrinsece, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], nego [illegible] [illegible] nec [illegible] intrinsece, nec [illegible] subsistit, [illegible] Thomisti docent, [illegible] duo [illegible] relatio [illegible], quod addit ad esse, non est perfectio; et relatio, [illegible] [illegible] [illegible], quod addit ad esse, est complementum intrinsecum humanitatis, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] ratio, obque [illegible] [illegible] humanitas. Unde [illegible] Personalitas non sit perfectio nec sanctitas [illegible], potest nihilominus esse perfectio et sanctitas humanitatis.

[illegible] probas [illegible], et [illegible]: Unde nihil [illegible] [illegible] [illegible] non potest sanctificare, quod non potest perficere. Addo [illegible] humanitas perficitur a Personalitate Verbi eo ipso, quod ab illa [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], quod [illegible] et perfectibile [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitas [illegible] [illegible] a Personalitate Verbi sub [illegible] explicito Personalitatis, sive relationis tamen sub [illegible] [illegible] [illegible] (et [illegible] [illegible] [illegible] est, et ex illis resultat unica [illegible] a [illegible] Thomistarum doctrina) et [illegible] non perficitur ab eodem explicito personalitatis Verbi [illegible].

[illegible] [illegible], quod [illegible] aliud perficit, est perfectio [illegible] [illegible]: sed personalitas Verbi [illegible] perficit humanitatem: [illegible] [illegible] [illegible] est perfectio: [illegible] [illegible], [illegible]

aneque, et nrg dolq intenty.

Pro dictino dicimus 3 ma: oc, qd rae sua aliud pertin: ex ractae sui perfectio inactu signato, neo ma: inactu Exercito subdistinguo: si rae illud ipsum complet, et cedo: si rae sui illud non complet: neo etemq in tribus implet, qd aliquid exercealmente communis perficiendi, et qd non sit perfectio; falg inactu Exercito, quia propter homines, dq dicunt personalitas Verbi rae complendi duatag; et insignant, rae perfectionis in eadem Personalitate. Vloquent, 4m de perfectione explicita et inactu signato, lubli non detant, l negant, affirmant qd. idq de eodq, et sidq: etemq negare in Personalitate, id, qd addit ad eum Perfectiones inactu exercito et simul negare dicere Virtuti complendi intrince duatag e negare et affirmare idq de eodq, et idq: quod omy accideret: siquis negaret de spo ee Voalq, et simul affirmaret discursivq, siue, sueiet Virtuti discurrendi.

Et simul et homines dicunt oboli utrumq hanc doc amplecti; ng ipsi indicant personalitas Verbi in se et rae sui ee donq nobiliq, et estimabiliq, ora habitualiter repugnare peccato, et plura dona supnaturalia radicare: quq qui dicit non suadeant personalitas Verbi rae sui sanctificare duatag manifeste convincunt, ipsq rae sui perficere in actu exercito duatag: qlk si dicendo personalitas Verbi ea probq, l si dadant, non illi neq enim perfectivam inactu Exercito rei duatag, et neoet perfectionem inactu signato, in exemplo explico, amitas et perceitag non neq ev identq dni ss Exquiq, et inactu signato; et nihilominus ss exist perfecto inactu Exercito, siquidq ino co exerceat munus Cathi perfectiuum.

Obijes secundo ex Pe Bayquez, ex quo hanc obiectionem transcripsere. Godoi et Gonet personalitas Verbi ipso ut distincta a natura humana e sanctificans; Diuinq, ne illq fratris sanctificat: neq

neq[ue] e[st] sanctitas Verbi, neq[ue] illud formaliter sanctificat: q[ui]a n[on] e[st] sanc-
titas r[ati]o[n]u[m] ... neq[ue] illas formaliter sanctificat. Consequentia patet legi-
tima q[ui]a strictius et intimius est vinculum dispositivum, q[uam] vinculum mo-
rum: ergo si personalitas Verbi vi dispositivas, qua habet tanq[uam] na[tur]a divina,
qua sua, n[on] dicit perfectionem sanctitatis; vi unionis physicae ... moralis dicebit perfectionem sanctitatis.

Arg[uitur] 3[o] a[d] ... q[ui]a in Deo, et in Verbo divino
n[on] personalitas, sed na[tur]a divina e[st] 1a radix videndi et amandi Deum: sed
solum 1a radix videndi et amandi Deum, prout e[st] in Deo, et in Verbo divino,
sicut et in qualibet alia na[tur]a r[ati]o[na]li, sanctitas formalis: ergo &c. Prob[atur] 2[a]:
q[ui]a personalitas n[on] e[st] formaliter na[tur]a divina; siquidem ab ea formaliter distinguitur
virtus n[on] e[st] na[tur]a divina ...; siquidem n[on] e[st] creata: ergo n[on] potest sanc-
titas r[ati]o Dei. Ergo q[uae] n[on] e[st] radix intima cuiusque operationis divinae mo-
raliter bonae, nec vel rectitudo morum: ergo &c.

Arg[uitur] 4[o] a[d] ... q[ui]a si in Deo
sint 3es personalitates quae forent etiam 3es sanctitates: sed hoc neq[ue] ... admi-
tti: ergo &c. ... mi[nor]: q[ui]a forent tres sancti, et impeccabiles subs-
tantive: sed hoc n[on] pot[est] admitti salva fide: ergo &c. ma[ior] p[robatur]
q[ui]a quoties in divinis multiplicant[ur] abstracta, etiam possunt
multiplicari concreta substantive accepta: ideo, q[ui]a haeres conce-
dunt[ur] Personalitates in abstracto, etiam conceduntur in Concreto subs-
tantive 3es Personae divinae: ergo &c. Mi[nor] p[ro]b[atur] suadet q[ui]a si
salva fide possent admitti 3es sancti, et impeccabiles subs-
tantive, cum possent admitti 3es increati, 3es aeterni, 3es im-
mensi &c. et quidem haec locutione n[on] est admittenda, constat
ex Symbolo Divi Athanasii ubi d[icitu]r et n[on] tres aeterni
sed unus aeternus, sicut n[on] 3es increati, nec 3es immensi &c.
ergo &c. 5[o] Personalitas Verbi n[on] e[st] perfectio divinior,
q[ui]a illa supponit perfectissime, et plenissime perfecta, sed etiam illa

illa supponit summè sanctos, ergo requirit eas aliunde sanctitas. 6°

quia si personalitas Verbi esset formaliter sanctitas humanitatis Christi, con-
veniret ei ut speciale attributum sanctitas: sed quodlibet praedicatum convenit
[illegible] formaliter sanctitas Dei: sed hoc requirit substantia [illegible] et

&c.

Pro 1° cum Lugo, Prudentio, et aliis, omnino [illegible] nando cognitionem
[illegible] personalitas Verbi requiritur Divinitatis, aut Verbi esse radix
videndi et amandi Deum; et ideo requiritur sanctitas Deitatis aut Verbi;
[illegible] Humanitatis esse radix videndi et amandi Deum; et ideo [illegible] sanctitas
[illegible] Dei aut Verbi, esse sanctitatem Humanitatis Christi.

hanc solum impur-

git Godoi [illegible] sanctificat, non solum a personalitate Verbi, sed etiam
a natura divina; et [illegible] natura divina, non primario, sed secundario unitur humanitati
[illegible] sanctus [illegible] personalitas [illegible] Deus, neque Verbum Divinum non sanctificant
[illegible] personalitate Verbi [illegible], sive primario sanctificet a natura Divina.

Pro

[illegible] principando cognitionem quod personalitas Verbi [illegible] ordine intentionis pri-
mario unitur humanitati et Deitas secundario; nihilominus [illegible] humanitas
[illegible], apprehende [illegible], quod sufficienter est radix videndi, amandi
Deum ordine executionis, ac [illegible] esse sanctitas humanitatis,
[illegible] ordine executionis, quae primario intuitu unius, [illegible]
[illegible] debent [illegible] humanitati [illegible] formaliter ordinis Divini,
3 munitas [illegible] a peccato. Ceterum [illegible] Dei, aut Verbi Divini requiritur pro-
[illegible] Verbi [illegible], neque quo ad sufficiens esse radix [illegible]
[illegible] Dei [illegible] supponit [illegible] Divinitas; [illegible] terradi [illegible]
amare et videre Deum, [illegible] formaliter [illegible].

Quaeritur ex [illegible]
[illegible] eo dedu[illegible] [illegible] [illegible] habitualis, [illegible]
[illegible] radix amandi et videndi Deum, nihilominus [illegible]
sanctificat formaliter ex ea gratia habituali, quae [illegible] Divinitatis in Christo

sit radix necessaria, tamen per accidens naturalis, cum ... in qualibus
lumen gloriae, visio beatifica et habitus charitatis non sanctificant fra-
liter, quia supponunt integram naturalem tanquam 3 radicem omnis habitus
supernaturalis: quae personalitas Verbi ... non sanctificat Dei, nec Verbi
divinae ... supponitur ... tanquam 3 radix visionis et
amoris Dei, nihilominus potest sanctificare ... quamvis ipsa
natura divina sanctificet, quia personalitas Verbi et natura divina
non exercent ... prioris et posterioris ... et Verbi tamen ... radicando
visionem et amorem Dei, sed ... concomitanter in ordine ad radicandum
honestatem moralem.

Instatur: personalitas Verbi non potest esse sanctitas formalis
seu beatitas, nisi simul sit in se sanctitas; sed non potest sanctitas in se
nisi simul sit sanctitas ... Dei et Verbi, quae sanctificat beatitatem vel etiam
sanctificat Deitatem et Verbum ... videtur ... sed ...
potest esse sanctitas in se, nisi ipse sit radix honestatis moralis et beatitu-
dinis; sed non radicat sibi, sicut divinae honestatis moralis et beatitu-
dinis ... divina operis honestae et ... personalitas Verbi
... ab ipsa ... beat... et Deu...

Deo ... maior, ... :

... dicitur ... non potest esse sanctitas ... radix ho-
nestatis et beatitudinis ... divinae, cum ... sanctificat ...
... alterius ... cum ... Perso-
nalitas divinae in se sanctitas ... ut ... ut posset sancti-
ficare quaelibet modo; ... ut posset sanctificare eo modo,
... positive radix honestatis et beatitudinis: et ... non posset
sibi ... Deo radicare honestatem moralem et beatitudinem; ideo non potest ...
... divinitatem sanctificare; ... posset beatam ... dominica ...
... visionem et amorem Dei, honestatem moralem, ideo potest illa sanctifica-
re formaliter, et sicut personalitas Verbi in ... ad intra est subsistentia
relativa: et ad extra in ordine ad beatitudinem est absoluta, ... virtute

Ut potest referri Sanctitas, et in ordine ad Deitatem... Sanctitas, qua... Sancta, quia dicit repugnantiam cum peccato, et in ordine ad Sanctitas ex pluribus Sanctitas, quatenus Sanctitas... repugnantia cum peccato; ... Sanctitas ... Deitatis, quia Sanctitas ... radix videndi et amandi Deum; nihilominus ... Sanctitas ... quia Sanctitas est ... radix videndi et amandi Deum.

Respondeo ... ad ... obiectiones ... Granado, Hurtado, Alarcon, Arriaga et aliis ... Divinitas sanctificat, Sanctitate relativa a Personalitatibus ... sicut Deitas ... Sanctitas, et ... relativa; ita ... Sanctitas relativa ...

Ad 3um ... non ... Sanctitas Creata est radix amandi et videndi Deum ... Sanctitas ab ... abstrahentis a Creata et increata est radix ... Sanctitas ... Divo Dionisio ... Dissertatione ... radix ... peccati ... mortalis, macula abstergens, et excludens ... Sanctitas ... radix, sive 1a, sive 2a ... moralis ... beatitudinem: ... personalitas Verbi ... radix amoris et ... Dei, adhuc ... Verbi a sanctitate ... perfectissima ... excludens ... maculam peccati, et ... intrinseca amabilitas opposita peccati ... et est radix ... Dei liberi et landabilis ... Dei liberi et laudabilis ... Summe bonum ...

Dices:

... Personalitas Verbi est Sanctitas negativa, de qua loquitur ... Dionisius, non ... Sanctitas positiva.

Sed ... illi Sanctitati nihil deest, ... Sanctitas positiva ... positive ... praedicatis positive sanctificat. ... plures admittunt in Deo ... Sanctitas attributa, quod ... positive sanctificatione

(Margin:) citatus est D. Dionisius in hoc eodem tract. pagina 30 §. nota 4º.

Divinae: sed illud attributum est prima radix in Deo videndi et amandi Deum: nam ipsa natura est radix salutis amantis et illius ... Et sicut illud sanctitatis attributum, sitque est, et talis ... Divinae amare, est ... prima radix, ut ... eodem. ... talis ... [illegible] qualibet ... Deo gratis sit talis sanctitas ... [illegible], ... Deo ipsius sanctitatis est ... radix, [illegible] ... qualibet Deo grati est prima radix in Deo.

Ad 3um. quod est de ratione sanctitatis creatae, quod sit prima radix ... [illegible] ... imitatione sit naturae divinae: et ... non ... [illegible] ... Divina ... debet illa imitari, ... [illegible] ... imitari participando gratis ... radicis; ideo est de conceptu ... qualibet ... radicis sanctitas ... increata ... perfectionis ... participet, ... [illegible] ... Divina ... quod gaudeat grato ... radicis, ... sibi ... hoc gratis ... Divinae ut ... perfectissima ... participatio, ac ... sanctitas formalis.

Addo. ... sanctitas creatae ... radix ... et amandi Deum. ... illa ... [illegible] ... in beatitudine supernaturali. Et supponat aliquis ... [illegible] ... naturali, et dignitatis ad ... amicabilis ... [illegible] ... formalis sanctitas. ... [illegible] ... dignitas amicitiae Divinae et sanctitas formaliter ... sancta, ac est Deo grata et amica ... formaliter, ... amor ... amicabilis ... non realis ... fundat, in sanctitate ... realis ... [illegible] ... illa ... realis, quae ... ad aeternam beatitudinem, ... ipso ... [illegible] ... a Deo amore illo ... in beatitudine supernaturali; sed hic ... amor ... perfectissimus, ... summum bonum, ... ipsius Dei, ad quod ... [illegible] ... sine dubio ... amicabilitas ... illa ... realis ... [illegible]

digna amore Dei amicabili, sive habitualiter amica Dei, q. ad habitualis amicitiae Dei sive sanctitas etz creatae n requirit, Depsta radicis.

Dices 1°. q. plures docent gratiam habitualem fore requisitam dispos. ex parte subiecti ad unionem hyp. et tunc quidem in Christo, non Deitas 4ta radix videndi et amandi Deum et tamen adhuc est. et sanctitas et amicitia, ut pote reddens habitus summe bene volo et gratos Deo. q. A. &c. Dices 2°. q. gratia habitualis, ut in Christo supponatur habitus formaliter sanctus per Deitatem; ac proinde exerceat munus 4ti radicis; adhuc tamen ille formaliter positive et in actu 2° sanctificatus q. tribuit ipse radicis videndi et amandi Deo: ergo potest intellig. ora. creatae sanctificare in actu 2°, ut in actu 1° n exerceat munus 4 radicis.

Dices ex iis, quae nos supra docuimus, ora. praec. 4e radicis et 4tae accessu ei in Christo 4a radice. Hoc tamen non obstante, iudico proseverare probabilitatem alicuius solutionis etiam primae obiectionis: q. sit de Deptu sanctitatis Creatae, est n supponere aliq. radices beatitudinis, ora habitualis, quae in Christo per accessum supponit aliq. radices, per accessum n forent in Christo sanctitas in actu 2°: sicut q. de Deptu filiationis adoptivae, est n supponere in persona adoptata ius naturale et proprium ad hereditatem Patris; ora habitualis in Christo n est filiatio adoptiva, ut in reliquis iustis, sed in actu 2° filiatio adoptiva, quae in Christo supponit per accessum ius naturale et proprium ad bona Patris, ideo per accessum n est in ipso filiatio adoptiva in actu 2°.

Et si plures per Ripaldam et Arriaga probabiliter hinc inferant lumen gloriae, ex mo et utroq. beatis u formaliter sanctitatem, sed non tamen nimis intenuemur. Dudum illud q. quod lumen gloriae Deum tantum, cum visione Dei, n est gratia sanctificans: n est radix operari bonitatis et laudabilis, sed operationis... et ideo n est sanctitas propria ... n d.o moralis: et in illa

Sed haec veniunt absolute et simpliciter sub nomine sanctitatis a Doctoribus theologis utriusque.

Ad 2^am antis probationem Resp. Personalitas Verbi ut una divina dicitur, vel virtualiter realiter, vel ... idemptice et realiter formaliterque divina, quae sub divinitate identificatur realiter cum deitate, et ideo est sanctitas. Resp. quod ut idemptice non divina importat amabilitatem et perfectionem amicitiae cum Deo cuilibet peccato oppositam. Resp. personalitas Verbi est eminentialiter participatio divina, non quod [...] secluso distinctione realiter et aliis perfectionibus quas realiter affert participatio formalis, ita ait, et talis perfectio et bonitas una divina, ut possit illa realiter extensive sanctificare; Et sic in vis ut illa voce participatio, dicitur personalitas Verbi identificari cum bonitate et sanctitate non divina, ut possit extensive sanctificare.

Ad 3^am antis probationem nego consequentiam. non licet filios Dei rae filiationis debeat rectitudo moralis in omnibus liberis operibus. Haec enim debent esse honestissima, quales Dei filii decent, et filiationi adtestatur procedat, haec est radix omnis divinis operationis moraliter honestis. Etenim ... Doctores theologorum personae divinae procedunt ad omnia Dei decreta libera quae sola possunt esse moraliter honesta, et in illo procedit tamen exiguunt, et omnia Dei decreta libera sint honestate morali praedita; contra quod quaevis personalitas divina est radix cuiusvis operationis divinae moraliter honestis, et vera amoris rectitudo.

Iustus Dei solus. Personalitas Verbi non est radix divinae voluntatis efficientis operationes Dei honestas; omnis radix ... operationes. Decedamus et nego consequentiam. quia personalitas habitualis sanctitas moralis, quia solus radicat habitus supernaturales honestasque ... absque ulla directione, cum ipso opere honestissimo. Personalitas Verbi non sit radix voluntatis divinae, et sanctas, et rectitudo moralis, quae procedunt ita ex ipsa operatione Dei moraliter honestas, ut recte liceat; neutra igitur illis. Petit enim nihil a Deo decerni, nisi cum summa honestate.

Ad 4^m arg. resp. Neg. Conc. et propon. Deo admittit aliquo modo tres sanctitates relativas, si pert. tamen hoc addito relativas, ut manifeste fiat non dici ibi tantum sanctitatem unicam, ... et de ... et ... multi theologi docent tres sanctitates ... et ... ... quia credunt transcendentales, et communia ... relativis: accipiendum ... addito pronunt ... et substantive tres sanctos relativos, immo et tres increatos, aeternos, immensos et ... ... recensiores ... admittant, et ... ... multiplicant personas ... quod subsistentiae quae affert in recto personalitas ... multiplicatur, sed et multiplicatur sanctitas relativa, quae affert in recto ... relativas ... multiplicant debent ... relativae ... quidem multiplicant sanctitates relativas: et in divinis quotiescumque multiplicant, abstracta, tot ... concreta et substantive accepta ponunt multiplicari.

Divus Athanasius in symbolo ... ... de increatis, aeternis et c. absolute ... ... divinitate, quae unica est ... ... addito relativis ... accepta ... supponunt pro personis, quae ad ... ... intellectualiter ... ... adiective ... ut sumantur substantive ... ... sumantur adiective ... supposito ... aeternitate et c. ... ... tres increati, aeterni et c. ... tres personas increatas, aeternas et c. ... ... Athanasii symbolo ... ... totus ... coaeternus sibi ... et coaequalis.

Hanc doctrinam admittunt ... Bernal, et alii, ... censet ...

Dicatur tamen hi illos illis nesciunt tres gradus, et immersos, 3^m aeternitas, et immensitas; nihilo dum negare 3^m Sanctos, et 3^m Sanctitas: discrimen dubiti nimirum supra inspiciebant quidam censores, sed hi eo quod illustri priores limitent, ex Doctoribus Patrum et Theologorum sensu ad significandam non praetractare se habitas, sed tamen absolutas: licet hi posteriores non restringant, ad significandam perfectiones, et sanctitas absolute: objectiones possunt applicari sanctitati relativae, et in nostro plurali enumerari ex Patribus et Theologorum usque. Sectio 3^a reliquas ejusdem antiquae probationes examinant.

Sectio 3^a

Reliquae ejusdem antiquae probationes examinantur.

Ad quintam antiquam probationem pro personalitate Verbi, ut supponat non divinam perfectissime sancta, ergo adhuc posse sanctificare, non intensive, sed extensive; sicut ergo extensive perficit Deum, ergo illum supponat summe perfectum.

Instans: negatur totum extensive sanctus, sive perfectivus, qui eminenter continet perfectiones alterius disparatas; sed divinitas rationalis sanctitatis, propria realitate hic, continet eminenter sanctitatem personalitatis Verbi: ergo totum ex divinitate et personalitate Verbi resultans nequit esse sanctius, et perfectius, neque extensive, solo divinitate. Tum Major probatur: quia unitas ex Deo et Creatura extensive perfectius solo Deo; quia Deus eminenter continet perfectiones creaturae quidquid eminenter in alio, nequit reddere illud perfectius extensive Major.

Respondeo relationes divinas simul cum Deitate, quae intensive est summe bona, non facere extensive

perfectionis et bonitatis; et complexum ex Deo et Creatura non est perfectius extensive solo Deo: quia disparitatis; quia Creaturae relatae ad Deum, ut sic loquimur, non debent censeri bonum simpliciter, sed quasi nihil; ac proinde cum Deo extensive bonum simpliciter talis Oppositionis valent: etenim ut bonum simpliciter augeat extensive, requiritur, quod bonum appositum relative ad illud, cui apponitur, sit bonum simpliciter; nam bonum non est extendi, nisi per additionem boni. Imo complexum ex Deo et Creatura minus perfectum est, quam solus Deus: nam in illo complexo non est modo perfectio, quae in solo Deo: et aliunde Creaturae dicunt, in eo plures imperfectiones, quae in solo Deo non reperiuntur.

Divinus vero relationes tum dicunt bonitatem infinitam non ... formaliter in Divina essentia; et talem bonum est relative ad Deitatem bonum simpliciter propter ... Divinum et infinitum: tum nulla dicunt imperfectionem; ac proinde non reddunt minus perfectum aggregatum ex ipsis et Deitate: ergo sicut complexum ex Deo et Creatura non sit maius bonum extensive, nihilominus complexum ex Deitate et Personalitatibus Divinis est perfectius extensive sola Deitate. Ac proinde personalitas Verbi ... ... formaliter sanctitas reddit eum Divinum extensive, et novo titulo sanctum.

Ad sextum cuius est antecedens probatio, sanctitas est praedicatum Dei, et transcendens ... ... praedicatio, est relativum, sicut est bonum, et alia similia, quae vocantur praedicata transcendentalia. Unde ... et ... ... furreanus, ... in ... ... disputatione 4a dubio 1o ad ... tenaciter defendit sanctitatem in Deo specialiter attributum, a religione abstractum, ... in amore, quo Deum respiciamus, ut summum bonum; ut dicat et improbabilitatem et temeraritatem nostra oppositam ...

et licet P. Bernal dicat cum indolibet sanctitas physica a morali, et dedat virtutem sanctificandi Christi Statibus Divinis, hic vero sanctificandi moraliter soli voluntati Divinae, et specialiter primo praecipue operans moralis quod mihi in Zay Granadus, Hurtado, Salmanticenses, Martinez, Tipilas, Nasarius, Aldendius pro tac. 46 sect. 2. a Arra disputac. 5. sect. 1. et alii absque hac distinctione sanctitas physica, et moralis absolute docent omnia Dei attributa esse sanctitas formalis.

Ratio, quia supra

vt. vidimus, et quae quaedam proprie Dei, etiam non imbibat formaliter esse divinum, dicimus vt divinus exprimatur, exigitur ratio sanctificari realiter divinaessentia. Et non est prius proximus sanctitatis moralis, prout talis ex parte sui ex principio et formaliter identificari cum primo proximoatimmediato sanctitatis moralis: ac proinde debent illius voluntas divina quae ipsius operatur moraliter honesta, vt quod postulat etiam realiter identificari, quod quidem videtur sufficiens, cum non sola sanctitas physica sed etiam sanctitas formalis moralis, ut ille, si quidem praecedit, non habet sanctitas ex unitate et rectitudine morum quae ipsa habitualis quae ab omnibus sanctitas moralis dicitur, quae propter assentior Doctoris theologorum quatenus asserit divinam, vt potest radix tertius sanctitatis et sanctitas Dei distinctioni illi quatenus negatur in Deo quaelibet alia sanctitas.

Nec hinc

ut inferret non tractione habitualis ex aliis supra ut formalis sanctitas bonum, vt ea negatio directe, ex parte et habitibus supernaturalibus, non directe per mera radices iluminationis perfectione sua et habitus: et ideo sanctitas formalis: atque quaelibet Dei attributa esse, quod postulet

reale identitas cum Divinitate, tanto perfectiores dicit, ut aequale sit Divinae voluntati, sapientiae, et cuilibet alii Dei attributo; sed pariter illud eminenter, seu aequivalenter continet, et ideo Christi Deiparae sanctitas fuerit.

Imo licet admittat inaequalitas, adhuc apparent aliae disparitates: nam licet ex quadam attributis quod cum Divinis postulet identificari cum deitate, et inde dat aequale voluntati Divinae, sapientiae, et caetera, tamen nihilominus perfectionis et amabilitatis gratia et ratione sui, immediateque opposita peccato, identificabilis cum summa honestate Divinarum operum acquiri, ut iure appelletur amicitia Dei et sanctitas; ac 1° 2° [illegible] supernaturalis cum [illegible], cum solum per [illegible] Christi, ut supra diximus, [illegible] gratia, et habitus supernaturalibus, non propter rationem sui et immediate, neque ut quod habitus supernaturales, sed tantum ut quo, et ratione gratiae: consequenter sanctificat non ut quod, sed solum ut quo.

Instabis. Ergo etiam actus Divini liberi sunt sanctitas formalis et moralis ipsius Dei; sed hoc nequit admitti; alioquin etiam omnes actus liberi supernaturales hominis justi erunt sanctitas formalis, et moralis ipsius, utpote connotantes puritatem, et repugnantes peccato: quod nemo bene theologus admittet, nisi forte de actu charitatis, quae est [illegible].

Resp. negando consequentiam: quia de ratione sanctitatis moralis est, non solum repugnantia peccato, sed etiam ut radix omnis actus liberi moraliter honesti, et nullus actus Dei liber potest esse radix sui ipsius, neque ulterior radix omnis actus Dei liberi moraliter honesti; ac consequenter non potest esse sanctitas moralis, at vero reliqua Dei attributa, et etiam quae personalitates Divinae sunt radix omnis actus Dei liberi moraliter honesti; ac proinde participant rationem formalem sanctitatis.

Dico 2º Concedendo esse quodlibet actus Dei liber est participatio [illegible] formaliter, equivalenter, et apposite dici radix diva [illegible] liberi Dei, ut supra dicebamus de attributis, et consequenter [illegible] supremae honestatis et laudabilis actus [illegible] supernales [illegible] [illegible] participatio theologica divinae [illegible] sanctitas formalis et moralis. Sectio 4ª alia argumenta enervantur.

Sectio 4ª

Alia argumenta enervantur.

Obiicies [illegible] personalitas Verbi non est sanctitas [illegible] [illegible] praeter divini quia [illegible] est aliquid dignum [illegible] sanctitas formalis; immo [illegible] forent in Deo sanctitates, vel virtualiter, vel [illegible] dixit, quot sunt attributa, et [illegible] realiter distinctae, quot sunt personalitates [illegible] [illegible] [illegible] sicut [illegible] formalis sanctitas quae est participatio divina [illegible] [illegible] creatura, intellectio, visio, personalitas, filiatio, et quaevis alia creata participatio alicuius Dei perfectionis, [illegible] sanctitas creata quae esset sanctitas increata participatio. [illegible] sanctitas [illegible] relatio divina quae [illegible] ad [illegible] divinum [illegible] [illegible] divinus quia [illegible] solus est [illegible] intrinsecus divinus [illegible] formali [illegible] relativa [illegible] attributi [illegible] sanctitas, neque sanctificare [illegible].

[illegible] absolute [illegible] personalitas Verbi

tamen Spiritus transcendit cum praedicato Divinus, quae ex Spiritu
quasi derivatur Personalitas, sive relatio Divina et formalis
Sanctitas formaliter sanctificans creaturas. Verum quod debet praedi-
catum Dei quod Divinum est, et formaliter sanctitas, saltem in creaturis,
cum Christus non solum et excellenter participatio nostra Divinae [illegible]
identitas sed etiam imitatio nostra Divinae in ratione sanctificandi creaturas
et radicandi in eas opera honestas morales et quod praedicatum transcendit
omnia quae praedicata. At neque praedicatum Dei sanctificaret formaliter ipsius
Dei quae aequaliter supponit Divinum nostra [illegible] radix ut diceret
et amandi Deum sanctificaret nihilominus creaturas, a qua ut illius
scilicet ut radix, ut [illegible]

Sequitur Personalitas

Verbi ut dicta a nostra Divina relatione pure relativa Divina
Spiritus Sanctus [illegible] directa affectio, nec sanctificaret creaturas,
ut volunt Thomistae. Et nos negamus, Sanctum Spiritum
in eo dictum perfectionis, et sanctificat creaturas: et quidem ignoro,
quo iure id possit a Godoi et aliquibus Thomistis negari.
[illegible] relatio filii ut dicta a nostra Divina Spiritus Sancti
in est [illegible] intrinsecus complementum [illegible] et ratio formalis
existendi in illa, siquidem prius ante identitatem [illegible] Per-
sonalitatem filii intelligitur [illegible] intellectio
filiatio Spiritus Sancti in [illegible] ut [illegible] suppositum, et Personali-
tas, quam intelligat [illegible] sed id necessario quam [illegible] per-
sonalitas [illegible] ultima [illegible] ratio formalis
existendi in illa [illegible] Spiritus Sancti in dicitur perfectionis et quia
Spiritus sanctificat creaturas nos Spiritus Sanctus ad nostra creaturas [illegible] consequenter
frequenter [illegible] a tota Trinitate, sed secundum Spiritum
Sanctum et Personalitatem quem etiam Spiritus apud Thomistas distinctae
divinis personis [illegible] utique [illegible] Spiritus Sanctus sanctificat

formaliter Visualiter.

Hinc tamen, licet ingratus dari in Deo tot sanctitates, formaliter, vel per rationem distas, quot sunt attributa, imo tot esse realiter distas, quot sunt Personalitates, ex dictis sectione 2a et 3a, non infertur, volitionem Creatam, intellectionem, visionem Personalitatem, Filiationem, et quamvis aliam Creaturae partem aliquam Dei perfectionem, esse sanctitatem Creatam. Ratio est, quia non quaevis participatio, et specialiter Metaphysica, seu intra entis, naturae Divinae, seu gratiae Divinae, quod sit sanctitas increata, est sanctitas creata; sed ea solum, quae Theologica, summa, et perfectissima participatio est ultimi principii radicandi operationes supernaturales ordinis Divini, ac proinde solum ea, quae ita participat naturam Divinam, sive quodvis aliud Divinum gratiae, ut, sicut illa natura Divina, sive illud gratiae Divinae existit per modum radicis visionis et amoris Dei, ita exigat operationes supernaturales et homogeneas, sitque radix videndi et amandi Deum, increata realiter inqua est.

Quapropter Gratia habitualis est sanctitas formalis, quia ita est participatio Divinae naturae, ut sicut Divina natura est radix videndi et amandi Deum, rationem Dei et B, ita gratia habitualis est radix videndi et amandi Deum et B, quae non realiter inqua est. Atque si gratia habitualis foret sanctitas formalis, quia utraque Divinae naturae participat, etiam natura sua, angelica, erit sanctitas formalis, quia etiam utraque participat naturam Divinam, imo etiam specialis participatio naturae Divinae. Unde et volitio Creata, vel intellectio, vel visio, vel personalitas, etiam B.a erit sanctitas formalis, naturam esset, quae participaret, non utraque, neque quomodo specialissimo Metaphysico, sed eo perfectissimo Theologico eminenti gratiae Divinae: hinc quod Personalitas Creata participaret in eo excellentissimo modo Personalitatem increatam, quo Gratia habitualis participat naturam Divinam:

Nimirum quod exigeret operationes supernaturales et Divini Ordinis simi-
llimas illis, quas personalitas Verbi petit in Deo: Atque Per-
sonalitas Creata, et quaevis alia humanae Creaturae naturalis
et inferioris ordinis, eas non exigat [illegible] metaphysica participatio,
non est theologica participatio naturae Divinae, nec sanctitas merentur
sub ipsa radice videndi et amandi Deum; ac proinde nec sanctitas
simpliciter.

Objicies 1o cum P. Ortega. Personalitas addit supra
Deitatem pure dicto a sorte peccati, atque firme adhaerenti ad bonum et
regulam honestatis, supponit Deitatem summe sanctam: ergo non potest afferre in se
sanctitatem, sicut una ... quae supponit non potest afferre ulterius aliquid
in illo genere, in quo supponit summum; ergo Personalitas Verbi ne-
quit afferre in se sanctitatem, ac proinde nec potest sanctificare
extensive Deitatem, nec absolute humanitatem. Sed argumentum parvi
momenti est, nam sicut Personalitas Verbi supponit summam
Entitatem absolutam Deitatis, et tamen importat in se Entitatem relativam:
Et sicut supponit, quidquid in Trinitate sentiat Ortega, summam perfec-
tionem et existentiam Deitatis, et tamen addit, et importat in se, existentiam
et perfectionem relativam: ita et supponit summam sanctitatem Deitatis, et
importat in se suam sanctitatem relativam. Addo argumentum ad summum probare
Personalitatem Verbi non sanctificare Deitatem, quia quod habet
sanctitatem summam, nequit ulterius sanctificari, sicut entitas
et perfectio Deitatis quae est summa, non potest augeri; non vero probat hoc
argumentum personalitatem non esse in se sanctitatem, sicut est entitas et per-
fectio. Itaque Personalitas Verbi dicit in se sanctitatem quae
non denotat sanctificare Deitatem, quia illa summe sancta est, et ideo
incapax ulterioris sanctitatis supponitur, denotat tamen humanitatem
sanctam, quia humanitas est capax sanctificationis, et potest Personali-
tas Verbi sanctificari.

Objicies 2o quod si Personalitas Ver-

si redderet Suam Christi fraliter sanctum, eo ita quod sibi Quaeret filius Dei naturalis, ut vere esset hic homo Suabasta filius naturalis Dei: sed hoc non est verum, alioquin ex hoc sequeretur ut suabatia persona Divina. Et hic Suabasta est Deus: imo et liceret dicere Suabastam esse Spiritum increatum Divinum, et plus Sicut licet dicere Verbum Divinum esse Spiritum increatum ...

Respondeo hoc in commodis vitare inter probandum, nego ... ea, quae ibi infirmari debemus, nam dico ... Suabastae Dicitur ... nali Dei, non denominat, ab illa filiationalis Dei, quia Suabasta incapax est huius denominationis, ut supponitur, sed ipsa filiae nalis Dei ... Spiritus denominat, ... Capacem huius denominationis, ipsa Suabasta, ergo sit capax divinationis sancte, denominatur fraliter sancta a Personalitate Verbi sibi data, quae est Sanctitas fralis.

Obiicies 6° Subsistentia Verbi Divini eo modo foret sanctitas fralis Suabastae, quo est Subsistentia eius: Sed Subsistentia Verbi non ita est Subsistentia Suabastae, ut eum reddat fraliter Utque Subsistentem: ergo non ita est sanctitas Suabastae ut eum reddat fraliter, et utque Sanctum. Probatur maior: quia effectus fralis primarius Subsistentiae Divinae ut talis est reddere Suabastam Subsistentem, secundarius vero sanctificare. Minor vero suadetur, quia si Subsistentia Verbi redderet fraliter et utque Subsistentem Suabastam, ipsa Suabasta esset homo et ... Verbum; quod non potest dici: tum quia potius ipsa Suabasta ... habitaret possideret a Verbo: tum quia in Christo non esset unica Persona increata ... duplex, sed duplex persona, duplexque homo utque, et Subsistens utque, unus creatus, et alter increatus: quod haereticum est.

Respondeo distinguendo maiorem: Subsistentia

Verbi eodem modo sonet sanctitas humanitas, quae subsistentiam—
dy, omnino dissimilitudine: Nego maiorem aliqua similitudine, dato
minorem. Ad 2um nego minorem: sed subsistentia Verbi non est subsist—
tia humanitatis ita, ut eam reddat formaliter et utque subsistentem
sumptam, et non ut in toto: dato minorem. Ad 3um distinguo, [illegible]
sicut ut in toto, nego minorem et cons. humanitas non potest reddi subsis—
tens utque a subsistentia Verbi formaliter, sicut redditur
utque et formaliter subsistens a subsistentia sua creata et humani—
ng humanitas ut in dicabilis et indicatas alterius perfectioni
subsistentiae, et propria subsistentia: Ipsa ergo subsistit in Verbo
subsistentes, non ut unita alteri non in perfectioni, sed potius
ut unita Verbo Divino: et insuper non secundum se considerata
et ut in [illegible] nec denotat Personam, neque suppositum, neque subsistens: sed considerata ut distinctum intrinsece
utpote illud totum ex ipsa humanitate, Personalitate Verbi
et natura Divina resultans.

Ratio est, quia totum illud indivisibiliter sumptum denotat, a Personalitate increata Verbi Personam Divinam, suppositum et subsistens utque; ita tamen ut Verbum sit per se et intrinsece subsistens quin dependenter ab humanitate ut ipse explicavimus. Humanitas vero non sit per se subsistens, sed tamen in alio, nempe in Verbo per se subsistente. Unde ideo in Christo non datur duplex subsistens utque, nec duplex persona, nec duplex suppositum; quia humanitas in se considerata cum Personalitate Verbi non distinct se sola neque, et cum ut subsistat, non in se subsistit, sed ut in alio per se subsistente, et praecise ut est pars illius totius quod indivisibiliter sumptum subsistit per se.

Ipsa vero humanitas, quae solum subsistit, quatenus

Deprehenditur illud totum et dicatur, intrinsece illi toti subsistenti subsistit, denominatur Utq[ue]d sancta formaliter a Personalitate Verbi, non praecise indivisibiliter Utq[ue]d illius totius, quod est denominatio sanctum, nec praecise, quod est in Verbo Sancto; sed quatenus ipsa est, se considerata sanctificatur formaliter a Personalitate Verbi sibi unitas: neque Ut sanctificetur utq[ue]d a Verbo, sufficit quod subsistat in Verbo: quod sicut subsistere est in Verbo est formaliter et utq[ue]d perfici a Verbo: ita ipsum subsistere in Verbo est sanctificari formaliter utq[ue]d a Verbo:

Cum aliquo modo subsistat Verbi, eatenus est sanctitas humanitas, quatenus est eiusdem subsistentis; neque sicut illa reddit formaliter subsistentem Utq[ue]d, ita reddit ipsam sanctam Utq[ue]d: et denotatio subsistentis est talis per modum deceptus quasi effectus primarius Personalitatis Verbi, et denotatio sancti effectus secundarius: Idem, non est omnimoda similitudine neque aliter est humanitas subsistens, ac sancta: est subsistens utq[ue]d non secundum se considerata, sed quatenus totum ex ipsa et Personalitate et Divinitate resultans indivisibiliter est subsistens Utq[ue]d: est vero sancta Utq[ue]d quatenus ipsa secundum se considerata denominatur et sanctificatur a Personalitate Verbi:

Quapropter

Si vis, per me licebit absolute negare maiorem, et etiam negare minori dicere humanitatem esse subsistentem quasi per communicationem idiomatum, et quatenus inest Verbo per se subsistenti; esse vero sanctam, non solum quod est in Verbo Sancto, sed quod ipsa Utq[ue]d sanctificatur a Verbo ...e sancto: etenim ipsum subsistere non Utq[ue]d, sed proprie utq[ue]d in Verbo satis superque est ut sanctificetur utq[ue]d a Verbo, quia ad hoc non sufficit, ut sanctificatur formaliter, et Utq[ue]d a Verbo. Dicentes 3° an humanitas Christi Domini sanctificetur formaliter per Divinitatem

distq à Personalitate Verbi. Sectio 1.a Sanctificat. formaliter à natura Divina. Dissertao 3.a

an Humanitas Christi Domini Sanctificet. per Deitatem Ut distq à Personalitate Verbi.

Sectio 1.a

Sanctificat. formaliter à natura Divina.

Nonnulli etenim existis, qui fatent. humanitatem Christi Sanctificari formaliter per Sanctitatem increatam, inficiant. tamen Sanctificari formaliter per naturam Divinam, sive Deitatem, sive Divinitatem Ut distinctam à Personalitate Verbi. Ita Lorca disp. 36.a Et ex nostris P.er Ruis Hurtado disp. 47. et eam sententiam valde probabilem vocat P.er Arria disp. 50. de Incarnatione Sect. 3.a Suffragantur ex Thomistis Cabrera et Alvarez, accedunt ii, qui absolute negant Sanctitatem increatam in humanitate, nempe Scotus cum suis, Paludanus, Durandus, Capreolus, et alii.

Dissidet, inter Patres Dominicanos, et nostrae Scholae Doctores sententia cum Angelico preceptore, hic et Eximio Doctore hic disp. 18. Sect. 1.a affirmant humanitatem Sanctificari formaliter per Deitatem ut distinctam à Personalitate Verbi. attamen inter hos Doctores in tres dividitur: nam alii docent, humanitatem Christi Sanctificari physice per naturam Divinam: alii credunt solum sanctificari moraliter, eo quod unio hypostatica in tret. immediate et formaliter ad naturam Divinam.

Sit nostra solutio cum Patribus et Doctore sententia humanitas Christi Domini Sanctificatur absolute et simpliciter formaliter per Deitatem, Ut distincta à Personalitate Verbi. probatur 1.o Authoritate nostri Concilia, et Patres ... asseruerunt humanitatem Chris-

ut fuisse Deitate unctus, ac delibutus, atque Deitate
fuisse unctionem, seu oleum humanitatis; sed unctio apud Concilia
et Patres idem est, ac Sanctificatio: ergo humanitas Christi fuit absolutè
et simpliciter Sanctificata formaliter Deitate, et Deitas
est Sanctitas humanitatis. In probationem maioris audiatur Divus
Damascenus 3° de fide Cap. 3° ipse enim Scripsit unxit. enim enim
quidem est Deus sua Deitate, unctus à Verbo. ng ipsa est hoc et
illud: Siquidem Deitas est unctio humanitatis. Insuper Nazian-
zenus oratione 2a ait: Christus vero (ng persona) dicitur propter
Divinitatem ea enim humanitatis unctio est (operatione ng pergrata)
ut in aliis Christianis Sanctificans, sed totius virtute pergrata
insuper ipse oratione 42a de Paschate 2a inquit. Perfectus
namque fuit nomine propter Divinitatem, qua nihil perfectius. sed etiam
propter humanitatem Divinitate delibutus, ideoque effectus est; sic
mo loquuntur alii Patres, et etiam Italia, ut tertius Constanti-
nopolitanus, Florentinus, et Francofordiense, dices tam-
tos Patres nomine Divinitatis intellexisse ly Divinitas, in abstrac-
tio, sed in Concreto sumpto, ng per Suppositum et Personam Divinam
quamvis entitas Divina et relativa, nam à deitate ng Di-
vina, Ut dictum à Persona Verbi.
Sed contra, ac hic voces Divi-
nitas et Deitas in Patribus proprio quod sequens significant Divinam
in abstracto, ut certo certius: ergo Patres dum his usi sunt,
loquuti fuerunt de Deitate in abstracto, et non de ipsa in Con-
creto, neque de quacumque alia relatione Divina: alioquin po-
tuissent etiam abstractione Deitatis ea ratione, qua propriis filiis,
ut generanti à Patre, quod possent exprimere nomine Deitatis perso-
ng filii, vel filiationis; atqui Patres neque sic loquuti fuere, neque si-
ne id fecissent: ergo hic interpretatio Patrum inanis est. Et sane

liat in humanu Verba Patru interpretatur nihil firmi
Ex illis deduci potest.

Dices 2º in scholiis: Patres non posuisse loqui in sensu formali, ac proinde eos loquutos fuisse in sensu causali, id est, eos dicere humanitatem fuisse Divinitate unctam, ac dicere humanitatem radice Deitatis unitae esse in summe sanctificatam formaliter per gratiam habitualem, vel quia conferat formaliter immunitatem a peccato, et huic gratiae tribuendum.

Sed dices: quando Patres loquuti fuere in sensu formali, ut constat ex eo quod sermonem faciant aliter [illegible] de sanctitate Christi per Divinitatem, ac de aliqua iustitia, credere liquet iustitiam 2m aliter uncti et sancti sunt per Divinitatem: atque Divinitatem causat et efficit in illis per gratiam habitualem formaliter sanctificantem: quod humanitas uncta et sancta est in sensu formali Divinitatem. Maior constat praecipue ex eorum Patrum testimonio quod supra adduximus, et ex Concilio Francofordiensi Epistola ad Episcopos Hispaniae, ubi dicitur: Christus homo uncte, non per gratiam, quasi in illo plene fuit Divinitas. Cn illa causalis foret nec vacua, et inutilis, si Divinitas non per se formaliter, sed tantum causaliter, et per gratiam, unget humanitatem. Atque ut Divinitas pure effective et causaliter ungat humanitatem, pauci. At formaliter se habet unio Divinitatis ad humanitatem: nostra tamen unitas non unita humanitati eo pure effective, et causaliter ungit: ideo unio Divinitatis non se habet formaliter, quia deducitur Divinitas ungit formaliter humanitatem.

Probatur 2º. Aliter ratione, quia ipsis respondeat formalis sanctitas physica unione Divini, humanitas capaci denominationis formaliter sancti, et per gratiam humanitas non sanctificatur formaliter illa: sed Divinitas est formaliter haec sanctitas fra-

lis, ut eas fateris. Et humanitas esset capax denominationis formaliter sancti, quia humanitas sanctificat formaliter a Deitate sibi physice unione coniuncta.

Huic argumento recentiores Doctores adversari humanitatem esse incapacem denominationis sancti, quia videtur formaliter a sanctitate increata. Et ideo sicut natura divina non potest denominari sancta formaliter a sanctitate creata, etiam in hypothesi tum sit ipsa formaliter sanctitas, tum capax unionis cum ad divi-[illegible] humanitas non potest denominari sancta formaliter a divina, sive sanctitate increata, etiam in hac hypothesi formalis sanctitas, tum capax unionis cum ad humanitatem. Nec vires addit argumento, si dicas, Deitatem esse incapacem denominari formaliter sanctam a sanctitate creata, humanitatem vero esse capacem denominari sanctam a sanctitate increata; negatur, nam tam supposito quod [illegible] probandum [illegible].

Quapropter aliter roboro argumentum, ut efficaciter suadeat D. Augustini [illegible] verificatur dicto, et eius proprietas methaphysica, dicunt de ipso, et contra illius proprietatem; sed de humanitate Christi Domini ratione unionis hypostaticae verificatur dicto, sancta substantialiter sanctitate increata et natura divina; quia humanitas Christi Domini ratione unionis hypostaticae dicitur definita sancta substantialiter sanctitate increata, et natura divina, ergo etiam [illegible] humanitas ratione unionis hypostaticae participat physice et [illegible] divinitatis; sed in huiusmodi participatione dicitur dicto sancta substantialiter sanctitate increata et natura divina; ergo etc.

Prob. 1°, donec quod ratione [illegible] reddit eam Deo gratam, dignam amore [illegible] amicabili, excludit peccatum, et eam virtutis haeredem [illegible] ferenda ad supernaturalem beatitudinem, et operativas supernaturales, quae [illegible] ad recte et perfecte operandum, atque vitae beatae dispositus est [illegible] et formaliter sanctitas; non habet sua proprietas metha-

phica sanctitas, quae circumferuntur. Sed humanitas Christi Domini participat essentialiter proprietates a natura Divina, et quidem perfectius, quam a gratia habituali: ergo humanitas Christi Domini magis participat a natura Divina formalem sanctitatem. Antecedens: quia licet subjectum aliquod possit participare effectus formales primarios, et non participare secundarios, et proprietates, ob suam incapacitatem ad illos, nunquam tamen potest participare in defectu effectus formalis secundarios, et proprietates, et non participare effectum formalem primarium; sed constat quod humanitas Christi Domini participat a Deitate praedictos effectus, quasi formales secundarios, sive proprietates metaphysicas, nequit ergo non participare formaliter effectum, quasi formalem primarium, nempe sanctitatem.

Probo maiorem syllogismi, in qua est difficultas: quia primus Divinitas reddit humanitatem Christi Deo gratam, amabilem, et dignam amore Divino amicabili, nam quidem illa ita sibi copulatur, ut eius ipsa ad statuat, ideo suppositum, et in illa plenitudo Deitatis corporaliter inhabitat. Ut ait Paulus ad Colocenses, unde nequit non esse Deo maxime accepta, et amicabilis, praeterea Divinitas excludit a peccatis, quia peccatum est dignitas ad odium Dei: quae excludit eo dono, quod est dignitas ad amorem, et amicitiam Dei: etiam ideo gratia habitualis opponitur peccato, quia nec est digna Divino odio inimicitia, illos amore Divino amicitiae. Insuper Divinitas reddit humanitatem radicaliter rectam, bene, et ad operandum, et ad supernaturales habitudines; siquidem habitualiter cum omnibus propriis, dicentes gratia habitualis, religionis habitus ad supernaliter honeste operandum, et Unio hoc tantum quod quae & Deo.

Dices 2°. alio modo participatur in hoc, et solos praedictos effectus formales, a gratia habituali, quia haec est participatio Divinitatis: ergo humanitas Christi Domini non participat a Deitate hypostatica unita ipso eo: quia humanitas Christi Domini effectus participat non Divina, et unione hypostatica, quae non gratia habituali: et enim Unione hypostatica Deum ita, ut physice est Deo: gratia tantum habitualis Soli acquirit imitationes Divinitatis: talis enim est ipsa gratia: est effectiva

Diuinitatis pariete acquirit, verg vnio̅ ij Diuinitatis quæ
Solg ipsius imitatur se et etc.

Dico 3o. huatas Chi. e̅ dignã
de amore Diuino, et amicitia Dei, q̃ participat ora̅ batua̅ ij quã
forti̅ori huatas Chi. Domini dignaẽ amore Diuino. et ..... amicitia
..... participat Diuinitas. p̃ ... q̃ non
suffiat ora batualiss, quij cadiuj tas aatuij, ut p[er]lege Diuinitas,
Vt illatis reddat, digna amore Diuino, et Dei amicitia, ver insu-
fficiéntijs Diuinitas, qui e singulariter infinita sanctitas.

Negabijs cog;
q̃ hic e bonat, quando vocatur non participat, minor, ac minor p[er]fectiori
vel, ado necdi non participat ut ingreiènti .... Diuinitas non ora
batualiter participat ...... fraliter, qui e fra humanitas:
Diuinitas ..... participat fraliter, q̃ hic e fra humanitas.

Dico 4o.
q̃ hic e dua bonae. huatas subsistit subsista Creata: huatas
Corporis Dei subsistit subsistia increata Verbi Diuini: et
4r. subsista increata Verbi Diuini non sehet ut fra infrans
huatas sicut sehet subsista creata. ... Deitas nscheat
ut fra infrans huatas, ut sehet sanctitas creata, neque
et habitualis, nihilominus eg fraliter sanctificat. Rao e huius
te. q̃ ut p[er]fectio aliud p[er]ficiat, illudq; denoiet p[er]fectum, su-
fficit, q̃d sit intrinsece Dei .... illi, alioqui p[er]fectibili; sed
Deitas Doleat Huatae vnione non pure affectiua, neq; ex-
trinseca, sed intrinsecae et reali. ... Deitas p[er]ficit huatas, illa
q; denoiat p[er]fectum: et tij .... fectio, neque sanctitas
fraliter, eg fraliter sanctificat. Dico 5o. q̃ quamuis Diuini-
tas non participet fraliter huie, adiungitur ..... p[er]fecte;
nihilominus, vere et fraliter dignificat, et deificat huatas,

utroque fatentur quamvis Divinitas non participet, sed taliter, non e, ad instar formae incompletae, nihilominus vere et formaliter sanctificat humanitatem. Sectio 2ª Primus et Dicus arguit, et Sane difficile Cuius occasione examinatur an Divinitas sanctificet physice, vel tantum moraliter humanitatem.

Sectio 2.

Primus et Diius arguit, et sane difficile, Cuius occasione examinatur, an Divinitas sanctificet physice, vel tantum moraliter humanitatem.

Prima difficultas, quae est argumentum Deus, haec e: quod non perficit ratione sui, non potest ratione sui sanctificare; sed natura Divina prout distincta a Personalitate Verbi non perficit ratione sui humanitatem Christi Domini; ergo natura Divina prout distincta a Personalitate Verbi non sanctificat ratione sui humanitatem Christi Domini. maior videtur certa, quia sicut homo est talis ab anima; ita sanctitas est talis perfectio: ergo sicut quod ratione sui non est anima, neque est homo ratione sui; ita quod ratione sui non est perfectio, nec est sanctitas ratione sui. minor, probatur syllogismo suadetur: quia natura Divina non perficit humanitatem, nisi ut unita humanitati; sed natura Divina ut distincta a Personalitate Verbi non unitur ratione sui humanitati, sed tantum denominative, et ratione Personalitatis Verbi, quae immediate unitur humanitati: ergo natura Divina ut distincta a Personalitate Verbi non perficit ratione sui, ac proinde ratione sui sanctificat humanitatem.

Plures

facilius ab hoc argumento se expediunt; docent enim unionem hypostaticam immediate terminari ad Personalitatem, ac Deum naturam Divinam, et ut statim innuimus, ut difficultatem vitent, assignant variabilem terminum; ut unionem hypostaticam uno modo terminari immediate ad naturam Divinam, et alio modo diverso terminari, imme-

-tate a Persona Vitas Verbi per tiri Christo fla-
rent9 prorecteny Ut diximus, et late probabimus 2a
tes, Humanitatis Observantia 3a dissertatio 3a sect 1a sub-
sectione 1a, Personalitas Verbi. ~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~ Ut dicta à
Divina [illegible] immediate Christo fuit, scilicet, Deitas U°
mediante Personalitate Verbi immediate Unita, et sibi dig-
nifica realiter, ac pendi [illegible], Mediate, secundario, indirecte,
seu morraliter [illegible] quaeque alia Via predicti
asseq nobis solvendy ē.

Et ut facilior, expeditior que inveniat,
prius examinandy ē, an Divinitas Sanctificet physice, ut moraliter
[illegible] P. Bajquez dysputaē 41a cap 4° ara-
bio, qt 2a articulo 1° dubio nō 6° P. Valdingus disp 5a
dubio 2° nō 10°, P. Arria disp 30a, P. Amicus
disp 16° assequnt, Christ[i] [illegible] soly moraliter Sanctifi-
cari p Deitas. at U° P. Aldernete disp, 46a sectiōe 1a
et alii indicant [illegible] Sanctificari physice p Divinitas. alii
à Credunt [illegible] Sanctificari parti physice et parti moral-
iter p Deitas. ita Videt9 sentire P. Cardinalis de lugo,
et Pater Bernal, et alii recentiores.

Itanesanctitas morē,
Ut de More, Glory P. Bajquez invidere Lorca, dicit ee
theologiā inauditā, inexplicabil[em], et inintelligibilem. Gtery
eprēe fallit9 Lorca. etenim primy ea theologia nē inau-
dita[m], Scotus, suus ea adstruit, dy tradit Sanctificas
nrā Doni [illegible] Dei asserentes, insuper sicut operes
Christi Dōi, apud plures theologos dignificant9 Morali-
ter à Personalitate Verbi, et acciōes [illegible] à Gratia-
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

tualiter, et 1º, mediate, physice cum illis unitam; ita humanitas Christi Domini potest sanctificari moraliter a Deitate, et 1º, mediate physice cum illa unitam: ergo haec sanctificatio moralis non est inaudita, nec inexplicabilis.

Et hoc 2º magis innotescat, explico hanc sanctificationem moralem, et simul expono cur quod Scotistae et Suarez, et differunt inter se. Ordinarii nostri patroni supponunt personalitatem Verbi unitam fuisse immediate formaliter humanitati, et distingui virtualiter realiter ab Deitate: praeterea deducunt humanitatem Verbi esse proprie sanctificatam [illegible] Deitatem; ac proinde putant sanctitatem humanitatis per Deitatem reddi absolute et simpliciter sanctam formaliter. Unde inter se differunt, quod 1ª, cui 3ª absolute descendit, indicet distinctionem virtualem realem Deitatis a personalitate Verbi impedire, ne Deitas sanctificet physice humanitatem; ac proinde humanitatem tantum moraliter sanctificari a Deitate. 2ª vero arbitretur, eam virtualem distinctionem non sufficere ad impediendum, quod Deitas sanctificet physice humanitatem.

Ergo ad nostrum explicandum, sententia sine dubio denominat subiecto physice cum proprio et physico effectu formali, quando illi immediate physice unitur: sic albedo dealbat physice parietem, quia illi immediate physice unitur; quapropter cum omnes formae creatae indigeant immediata unione ad subiectum, ut in inductione constat, ad denominandum physice illud suo effectu formali physico, necessario est denominandum, colligitur, immediationem formae cum subiecto requiri ad physicam denominationem. Forma vero, quae est [illegible] denominans, sive effectu formali moraliter, quando nec ipsa, nec per aliquid aequivalens physice unitur subiecto; itaut in aestimatione prudentum existimaretur ratione ad denominandum suo effectu formali, ac si revera, et physice foret unita subiecto.

Exemplum huius videre est in Votis, et peccatis omnibus, et praeteritis physice, quae perseverant moraliter in voluntate voventis, et peccantis: et culpa originalis, quae in Adamo fuit physice, et personaliter fuit, existit moraliter in eius posteris: et in [illegible] Patris Bayguezae [illegible] Charitas physice praeteritis perseverat moraliter, et sanctificat in

-liter, ac si phice, per ea operarent: eodem modo se habet actus meritorius phice

præteritus, qui moraliter durat in merente, quia ea ratione durat tm moraliter

subiectum, quem non quia phice, nec quia ipsum sic significat unitus phice subiecto;

et nihilominus censetur in prudentibus existimatione inordinate denominandus suos

effectus formales, ac si phicaliter uniret.

Una illa sanctitas sanctificaret tm moraliter

quæ non esset phice unita subiecto, sed potius ab illo separata; et nihilominus illud denominaret

in prudentum existimatione taliter effectus formales supra numeratos sanctitatis,

ac si phice illi uniretur: ita actus creditivus phice præteritus sanctificat. 2º.

Bosquet: illa 1º sanctitas sine dubio sanctificat phice, quæ immediate phice

unitur subiecto. Ita Personalitas Verbi unita phice immediate Beatæ, illam

sanctificat: et gratia habitualis unita phice immediate animæ ejus, illam sanctificat.

Inter

-has sanctitates alia media non est exclusiva, sed participans utriusque: ex-

cogitari potest, nempe ea sanctitas, quæ non unitur phice immediate subjecto, et

sub hac ratione, quatenus extrinseca sit, et participet modum sanctificandi mo-

raliter; et simul realiter, et idem ipse unitus, quatenus aliquid est

illa realiter idem sanctificatum unitur phice et immediate; et sub hac

ratione intrinseca sit, et participet modum sanctificandi phice: ac consequenter

partim phice, et partim moraliter sanctificet.

Cujus denominationis exempla

plura forent adducenda, ex quibus eorum, quæ admittunt in creatis distinctionem virtualem

realem, nullum tamen, et secundum eorum, qui odio habent similem distinctionem in creatis, aggrego ex-

corde subscribo: in Christo adest sanctitas, quæ primariam humanitatem quatenus divi-

nitati unitur per se immediate phialiter; et sic sanctificat nimirum, ac si

ipsi ipsa uniretur immediate realiter: et sub hac ratione videtur participare

modum sanctificandi moraliter. Quorum enim idem significet realiter cum Per-

sonalitate Verbi phice immediate unita, non potest dici absolute unita et

separata, et sub hac ratione denominat phice suos effectus formales, ac quandoque par-

ipat nis sanctificandi phice, et huic explicari sanctitas medi-
ntibus 1a 2a, et in eo a re aliquid differt.

Auctam ergo ad examinandam mo-
mentorum, quae hic continentur. Pro Cardinalis de Lugo disp. 16 sect. 2a
no 50, et studentibus, et aliis videntur docere, et manducare, non obstanter, [illegible]
Christi sanctificari phice deitatem formaliter, sicut etiam deificat phice ipsum:
idque probatur exemplis. 1o quia Thomistarum pro distinguunt realiter
ab aia et nihilominus gratia habitualis immediate phice solum in aia phice sanc-
tificat phice voluntatem ab aia realiter distinctam. 2o materia distinguit phi-
ce calor in sola quantitate a b ma realiter distincta, immediate receptus. 3o
et pulchritudo in se [illegible] immediate sola quantitate et mediate substantia, de-
nominat hoc phice pulchrum: et ipsa hoc substantia amabilis est propter pulchritudinem sibi imme-
diate inhaerentem. 4o, intellectio recepta in solo intellectu reddit hominem phice in-
telligentem. 5o peccatum est actus solius voluntatis, et nihilominus denominat totum
phice peccantem. 6o visio beata residet in solo intellectu, et sanctificat phice aiam, ab ea
expellit peccatum, quod sufficit utraque mediante [illegible] ipso [illegible] hoc phice [illegible]

Aliter
probat idem doctor: Ubi Verbum quod humanitatem divinitatis, humanitate inter eam divinitatem [illegible],
solum mediate prolatum, verbum immediate phice unitum ... [illegible] praestitit, unde
gratia sua [illegible] phice est sanctificatum: gratia divina sanctificat phice humanitatem, [illegible]
[illegible] Verbi, [illegible] simpliciter per divinitatem, et humanitatem, [illegible] reali-
ter a divino [illegible], quominus humanitatem sanctificet phice et immediate simpliciter
a divinitate, [illegible] est forma non solum moraliter intrinseca, sed phice, et [illegible] actualiter in [illegible]
[illegible] humanitatem: ergo etc.

Pro 1a via docente divinitatem sanctificare moraliter humanitatem, arguunt
1o nullus effectus formalis sanctificandi [illegible] quod moralis et inordinata ad mores, [illegible] humanitatem
non phice sed moraliter sanctificat, [illegible].

Alii, [illegible] Pro [illegible] aliter, et in discursu probant 2o
humanitatem sanctificari non phice sed moraliter a divinitate, [illegible] probant, quod divinitatem [illegible] immediate

physice unio hypostatica 823 a qua[illegible] Christi actiones dignificantur ab unione solum mediante Verbo: quia unio mediata sufficit ad dignificandum non physice, sed tantum moraliter aliquas operationes, ac propterea ad reddendum dignas objecta divina specialiter amicitiae et benevolentiae divinae: ergo et ad eas sanctificandum: ratio a priori est, quia in moralibus non requiritur, quod effectus formalis tantum unio, quam extrinseca, ordinaria est: et ideo ex vi solius unionis physice extrinsecae, consequenter ferenda effectus moralis, actiones physice intrinsecis: ergo et 2a.

Fundamentum 3a quod in hominibus probant plures authores, nam divina dicentes modo se habent unione suppositalitas Personalitatis Verbi quod diversimode se habent natura divina, et personalitas Verbi in ordine ad communicandum humanae suos effectus formales, mediante unione hypostatica, Deitas quod unio est causalitas intrinseca, qua formaliter quasi praedicatur suus effectus formalis: sed causa se habet eodem modo in effectu ac se habet in causalitate; et manifeste dicit operationes efficientis, etenim ab illa causa efficiente procedit effectus formaliter effectus, a qua procedit effectus formaliter: ergo si natura divina diversimode se habet, ac Personalitas Verbi in unione hypostatica, diversimode dicit suos effectus formales mediante unione, sive causalitate, sed haec diversitas in eo sita est, quod Personalitas Verbi dicit humanae effectus pure physicos Sanctitatis; natura vero Divina dicit effectus formales non pure physicos, sed partim physicos, et partim morales Sanctitatis: ergo et 8a.

8. Primum antecedens hujus diversitatis in hominibus probant, quia Personalitas Verbi trahit ad se immediate et formaliter unionem hypostaticam; natura divina non immediate et formaliter, sed mediate indirecte, et materialiter, ex eo quod mediante, virtualiter [illegible] Personalitate Verbi, trahit ipsam unionem: ergo est [illegible] trahendi requirit [illegible] diversimode: et 8a [illegible] quia [illegible] immediate physice [illegible] non [illegible] physica [illegible] trahendi unionem: ergo et 8a.

8. Insuper Dignitas et Sanctitas fiunt mere moraliter [illegible] dignitas, [illegible] moraliter [illegible] solum quae intelliguntur [illegible] a [illegible] principia, et [illegible] virtualiter subsistit, accipiunt a trahente solum unionem moralem dignitatem, quae dicat humanae natura divina in eo [illegible] dicat mediante unione physica, et [illegible]

mediā unione morali: q° dignitas, quae dicat beatitudinem alicui naturae Christi Dōmī 2ª pars moralis.

Sectio 3ª

Resolutio, quae etiam inde colligitur, argumentorum solutio.

Sit nostra conclusio. dignitas sanctificativa physice et physice beatitas Christi Dōmī. 1ª probatio, 1ª probatio ex Card. de Lugo, et alijs quos supra adduximus, probat hanc veritatem, quia ea exempla, quatenus supponunt distinctionem realem a suis personis, supponunt personas infinitae dignitatis, scilicet sanctitatis, et bonitatis, et divinitatem, et divinitatem particulari ratione inflictam, quia omnia exempla permanent diversitas, quae ipsa a duo adducuntur probatio discernunt, siquidem in illis aliquid realiter distinctum ab extremis mediante ut quod inter ipsa extrema unitur vel inter naturam et beatitudinem mediante ut quod Personalitas Verbi mediante ut quod realiter distinctum ab utraque natura, quae exempla aliquid supponunt, cum probarent subsistentias Patris et Spiritus Sancti, eisque beatitas unitae mediate sanctificatione physice beatitatis. ut Personalitas Verbi mediate physice natura distincta realiter ab illis, h. e. tunc exempla apta ad argumentandum adducuntur, ut 3ª etc, quae duo 3ª nullus intentus admittentes negant dignitatem sanctificativam physice beatitatis.

2ª probatio, quae explicat

Addere probationem nostram conclusionem adduximus Bibl. intitul. pro ideo. tit. l° ipso ~~Phae~~ vtor, etiam alijs diversis modis demonstrationes probationes conclusionis. Dignitas unitiva physice immediate non formaliter, sed equivalenter, beatitae Christi Dōmī: dignitas sanctificativa vere realiter et physice beatitas: ergo etc. dignitas unitiva physice immediate formaliter beatitate est aliorum. dictio sanctificativa vere realiter et physice; sed dignitas unionis physice immediate non formaliter, sed equivalenter, id est, quod equivalenter, actionis unio-

n phice immediate fraliter, q° 1: Deitas unit° phice mediate (in fraliter, equivalenter Cum hu[m]atae (sb. Dei, eg vere [illegible] realiter et phice sanctificat.

Pro 2° ary. q a/t Deitas si una 4° phice immediate fraliter Cum hu[m]atae, nihilominus Personalitas Verbi cum ipsa realiter identificata unit phice immediate fraliter cum hu[m]atae, sed nequit una fralitas uniri phice fraliter immediate qua altera cum illa identificata realiter uniat phice immediate vel fraliter, equivalenter, ergo [illegible] uniri phice immediate fraliter perinde e realiter, ac uniri alterg phice, sicut distinctio realiter cum illa [illegible] &a

Dicit 1° distinctio virtualis inter Deitatem et Personalitatem Verbi sufficiat, ut veri-ficentur de illis fralitatibus haec praedicata contradictoria: unit phice immediate fraliter, non unit phice immediate fraliter. Non sufficit, ut 1a propositio verificata de una fralitate verificetur de altera; haec propositio: non unit phice equivalenter immediate: ergo Personalitas Verbi distincta solum virtualiter a Deitate unit phice immediate fraliter cum hu[m]atae; Deitas unit phice mediate, tamen fraliter, equivalenter [illegible] Sua-deo; quia ut verificata haec propositio: Personalitas Verbi unit phice immediate fraliter cum hu[m]atae: verificetur haec distinctionis virtualis, et haec: Deitas non unit phice mediate equivalenter cum hu[m]atae, debebat distinctio virtualis tollere realiter perfectam identitatem inter Deitatem et Personalitatem Verbi; sed distinctio virtualis inter Deitatem et Personalitatem Verbi non tollit realem et perfectam identitatem Deitatis et Personalitatis Verbi, ut e certum: ergo &a. Probo min. distinctio virtualis debebat tollere quod utraque fralitas foret unus realiter sicut unus simpliciter: neque enim ipsa quod illae fralitates sint unus simpliciter, nequit de una verificari, quod de altera non verificatur, saltem equivalenter, [illegible] verificari; siquidem identitas ea rae qua identitas e unitas, et simplicitas e, sed distinctio virtualis non tollit quod utraque fralitas sit unus realiter, sive unus simpliciter: ergo &a

Dicit 2° quod distinctio virtualis realis sufficiat, ut de fralitatibus praedictis verificentur duo contradictoria, ac inde verificetur de Personalitate Verbi verificetur quod dicitur recte et primario unita de Deitate, quod non dicitur recte et primario unita, nihilominus non sufficit, ut dicatur aliquid absolute et simpliciter mediate inter Deitatem et [illegible], sed

Ergo quod non possit dici aliquid simpliciter mediare inter Divinitatem et humanitatem; Deitas unitur physice immediate cum humanitate, et non immediate formaliter virtute distinctionis virtualis, attamen immediate aequivalenter: Deitas unitur physice immediate non formaliter, aequivalenter est, cum humanitate ac coententes physice sanctificat. 3o quod dicat aliquid absolute et simpliciter mediare physice inter Deitatem et humanitatem requirit quod aliquid realiter distinctum mediet; sed hoc a distinctione virtuali Deitatis a Personalitate Verbi nihil localiter distinctum mediat inter Deitatem et humanitatem, ut satis patet. &c.

Dico 3o extrema uniuntur physice immediate quae physice uniuntur, non interveniente aliquo vinculo realiter distincto ab extremis; sed inter Deitatem et humanitatem non mediat aliquod vinculum unitivum distinctum realiter a Deitate et humanitate, etenim Personalitas Verbi Divini identificatur realiter cum natura Divina: ergo Deitas et humanitas in Christo Domino uniuntur physice immediate; sed non uniuntur physice immediate formaliter, sed aequivalenter.

Dico 4o extrema realiter distantia uniuntur physice immediate, licet intercedat unio ab utroque extremo realiter distincta, et licet unio immediatius uniatur cum extremis, quae extrema inter se: ergo Deitas unitur physice immediate, saltem aequivalenter cum humanitate licet unione interveniente Personalitate Verbi virtualiter distincta a Deitate, et licet personalitas Verbi immediatius uniatur cum humanitate. Probatur consequentia quia sicut unio realiter distincta ab utroque extremo non obest, ut forma dicatur physice immediate suum effectum formalem subiecto; quia solum mediat tanquam ratio formalis uniendi, ita Personalitas Verbi, licet distinguatur virtualiter a Deitate, et licet mediet, quidem non obest ut Deitas dicatur physice aequivalenter immediate tanquam effectum formalem humanitati, quia solum mediat tanquam quid realiter identificatum cum natura Divina, imo eadem ratione simul cum unione hypostatica, ut Divinitas vere uniatur cum humanitate; et in hoc sensu dicitur, quatenus est identitas sua cum natura Divina.

Probatur 2o Jesus quia licet unio hypostatica tantum entitative, identice, et materialiter ad naturam Divinam vere et proprie uniat naturam Divinam cum humanitate. Sed eo ipso quod intercedat unio, et proxima unio inter Divinitatem et humanitatem, natura Divina quae formalissime est Sanctitas, nequit non sanctificare vere et proprie et physice humanitatem: ergo natura Divina sanctificat vere proprie et physice humanitatem. Confirmatur Divi. Ma. Dicitur quia Agatho Papa in epistola ad legatos, quae extat in 6a Synodo act. 4a et in Concilio Lateranensi sub Martino 1o Consultatione 5a canone 6o ita fatur: Si quis secundum Patres non confitetur proprie et vere Verbum ex duabus et in duabus naturis substantialiter

32

unitis indivise, et individuè, unus ejusdemque esse Dei, et Dei Jesu Christi condemnatus sit. Et quidem P. Granadus tract. 2 disp. 1a nº 11º asserit hoc esse de fide, quia perspicue definitum in Concilio Efesino, et Calcedonensi.

Unde facile solvuntur ea argumenta, quae in sectione 2ª adduximus pro 1ª et 2ª sententia, et inprimis ad auctoritatem, qui docent Deitatem sanctificare moraliter humanitatem, quia sanctificatio ex genere suo est quid morale, et potest pertinere ad mores, non tamen quia hic moralitas sanctificationis excludit physicam sanctificationem, de qua dicimus; patrum [illegible] qui peragatur opera [illegible], et physicam unionis sanctitatis sublime. Ut videmus, hoc totum habitualis, quam [illegible] docet sanctitas moralis, qua tenus hac nomine moralis significat ordinem ad mores, nihilominus sanctificat physice, quatenus physice intrinsecus. Sicut habitus virtutum supernaturalium, quae licet dicantur ordinem ad mores, et ideo possunt dici morales, nihilominus physice recipiunt in anima, eamque reddunt intrinsece physice potentem operari supernaturaliter, ita Deitas appellatur sanctitas moralis, qua tenus ad mores pertinet, nihilominus, quia ipse quid physicum est, et physice uniens animae humanitati, illam physice sanctificat.

Atque haec aequivocatio habetur Godoy tomo 1º de incarnatione disputatione 21ª § 1º nº 23º, dum hanc sanctificationem moralem appellat, quia Deitas, Personalitas Verbi physice, sed moraliter radicat bonitatem ordinis supernaturalis et divini, sique [illegible] inexistentia exercet physicam influxum, sed tamen moralem, sicut in exigentia et debito moraliter [illegible] respondeat, [illegible] tenere, debitam [illegible] sanctificationis Deitatis. Personalitas deberet dici moraliter et physicam, et gratia habitualis diceret sanctificare non physice, sed moraliter. Quidquid sit de multis, ipsi enim Thomistarum, quod gratia habitualis non sanctificat physice, sed tamen excipit sibi debito facultates supernaturales, aliquam gratia habitualis vocatur et dicunt vocari sanctitas

physice dicitur quod physice sanctificare, quod sanctificat physice, quia sua unione ejus actualiter realiter est Deitas sanctitas physica, et sanctificat physice humanitatem, sicut dicitur quod et physice unitur, et verbum moraliter respiciat facultatem physice naturalis qua ad normam intellectus non respiciunt intensionaliter vel morale, et nihilominus dicitur Deificare alias effectus physicus, quia physice Deitas unitur cum illa, quia dependeat intelligendo. Et quod dicimus miramur, neque loquendo quo usus fuit ... Theologus, et vocaverat physice et realiter unionem hypostaticam ... in Apologetico ... anathematismis dicens, ... parte ... marg. vero. Sed sanctificat Deitas ... sanctificat.

Ad 2.

Obiectio supra adducta ... Deitas et ... ordo ... immediate cum humanitate, quam personalitas Verbi unitur physice formaliter immediate ... virtualiter distinctum mediate, quia directe ... physice et formaliter ... immediate realiter, nihilominus cum non uniat ... mediate, sed potius uniat, attribuitur ... mediate, unio ... aequivalenter ... mediate ... sufficit unio formaliter ... mediata. Ut Personalitas Verbi sanctificet physice humanitatem, ... unio aequivalenter ... mediata, ut Deitas sanctificet physice humanitatem.

Quoad 2um, ... quo...

Auctores persuadent ... sanctificans moraliter ... sanctificans ... Verbi ... Virgo ... mater Dei ... Dignitate infinita ... bono infinito ... articulo 6o ... 43 ... dignitatis ... Virgo gratia ... dona ... Deiter ... immunitas ... incarnationis Divi

Sed hæc dignitas, ets. n. sit physica, tam quod fundatur in actione quæ transit physice, tam quod bonum infinitum, a quo desumitur, est physice intrinsece Deiparæ, donatur, debet dici moraliter. Deitas Personæ divinæ dignificat moraliter beatam Virginem, ita enim illi [illegible] moraliter et [illegible] beatitudinem, atque ad ea [illegible] quæ repugnat sanctificare moraliter, quam perpetuo ignorans Deitas sanctificare moraliter beatam; quam Deitas [illegible] physice et physice sanctificat beatam Christi Domini quam est moraliter sed sanctificat vere illi unitus.

Ad rationem additam 3am ratione Deus anth. distinguo: Deus quod diversimode habent, et in æquivalenter: nego; quod diversimode, sed æquivalenter: [illegible] Deus. Etenim Personalitas Verbi unitur, licet realiter immediate: Deitas 1o unitur physice, et realiter immediate, et Deitas unitur physice et realiter immediate, non vero realiter, ac unitur physice realiter immediate. Et hæc æquivalentia in ordine ad dicendum humani Domini phisici, seu effectus, [illegible] in ratione, ac profunditate sanctificat Personalitas Verbi sanctificat physice animam Christi Domini, quæ illi unitur realiter immediate, ita divinitas sanctificat physice eandem animam, quæ illi unitur immediate realiter et physice; etenim unio physica, quæ simpliciter non mediata, et [illegible] mediatas, quod æquivalet unioni, et realiter immediate, [illegible] causa, ac eodem tam divinitas, quam Personalitas Verbi vocat [illegible] cum [illegible], et physice suos effectus [illegible] physice sanctificans animam Christi Domini. Etenim [illegible] dicuntur ad [illegible] [illegible] [illegible] realiter et recipitur immediate in Voluntate, quod Voluntas distinguitur realiter, sed tum Ex natura rei, sive distinctione mediatam [illegible].

[illegible] Tertium [illegible]

Divina, [illegible] realiter et physice unitur animæ Christi Domini quam unitur Personalitas Verbi realiter [illegible] natura humana [illegible]

et spirao passiva q̄ est realiter dist. physice unitis humanitati Christi Domini sufficiet, quod natura humana realiter sit unita physicatam Paternitate, et spiratione passiva sit unita ipsi humanitati; ac proinde cum Paternitas et spiratio passiva dicantur physice unitae humanitati Christi Domini per loca... et si eo modo se extenderit denominatio physice unionis ad significandam unionem mediatam, potest se extendere et ampliari ad significandam unionem magis et magis mediatam, et quidem si amplificetur denominatio physice ad significandam mediatam, nulla est ratio, cur non possit extendi, et applicari, ut significet magis, et magis mediatam etc.

Tertio ... si non sufficit, ut natura humana dicatur realiter et physice unita humanitati, quod illi unitae utraque personalitas Verbi realiter identificata cum natura, neque sufficit quod illi unita sit realiter immediate eidem humanitati: et neque esset divinitas unita realiter immediate humanitati Christi Domini, quia personalitas Verbi realiter identificata cum divinitate unitur ... sed realiter immediate cum humanitate; ac proinde cum realiter distinguatur mediante ... inter ... et ... ... hypostaticam, mediat realiter ... et tanquam ratio formalis uniendi: ... personalitas Verbi quae dicitur esse realiter immediate unita humanitati mediat ... absolute et simpliciter, necessario liter.

Paternitas vel spiratio passiva non unitur immediate realiter physice humanitati ... incarnationis controversia ... disputationis certae ... sectionis ... subsequentis 4. paragrapho quam ponemus nullis adjacentibus inducere necessitatem, et per ... hypostasis trahit immediate formaliter ad personalitatem Verbi, cum natura humana divina unita est realiter, Paternitas vel spiratio passiva humanitati Christi Domini, cui personalitas Verbi primario, directe et formaliter immediate unita, neque inducere necessitatem, ut Paternitas vel spiratio passiva realiter ... ... distinguatur realiter ab illa, ... realiter distinguitur mediat inter Paternitatem, vel spirationem passivam, et humanitatem Christi Domini ... realiter immediate unita humanitati neque inducere necessitatem, ut Paternitas vel spiratio passiva ab ipsa Verbi realiter distincta unitur realiter ... humanitati ... realiter

am ne [illegible] sed [illegible] secundario, et mediate, sicut [illegible] et [illegible] primario, directe, et formaliter, immediate unitur [illegible] inducere [illegible] secundario, et [illegible] mediate [illegible] formaliter [illegible] [illegible]

Unde [illegible] [illegible] [illegible] unionis [illegible] ad personandum utroque realiter mediate [illegible] Divinitas [illegible] unitur [illegible] [illegible] realiter, et [illegible] [illegible] realiter immediate, [illegible] absolute, et [illegible] formaliter [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] Deitas sit [illegible] realiter immediate [illegible]

[illegible] immediate formaliter, et [illegible] formalis [illegible]; sed Deitas non [illegible] unione [illegible] immediate formaliter, et [illegible] formaliter sua ratione [illegible] Deitas [illegible] [illegible] naturae Divinae, [illegible] [illegible] Filius et Spiritus S. [illegible] realiter [illegible] [illegible] [illegible] Divinitatis [illegible] [illegible] et [illegible] formalis [illegible] [illegible]

1. [illegible] subiectum [illegible] Deitas [illegible] Deitas [illegible] [illegible] Divinae [illegible] [illegible] realiter, et [illegible] [illegible] [illegible] realiter [illegible] [illegible] unitur [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] formalis [illegible] [illegible] filiationi formaliter unitur [illegible] et [illegible] [illegible] formalis [illegible] realis [illegible] Personalitate [illegible] [illegible] formaliter immediate [illegible] [illegible] Deitas et personalitas Verbi distinguuntur [illegible] realiter in ordine ad [illegible] praedicata: filiationem [illegible] Deitas [illegible] [illegible] distinguuntur [illegible] in ordine ad [illegible] unitur [illegible] formaliter et immediate: [illegible] unitur [illegible] distinguerentur in ordine ad [illegible] praedicata, [illegible] erat, [illegible] Deitas [illegible] unitur immediate formaliter: et [illegible] in capite

talis unionis.

Instas 3º. Natura divina est realiter producta, quae est immediate realiter producta per productiones Filii et Spiritus Sancti, eas immediate et realiter terminans; sed ex his non sequitur, immediate et realiter terminare unionem hypostaticam de facto existentium, quia est realiter unita per unionem de facto existentium, et potest uniri per aliquam unionem possibilem; major quia natura divina potest terminari immediate realiter a aliqua productione de facto denominaret vere productam per productiones de facto existentes. Minor vero, neque non admittit contrarium in propria doctrina, facile suadet, quia sicut plures docent, divinitas per nullam unionem potest uniri realiter immediate humanitati, et nulla diceret proprie et physice unita, sicut per nullam productionem appellatur physice et proprie producta, quia nullas productiones intrinsece realiter immediatas, sicut divinitas non potest terminare realiter immediatas uniones hypostaticas de facto existentes, minime potest appellari per istam unionem proprie et physice unita humanitati Christi Domini.

Contra unionem hypostaticam de facto existentem, licet attingit Personalitatem Verbi, ut est per se intrinsece considerata praescindat a natura divina et quidditate, ut si per impossibile distinguerent realiter natura divina et Personalitas Verbi, uniret Personalitatem, non vero Dignitatem: licet attingit Personalitatem Verbi, ut est per se intrinsece considerata praescindat a natura divina, sed quia requirit ut terminus uniendus, ac per identitatem habeat illa est annexam virtualiter, cum [illegible] dicitur quod natura divina unita proprie et physice humanitati; patet [illegible] id a quo unio praescindit, sequitur quod proprie et physice unitus [illegible] per illud: item, quia id a quo cognitio abstrahit non dicitur proprie et secundum veritatem et physice cognitum, licet identificetur realiter cum formalitate expresse et formaliter cognita: item quia sicut beati intueantur Dei essentiam, quae est idem realiter cum omnibus Dei actibus liberis, non dicuntur vere et proprie percipere omnes Dei actus

aiy libero et Consilia: quia eorum Unio ab illis
praescindit. Cum igitur Athaei Philosophi, qui cogno-
verunt Deum Verum, qui revera est Trini-
tas, non dicuntur cognovisse Trinitatem: Cum
quia non dicitur, quod Deus generat Volun-
tatem: Licet haec sit realiter indistincta ab In-
tellectu Divino, qui dicitur esse formale princi-
pium generandi: Cumque licet creaturae postulent
Deum Verum, qui realiter est Trinitas et ejus cum
existentia connectantur, non tamen dicuntur sim-
pliciter esse connexae cum Deo et Trino; sed po-
tius non connexae, ut docet communior theologorum
sententia: et ratio est: quia terminus creaturarum
connexio praescindit a Trinitate: ergo similiter na-
tura Divina non debet dici proprie et
phisice Unita, licet (dato sic) realiter
cum Personalitate Verbi, quae formali-
ter immediate unitur, dummodo ipsa Unio
a Divinitate praescindat. Ratio vero
a priori est; quia illud, a quo Unio, Cogni-
tio et Creatura praescindunt tale est, quod licet
per impossibile distingueretur realiter a termi-
no formali Unionis, Cognitionis et Creaturae
nulla ratione attingeretur per Unionem, Cogni-
tionem, et Creaturam.

At vero si dici-
tur secundum: ergo Natura Divina
non solum realiter; sed forma-
liter immediate attingitur per Unionem

hypostatiq de facto existentes. patet consequentia: quia id, a quo dicunt hypp. producentis, unitur personalis realiter immediate; sicut dicitur, et amat, immediate realiter illud, a quo amor et cognitio non praescindunt.

§. Ad ... [illegible]

Ad ... [illegible] ... vere et physice productum sufficit, quod ipsa realiter identificetur cum vere et physice, ... immediate, et formaliter producto. Ratio, quia ... vere et realiter producunt, nisi id, quod realiter distinguitur a producente, et ... natura divina, ... identificatur realiter ... formaliter et immediate producta ... Nihilominus ... distinguatur realiter a producente ... mediate vere et physice producta. ... immediate ... productiones filii et spiritus sancti ... realiter ... natura divina ... productiones filii et spiritus sancti, ... denotetur divina natura absolute realiter ... productiones filii et spiritus sancti; ... natura divina ... realiter productiones filii et spiritus sancti.

Praeterea fatentur natura divina denominanda vere producta per productiones de facto existentes, ... natura divina ... formaliter aliqua productio a producente ... distinctio realis inter productum et productionem ... de facto natura divina denominanda vere ... productiones de facto existentes; siquidem ... realiter identificatur ... immediate formaliter producentis.

Ubi opportune nota, quod ... natura divina ... immediate et formaliter aliqua productio ... producente ... [illegible]

denotant, vere producta per productiones de facto existentes. neque ergo suppone impossibili, quod natura divina possit produci immediate formaliter ab aliquo producente realiter distincto, non infertur, quod vere possit produci a producente realiter indistincto: nam adhuc manet firmum illud principium vere producitur dicitur, cum ratio distincta a producente. Itaque natura divina est realiter improducta, quia neque a producente realiter distincto, neque a producente realiter indistincto potest produci, neque immediate formaliter, neque realiter et vere.

A 10º, utrum natura divina dicatur vere et proprie unita, sufficit quod identificetur realiter cum Verbo, quod per se filiationi immediate formaliter unita. Et non possit immediate formaliter trahere unionem hypostaticam de facto existentem: quia natura divina non est realiter terminata, in quibus nullam repugnantiam, sed quod Humanitas vere et physice cum Verbo ratione filiationis divinae formaliter immediate unita, ut sic est, et denique mentio fit in nostra. Divinitas in nullo unquam potuit uniri formaliter immediate Humanitati: et inquam universaliter Divinitas est cum Humanitate unibilis, formaliter ratione, ac proinde formaliter immediate saltem ut distinctis cum Personalitate Divina indivisibiliter unitus, formaliter immediate eiusmodi unionis polis. Cum dicerimus autem natura divina non possit dici vere et physice producta, licet per se identificetur realiter cum filiatione realiter, et immediate formaliter producta; et tamen possit, et debeat dici vere et physice unita ex eo, quod identificetur realiter cum filiatione formaliter et immediate unita.

Ad argumentum Vasquez ... dicendum, quod ... filiationi, ... filiationi ... Divinitas ... ut ... unitas ... Humanitati ... tamen nonobstante ... Personalitas Verbi ... immediate unionis ... quod exprimitur his vocibus: Personalitas ... Divinitas ... immediatus: et fundat, inquam, quod ... unitur Personalitas

Verbi idq. physificata cum Deitate et hinc d[icitu]r et Unio hypostatica ... mun-
di solus ... filius, et ... quia ... ipsa pro-
timata intralinea ... nihilominus realiter et physice unit ...
quam Christus ... immediate realiter unio ... et attingit ... Per-
sonalitas Verbi, quae ... Divina ... a Unione
hypost. ... realiter ..., quid simpliciter ... realiter ... immedia-
te ... Divina, at filius.

Nec opposita suadent ... quia ... ducta ...
quod ... in ... discentae ... abstrahit
... et ... veritas, et physica ... cognoscit ...
realiter ... quia ... et realiter ...
... non ... sed ... per ... scindentibus ...
... dicit ... a realitate ... abstrahit ...
... obiectos ... attingant dictos obiectos ...
qui ... accessit ... sed ... diverso modo ... obiecta ...
... et ... praescindere et abstrahere ... realitas ... cognoscat
... manente in ... realitate, sed ... et hoc ... entitas
... abstrahit ab alio modo cognoscendi eadem entitas,
nempe a modo diverso, quo eadem entitas ... realis.

Unde

nec ..., nec ... Beati ... quia intuentur ... et ... per se
attingunt Christum ... et ... si supponant realiter
... a Divina ... realiter ... cognoscant. et Phil.,
si cognoverint Deum Verum, cognoverunt ... Trinitatem, et
... Trinitas ... Deus Verus cognoverint ... cognoscere ...
... et Trinitas ... verum ... quod ... cognoverint
... et Deus Verus ... necesse ... et Trinitas ...
... cognoscit Divinam ... et Deus Verus ...
... realiter identificant ... et Trinitas ...

est cognoscere divinus ut haec dicit Concilia, et Deus ut ea est trini-
tas cum Patrum, quod intuentur divina essentia et cognoscant Deum verum:
neque necesse est illud, quod ita per illas omnes communicatur divina essentia, et Deus trinus
ut ut illarum possent beati affirmare talia vel talia esse dicit Concilia:
et Philosophi possent affirmare Deum verum esse trinum, quod non distinctio intuitiva
divinus est praescindit a omne clare cognoscente dicit talia, et correspondentes
te his tris: haec ut dicit Concilia: et de ratione praescindit a omne clare
cognoscente trinitatis, et correspondente his tris: Deus est trinus.

Nec

43a, quaeritur sicut intellectus divinus, et voluntas divina concurrant ut principium quo, sive ut quod, ad processionem Verbi et Spiritus Sancti de quo non disputo: et licet Verbum divinum procedat specialiter, immediatius, et formaliter per intellectum, quam per voluntatem: et e contra Spiritus Sanctus procedat specialiter, immediatius, et formaliter per voluntatem, quam per intellectum ex aliorum opinandi modo ex distinctione intellectus divini a divina voluntate; nihilominus Verbum divinum procedit realiter aeque immediate a voluntate, ac ab intellectu: et Spiritus Sanctus procedit realiter aeque immediate ab intellectu, ac a voluntate; quia idem realiter est intellectus et voluntas, volitio et intellectio. quomodo ad salvandam diversitatem relica, qua Verbum divinum dicitur procedere specialiter per intellectum, et Spiritus Sanctus per voluntatem, res est in materia de sanctissima Trinitate disputanda et stabilienda. Confirmando. Quomodo enim loquendi non sufficiat Concilium Toletanum decimum quintum in confessione fidei: secundum quod ait voluntatem genuit voluntas, scilicet voluntas ex voluntate. Videri placet eruditus P. Montoya disputatione 23a de Trinitate.

Nec quibus. q.

Tres essentialiter realiter distinctae Metaphysice ex Deo vero, et tertia ca 1a et uniuscuiusque et realiter, et a parte rei existentes, sed Deus unus, et tertia ca 1a ut tres et realiter, et a parte rei existentes est Deus trinus, quia Deus non trinus non est unus Deus, sed Deus trinus: Tres essentialiter et Metha-

phica realiter continent, atque Deus ut Trinus, quia licet effectus creatos influat immediate Trinitas, ut Trinitas est, sed ratione Divinae omnipotentiae ut virtualiter distinctae a Trinitate Personarum, nihilominus realiter et vere loquendo proerequirunt Personalitates Divinas ad producendas creaturas, et creaturae per se realiter requirunt Trinitatem Personarum, et eas illas et realiter, et expresse, vere continent. Fatentur ita creaturas non dicunt immediate formaliter Deum ut Trinum, quia Trinitas non requiritur per se ut formaliter saltem mentaliter ad effectus creatos; inde tamen non infertur quod creaturae non dicunt per se immediate cum Trinitate Personarum in esse realiter, quia ens creatum realiter indicat expresse cum Deo vero, et ut trino, cum Symmetrice.

Ex quibus omnibus ad sectam 2am adducta, adiunctis occasione hic dissipabitur, Jam a maiori, nego, Distinguo minorem ad cuius probationem, dando maiorem et distinguo minorem non unit, ratione sui, naturam immediate formaliter: Dando minorem, non unit immediate realiter et equivalenter non unit formaliter mediate: nego minorem et consequentiam. Etenim dicimus quamvis formaliter Deitas potius distinctam virtualiter a Personalitate Verbi non possit inesse unionem hypostaticam de facto existentem, immo neque illa inchoare, ac licet natura Divina non sit simpliciter incapax effectus formalis unitae, sicuti incapax effectus formalis productae, ut constat ex dictis, nihilominus ex limitatione unionis de facto existentis absolute potest inchoare unionem de facto existentem. Unde sequitur, quod natura Divina non sit terminus formalis immediatus unionis de facto existentis, ac proinde, quod non unitur immediate formaliter naturae. Hoc tamen non obstante, natura Divina non tantum absolute mediate et denominative realiter, sed immediate realiter, et adeo physice unitur naturae, quia nihil realiter distinctum mediat inter Divinitatem et naturam: et cum naturam Divinam unire realiter et tamen physice immediate, sit equivalenter dicere, ac ipsam unire formaliter immediate in ordine ad obtinendum suum effectum, quasi formalis physicae, quia absolute inchoare...

Deicat. Divinitas immediate humanam, et q.m mediate ex talem relative [illegible] formalis; ideoq. a Divinitate [illegible] sumpta Deitas, et Divina [illegible] a Personalitate Verbi intrinsice, quae humanitas [illegible] propria et physice denominat. Sectio 4.ª [illegible] anteq. [illegible] occasione examinatur an attributa Divina denominent humanitatem Christi Domini.

Sectio 4.

Secundum dificile argumentum ortum: cuius occatione examinatur an attributa denominent humanitatem Christi Domini.

Difficultas eaq. gravissima [illegible] si humanitas Christi [illegible] redderet formaliter sanctam per sanctitatem Divinitatis, redderet etiam formaliter immensam per immensitatem Divinam, aeternam per aeternitatem Divinam, [illegible] intellectivam per intellectionem [illegible] et sic de reliquis Divinis attributis; sed humanitas Christi non redditur formaliter immensa per immensitatem Divinam, et sic de reliquis denominationibus; ergo nec redditur formaliter sancta per sanctitatem Divinam. Hoc argumentum torsit multorum theologorum ingenia, qui sane multas aliis ingeniosas meditationes ad hanc difficultatem superandam [illegible] omnes solum extendere, et referre; nihilominus [illegible] [illegible] sacrare, celebriorum mediis per eas impugnandas, ut quasi digito demonstretur, quae probanda, et reliquas impugnari.

1.º plures [illegible] negant unionem physicam humanitatis cum attributis Divinis, ut ita difficultatem dissolvant. [illegible] non tradunt unionem physicam Divinitatis cum humanitate, et negant unionem physicam attributorum cum ipsa humanitate; [illegible] utraque unionem physicam negantes [illegible] 17. [illegible] ipsa unione physica Divinitatis [illegible] humanitate, inquit negari unio physica attributorum: nam eadem ratio pro utraque unione militat eademque; et quando [illegible] unione physica intellectus Divini, aliqui [illegible] unione physica aliorum attributorum; neque [illegible]

Diã p te phice vnit.a cũ Suatãe: sed cõ Abornitis nã diuina dicũt
fraliter in intellectiõe diuina, aõ implicat nã diuinã Unio phica
cũ Suatãe, et intellectiõ diuinq n vnirĩ phice cũ ypra. sicut
3. Jo 2da ẽ nã diuina, et ita aut, Unio phica ipsiq cũ Suatãe
fraliter sanctificat ipsq Suatq; q. ad 4. ẽ fraliter sanctitas:
o intellectio diuina, et similiter unio phica ipsius cũ Suatãe, reddit
ipsq Suatq fraliter intelligentem, tiquid Sanctũ, et ĩ minus capax
denoiationis intelligentis, quam denotationis Sancti.

Secundo rient. per
Bosquez, Alber. Arrio, et alii, quos supra altulimus p Sancti-
ficaẽ morali, diuinitas Sanctificat Suatãe Chri. q̃. n pro-
ãn q. Sq ẽ fraliter sanctitas, sed q. denoĩao fraliter sancti
ẽ moralis, et ideo ad eã n requirit Unio phica sed moralis. alia
q. intellectiõ n reddere Suatãe fraliter ... sicut intelli. q. de deno-
iaẽ ... et intelligentis ... phica; et ideo ad illa n suffi-
cit vnio moralis, sed nãria ẽ Unio phi.ca. Et sane hec solutio favet
Abornitarũ solutioni.

Ctterũ mihi n placet, et reiecta manet secũ
2a et 3a. et ẽ. lt denoiaõ Sancti, poñt dici moralis, quatenus ordinat
ad mores, et ẽ propriaẽ realis capacis moralitatis et meriti; attamen
absolute ẽ denoiaõ phica, quatenus denotaõ phica, quq prouenit a fo-
rma, ... phica, et Unio phica. aliaque eẽ et dicendũ foret, aiq
... denotarĩ n phice, sed moraliter Sanctũ a cõa Suatãe: ac conse-
quens Suatãe n eẽ fraliter phicã, nec phice vnitã; imo et Deitas n magis
proĩnre Deitas, quã Paternitas: quq quidẽ impiceet solũ moraliter
per dici vnita Suatae.

3a Resp. Abornitarũ. q. 2a ...
tas denotatĩ Suatũ fraliter per Existita absoluta Dei, sicut subsistentes
p subsistentiã relatiua, et tan denoiao Existentis, quã denoiao subsistentis;

sit denotatio phisica: quidquid sit de denotatione Sancti, non possunt negare Thomistae quod humanitas etiam denotetur durans, et in loco, et Aeternitas, et Immensitas increatae, sicut reddit Christus Aeternus et Immensus increata, habebit Existentia increata disparitas. et sane quia ad hunc dicunt Thomistae denotari Existentis a persona Verbi infinita, sed alia intrinseca creata humanitatis, ita et reliquas denotationes potentiae, durantis etc. provenire ab attributis Divinis, non tanquam a forma informante, sed tanquam a non omnino;

Fateor Humanitatem Christi Domini participare denotationem Sancti a Deitate, tamen mediate formaliter unita, et immediate realiter, ut diximus in sectione secunda et 3a ostendimus; et ideo non posse impugnare denotationem existentis ab existentia absoluta Dei, non percipere formaliter immediate et primario, et secundario et mediate formaliter, immediate vero realiter unita, ut exponebamus vero Thomistas 2a parte de incarnatione Controversia 3a disputatione 3a sed hoc 1a [illegible]. Ceterum id non provenit ex eo quod denotatio Sancti non sit physica, sed moralis: et denotatio existentis sit non moralis, sed physica: utraque enim denotatio physica est; sed ex [illegible] disparitas quia repugnat in denotatione physica existentis, Divinitate Christi non potest provenire ab existentia Dei mediate formaliter unita, et realiter immediate unita, quod quidem habet in denotatione physica Sancti, quae provenit formaliter a Sanctitate increata tamen mediate formaliter unita dummodo sit realiter immediate unita, ut facile constet ex principiis, quae supra diximus.

Resolutio vero ergo actio productiva rei tendit directe et formaliter ad [illegible] illius existentiam: et existentia distinguatur realiter a re cuius est existentia, debet actio productiva illius rei tendere directe et formaliter ad producendam existentiam, et unionem, quae ex suo modo essendi requirit immediate et formaliter existentiam, quam intendit mediante unione dicere; sed Unio hypostatica ex Thomistis non requirit ex suo modo essendi immediate et formaliter existentiam absolutam Dei, sed tantum personalitatem Verbi,

ita ut [illegible] impedit [illegible] distinguuntur realiter a Personalitate. [illegible] realiter [illegible] ita [illegible] substantia [illegible] Suarez [illegible]

[illegible] existere realiter [illegible] absolute [illegible] immediate et realiter [illegible] realiter, et realiter immediate [illegible] [illegible] personalitate [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] realiter [illegible] immediate unita.

3° [illegible] [illegible] in [illegible] 2° de Incarnatione [illegible] 1° [illegible] [illegible] eternitatem et [illegible] attributa [illegible] pertinere [illegible] realiter [illegible] [illegible] sanctitas [illegible] [illegible] sanctitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] Christi [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] realiter sanctus [illegible] realiter [illegible] [illegible] dilectionem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sanctus [illegible] [illegible] dilectionem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sancti [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] Qui credit [illegible] adeo con[illegible] [illegible] 1° [illegible] immensitatem et reliqua [illegible] attributa [illegible] [illegible] sanctitas [illegible] [illegible] realiter [illegible] [illegible] [illegible]

tis Dei, sicut dispos. immensitas est [illegible] attribut.

... [illegible]

attributum posse inferri in rebus, ita ut si ponant ... ea [illegible] imperfectionem, qua [illegible] in creatis subiectis, ponunt [illegible] et perfectissimo, et [illegible] sufficienter. Ut debent ... suos effectus formales in creatis inferre subiectis ... et [illegible] [illegible] actuare ... subiectis ... dependens ... ut a causa ..., tanquam a recipiente, tanquam a Com- parte. Itaut forma et subiectum mutuo se [illegible] ... repugnat ... divinis ... involventibus ... [illegible] ... nullas ... imperfectiones. Ut videre est ... in subiecto ... capacitas ... actuali ... formalis ... divina ... absoluta ... actuat ... effectus formales ... effectus ...

... attributa ... non debent suos effectus formales ... sufficienter ... ad ... formaliter actuandi ... dependentia ... imperfectione ... in ... creatis ... reperiri ... inferre ... formaliter ... ut ... effectus formales ... repugnat divinis attributis; ... inferre ... dependentia ... quae in ... creatis ...

... doceri ... quod ad ... ut ... effectus ... subiecto ... praecise ... actus ... imperfectionis ... et ... conficiunt ex imperfectione ... causa ... quo ... formae ... ab imperfectione dependentis et [illegible] ... suos effectus formales.

Unde ... subiecta creata, et [illegible] ab ipsa dicta, ... sive ... ponunt docere suos effectus formales, ... cum ... dependentia ab altero extremo, ... tanquam a ... parte ... itaut ea extrema mutuo se ... ipsa ... exige

sy, ing. puts, nuni omiiny subsista Deo, recedat formaliter, ubi cum entes tas, loca acnando, et possidendo: Et 2º. Omnis Divina existentia absoluta r illat formaliter Beatas existentes, et Divina essentia divina 4º, intelli beati, p. my specie in propria et expressa, absq. ulla imperfectione; ergo, q. parimo, et ubicao, durao, et reliqui sic Creati, n. vocentur Deicare suas effectus finalis subito absq. illa imperfectione dependentiae et de subilominus immensitas, et aeternitas Dei possent absq. praedictis imperfectionibus reddere Beatos praeter praesent. loco et tempori, illa qualitando, et possidendo: et similiter de reliquis Dei attributis.

Dico 3º.

Eo ulterius, tamen non occurrit ratio, ob quam denotant potentiam durante debeat quaerere in fra proprietati, et quare infra, quia Deitas requirat denotiao Subsistentiae, et propertiae, et denotiao existentiae, potius quaerere non infra proprietati, et potentiae quaerere infra, si talia ponentur, et n. existente quaerere infra: ita q. ratio, uerum adsunt, et ipsi Beatos formaliter differentialiter, nisi talis petitio aliqua lubis, ita q. Subsistentia Divina infra, sed sufficiat, quatenus ullum complementum subiti, inesse subiectati Ny supra Imperia et expressa, et existentia Vides, ut debeant illae infra, sed infra requirit, sed sublimis complementum subiti in cububiti, et in Creatis et sic

Dico 4º. Deus existentia, et Subsistentia Creatam non esse infra, sed ita, et in alle ratione. Subsista, et existentia Creaturae non possunt Deicare per mys suas denotiones absq. imperfectione dependentiae a re, et esse Creati; et 2º. Subsistentia, et existentia Divina Deicant suas denotiones Beatos per mys absq. illa imperfectione, et praecise, non obstante, quae multa dicat imperfectionem: 3º similiter et durao, et ubicao Creata Deicent suas denotiones per mys sic cum imperfectione; nihilominus Divina aeternitas, et immensitas possunt Deicare suas denotiones per mys sic absq. ulla imperfectione propria, et creaturis, et soly sit illis

in... di, [illegible] nullus dicit formaliter imperfectiones, ... pro ...endi et acturandi, quas in ... Creata [illegible]

O. ... 5°. qu...

Merito dicit Godoy Sanctitatem consistere in creatura, sicut Subsistentia consistit in creatura. Etenim Subsistentia est terminus quo redditur Subsistens; Sanctitas vero non est terminus ..., quo redditur Sanctus, sed est terminus divinae dilectionis; quo supposito, stante ... dicto ... ex illo solum in ... Sanctitatem debere in ... Divinae dilectionis, quatenus terminus est; sicut subsistentia debet ... creaturae, quatenus est terminus ..., ... in ... creatae ... quo ... sufficientissima, ... Sanctum reddere, siquidem Deitas nequit esse terminus ... creatae, et ... Viri ... doctissimi his verbis negationis ... voluere.

Nec licet ... Scoto, Hurtado, et Aliis ad negandam Unionem immediatam Divinitatis cum creatura, ... defectu creaturae nec Sanctam Deitatem, ... reddit, ... hi doctores tenent reddere ... Etenim ipsi non negant Unionem immediatam Personalitatis Verbi cum creatura, sed Personalitatem Verbi ... ipsum ... propria ex ..., et ... relativa, ... debere reddere ..., quare ... denoiet Subsistens a Personalitate Verbi immediate unita, et ... non denoiet ... ipsius durans aut existens ab ipsa, imo nec immensa, et aeterna apud admittentes immensitatem, et Aeternitatem relativam. Nec satisfacit P. Bernal ... recurrit ad incapacitatem creaturae ... effectus formalis aeterni et immensi, et capacitatem ipsius ... effectus formalis Sancti. Etenim, ... sicut creatura ... Personalitatem Verbi redditur formaliter subsistens, et non redditur formaliter relata, ... capabilitas, et incapacitas ... denoiatur, ita redditur Sancta ... Deitatem, quae ... Personalitas Verbi, quae redderet immensa, aut aeterna ... immensitas, aut aeternitas absoluta, ... relativa; ... capax

unicy, et incapax alterius denotaç. n, inquç, salis haec, q facta, sicut ē capax opositi subsistentiae, capax p̄ prejudicii, et Verisq: q̄ sibi aut capacitate, ut reddat subsistens et sancte p̄ subsistentiae, et sanctitas increata; ita si et capacitas, ut reddat dura, et vera p̄ dura, et immensitas increata ab sublatio, tolla- tur q, talia disparitas assignanda.

Necesse hinc ait distinctio

Per. Antonius Perez, dij 6° n°, bis opº posse tribuere bonitas denotas transcendentes sancti, et non possit p̄ere denotas potentes; q. denotas sancti perinde ac denotas perfecti, seu boni, et bonitas sit diffusiva sui, indeq, qd media unione, qui fraliter ē diffusio sive donatio. Valeat dolere subtiis et et, ratio n̄ militat p̄ deno- minat attributa et potentias; nam attributa divina non sunt, ut opod ē oppositum, et intellectio intellectionum. et Dij, dico opod et relli- qua attributa divina sunt incapacia, ut alteri mediante unione dabuntur. Caeterum et nulli Recentiores Magis fidant huic solutioni; nam videt ipsius ut solido fundo carere. Rogo: cur opod q divina sit magis opod opposita, et intellectio ē intellectio intellectionum, quam sanctitas divina, ē sanctitas sancta; p̄ l sec ratio privat bonitas denotat sanctos: rego n̄ privat denotat potentiis, et intelligentiis. Neces hinc robo- rat, Exco, q la bonij, seu sanctij. Et diffusivum sui, ē p̄ sed, n̄ tam fraliter, quam effective intellegendi, ē ing bonitas quo maiore, eo ma- gis ē p̄ potentiae: et quamq. n̄ ē potentiae, eo magis apta, ut sit bonitas alicuius invariet, et eo magis aptat, ut efficiat alia bona. Sectio 5a

nam solvo.

Sectio 5a

Nostra Solutio.

Utrisq. oppositis difficultatibus aliquid arte superim? Pro 1° arguendo, enervando praecipue eius vis argument. Advertendum sit...

[illegible] sanctificat, formaliter ... gratiae increatae, quae est, [illegible] formaliter Sanctitas: cur ipsa Beatitas non reddat formaliter potentem, intellectivam, [illegible] increata, quae est [illegible] formaliter potentia, intellectio, [illegible] ... Deitas sanctificet formaliter beatitas, [illegible] ... sit formaliter Sanctitas: et ... stat ... supra dictis ... immensitas Divina ut talis ... beatum, illa formaliter ... Si quidem redderet, ... Beatitas digna amore Dei amicabili, et ... doni supernaturalis. at ... Beatitas redderet potentiam, immensam, intellectivam ... Ut ex ... per ... beat ... subintrin... ce unita ... immensitate, intellectione, si ad hujusmodi denominationem aliud praeter unionem ... requiritur ... subjecti capacitas ad recipiendas eas denominationes.

Confirmatur ... praedictis ... , Ut ... maior ... , qua illud beatitas denominat ... formaliter ... et digna amore Dei amicabili ... Divino ... formaliter immensam, intellectivam ... Divino ... argumento ... beat ... ..., ... Deitas ... Personalitas Verbi per immensitatem, et ... attributis divinis, sanctificare beatitas, quod Deitas, ... Personalitas est formaliter Sanctitas: Et ... aliud Dei attributum est formaliter sanctitas, ... ea requirit, quod Deitas ... formaliter ... absoluta et Personalitas Sanctitas relativa ... sanctificent beatitas. Et ... illud ... sit formaliter Sanctitas ... , ... quod ... est radix facultatis, et operationis ... Divinae ... Divinae ... attributis et relationibus Divinis, ... hujusmodi ... radix: ... ordinatione ... , ... beatitas; ideo ... Dei ... formaliter Sanctitas ... Dei, et ... formaliter Sanctitas;

Ut reipsa Sancti fiat: et quodvis praedicatum divinum, licet non sit formaliter Sanctitas, est tamen Sanctitas pro creatura. Hoc tamen non obstante, negatur, reddere rationem, cur quodvis praedicatum divinum possit reddere creaturam formaliter, et ostendo Sanctam; non 1o possit aliquod praedicatum divinum, v.g. immensitas reddere creaturam formaliter, et ostendo immensam; sive omni loco: ipsa omnipotentia, et Cetera.

Quaeritur interrogatur nunc 1o [illegible]: creatura perficitur formaliter, et ut quidam ab ipsa, et quovis alio praedicato divino sibi unito: non redditur formaliter et ut quidam potens ab ipsa, vel ab ipso praedicato divino sibi unito.

Dices desumendum est ex eo, quando ea, quae perficit [illegible] latius patet, quod perficere sanctificando; et minus requiritur ut dicatur praedicatum generalius, quam ut dicatur praedicatum specificum: ad modum solius, [illegible] latius patet creaturam Sanctificari, quam creaturam esse immensam: et illud praedicatum quasi genericum, ut potentia transcendens omnia praedicata divina; hoc vero quasi specificum; ut potentia specialis: ac proinde possit creaturam reddi formaliter Sanctam ab ipsa, quam ab ipsa denominetur ipsa potens, vel potentia et sicut omnia repugnant creaturae non posse formaliter a quovis praedicato divino sibi unito, quando repugnat subiectum perfectibile intrinsece extremo perfecto, quod melius sit beatum, ac esse debeat sine illo, quod est formaliter perfectum: ita omnia repugnant non realis capax videndi, et amandi Deum intrinsece praedicato increato simpliciter infinite perfecto, et ipsa non reddi divina amore, et amicabilitate divina, ut actibus facultatis, et operari ordine divino, quod est formaliter illa non realiter sanctificari.

Unde et [illegible] utraque latius patet, quod sanctificari, non [illegible] latius [illegible] unione hic cum praedicato Divino, quod Sanctificari: tamen ipso quod creaturae perficiatur praedicato Divino sibi proprie unito, ratione cuius debet ille dilectione et amicabilitate et donis donorum supernaturalium, et ut creatura Sanctificari per praedicatum Divinum, sit praedicatum Dei, et transcendens ad omnia Dei praedicata, non est praedicatum Dei, sed Singulare respectivum ad Sanctitatem creatam: [illegible] illa Sanctificanda, quo praedicatum Divinum Sanctificat, non determinari in Sanctitate Increata.

Deo [illegible] directe assumendo dignitates Deitatis et gloriae aliud gratiae Divi-
nus, etsi non sit sanctitas formalis in Deo, reddit beatitas [illegible] formaliter
et ut quod Sancto: et cum Sanctitas et tale gratiae Divinae sit participabilitas
tantum inferior in Sanctitate Dei; et in nomine supremi relativa ad omnes San-
ctitates creatas, potest participari a gratia Divina [illegible] [illegible] formaliter
unito beatam: quia admirabilis obiectum rationis potest beatitas denotari perfecta a gratia Divi-
no: nec [illegible] [illegible] in denotare beatitas Sanctis, quae in denotare
beatitas perfectae: quae omnes debent admittere.

At 3°, attributa Divina [illegible]
immensitas, aeternitas, [illegible], intellectio, etc. non possunt denotare suum effe-
ctum formalem beatitatis Christi Domini; quia imprimis non possunt illi tribuere suas deno-
minationes in eo gradu, in quo easdem [illegible] dignitas denotant: ut talia enim [illegible]
[illegible] Dei, et non alterius: et cum aliunde beatitas [illegible] [illegible]
[illegible] ut Divinis attributis nequit ab illis denotari in eo gradu in quo De-
us ab illis denotatur. Rursum non possunt suos denotare denotare in eo gra-
du [illegible] inferiori in Deo, et superiori in [illegible] creaturis, ut [illegible]
beatitas: ergo praedicta attributa Divina nullo modo possunt denotare beatitas
Christi Domini effectu formali.

Probatur assumpta [illegible]: beatitas Christi Domini
est [illegible], est incapax [illegible] finitudinis et limitationis [illegible], et ab ipsa,
aeternitate, et reliquis attributis Divinis, [illegible] aeterna, et [illegible]
Deus: quia admirabilis incapax [illegible] rationis, ut ab unione cum Deitate sit Deus
ut quod; etsi [illegible] Deus sumatur adiective: insuper ipsa attribu-
ta ut talia et [illegible] sua tota latitudine [illegible] propria [illegible] Dei et petunt
dignitatem [illegible] subiecto, ut illi denotent suos effectus formales [illegible] tota

totq ipsorz latitudinj: q exprimunt dicunt repugn. ut idem ficen-
ti, eyalio preter Deuj: ita dicunt repugn. ut denotent qua-
tenus Divina, et ... latitudinj ... qua ... solius Dei,
aliud prius Deuj. Et ideo aquod ... non ... Deus in-
tellig. sub noe oipotis, immensi, eterni, immortalis, et &, quia
sub noe Deus.

Rursus n pt beatus denotare ab attributis Divinis noi-
nus potens, l loco et tempori affixus, l aliqua intelligens, et &, seu
in oru quoda inferiori rei Dei, et superiori relative ad creas, seu
in aliquo alio pru finito. n e cadus ras poibus Divinis attributis,
et ideo secunu assignandae ... sim. 4.

Primo beatus n pt deno-
tari pducuns ea via, l aliqua lex ... qui pducit ad quate oipoa, quae
beatitudinis uniti, qualenus oipoa recipitur, ut poa libere operans, ut
e certu, q oipoa n operatur p mu poi exsequutiuis ex imperio
voluntatis huius Christi Dni, sed ex imperio voluntatis Divinae neg.
tantu denotative, sicut aqua d. Calefacere p calorz sibi unitu:
l aer illuminare p lucz in se receptu. Rao e. q ut beatus deno-
ret oipotens, sive potens pducere formaliter p oipoz, requirit q delit
in se beatitudo oipoz. ut ille dicatur agere saltz denotative, et in eo sensu
in quo aqua dicitur calefacere p calorz in se receptu, et aer dicitur
p lucz in se receptu illuminare. Sed beatus n habitat in se oipoz, ut in
eo sensu dicatur agere, qui agit ad equate Divina oipoa: q e &.

Probatur:
nq aqua calidad. calefacere p calorz. et aer illuminare p lucz, q
prestant illis aliqd iuvamz ut operentur: etenz calor et lux n possunt
existere, ac p inde neq operari, nisi sustententur ab aliquo subiecto: ac p
inde aqua, et aer, q tatenus recipiunt et sustentant calorz et lucz, offe-
runt illis aliqd iuvamz nariz, ut existant, et operentur: et ideo aqua,

saltem denominative, calefacere per calorem ipsi receptum, et aerem illuminare per lucem in se receptam. Oppositio vero, eo quod deberet dicere ab unione ad Beatum subsistat, et nulla ratio cur ejus levamine indigeat, Ut existat, et operetur nulla assignatur, ob quam dicatur Beatus agere, nisi denominative per oppositum illi unitum ea, quo Divina oppositio ad quantum productum quam doctores omnes debent amplecti: nam quamvis Beatus uniatur Verbo Divino non dicitur, neque denominative producere Spiritum Sanctum, quem Verbum producit, et sic formaliter virtute spirandi dicatur immediate formaliter gratiosus beatus, et nulla ratio est assignabilis, nisi ea, quam proposui, eo minus Eo

cum Divina immensitas amplectatur omnia loca, Divina æternitas omnia tempora, Divina scientia omnia objecta, non est cur Divina Immensitas sit ratio, sive ultima determinatio, Ut Beatus sit potius in hoc loco, quam in alio, ideo quod ratio, cur Divina æternitas sit ratio, sive ultima determinatio, Ut beatus sit praesens potius huic tempori, quam alteri nulla est ratio, cur Divina intellectio hoc objectum potius Beato manifestet: Ut decidere reliquis Divinis attributis praesertim cum Beatus ex se sit indifferens, et capax Dei omnino dispositus divinae objecta omnia, et existendi in quovis loco, et tempore, et sic de reliquis attributis Divinis. Sectio 6a alia ejusdem difficultatis solutio expenditur.

Sectio 6a

Alia ejusdem difficultatis solutio expenditur.

Ut aliam viam ingrediar ad superandam hanc difficultatem suppono 1o effectum formalem Sancti non differre ab effectu formali immensi, et æterni & 2o quod effectus formalis sancti ex genere suo sit moraliter sanctificans, et non petat necessario Unionem physicam & cum sanctitas, ut constat ex pluribus exemplis, quae supra adduximus per Sanctificare moraliter ex quo manifeste colligitur sufficere moralem Unionem ad denominandum Sanctum et

et ratione ejus constituti primus Iustus et Adoptatus ad amorem Dei amicabilem

et Dei Filius, et heres donorum supernaturalium; ac proinde licet ea quaecumque gratiae

Subjectum constituant quae physice et formaliter Iustificant, debeant

perfectissime sanctificare humanitatem; ac eandem requirunt ad integram Sancti=

ficationem; nihilominus non requiruntur ad sanctificationem sui, et subjecti con=

derati; at Unio, effectus formalis immensus, aeternus, et &c, quae minime

Distinguuntur intrinsece et adaequate ex genere suo a physica, et objecti personalis

Dignitate, (Unio physica hic) quasi ex subjecto.

Suppono 2.o effectus formales

ex genere suo physicos dicere ex parte distinctionem physicam, et unitatem propriam, et singula=

ritatem, quae nunquam potest physice includere distinctionem physicam, et differentem

Dignitatem personalem quae potest, vel intercalatione quaedam partium

adunari, et ex illis resultet unum per se, admittitur Unio physica ad

dictum unum per se cum realitate substantiali; Si extrema substantialia sint; et unum

per se cum realitate opposita unitur per aggregationem, si alterum extremum

Sit accidens; quae dicuntur ut habet ex nostra physica, et praesertim pro Sacramento de

incarnatione, et materia prima, dicenda est notandum, et ibi pertinet

ad nostrum loquendi.

Suppono 3.o effectus formales ex genere suo non physicos non petere per

se distinctionem physicam, et unitatem propriam. Ratio est quia ut dictum est ex prima supposi=

tione non postulat ex propria natura et pro re unionem physicam cum aliquam

formam subjecto.

Unde colligo discrimen, cur humanitas Christi non potest

denominari Sancta per Deitatem, quae cum illa est unita Divina. Est vero

Unio haec potest denominari immensa, aeterna, et & ab attributis

Divinis, quae Unita non dicit effectus formales immensi, aeterni, et &

ex genere suo sunt physici, et ideo nequeunt humanitatem Christi

denominare per attributa Divina, nisi ipsa attributa Divina

Constituant unum per se cum ipsa humanitate, sed attributa et pro re ipsa Di=

uina, si subsistentia Creaturae, nequeunt constituere ipsum per se cum beatitudine
Divina attribuatur gratiae [illegible] constituere beatum effectus
formales [illegible] charitatis, luminis, et reliquorum effectuum formalium physi-
cos [illegible] [illegible] subsistentis.

Obiicies 3° contra 1am conclusionem

Si constituerent unum per se cum beatitudine pertineret ad illud, vel per modum
subsistentiae, vel per modum unionis, vel per modum subiecti, vel per modum formae; sed nullo
ex his modis potest pertinere: 1° et 2° [illegible], minor [illegible] subsistentiae
quoniam [illegible] et [illegible] ab ea et a subiecto et reliquis gratiae
Divinae dictis, sub quarum facilitate [illegible] nobis [illegible]
[illegible] beatitudinis subsistentis, sed solum existentis in loco, non per modum
unionis; quod probatur: ut talis [illegible] extrema unita, non per modum
subiecti, vel quasi subiecti, quod actuaret et perficeret ab beatitudine, quae [illegible]
per modum formae [illegible] [illegible] actuare et perficere [illegible] constitutive;
sicut [illegible] subiecti actuari et perfici.

[illegible] non per modum [illegible] tantum

ut [illegible], nec per modum [illegible] in [illegible] sufficientis
[illegible] ut [illegible] suis effectibus formalibus physicis quod [illegible] [illegible]
[illegible] admixtis imperfectionibus, vel foret forma primaria et subordinata ad aliquid:
vel foret forma secundaria, et ordinata ad aliquid eiusdem compositionis pri-
maria; quod si talis foret, constitueret cum ea [illegible] beatitudine [illegible] forma
primaria et subiectalis [illegible] compositio. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] sed [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] beata et Divi-
no gratia, ut [illegible] et [illegible] ex variis [illegible] et partibus
videndis apud [illegible] doctores de incarnatione dictis, [illegible] [illegible]
[illegible] quod [illegible] secundum se completa [illegible], et [illegible]
[illegible] subsistentis [illegible] unitae [illegible] [illegible]
[illegible] subsistens constituere, non potest [illegible] ipso [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible]

cny nariy e, Ut vey Optimy [illegible] ut in Dplety, et perfecti vi [illegible] habal-

tem: et ideo ex duplici rao Beata l Angelica, q[illegible] quilibet Dpleta

[illegible] naquit esse [illegible] altam. Una ra Bea l Angelica: eo qu[illegible]

Bea Vbdoro Dpleta [illegible] Beay, et ideo sit Dplebity [illegible] qu-

[illegible] praty Divinuy: et Aqy praty Divinuy n posit perfectio [illegible] Beay,

[illegible] na [illegible] n posit [illegible] nunq cy prato Divino.

Nec

Valet ubicaō divina ē sra [illegible] secundaria. raeg sra secundaria

Ut talis [illegible] ordiny, et subiectiō ad primaria, secd Obi-

caō divina, sea qua diuy aliud praty divinuy n pt [illegible]

nay, et subiectio fad erga, qua [illegible] primari: [illegible] implat

in [illegible] [illegible] 1ae [illegible] libery, et [illegible] et Obicaō

divina [illegible] praty n pt [illegible] secundari

qua sy primary Creatr.

Effectus 0. fralis Sanctus pt Dotari Bea-

tae a quavy prato Divino, q ay exponen[illegible] sit phicy,

Sed [illegible] maralis n dicit essalliter [illegible] Unicy [illegible]

Coenter [illegible] cessant allata incommoda. Et haec rae [illegible] et

aliter pt defendi discriminy [illegible] difficultas separanda tradi-

di [illegible] libri [illegible] 1ae disceptae 5ae sectio 4ae subiect 5ae.

Diey.

quy effectus fralis Sancti [illegible] phicy et [illegible] moralis nihilominy effectus

fralis perfectionis Sanctitay, quy [illegible] pat Beatay [illegible] Dilatay,

n ē moralis, sed phicy ac [illegible] Divinuy, [illegible] fraliter, [illegible] phice im-

Mediaty [illegible] Beatae: ergo ē effectus fralis per se phicy, ac [illegible]

dicit [illegible] unicy [illegible] neutrōlique effectus fralis exp[illegible] qualy

[illegible] effectus fralis [illegible] et [illegible] accidentaliter [illegible] assignaty.

Reo

distinc[illegible] nihilominy effectus fralis perfectionis Sanctitay qy [illegible] pat Beatay

Christi Dei a Deitate, non moraliter sed physice ex vi ordinis a effectu formalis sanctificationis subiective physice primario, quia sub ea consideratione ... ex vi ordinis a effectu formalis sanctificationis integrae, quasi ornatae quae ex unione physica, ... dicitur ... et subsistentia ... Verbi subsistentia ... in illa ... immediate ratione sui et sanctificet: ... quae subsistit ... formaliter immediate illius unionis physicae ... sola subsistentia ... formaliter ... habet ... per se ... beatae, et ideo ipsa sola unitur immediate formaliter ... ipsa unitur immediate formaliter beatae, unitur et physice et realiter Deitati cum subsistentia Verbi realiter identificata.

Quaeritur tertio cum ... effectus formalis sit per physicum debet a physica ... subiective et realiter primario ... non ... interius quasi praedicatum quod ... per accidentis ... sive metaphysice ... et in essentia ... effectus formalis, ut ... beatitudine, cuius ... salvatur in eo, quod Deus videat, ... quod Deus intensius videat, non ... partis beatitudinis, sed ... alio quidem ... videret Deum intensissime, non foret absolute et simpliciter beatus, si quidem non haberet integram ... sive subiectum beatitudinis.

Dico ...

... beatus ... Ex ... potentia ... elevari ut ... producere ... inde ... potentia ... effectus formalis beatus ... ad producendum ... concursus ... elevante ... Deo ... potentia ... voluntas nostra ... elevari ad producendum ... auxilium ...

Ratio ... elevari potentiam ad producendum, ac ... producere ... adaequate a divina potentia ... sufficit ... potentia ... beatus ... ut ... adesse ... producendi; ... requiritur ... potentia ...

[illegible] substentetur a creatura, ut ostendimus sect. 5. ac proinde ad illam ordinatur, sect. 7. 3a difficultas, cujus occasione inquiritur, an creatura Christi Domini perficiat et sanctificet an finite simpliciter.

Sectio VIII.

3a difficultas agitur; cujus occasione inquiritur: an creatura Christi Domini perficiat, et sanctificet, simpliciter infinite.

Subsectio 1a

An creatura Christi Domini perficiatur et sanctificetur simpliciter infinite?

Tertia difficultas

Qua [illegible] hoc. Humanitas Christi Domini non potest sanctificari infinite a Deitate: quia [illegible] infinita sanctitas est, neque finite, quia in creatura finita [illegible] capacitas ad sanctitatem infinitam. Et [illegible] sect. [illegible] dicebamus de incapacitate creaturae in ordine ad recipiendam divinam [illegible] [illegible] religiqua Dei attributa. Totum [illegible] [illegible]: ergo humanitas nullo modo potest sanctificari a Deitate. Si dicas humanitas sanctificari finite, quia [illegible] finita limitat infinitatem Deitatis: [illegible] et [illegible] finita limitabit [illegible], immensitatem, et reliqua Dei attributa. Ac proinde [illegible] possunt [illegible] creaturae suos effectus [illegible] finito modo, et limitato. [illegible]

Siquidem sanctitas increata [illegible] in ultima actualitate relative ad Deum, ac aeternitas, immensitas, et [illegible]. [illegible] humanitas sanctificari infinite a Deitate, quia [illegible] obedientialis capacitatis, ut sanctificetur simpliciter infinite a Deitate: [illegible] Deus [illegible] sanctificare humanitatem Christi Domini.

Ut huic objectioni fiat satis, examinandum est quod apud antiquos theologos

fructonata; apud [illegible] tralucce [illegible], nempe ex Humanitas Xpti
Dni infinite simpliciter perficiat, et sanctificat, vi Unionis hypostaticae. Pro cuius

resolutione suppono 1º hoc Xptus, sive Xptus ut hoc est quibonus et sanctus ac
est ipse Deus, si ly ut hoc cadat supra suppositum [illegible]
[illegible] ei quae cum Persona Verbi sit perfecte Deus, debet esse
aeque bona, sancta et amabilis, ac ipse Deus. Unde inferunt
non esse de Xpto ut hoc, si reduplicetur suppositum. Suppono 2º quod esse de

humanitate Xpti Dni abstracte sumpta, vel dicta, et non ut separata
a Verbo divino. Suppono 3º quod non esse, an Humanitas sit infinite perfecta
et sancta, quia est perfecta et sancta per [illegible] infinitum. Namque in
hoc sensu per affirmativa foret certa, supposita sanctificatione humanitatis per
Deitatem, sed quamvis a [illegible] increata. Neque esse: an sit infinite
perfecta et sancta, quia est perfecta et sancta per infinitatem participatam
[illegible] perfectionis, et sanctitatis infinitae. etenim in hoc sensu negativa
foret certa. Siquidem ea participatio [illegible] in Ivocabilis [illegible] infinita
et finita; ac proinde quod esse, an supposita [illegible] finita et [illegible] humanitas
Xpti Dni abstracte sumpta et ut dicta, et non ut separata ab illa sanctitate
increata infinita, sit infinite simpliciter perfecta, et sancta, ita ut Deus [illegible]
liter amet humanitatem ob unionem cum Verbo, ac ipsum Verbum. Sit Conclusio. Humanitas

Xpti abstracte sumpta, et ut dicta, non ut separata a perfectione et sanctitate increata,
redditur per illam minus perfecta, bona, et amabilis, quam ipse Deus. Ita videtur sen-
tire Eximius Suarez hic disp. 11 sect. 1ª, et Vasquez Disp. [illegible] Valentia,
Meratius, et multi [illegible].

Probatur auctoritate, quia P. [illegible] Bartholomaeus
inter alios errores [illegible] de Roma Archiepiscopi [illegible] Nazareni damnarunt
hanc propositionem: Sicut duae Personae in Divinis sunt aequaliter diligibiles, ita et duae naturae
in Christo humana, et divina sunt aequaliter diligibiles propter Personam [illegible] sed haec propositio
est [illegible] nec [illegible], [illegible] illud [illegible] fuerunt [illegible]
[illegible] quasdam [illegible] dispositiones [illegible] beneficitias, quas Nicolaus [illegible]

nis et hoc dicta damnas [illegible] Martinus 5 in sua bulla, eiusque mentionem fecit Gregorius, Martinus 4, 5, qui 3 articulo 1: probio pertinet.

Quia adverte haec dicens Deitas non solus repudiare identitatem humanitatis cum Persona Verbi; de his dictis [illegible], quae ex illo [illegible] erroneo deducebat Augustinus de Roma:

Pro 2o

[illegible] quod Humanitas Christi est Deus, [illegible] Deitas non fit Deus, seu Deitas non humanitas [illegible] Deitas, ut recentes [illegible] Catholicos: Videas in eodem Decreto Basiliensi Sect. 2 Augustini, de Roma, [illegible] damnat: non humanitas assumpta a Verbo ex unione personali est vere et naturaliter Deus naturalis: et etiam haec humana Christi est persona Verbi: sed quidquid non est Deitas seu Deus est minus perfectum, bonum et amabile, quam Deus: [illegible] Humanitas Christi Domini est Deificata, et Sanctificata per Verbum, et Deitatem est minus perfecta, bona et amabilis, quam Deus: [illegible] quae [illegible] nant adversarii: Quod est summe perfectum, summeque bonum, sicut Deus est perfectissimus Deus: [illegible] quidquid non est Deitas, seu Deus non potest esse summe perfectum, neque summum et maximum bonum; [illegible] Anselmo, quod [illegible] nomine Deus ut [illegible] intelligitur [illegible] maxime, summe bonum, et perfectum, quo maius excogitari non potest: Deus definitur [illegible] Anselmo in Monologio cap. 6: [illegible] Humanitas Christi Domini est summe perfecta, et summe sancta; Deus [illegible] sine [illegible] Deus nequit dici summe perfectum, neque [illegible] bona, beata, et amabilis, ac ipse

§. Deus [illegible] firmat 1o Humanitas, quae [illegible] Deificata per Deitatem non reddit [illegible] simpliciter, neque [illegible] intelligens, ac ipse Deus: quod in Decreto Basiliensi etiam damnatur [illegible] Augustinus de Roma: Anima Christi videt Deum tam clare et intense, quam clare et intense Deus videt se ipsum: quae damnas approbavit Martinus 5: et sic de reliquis attributis, quae minime conveniunt humanitati saltem eo modo perfecto, quo Deo conveniunt: sed melius et perfectius [illegible] subesse simpliciter, quae non est videre Deus sua claritate, qua [illegible] videre: et sic de reliquis denominationibus per divina attributa; [illegible] humanitas Christi Domini non evehitur ad illius summae perfectionis et bonitatis, quam Deus habet.

[illegible] 2o [illegible] denominationes ab attributis divinis provenientes verificarentur de humanitate [illegible] non esset [illegible] bona [illegible] quod Deus illas sibi vendicaret [illegible] humanitas [illegible] unitas; et melius est bene attributa et perfectionem [illegible] quae [illegible] unionis, [illegible] Catholici fatentur, et [illegible] negant distinctionem realem inter divinitatem et attributa divina [illegible] et [illegible] 2o [illegible] mutabilis est Deus, quae [illegible] deificatur, de quo non potest verificari, quod sit Deus: [illegible]

Sit 2a. Conclusio: Humanitas Christi Domini etsi innocens specialiter sanctitatis non summe bona, perfecta, et sancta, sive quae sancta et amabilis specialiter amore et amicabili, ac propter Deum. Probatur 1o. quod si creatura posset esse equalis Deo in sua abstracta [illegible] [illegible] [illegible] videre Deum eadem claritate, qua Deus [illegible] videt: et sic de aliis [illegible] attributis: ergo et [illegible].

Probatur 2o. quia Deus sanctior est humanitate Christi Domini quoad sanctitatem positivam [illegible] sibi [illegible] [illegible] amorem et visionem [illegible] [illegible]: [illegible] actus liberi debent esse [illegible] [illegible] humanitas Christi [illegible] debetur ad eius amorem et visionem [illegible] [illegible] humanitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] actus liberi et potentia creata non possunt esse aequales [illegible] [illegible] divinis. Praeterea Deus sanctior est humanitate Christi Domini quoad sanctitatem negativam [illegible] quia Deus [illegible] [illegible] impeccabilis: humanitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] impeccabilitas [illegible] remote capax peccandi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] peccare; imo [illegible] [illegible] [illegible] divina voluntate [illegible] unionis hypostaticae et [illegible] peccare: ergo humanitas Christi Domini innocens sanctitatis non est summe [illegible] summe sancta [illegible] quae sancta, et amabilis specialiter amore et amicabili divino, ac propter Deum.

Sit 3a. Conclusio. Humanitas Christi Domini non est infinite simpliciter sancta [illegible] ullo addito et [illegible] [illegible] [illegible] sanctificatio simpliciter infinita, et [illegible] addito, qua maior excogitari potest: sed sanctificatio humanitatis Christi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] maior excogitari [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sanctificatio [illegible] [illegible] sanctificatio humanitatis Christi Domini [illegible] [illegible]: ergo sanctificatio humanitatis Christi Domini [illegible] [illegible] non est infinita simpliciter, et [illegible] addito. Maior [illegible] ex ratione; quia sicut nihil [illegible] in ullo genere potest excogitari infinito simpliciter innocentiae,

tan pt excogitari aliquid incerto genere mali infinito intellig...
Tunc auctoritate D. iui Thomae in 3 p. q. 1a articulo 2o ad 2m itaque
infinito simpliciter quoad omnia, implicat nihil malum infinitum
aliquid durat. ... malum inconditione, quae Veritates suadent ea, quod ...
... 1a ... de incarnatione, de infinitate peccati.

Sit 4a Dilutio Sanc-
tificatio Beatae V. Dei quae ... summa et infinita simpliciter in ge-
nere Sanctitatis participatae, quae ... Deo ... V.
... Dilutio ... pertinere ad ...
logi ... de Vocc. ... quae magnificant ...
Beatae V. Dei, quae ... Joannes ... Roma, Cardinalis de Lugo,
Aldrete, Ortodoxus, ... et alii, qui pro opposito ...
Videntur deprimere ... Dilutio, Sanctificatio Beatae V. Dei ...
... ut nulla sit ... Sanctificatio participata
intendi ... in quo ... genere ... in
genere infinito simpliciter, ... infinita perfectiones ...
... eminenter ... perfectiones ... sicut ...
... infinit... perfectiones, in quo semper ... in ...
illius ... perfectiones ... ut ... Sancti-
ficatio B. V. Dei ... Dei et summa et infini-
ta simpliciter in genere Sanctitatis participatae subreet ...
... sequentes Dilutiones enervantur.

Subsect. 2a
Argua[ntur] 1a quatuor precedentes Dilutiones enervantur.

Obiicies 1o ... et 2a Dilutio. ... Mulier tam amandi
... quam amandi Beatae Christi Domini, quae ... utrinque.
Amabilitas ... Beatae Christi, quae bona et amabilis est ... Dei;
Cum hoc tamen discrimine ... quod ...

humanitas est inspiciendo eius, sed quia Deitas illi unita ... [illegible] quomodo motivum amandi est dignitas qua ... et ... [illegible] amori amorem Deitatis ... resultantibus ... obtinentibus, sed ratio formalis amandi.

Ad ... argumentum ... Deitas est motivum et ... eadem modo applicata ... diverso modo applicatur ... et subiectis ... quo ... Deus, et ... ulterius ... cognitio ... etiam ... argumentatio ... est recta: Deitas est ratio amandi Deum, et similiter est ratio amandi humanitatem: ... redditur utrumque extremum ... amabile: ratio est ... Deitas ... est ratio amandi et Deum, et proximum amore ... Charitatis, et nihilominus Deus meretur propter Deitatem infinite maiorem dilectionem, quam ... proximus ... Dei; praeterea Deitas ... Verbo Divino ... et Deus ... humanitas ... Deus intrinsece infinitus, quapropter ut humanitas sit aeque amabilis, ac ipse Deus, non sufficit, quod sit eadem ratio formalis, sive motivum amandi, nisi eodem modo applicetur, et in humanitate non est aeque amabilis, ac Deus, quia ... applicatur Deitas eidem, sed modo valde diverso: nam in Deo est Deitas tota et totaliter, ut potest identitate applicata: ac proinde tantum perficit Deum, quantum in se perfecta est: in humanitate vero licet sit tota, non est totaliter, ut potest applicata per unionem ... identitatem: ac proinde non tantum perficit humanitatem, quantum in se perfecta est: alioquin ... redderet humanitatem ... summe bonum, sed ... [illegible]

2°. Deitas unita humanitati, aequalitas sanctificat, ac si ipsa realiter identificaretur; ... Deitas identificaret realiter humanitatem illam, infinite simpliciter sanctificaret, et non minus, quam ipsum Deum: ... et ... unita ... non minus illud sanctificat, ac si ipsa illud identificaret; ... gratia ut quatenus unita ... illud redditur gratum ut quatenus; ... gratia ... ipsa ... identificaret, ... redderet illud gratum ut quatenus: ... gratia ut quatenus ... et ... [illegible]

sancti Utquinq. lucx: g. et d. idq. Dnglt in Dgre aliquq. fru
Creaturq. Cfr. 1o. Unio n limitat ne bulaty denoiat. simpliciter infi-
nite sanctapalre, hocc, digna, Ut amet, simpliciter infinite a Deo: g.
Unio n limitat, ne denoiat simpliciter infinite sanctq. achui hocc,
poeng amare Deug simpliciter infinite: g. et d. i. g.
C fr. 2o. Sanctitas Dei
e simpliciter infinita in oi genere sanctitatis: sed bulaq illa bet. g.
eg sanctificat. simpliciter infinite in oi genere. quq. raeq. etz nullitant,
3. Delug.
Ptio nando ma, excitant meiuq. bag allatq. liuq. subiqpta
pbao literae, intentq. q. n pbat. et multo ro Utquatuor, fficata eius ho-
bo redderet illud tm fratq. otquatuer, raeq. illi tribueret ad Dnq. bzatq. Ut
quatuor Dnq. quq. actnq. gra Utquatuer Unio, subtodito, nihilominus
Munus sanctq. redderet subiq. sm, adequatq. effectq. fralq. sanctitatq.: sign.
illud redderet oio inpeccabile saltq. iftabitur, et supnatq. uno O, uncta
Sabtodito tn redderet illud inpeccabile: Eupti Cqq. de gratia peccare valent,
et Dq. atuitore. Et siliter cum ind religiose Cnq.: qu si Cetera sint paria
perfectiq. accipit effectiq. fralis q fq. idq. pfi ficatq. iquq. fq. Unitq.: sigui-
hq. meliq. e bona aliqua pfectio g. uq, quq. Dmcontor Unitq. nq
Ve maroaliq. Denoriuq q Doq. Utquatuer idq. pfificatq. n inter
illiporet pfectiq. qdad subiq, intensione et claritatq. paipiendi sdq, quq
Doq. ditq. et Unitq, Ut indicam dis certate 1a sect 1a subiect,
a S oppony 3o intelligeret tn pfectiq. quoad mq exdludendi
Dpositioq. luceptone.
Addo. quamuis nalq. denoiat esto mo lebeatumo
ac idq. pfitaq. inordine adl Dpi sandq. effq. fral. n ita Dmeitinde-
nominae pfecti et sanch. Disparitaq Dntitineo, qd indenominae,
Sq quanti, l obicati, ideo subiq denoiatq. Uiannoq incode gra quanty
st Obicaty, ac ipsa quantitaq, et Unitas, denoiat, Ui idq. fitinequan-

tr, et vbicabat; quia in bis denotatur perficit magis hospitas quam Unio inpor-
tans distinctionem; at 3º in duratione perfectionis et sanctitatis, quo intimior est Uni-
cationis perfectio et sanctitatis, eo maior est Unio, et inamissibilitas per-
fectionis et sanctitatis; et quo maior est Unio et inamissibilitas per-
fectionis sive sanctitatis, eo maior perfectio et sanctitas perficit et san-
tificat; Ut Unio perficit &c.

Itaque hospitas Deo cum sua sanctitate
simpliciter infinita non se habet tamquam [illegible] praecise formaliter Divinae Unionis sit
Deus simpliciter infinite amabilis; e contra enim Deus foret magis sanctus
active quam passive; Idem magis poeris, Ut [illegible] quam amabilis; quod
sane [illegible] sic implicat, quemadmodum implicat quod Deus sit magis intellectivus
quam intelligibilis: [illegible] Unitas quae [illegible] hospitas cum Dei-
tate; [illegible] simpliciter infinite minus [illegible] cum Divinitate
est infinite simpliciter minus amabilis quam Deitas ibi Unita, quae
ipse Deus; signidem [illegible] et inamissibilitas [illegible] hospitatem
[illegible] simpliciter infinite [illegible] quam [illegible] Unionis: quemadmodum Unitas
minus amabilis est quam Unionis intentionaliter et affective cum Divi-
nitate per Unionem et Amorem beatificum, quam quae Unionis physicae et hypostaticae
[illegible] Deus simpliciter infinite magis perficit et sanctificat per Deitatem quam
hospitas, quam Unitas quae Unionis.

Pro 3º de [illegible] Creatis [illegible]
perfecte [illegible] suos effectus formales per Unionem, ac per hospitatem: [illegible]
de [illegible] increata. [illegible] disparitas est quia [illegible] capaci [illegible] effectus
formalis [illegible], Ut [illegible] realiter dictus, quia [illegible]
[illegible] realiter dictus et Unitus [illegible] sanctificari, quia ipsa
gratia [illegible] sanctificare: at [illegible] capaci [illegible] effectus formalis [illegible]
[illegible] in sanctitate increata, quia [illegible] infinita simpliciter [illegible]
[illegible] sanctificari [illegible], quantum ipsa in se sanctitas et [illegible] sanctificare
[illegible] Unitas [illegible] Deitatis [illegible], [illegible] Deus, [illegible]

n. immensa, et ... ati ... phificaret, ... Deitas ... Deus, et ... Cna; ac ... inde n acquireret ... ad infinitum Sanctif... quae ut ... in hypothesi poneretur. q. ... cum Deitate ... Unio Physica ... effectus formalis Sancti... taliter ... in ... Creatis.

Ad ... neg. ... ; cuius falsitas apparet ... proxime dictis. Imo consequentia formaliter loquendo n urget, q. n repugnat ... gd Subjectum ... denotatur bonum, et amabile ... bonitate et amabilitate ... et qd n sit denotabile ... denominationes ... Humanitas Christi ... denotatur supernaturaliter bona a ... unita; et ... abea n denotatur, relata: et denotatur accentaliter bona ... bonitate accensa, nempe ... Salvatoris, et ... n denotatur ab ipsa accensa, nec ... formaliter loquendo n repugnat, qd Humanitas denotaretur simpliciter infinite amabilis a Sanctitate, et n denotaretur ... Sanctitate, et bona ... bonitate immensitatis, ... et ... immensa, ... et ... denotari ponet. ...

Ad ...

... q. ... Sanctificet ... quo ... Sanctificat ... Sancta simpliciter infinite, et ... genere Sanctitatis ... Sanctitas ... participando ... effectus formalis Sanctitatis ... Humanitas Christi ... radicaliter impeccabilis, ... substantialiter.

Instas 1º quidquid ... Sanctitas ... simpliciter infinita ... ut ... 1º et ... quidquid ... ab ... Sanctitas ... quid ...

fica vel obiecto relativo ad alia aliquid substantiali, denotat, denotat secundo obiecto, hic modo manifestum; ut constat ex pluribus exemplis, quae superaddimus; et etiam ex eo quod sanctitas Dei, sanctitas per essentiam, quae, et tantum non denotat istius effectus formalis humanitati obiecto: et sanctitas Verbi non potuit reddere humanitatem sanctam per eam, etiam si potuit, reddit aliquam quae sancta, ac ipsius Verbi divinitas [illegible] infinite simpliciter, ...ere in ordine sanctitatis, et tantum inchoatae sanctitatis pervenit in ... Infinitas.

Ratio humanitas Christi Domini subsistit in finite quod est infinita subsistentia Verbi, quae existentia simpliciter infinita quae est infinita simpliciter ex Verbi divini sanctitas in ordine sanctitatis. Leonardo ait: [illegible] humanitas Christi substantiae tam perfecte per subsistentiam Verbi sibi unitam, ac subsistit Verbum per ipsum sibi identificatum humanitas subsistit, media unione realiter distincta per subsistentiam Verbi contingenter, et in alio: at Verbum divinum subsistit identitate, et inde: quapropter humanitas subsistat infinite quoad [illegible], per quam subsistit, minus perfecte subsistit quoad modum, quam Verbum divinum, et subsistentia per quam subsistunt, sit eadem. Et simillimo discurrendum est de sanctitate. Et

Obiicies 3.º Ideo Ruperti

Exigit, ut ipsa conferat humanitati per amorem simpliciter infinitum quod ipsa humanitas per Verbi amorem sit ipsa humanitas simpliciter infinite amabilis. Probatur: quia amor, quo donum confertur, debet aequalis esse ipsi dono et excedentis in commodis et utilitate donatarii, scilicet ipsi dono resumpto: alioquin cum Deus decernens incarnationem divini Verbi, tantum amaverit homines, per maximam utilitatem, quam homines ex ipsa incarnatione collegerunt, ac consequenter utilitas infinita, et etiam fuerit infinitus amor incarnationis et incarnationis beneficium, quod illo amore datum fuerat finitum: Unde Ecclesia tantum obligavit ad referendas Deo

gratias finitas pro incarnationis beneficio, quod est absurdum: nam ut dei
debentur gratiae infinitae pro eo beneficio debentur a persona et
ipsius beneficii Christi, rerum omnium donatarii, debet amor
sacras amoris, quo tale donum Deo offert, sed bonitas et perfectio
dictans, que offertur Deo a Christo, sed infinita et summa, et sim-
pliciter infinita: ergo et amor divinus, quo offert, debet esse simpli-
citer infinitus.

Dico 1º: Voluntas Christi Domini amat Deum sim-
pliciter infinite amore, referendo illum mediante unione hypostatica, sanctitas
increata: ergo redditur infinite simpliciter sancta per sanctitatem increatam,
amor amor eo maiore, quo maiora bona in Deo intuetur; sed mediante unione
hypostatica offertur Deo voluntati summum bonum, et simpliciter infinitum: ergo
voluntas amat Deum simpliciter infinite, per amorem tribuendo illi tale bonum;
totus redditur dignus eo infinito amore, aliquin enim obiectum finitum et bonum
infinitum realiter est aestimabilis, et dignus maiore amore, ut beatitudo supra-
naturalis, quae est cumulus omnium bonorum infra Deum, et summe amabiles
in fra Deum: quam propter ridere tardos, quibus malle beatus, quam possidere
omnibus aliis bonis infra Deum. Dico 2º: Quia eodem amore amat totum Christum:
quo amat aequaliter Deum eius pro te et tantum, nam eodem specialiter actu deum com-
plectitur.

Dices contra, eius 1ª pars, meritoria, exoratur sicut amoris illius
divinus, qui tendit ad universalem et infinitum, ratione Christi Domini voluntas
a Verbo unita, si quidem intendat voluntas unionis hypostaticae, ante-
cedit, et capiat ipsum unionis hypostaticae, ac inde movet; non ex illa
sed ex bonitate Dei extrinsece applicata, ac proinde, si quid praetendit,
saltem voluntas Christi infinite simpliciter amari propter actus extrinsece
applicata. Quapropter ut in creatis inquirimus: an voluntas Christi per se
suppositi, ac sit unita Verbo divino, petat amorem divinum infinitum, eo quod
infinite sanctificetur, vel non, inquiramus: an amor divinus efficax inter-

Creaturae Unionis Hyp. non sit infinitus. Unde, quod hic obiectio, etiam 1[a] s[upra] pro ... n[on] tangunt ... difficultates ... ad de amore differenter ... Unio hyp. ... in ... amore amicitiae ... neq. a ... fra. ... iter sancti ficaturi ... amor amicitiae supponit sanctificatum, et participatum divinae naturae ... ludine ...

Praeterea dico quod dictus amor non potest esse infinitus quia Deus ex natura movens ad amorem creaturae non potest movere ad amorem simpliciter infinitum ipsius creaturae; siquidem magis amabilem reddit ipsum, quam creaturam, quae antecedenter ad suam Unionem physicae cum illa; sed Deus movet ex ... ad differentiam ... Unionis Hypostaticae ... non potest movere ad amorem simpliciter infinitum.

Quo ... dicitur ..., ad ... n[on] ... ut amor ... sit ... utilitas, quae ex dono percipit creatura, sed ... circum... ... manifestae interius talis amoris, quibus suadent exempla ibi allata, et ... nihilominus ... intensio non est ... bonitas ... debet esse illi qualitas ... aliquin ... amor, quo ... beatus ... et ... Visio beata ... qualitas Deo ... bono collato, et intensive infinitus simpliciter.

Unde patet ad 1[um] ... Praeterea fatetur Deus differentiam ... donum simpliciter infinitum ... defectu applicationis ... defectu capacitatis in subiecto non reddere ... infinite ... sanctum; quod ... Verbum ... non redderet sanctum ... quae ... et ... diversitate ... 1[a] ... 6[o] ... bonum, ... infinitum simpliciter, ... sit ... bonum ... non applicatur in ... humani ... reddit ... bona, qua Visio beata ... Unio hyp. ... perfectiori ... creata, ... ostendit ... Sect. 4[a].

Ad 3.m (.) frag. dado, quod tres cog. nostri indivisibiliter Di-
amor tract. ad Verbum Divinum et ad Beatos, nam [illegible] diligit aequaliter
eos tres, quia ad [illegible] eodem indivisibili actu amat eos [illegible] per se ipsum;
et [illegible] non aequaliter: magis enim amat seipsum quam externum [illegible]
Tale et illud magis: et [illegible] increatus [illegible] amandus enim
eodem actu inaequaliter. Omnes obiectiones per alliud.

Objicitur 4.o Si Beatus
Christi Domini sanctificaretur infinite simpliciter per Sanctitatem in-
creatam Unionis suae ad Verbum Divinum, sanctior foret intensi-
ve, etc. Utrumque Patri, et Spiritui Sancto: etenim in ea hypotesi
[illegible] Sanctitatis foret, signum etiam foret sanctitas intentiva Per-
sonae Patris, et Spiritus Sancti. Siquidem sic Deus amaret amo-
re simpliciter infinito Beatum Christi Domini magis amaret tres
Beatos unitos tribus Personis Divinis, quam Beatum Christi Domini uni-
tum Verbo Divino magis. [illegible] illarum probatur, quia [illegible]
sed ex ea [illegible] et illud, ex quo inferunt.

Recondo ergo sequel-
la. quia Christi Beatus Christi Domini et in sanctificetur simpliciter
infinite sanctificetur tamen infinite in genere sanctitatis participa-
tae, nequit esse in eodem genere sanctior intensive, ex 1.a hypotesi:
ac [illegible] Unionis ad Patrem et Spiritum Sanctum sanctifica-
retur magis, [illegible] extensive; quatenus triplici de titulo foret
sancta, in finite in genere sanctitatis participatae. Extensive
in 2.a hypotesi illi tres Beatae uniti tribus Divinis Per-
sonis non plus intensive diligerentur a Deo, quam Beatus Christi
Domini: neque quilibet amaretur infinite in genere amoris Divini co-
rrespondentis sanctitati, et amicitiae infinite in genere sanctitatis
participatae: quamquam amor [illegible] esset in cuilibet ex illis
Beatis, ac [illegible] inde ex eo quod traheretur ad tres illos Beatos

n. Serit augmentum intensivum, sed solum extensivum, quod facile diluitur
ex amore infinito divino. Cum tres Personae divinae, quae
in nullo genere sunt majus quam tres Personae divinae, ac una.

Quoad

quamvis amor divinus circa eas tres Creaturas non foret absolute simpliciter major, quam sanctitas unius humanae non extensive, tamen absolute major, quam sanctitas unius, foret tamen major relative ad ipsas Creaturas; quia in dictis tribus Creaturis melius absolute foret ipsas sanctificari per Divinitatem, quam duntaxat unam sanctificari; etenim sicut tribus divinis Personis melius est et optabilius ipsas tres sanctificari per Divinitatem illas Personas quam unam tantum sanctificari per illam; et sicut hoc augmentum in divinis Personis non sufficit, ut tres Personae divinae sint magis sanctae et amabiles, quam una; ac consequenter quaelibet absolute aeque sancta et amabilis ac tres simul suppositae, ita in praedictis Creaturis sanctificatis Deitate, illud augmentum non sufficit, ut tres simul sumptae magis sanctae et amabiles sint, quam una; ac proinde quaevis foret aeque sancta et amabilis, ac tres simul.

Objicies 1.o quod meritum, quod est in ordine superiori ad actus meritorios puri creaturae, est simpliciter infinitum; ergo sanctitas Creaturae Christi Dei, quae est in ordine superiori ad omnes sanctitates puri creaturae sine limitatione infinita simpliciter. Sed hoc est contra nos. Ratio disparitatis est quia ejus inaequalitas non habet superiorem, nec potest mereri, ac proinde meritum humanum Christi excedit, quod sit superius omni merito puri Creaturae, non est inferius alicui merito; ac consequenter est meritum absolute supremum, summumque et simpliciter infinitum: at vero quamvis ut talis sanctus sit, quia sanctitas Creaturae Christi Dei, et sit superior omni sanctitate puri Creaturae, non est sanctitas absolute suprema, et sine limitatione summa, et simpliciter infinita; quia requirit esse simpliciter infinitum, in aliqua ratione esse tale quod in nullo genere habeat aliquid superius se; sed Creaturae Christi multa sancta est,

3°

Ut annexat Dei sanctificat et [illegible]

Obiicies 6°: Humanitas Christi Dei quae de-

simul cum Verbo adoratur trahit equalis, et eadem adoratur supreme

latria, quia trahit ipsum Verbum: Ut Patres et Concilia docent. Ergo

[illegible] se trahit à Deo tantum quantum ipsum Verbum; nihilominus ut

Sancti fiat, Dei fiat, et Unita cum Verbo, trahit equalis amo-

re: Ergo est Sancta simpliciter infinite. Resp. distinguo ant: trahit equalis

et eadem supremum latriae, equaliter, et eodem modo: nego ant: inequa-

liter, et diverso modo: Concedo ant. Etenim [illegible] indivisibiliter intern.

Estimatio afficit tendat in eos Christi [illegible] tendit in eos equali

estimatione; sed plus estimat Verbum quam Humanitatem, neque ex-

timat Verbum superatur saecum Humanitatem, [illegible] et potest creari

Deo posse Sancta. Unde [illegible] ut videant, fabemur apperte

quatenus dicunt Humanitatem simul cum Verbo adorari adoratione latriae,

[illegible] perspicue suffragiis feruntur [illegible] tendunt

Humanitas et Verbum debere adorari una eademque adoratione

et sane esse absolute, et simpliciter supremam latriam, in qua asserunt

debere esse latriam supremam modo partis Christi Dei, adque

trahit et respicere, estimare equaliter eos Christi [illegible] Rao

[illegible] Verbi amat. ille cultus rae excellentiae ipsius et

[illegible] Humanitati [illegible] rae excellentia altera, quae [illegible]

et defectibiliter [illegible] Humanitatis. Unde Humanitas tanquam materialiter

et [illegible] adorari superiora, quatenus est intrinsece. —

[illegible] eius persona, quae adoratur superiora, et suprema latria.

Quare-

propter Humanitatem Christi [illegible] et ut dicta a Verbo propter eminentem

excellentiam, quam habet eodem uniatur et sanctificatur à Verbo,

redditur adorabilis, in latria suprema, sed inferiori cultu

et adoratione, quam possumus vocare, latriam inferiorem, vel hyperduliam [illegible]

Romae p[ar]te 3a q[uaestio]ne 25a articulo 2o ad 13m q[uod] Superat Deus dulias quas exhibemus hu[mani]tati Xpi habitualis: et nos hyperdulias, ut tradit Eximius Doctor. Solet assumi ad rationem Sanctitatis adoratas superiores, ad Deus dulias et inferiores, diversas a suprema latria, quas Doct. Doctores amplectuntur (Theologi q. [illegible] cum C. Bas[quez] quae gravent, immerito quidem, posse adorari decenter hu[mani]tatem Christi Dni a Verbo praecisam, ita ut sola hu[mani]tas sibi, cui submittimus et increatam Sanctitatem. Sit ratio, finalis adorandi eius fatent. hu[mani]tas Christi Domini, cuiusque ut a Verbo praecisa esset adoranda, non esset adoranda supremo latriae cultu, sed latria inferiori, sive hyperdulia. Subiecto 3a residua difficultas, et obiter: an, et quomodo Divinitas debeat Sanctificare hu[mani]tatem, ut eius operibus valorem infinitum exhibeat.

Subsect. 3a

Residua difficultas, et obiter: an, et quomodo Divinitas debeat Sanctificare Humanitatem, ut eius operibus valorem infinitum exhibeat.

[illegible] opera Christi Domini valorem simpliciter infiniti, et merentur se praemia: et nequeunt opera Christi Domini valorem simpliciter infiniti, nec possunt dignificari ad praemium infinitum simpliciter, nisi ipsa hu[mani]tas sanctificetur infinite simpliciter; ergo hu[mani]tas Christi Domini sanctificatur infinite simpliciter. Probat[ur] min[or]: quia sanctitas increata in virtute Divinitatis hu[mani]tati, quae eius operibus, immo mediante sanctificatione Humanitatis, transmittit valorem meritorium in opera Christi Domini et [illegible]. Quapropter plures Theologi probant hu[mani]tatem Christi sanctificari per sanctitatem increatam; quia si hu[mani]tas Christi sola [illegible] sanctificaretur, cuius opera tantum non essent valoris, ut mererent [illegible] et [illegible] redemptionis: [illegible] opera [illegible] dignificata [illegible] merito [illegible]

peccati mortalis veniae, ita opera Christi Domini possent, nisi ipse esset sanctus sanctitate infinita, consequenter merita infinitae valoris reperiantur.

P.

Solvitur. Ut huius obiectionis solutio oportet examinare an humanitas Christi Domini sanctificaret, sanctitate increata, seu praescindendo ab hac sanctificatione, adhuc ipsius opera forent valoris infiniti. Rem negative decernunt Vasquez disp. 5 cap. 5, Pater Bernal disp. 23 sect. 1, Pater Ortega, et alii Quaerores [illegible] Provinciae. Affirmative vero tenent Carolus Nasi de Lugo disp. 16 sect. 1, Pater Alderete disp. 45, Pater Arriaga, Bernal, Cladinoy et alii.

Sit nostra conclusio: Humanitas Christi Domini sanctificaretur sanctitate increata, sive praescindendo ab humana sanctificatione, si fuerit Persona Verbi esse infinite sancta, et opera Christi Domini essent infiniti valoris. Ita Auctores citati, probatur, quia opera Christi Domini sunt maioris valoris quam dignitas et sanctitas humanitatis collata per sanctitatem increatam; valor operum Christi Domini desumitur, ut illi ab substantiali sanctitate, sanctitate increata, et immediate ab ipsa Persona Verbi, consequenter ipsi habent valorem ex ipsa dignitate, a qua formaliter desumitur. Ergo valet quod valor operum Christi Domini est infinitus simpliciter, ut docent Doctores theologi ac [illegible] repeteret, propter Christi merita alteri tribuerentur [illegible] hypostatice quod [illegible] in eo [illegible] cum gratia unitae hypostaticae, praemia collata intuitu meritorum Christi, valor ipsorum meritorum exhauriret merita Christi [illegible] ad hoc praemium, et semel acquisita alteri unione hypostatica praemia quae restant, ipsum meritum, ut ex [illegible] [illegible] inferent debita ac [illegible] meritum Christi posset crescere ad illorum illius meriti, cui praedicta praemia deberentur: ergo meritum Christi simpliciter infinitum, et deprehendit ex praemiis; sed in operatione Christi Domini non est materia valoris, quia dignitas et sanctitas humanitatis [illegible] sanctitas increata, ut valor operum Christi Domini non fuerit simpliciter infinitus, etc.

Probatur 2ª quia sanctitas et dignitas quae oritur ex unione sanctitatis meritis non est infinita simpliciter, nec summa, ut ipsimet adversarii [illegible] fatentur, immo ipsorum nec est infinita intrinsecus sanctitas [illegible] [illegible] si hujus sanctitas sit mensura valoris meritorii operum Christi, sicut ipsa non est infinita, ita nec valor erit infinitus, neque adversarius explicant de meritis, neque valore excedat [illegible] unionis sanctitatis, supra altera [illegible] [illegible] hoc meritis [illegible] [illegible] quae [illegible] sanctitas [illegible] [illegible] primum [illegible] Christi meritis [illegible] meritis [illegible] [illegible] majorem dignitatis unionis, et [illegible] Christi [illegible] valor et dignitas meritorum Christi non [illegible] [illegible] unionis [illegible] persona verbi [illegible] summa, ut merita Christi [illegible] valorem superent sanctitatis unionis, et sint valoris simpliciter infiniti.

Probatur 3ª [illegible]

Si unionis Christi Domini non sanctificaret, sed sanctitas increata, [illegible] [illegible] ab humana sanctificare, ad [illegible] persona verbi simul cum unione [illegible] [illegible] [illegible] meritorum, utpote divina, est infinitae dignitatis et excellentiae: ergo opera [illegible] personae [illegible] ab illa sanctitate, forent infiniti valoris. Et [illegible] quia [illegible] [illegible] meritis infinite dignum, ejus meritis [illegible] infiniti valoris.

Dices 1ª cum P. Bernal: quamvis dignitas personae [illegible] [illegible] sanctitate personae majorem excellentiam [illegible] operibus Christi Domini, nihilominus non [illegible] sufficientem ad infinite merendum: ad hoc enim requiritur ipsa unionis [illegible] quae [illegible] immediate influens in operas, et infinite sanctitas quam per se [illegible] [illegible] subiiceret [illegible] sancti [illegible], et eliceret aliquas operas, ea [illegible] opera non [illegible] dignitatem ad premium supernaturale, quamvis haberent [illegible] [illegible] et excellentiam quae si [illegible] ab illo non sancto [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] subsistentia.

Respondendo [illegible]:

etiam Persona Verbi Christi propter meritum, ... Humanae ... et simpliciter ... Subsistentiae ... Mediator, sicut ... Meritorias ... ut Credat, ... in eius opera ... opera ... simpliciter ... Personae Verbi ... Deo ... satisfactorio ... ut doceat Doctor ... dignitas ... ad ... meriti ... Personae ... opere ... Sanctitas ... ad ... meriti ut ad ... Personae Verbi ... simpliciter ... dignitas Personae Verbi ... ad ... meriti Christi Domini ... dignitas Personae Verbi quae summa et infinita est, ... meritoriis Christi ... infinitum ...

Quae doctrina ... roboratur

Ex ... Personalitas ... sua ... Personalitas ... sancta ... Sanctitas ... meriti ... Personalitas ... meriti ... dignitas ... merito.

Ad ... subsistentiam ...

Angeli sancti ... Mediatores ... et ... sicut ... auxilium ...

Nihil

q. n. placet hec doc. ma ndorum authorum pria; nq mariu intercedit dis-
crimen inter personam Verbi que est summe sanctitas et excellentia,
l. q. ipse est ex sua summe bona et sancta; l. sicut q. immediate per se
ipsum et sanctificatur, p. q. utraq. sibi immediate formaliter significatur; at q.
subsista positiva Angelica ndorum authorum sq. a na Angelica realiter
dista, ipse sancta non est immediate et formaliter, sed tantum denominative a
na Angelica, cui unita; ipsi est immediate sanctitas, ac pinde ut sic est sanc-
tae subsista, quatenus a na Angelica sibi suppositam sanctitate

Insuper
ea Angelica subsista qualiter habet gratiam, ac pinde ex illa, ut dista
a na Angelica, et ex gratia, coalesceret principium adequatum meriti
illius gratiae; na subsista Angelica ut est princ. illius meriti, huius
tn est, nec denominari sancta, ac pinde non posset refundere dignitatem
mensuram sanctitatis immerita illius gratiae: nq ut operans meritorie
dignificent, requirit, qd princ. meriti quatenus sit ipse sanctus et dig.,
ut plures indicant ipsq sanctitas deberet aliquo modo princ. meriti
dtribui. O. res se bet in merito Christi Dni: nq persona verbi in
se, et sq se, l.e. reddidit immediate formaliter sancta: ac consequenter
est sancta, ut est princ. meriti, q. valet et debet merita Christi Dni
dignificare.

Addo ex dra de subsista sq solide confirmari ex exemplo
predicto praesentem doc. nq subsista Angelica ut unita gratiae in-
dista a na Angelica, et ut operae sibi illi immediate in se pro tunc
formaliter sancta: ac pinde illo insufficiens sit ad sanctificandum
gratiam sibi unitam, foret ipsius insufficiens, ut opera supernaturalia, que
ab ea gratia sancta dicerentur, mererentur praemium supernale; siquidem
si subsista Angelica esset immediate sancta, ut talis confirmaret ut
princ. illius meriti huius, ac pinde posset et deberet in illud refun-
dere dignitatem in ordine ad supernale: ergo similiter.

Ipsius Verbi divini operans ut Deus nihil mereri
pt: mereri enim aliquid est à Deo ut a sup:rè merets duntaxat, qualenus oppe-
rativus: sed licet ut homo indigens, et Deo inimicus, nec ut sic abstrahens à
sup:ro, undique: nec sub huiusmodi abstractione quolibet à superiori fieri
separabili: ut homo infinita dignitate operans: sed operari ut hoc ex dignitate
infinita, est ut hoc infinita dignitas bene, ex qua et neque operari ut hoc, sive
ipsi beatus debet esse infinite dignus, et sanctus, ut opera ipsius sint valoris
simpliciter infiniti. Secundo patet quod talis operans erit infinite dignus, et
Deo gratus quod sane requiritur, ut opera Christi Domini habeant dignitatem, et valo-
rem satisfactorium et meritorium apud Deum in ordine ad premium supernale.
Ipse infinitus valoris meritorii derivatur ab infinita dignitate, quam infer-
tur ex patientia et ab infinita dignitate in patientis infinite existentis
cuilibet molestiae nisi beatus Christus Dominus sit simpliciter infinite
ne sancta, et dignam pt Coopericam infinitas valoris in meritis Christi
Domini.

Huic ipsius, cui valde fidunt plures recentiores non dicunt
coeperit: meret duntaxat, qualenus operante ut hoc, si fiat reduplicatio
supra ipsius humanitatem, neque: si supra humanitatem simul cum subsistentia Verbi,
Quod: Quando Verbum subsistentia et distinctio coeperit: ut homo
infinita dignitate humanitatis operans, non coepit infinita dignitate caro-
nalitatis Verbi et ipsius habentis sive supposita operans, quod etiam coepit
ut subsistentia et distinctio: ut operari ut hoc ex dignitate infini-
ta humanitatis est ut hoc infinita dignitas bene: quod non est ex dignitate
infinitatis subsistentiae Verbi habentis et humanitatis sive hoc supp:
non ut et coeperit ut meritum infinite dignificent, sufficit quod
sortis inadaequatus meriti sit infinite dignus, et aliud principium
est meriti ex dignitate non gaudeat, ut obtenditur.

Ad primum sic
doctrina autem est declaret primis objicientibus, alio eius diverso modo,

explicant. Theologi infinitatem meritorum Christi, quae etiamsi non ita co

explicabimus: quam pater negamus licet studeamus meritorum Christi deri-

vari ex sola infinitate quam ... quae infertur dualitatem infinitam dig-

ne compatiendi; et non ex sola dignitate Humanitatis Christi

... sufficiens ... infinitatem operationum Christi ...

non recurramus ad dignitatem Personae Verbi. Ita sanctitas obtendimus

in Catholica ... communiter Theologi.

Hoc ... firman-

da favente ... ex regendo sanctitate Humanitatis ... ex ...

in quod meritum debet esse proportionatum dignitati et excellentiae Per-

sonae merentis, ac si ... qualis decet excellentiae, et dignitati ejus:

sed Persona Christi ... si praescindamus a sanctitate Humanitatis,

et ... infinitae dignitatis ... meritum Christi ...

et proportionatum infinitae et divinae dignitati, et Excellentiae Personae Verbi:

ergo ... infinitum, ... quae ... ad Personam Di-

vinam, requiritur proportionatum infinitae divinae Excellentiae, ac dignitati

Personae Verbi: quae ... designata major et major in infinitum

debet: sed ... merita Christi ... infinitae ...

praescindendo a Sanctitate Humanitatis ex sola excellentia Personae Verbi,

bene intelligitur infinitas meritorum Christi.

... Vazquez.

Si infinitas meritorum Personae ... sanctitatem ...

sufficeret ad infinitatem valorem meritorum Christi, etiam sufficeret casu quo

... Humanitas Christi esset peccato infecta; ...

... et illud ... infecta.

... meritis

... Personalitati, ... immediate operantis, ...

... operari ... in recto, ... Personalitatis ... humanae

... immediate elicitivas operationes ... eadem ... et ...

tur ad operandum: quod meretur tribuitur non recta etiam et Persona Christi ...

quae obligaretur Humanitas Christi Domini si proprium peccatum deturparet, non

fieret apta ad ... indignitas eius peccati non potest opponi cum dignitate meritorum infi-

nitorum inde ... ad id Humanitas Christi Domini gravi peccato ... deturparet ...

... meritis non forent apta, et infinitudinem ... caret ... a Per-

sona Verbi ... ex capacitate subiecti ... resultat ...

minatio ... at ... si humanitas careat peccato,

... ex Persona Divina ad Merita infinita ...

... sanctitas ... quantum ... sit ... infinitudine ...

... ex ... ad merendum infinite ... Humanitas ... Gloriae ad ... beatificam ... et indebita.

(Ex quibus patet ad) 3 obiec-

tionem in initio huius ... cur non debeat in fi-

nite Sancta, ... infiniti, et in ...

... ad ... Theologi ad ... Sanctitatem ...

... Humanitas ... hunc ... Christi ... moraliter ... dignificatur ... infinite meritoria ... ad ... peccatis ... dignificabit, sanctam reddet formaliter Christi Humanitatem ... physice.

Dissertatio 4.

an Humanitas Christi Domini sit sancta formaliter per sanctitatem increatam. = Sectio 1.a

Ea affirmativa ex dictis colligitur, et ab obiectionibus liberatur.

Invitus hanc difficultatem expedio, quoniam et viri graves ... mortui ... erant. ...

... sanctitatis ... ...

... ...

... ...

... ...

replico.

... sanctificans formaliter ... sive sanctitas ...

... Paludanus ... Bonaventura,

Ricardus, Marsilius, et Capreolus, accedunt ... ...

Ximenez, Albelda, Arimenensis, Albarez, et Cabrera, qui ...

... sancti ... Sanctitas ...

... Faus, Granados, et ...

... Castillo ...

n° 8.

Omnibus ... Suarez ...

... ...

... Vazquez, ... Valencia, ...

... ...

... Roma ... Hurtado, qui ...

... ...

... docent.

... sanctitas ... formaliter ...

... Probo ...

... formaliter sanctus

Personalitas Verbi excaritas a nra Divina, ut probavi distinctae
ab illa. Plurimus q. Deitas et dictus a Personalitate Verbi, et obiter distincta
directae 3ae o redditur, formaliter sanctas q. pratis, sive q. sanctitas increata:
ergo nra singulariter maria nra salutalis, ut Unctionis Christi Dni
sit formaliter sancta, et D. [illegible]

Opp. est 1o. Effectus formalis sanc-
titatis 4m. pt. Vocari Unctio ab Sanctitate tanquam a fra: sed
intellectus prastis Divinus pt. ea fra nro [illegible] ergo effectus formalis sanc-
titatis 4m. pt. Vocari Unctio ab aliquo prato Divino et increato.
Ofirt 1o. q. illa Personalitas Verbi 4m. enim intimus unitus
Unctioni nra [illegible] nec se [illegible] p. my fra nro Unctionis;
et Unctio redditur formaliter Sancta perinde ac redderetur talis a Sanc-
titate aliqua, tanquam a fra in recto. Ofirt 2o. quamvis subsistentia Ver-
bi sit in recto ad P., nihilominus non denominat Unctionem relatam
ad P., sed penetrating q. illi in unitam tanquam fra, sed dun-
taxat ut terminus: et ob eadem rationem [illegible] tangit lineam, et est indivisibile,
denominat lineam indivisibilem, et tamen [illegible] indivisibiliter
sanctitas Verbi sibi [illegible] Sanctam, [illegible] reddit Unctionem formaliter sanc-
tam. [illegible]

Redistinguo, maiorem, 4m. pt. Vocari Unctio a Sanctitate tanquam
a fra, stricte accepta pro entitate in [illegible] et [illegible], nego
maiorem tanquam fra l. stricte, l. late accepta pro entitate actuante,
et afficiente, et essaliter distinguente denominatum, [illegible] maiorem. Redistinguo
[illegible] intellectus prastis Divinus pt. esse fra stricte accepta pro entitate [illegible]
Cta et [illegible], [illegible] late accepta pro entitate actuante, et
afficiente, et essaliter distinguente denominatum, [illegible] Et [illegible]
Sicut Deus denominatur formaliter Sanctus, intelligens, amans, et [illegible] Sancti-
tas, intellectio, amor, et [illegible] sint [illegible] stricte acceptae in [illegible], et
[illegible] nro Deus, [illegible] quidditatibus et essalibus talis denominat;
ita et nro Unctionis prastis Divinus e [illegible] quidditativa, et essaliter [illegible]

liais, sive effectus fralis sancti. In super statuitur ad fraliter in-
corporatam a Deo, et materialiter tantum [illegible] et ma-
[illegible] sunt spiritualiter [illegible] illi [illegible] mediante [illegible] Per-
sonalitas, vel [illegible] non sit [illegible] mediante [illegible]
[illegible] vere et proprie Sancta fraliter [illegible] Personalitas.
[illegible]

Utrum fraternitas talis debet interpretari subto, vel talis esse [illegible]
[illegible] et [illegible] quod [illegible] acquirendo.
[illegible] in hoc sensu [illegible] personalitas [illegible]
[illegible] fraternitas [illegible] excludentibus [illegible]
[illegible] retinent quidquid [illegible] sive [illegible]
[illegible] et [illegible] alliquas [illegible] et in hoc sensu
[illegible] fratris [illegible] et talis ex-
plicari [illegible]

Praeter quod sufficit, [illegible] unita physice [illegible]
[illegible] fralis et mutuo Divini amoris amicabilis, [illegible]
[illegible] fraliter [illegible] amore amicabili, sed [illegible]
fralitas et mutua Divini amoris amicabilis: requirit [illegible] fra-
ternitate talis, in [illegible] et [illegible] physice. Si quidem Deus [illegible] amat [illegible]
se ipsum [illegible] complexione [illegible]
[illegible] unitos, [illegible] radiant [illegible]
[illegible] physice unita [illegible]
[illegible] redderet
fraliter amabilis, et [illegible] amore Dei amicabili, ac [illegible] sancto.

Nota 1° [illegible] consulto [illegible] physice unitas [illegible] ad amorem Dei amicabilis [illegible]
[illegible] amor [illegible] amicabilis, et [illegible]
[illegible] qui [illegible] intrinsecè [illegible]

Probabiliter sed negative Patrum dicentium et Christum peccatorem fecit [illegible] Ut membra capitis Christi natura [illegible] utrum ovum
[illegible] quaestionem hanc dividere ex dicimus Sanctitas increata Sanctificans
[illegible] formaliter Humanitatem formaliter accidit et [illegible] virtualiter
efficienter, [illegible] ac indignitatem [illegible] significat sine et [illegible] Sanc-
tificari [illegible] quatenus significat [illegible] sub [illegible].

Vnsuper [illegible]
[illegible] ex eo, quod [illegible] quamvis [illegible] in fonte [illegible]
[illegible] formaliter Humanitatem [illegible] in [illegible] Sanctificare [illegible]
[illegible] Humanitatem. [illegible] Theologi in [illegible] negantur [illegible]
[illegible] perfectio Humanitatis [illegible] [illegible]
[illegible] formaliter [illegible] unio [illegible]
[illegible] creata [illegible] formaliter [illegible] Humanitatem [illegible] unio [illegible]
[illegible]

Ad [illegible] [illegible] [illegible] personalitatis Verbi
[illegible] Humanitatis [illegible]
[illegible] Humanitatis Christi [illegible] unio Hypostatica
[illegible] [illegible]
[illegible] importat [illegible] Humanitas Christi [illegible]
[illegible] personam [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible]

Ad [illegible] [illegible]
[illegible] Christi [illegible] [illegible] filiationem [illegible]
[illegible] [illegible] aeterno [illegible]
[illegible] [illegible] filii [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

intelligi [illegible] absolute inseparabilibus, quam negative formaliter
incapacitas in linea illius, indiget enim formali debitum seu indi-
bilitate primus, et incapax denominationis indelebilis.
[illegible] effectus formalis
unius [illegible] proprias valet donari [illegible] post ipse dicens quod sanctifi-
ficare [illegible] et effectus formaliter substantialis proprius [illegible] [illegible]
[illegible] unionis [illegible] unica est formalis [illegible] sanctificans [illegible]
intrinsecis [illegible] valet donari per sanctitatem increatam, quia dicetur
et [illegible] gratia habitualis.
Alio, omissa [illegible] [illegible] sanctitatis
creatae habitualis [illegible] effectus formalis [illegible] habitualis solius proprius:
[illegible] [illegible] omissis minoribus et [illegible] Concilium docet
oppositum [illegible] de sanctitate [illegible] de sanctitate qua
[illegible] ad [illegible] per merita passionis Christi [illegible]
[illegible] [illegible] inferendum foret Christum [illegible]
[illegible] sanctificatus [illegible] Concilium decernit [illegible]
[illegible] de qua verba facit, per merita passionis Christi [illegible]
a Concilio [illegible] [illegible] sanctificari [illegible] effectus formalis solius
per habitualis proprius: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] sanctificare ex [illegible] ut effectus formalis proprius solius creatae ha-
bitualis: [illegible] [illegible] formaliter sanctus [illegible] habituali [illegible]
[illegible] sanctificare [illegible] Creatus ut effectus formalis solius [illegible] habitualis
proprius; [illegible] [illegible] decernunt ut [illegible] [illegible] sanctus.
[illegible] [illegible] intelligendum est explicare [illegible] cui alii subscribunt:
[illegible] dicta gratia habitualis [illegible] formalis [illegible] justificationis,
quatenus [illegible] [illegible] alterius ad sanctificandum [illegible] quatenus
[illegible] [illegible] sanctificativa [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] effectus formalis unius [illegible] supplere
[illegible] [illegible] effectus formalis [illegible] proprius [illegible] [illegible]

generice diversum, et aliud spe diversum ab alio: sic quoque potest tamen esse
effectus formalis caloris existentis pariter calore posse specie diversum; Verum de
facto subsistentia sua capitur in Christo pro subiectum quidem specie diversum:
et 10 quod docent actus distinctionis et formae sanctificantis, nascio liberali-
tatem [illegible] specie diversam, quae deinde effectus formalis sanctificandi: eo sanctificare
effectus formalis praesupponere formam sanctitatem increatam, quae a sanctitate creata

Opp.

3o. Sanctitas absolute talis est in ordine supernali. Ut docent Patres Theolo-
gi et [illegible], et in religione [illegible] supernalis, immo nec actus, nec
[illegible] Charitatis, et dilectionis Dei super omnia sub[illegible] sanctifi-
candi [illegible] sola [illegible] in ordine supernali; sed sanctitas increata
est in [illegible] in ordine supernali [illegible] absolute
sanctitas [illegible]: [illegible] in ordine supernali [illegible] lab-
to [illegible] petit [illegible] Angeli, cuius est in ordine supernali:
[illegible] manifeste colligitur ex defectu, quae [illegible] et [illegible],
[illegible] et [illegible] in illa [illegible]
[illegible] petere, cuius [illegible] sed sanctitas increata petit [illegible]
[illegible] Christi, nec [illegible] in ordine sup-
nali.

Opp. 1o. quod in ordine supernali debet postulare subiecto cuius est [illegible]
aliquas proprietates absolute et simpliciter, et non solum ex suppositione [illegible]
[illegible]; sed sanctitas increata nulla postulat proprietates [illegible]
Christi absolute et simpliciter, sed solum ex suppositione [illegible]:
[illegible] quod sanctitas [illegible] Dei, [illegible] naturalis, immo et
innocentia [illegible] petunt virtutes [illegible] absolute et
simpliciter, et solum ex suppositione [illegible] ex
[illegible] sanctitas, et [illegible] sanctitas [illegible]: et ideo
[illegible] Ritua [illegible] sanctitas
increata [illegible] postulat [illegible]

[illegible] prius operans [illegible] singulas actus animae: ergo neque sanctitas [illegible] et inde [illegible] sanctificare. [illegible]

[illegible] sanctitate quae non in ordine supernaturali [illegible] et [illegible] non [illegible] sanctitas quae non in ordine supernaturali [illegible] et radix religiosorum: [illegible] sanctitas in ordine supernaturali [illegible] et radix [illegible] supernaturalis [illegible] simpliciter [illegible] in ordine supernaturali [illegible] Doctor [illegible] et [illegible] in quo [illegible] primo et [illegible] explicanda [illegible] subiecto mobili [illegible] primaria [illegible] altera [illegible] sed [illegible] sanctitas; et [illegible] et [illegible] secundum [illegible] supernaturalis subiectum [illegible] supponens et inde [illegible] sanctitas [illegible] indebita [illegible] quasi naturae [illegible]

Et sub [illegible] sanctitas [illegible] simpliciter [illegible] quasi non [illegible] secundum [illegible] etiam.

[illegible] et [illegible] simpliciter [illegible] in ordine supernaturali sanctitas [illegible]. Unde [illegible] sanctitas debere [illegible] simpliciter dona supernaturalia [illegible] simpliciter [illegible]

alterius [illegible] et illud [illegible] n. 10. [illegible] quae sanc-
titas, etiam [illegible] saltem [illegible] faciendum [illegible]
[illegible] per proprietates supernales, sed ex [illegible]
[illegible] substantiae [illegible] fratribus sanctis amicis
[illegible] et filiis adoptivis [illegible] requirit [illegible]
[illegible] foret necessaria ad sanctitatem [illegible] foret
sanctitas [illegible] stricte [illegible] supernalis [illegible]
[illegible] supernalis [illegible] spectat
[illegible] unionis [illegible] spectat
proprietas supernalis [illegible] quoad sufficientiam [illegible] radix,
[illegible] radix [illegible] debent [illegible] dona supernalia
[illegible] supernalitas

Ad 3.^m [illegible] sanctitas [illegible] vitam mo-
[illegible] physice [illegible] moraliter, quatenus [illegible]
habent facultates supernales [illegible] moraliter [illegible]
[illegible] debet [illegible] vita [illegible] appellatur [illegible]
[illegible] vita [illegible] peccatis [illegible] peccatis
[illegible] physice, sed moraliter [illegible] mori, quatenus [illegible]
[illegible] merito appellatur moriens [illegible] moralis
[illegible] vita [illegible] sanctitas [illegible] vita
[illegible] consistit [illegible] supernalia et [illegible] beatus.
[illegible] vita [illegible] naturalis [illegible]
[illegible] gloriae [illegible] facultates supernales [illegible] physice [illegible]
Ut ostendi [illegible] et magno [illegible] pondere [illegible]
[illegible] doctorum [illegible] Thomistas [illegible] Sectio 2.^a
[illegible] calamo explicantur

Sectio 2.^a

Non nullae quaestiunculae levi callamo
Explicantur

Probabis 1°, an humanitas Christi Domini sanctificetur per spirationem
Dico: humanitas Christi Domini sanctificatur physice per spirationem acti-
vam. Prob. quia spiratio activa formaliter sanctificat, seu formaliter humanitatis
Verbo unitae, humanitati non se habuit, ut illa physice sanctificetur spi-
ratio activa sanctificat physice humanitatem Domini, quia unio realis et identica
immediate et formaliter sanctificat, praeterea concurrit spiratio activa et humanitas
Christi Domini unio realiter et identice, licet formaliter immediate, siquidem
ob unionem Verbi, quae formaliter non sanctificat, sed mediate formaliter immediate
unionis hypostaticae, unde realiter spiratione activa et ...

Sectio 7.

Probabis 2°, ... Dico
1°. Humanitas Christi Domini non sanctificatur per Paternitatem, et
spirationem passivam, physice immediate, imo neque absolute
... physice Paternitate, et spiratione passiva, ... Pater et Spiritus Sanctus
... in carnali fuit ...

Dico 2°. Humanitas Christi Domini aliquo
modo sanctificatur moraliter per Paternitatem et spirationem passivam. Prob. quia
humanitas Christi Domini unita physice et realiter immediate ... unitatis, quae
... realiter est in Paternitate, et spiratione passiva, sed id sufficit, ut dicatur
humanitas moraliter unita, ... unione sufficiente ad sanctificandum
moraliter ... Junctio maior videtur, quae ... inter Christum
et beatam Virginem inveniatur, sed ... apparet sufficiens, ut inde
fundetur moraliter unio, et cum Verbi divini ... beata Virgo
in infinitum quodam dignitate, ut cum dicunt Roma 1° ... 15 ...
ad ... locum ... humanitas ... Personalitatis
Paternitate et spiratione passiva, credit moraliter uni-
ta ... relationibus, ac ... sanctificatur mora-
liter per Paternitatem, et spirationem passivam.

Obijicies ... filius ...

152

in hac unitus naturae, et incarnatus, ab stractione [illegible] aequivalenti modo [illegible] personae divinae, et utilius fuerit intra naturam, quam ut est immensa, ut tradunt Divus Augustinus, [illegible] et alii [illegible] [illegible] divinae Personae [illegible], [illegible] unioni annectuntur [illegible] naturae, [illegible] Personam Divinam [illegible] mirabili collocat intra naturam; sed [illegible] assistentia [illegible] et sufficiens fundus ad [illegible] moralis [illegible] ad sanctificandum moralem. Dissertatio [illegible] de gratia habituali Christi Domini. Sectio 1.a an, et quomodo certum sit fuisse in Christo Domino gratiam habitualem.

Dissertatio 4.a de gratia habituali Christi Domini =

Sectio 1.a

an, et quomodo certum sit fuisse in Christo Domino gratiam habitualem

Gratiam habitualem esse in Christo Domino, stat [illegible] indicata de fide [illegible] disp. [illegible] sectione 2.a, [illegible] Q [illegible] theologice certum [illegible] sit temerarium docet P. Vasquez disp. 41.a, quem sequuntur plures exoticis et exo [illegible] fundis [illegible] de fide, neque theologice certum, sed [illegible] probabile tradunt P. Ibadineus disp. [illegible] dubio [illegible] et [illegible] Credibilitas de fide [illegible] scrip. [illegible] Concilii [illegible] testimoniis [illegible] de sanctitate [illegible] Nec theologice certum [illegible] theologorum [illegible] veritas aliqua. Dico theologice certum [illegible] Theologos duas [illegible] probabiles, seu [illegible], sed non certas, atque in [illegible] veritate [illegible] Theologos [illegible] probabili, seu [illegible], et [illegible] certam [illegible] et [illegible].

+ quia unanimis

Dico 1.o Saltem theologice certum esse in Christo Domino gratiam habitualem: ac [illegible] temerarium esse eam negare. Theologice certum [illegible], quia id unanimiter docent [illegible] Theologi, qui [illegible] ex professo [illegible] tractant, et oppositum docere, teme-

variis e, nisi de novo appareat ratio; sed ex d. Theologis et qui
ad mentem Ill.mi Card. sanctitas increata unam fundamentaliter
tag Christi Domini et sanctificans gratia habitualis; et de novo nulla
ratio apparet rao, quae Illos persuadeat, l. adducat, quae Catri
D. Theologus. seu ratio, et fundamentis gravem unde ex opposito possit suaderi.
8.

8 Nec negari quo ultimus Obadinimus esse, nam tollit dimidio
annorum Theologiae ab Authoritate petitur; etenim si authoritas non sit plu-
ris facienda quam ratio, quaelibet ratio Cujusque multiplex doctoribus et
quousque stare ex, probabilitas fundetur, indicatur, Unanimis sanc-
torum Patrum, et Theologorum doctrina nequaquam reddetur Theologicum,
sed tantum probabile, quamvis nulla afferatur de novo ratio oppositum suadens:
quod quidem sufficienter non valet, posteaquam aliud est, quod Theolo-
gi habuerint solidam rationem, et aliud, quod ipsis non lateat. Et temerarium
est asserere eos Theologos opposita nequaquam, quin absque ratione fundo,
l. hoc non forte lateat: ac proinde indubitanter temerarium est absque novo efficaci
rationis pondere negare ea, quae Doctrinam sanctorum P.P. et Theologorum su-
ffragiis positive approbatur.

Dico 2.o probabile esse de fide, gratiam habitualem
esse in Christo Domino inquantum homine. Hanc veritatem promovere conabor.
Probatur 1.o id est probabiliter de fide, quod probabiliter deducitur ex sacra
Scriptura testante in Christo Domino gratiam habitualem probabiliter deducitur ex sacra
Scriptura; ergo esse in Christo Domino gratiam habitualem est probabiliter de fide. Maior pluries
admittitur: imo ut aliquis dicat, absolute esse de fide, saltem est, quod
probabiliter sit de fide: Verum quod de fide reverentiam in se omni certum et
infallibile est, et nihilominus saepe quoad nos non est omnino indubitatum, ut ma-
gis aut minus ex rationibus videtur intelligi ad id asserendum.

Minor 1.o
suadetur ex de fide est Christum Dominum esse formaliter sanctum; sed expositis ter-

63o

stmanus, ergo in fact. euidenter Christus Deus est qualiter sanctus, iustr-
tum eius. Item Atque perspicue Christus Deus est qualiter Sanctus quia Sa-
muel: Ergo Maior. Minor patet ex Psalmo 44: propterea unxit te Deus
Deus tuus; et 10 actus Apostolorum: unxit illum Deus spiritu sancto
et Virtute: que Verba intelligunt de ista Samuel: Nuncupat Athanasius,
Cirillus, Hieronimus, Ambrosius, Anselmus, et Urbus, Beda
Castrius, [illegible] videre apud Suarez ubi supra. Joannis [illegible]
Cirillus [illegible] Cap. [illegible] [illegible] propterea [illegible] dicatur [illegible]
[illegible] Christus Deus et adorans, [illegible] dicitur et nos et Deus, et
adorandus; [illegible] ac [illegible] Cirillus manifeste supponitur
Spiritus Sancti, qui est in Christo et nobis, est ejus specifice, [illegible] ex illo vero
[illegible] Cap. [illegible] ex te natus, est Sanctus, vocabitur filius Dei [illegible]
[illegible] Audiat Beda homilia 4a ad [illegible]
[illegible] Sanctus [illegible] Verbo decepit, et per spiritus sit
Sanctificatus, et per Verbo [illegible]. Item ex illa Ioannis Cap. [illegible]
[illegible] Gloria [illegible] quasi unigeniti a Patre plenum gratiae et veri-
tatis. Ubi illustrat [illegible] lib. [illegible] de Trinitate Cap. 26
[illegible] veritas [illegible] Deus [illegible] non soli spiritus
Sancti dedit, ut Deus, sed etiam accepit ut homo; et perfecta
[illegible] quia unxit eum Deus spiritu sancto, non oleo visi-
bili, sed dono [illegible] ad visibile [illegible] universo [illegible]
[illegible] unxit Ecclesiae. [illegible]
[illegible]

Probo 2. quia in [illegible] [illegible]
Canone 2 et 11 [illegible] non per [illegible] operatur, sed [illegible]
[illegible] debet Christus intelli-
gi. Siquidem in Sacra Scriptura nullus alius [illegible] ut [illegible]
[illegible] proinde [illegible] Siquidem [illegible]
plenitudine eius nos accepimus; et [illegible] tradunt [illegible]

Hualtae Christi ... cujus capax, et ubi divinoq apparent ... similiter Christo qq divus ... Dicitur D. Ambrosius lib. ... Cap. ... in hunc modum: quod natus de Spiritu S. ... nequaquam ... impletus ... Maximus ... ut ... sit ... minui, qd ... denocari.

Prob. ideo ... quae et alia quae plures ... Theologiae certa, ... et Theologi uincea, et indubitate asserenda ... Sed ... eueniunt in asserenda ... in S. Scrip. ... de fide ... Patres Theologi ... fundati ... non variis, et nudmis efficacibus rationibus in ... bene ... fundat, in eo qd credidenint bene Veritatem ... in Sacra Scriptura; quia alteram ... unusquisque ... suo captu ... mouere ... non habit, qd ... in eadem, Sed diversis ... in quorum diversitas ... non enervat, Sed potius ... firmat ... non ... Theologi ... acquiescunt rationibus probabilibus ... uniformi ... judicant eam Veritatem in Sacra Scriptura ... Unde ... remanent aduersarij obiectiones.

Obiicies: qd est Ioannes et minus superfluit ubi est ... est Sitare et minus; ... habitualis ... et minus; Siquidem ... Diuinae ... participatio, et eius effectus ... primarius est reddere Subiectum Dei participatiue, et ... est quid Sitare, et minus; Siquidem ... Christus Dominus ... habitualis in ... superfluit, imo, et repugnat in Christo Domino utpote Deus ... participatio. ... Substantialiter et Simul accidentaliter Sanctus ... repugnant, quia ... Substantialiter, et Simul accidentaliter Sanctus; Sed Christus ... Substantialiter Sanctus ... accidentaliter Sanctus. ... habitualis ... filiatio adoptiua ... filiatio naturali ... Reo

1° quoad Superfluitatem ... in anima Christi triplex Scientia, beata ...

infusa, et acquisita, quamvis beata Anima eminentiores perfectiores habeat infusas, et acquisitas: possibiliter non superfluit gratia habitualis. Itaque directe negandum est maior: cuius, quod est Deo, et minus possit Deo carere sufficienter, quae non Dei careat id, quod est similare, et maius. Gratia de gratia habituali sectione sequenti ostendebit. Nec admittenda est obiecta repugnantia: nam cum Christus Deus sit, sumatur sit gratia, et sit quidem Divinitas Dei. nulla est repugnantia eo, quod sub diversa ratione sit simul Deus per essentiam, et Deus per participationem. Ad 1am confirmationem distinguo maiorem esse substantialiter et caetera, si sit substantialiter sit idem, accidentaliter concedo maiorem: si sit idem ac substantialiter tamen participative: nego maiorem. Deus est substantialiter, hoc est essentialiter sanctus; et ideo non potest reddi accidentaliter sanctus per gratiam habitualem. Sicut homo, qui est substantialiter, hoc est essentialiter homo, non potest esse accidentaliter homo: Christus vero ut homo non est substantialiter ac essentialiter sanctus, aliquin foret aeque sanctus ac Deus, seu Verbum Divinum est, sed substantialiter participative sanctus, utpote participans sanctitatem increatam substantialiter essentialiter sanctus; et ideo potest esse accidentaliter sanctus utpote per gratiam habitualem in quo nulla apparet repugnantia.

Ad 2am confirmationem negatur. nam gratia habitualis potest dirimi cum filiatione naturali Dei in Christo; quia non repetit formaliter Deo carentis effectus formales secundarios filii adoptivi ut involventes statum extraneum; sed ipsius ut positive dicentes ius ad hereditatem Dei. Sectio 2a quare necessaria fuit in Christo Domino gratia habitualis.

Sectio 2a
quarae naria fuit in Christo Domino Gra Hatualis.

1 Silentio sacro signatum eorum, quae indicant fuisse in Christo Domino necessariam gratiam habitualem. Ut eius humanitas foret simpliciter formaliter sancta, et ipsius opera participarent dignitatem meritoriam: hanc eius ~~eo~~ ipsius apperentia—

ximus expeo, qd n admittat in hanc Christi D. sanctitas increata, sed solus gratiae habitualis, ingra habitualis. Ct. deo soli minus sanctas conigun adiudtentes sanctitas increata, diversimode tenet credunt ei in Christo Dno nam gra habitualis.

F uisse in Ch.to Dno naturas gra habitualis indicant, P. Vasquez Ctall. Ut formaliter eliciat opera supernaturalia; nam 2.a Ut sanctificetur. Secunda ut opera supernaturalia formaliter eliciant, Sed d.m Ut Christus Dnus, qui supponitis sanctitas p gra sanctiones Sanctitae subsistit. Sit et sanctus Sanctitae accidentali: P. Bernal, Vadingus, Sparsa, et alii precise Ut actus Charitatis eliciat; q. hy gra habitualis ad ipsi fiet realitas ad hos doctores ag hanc Charitas; et iste nanus sit ad eliciendos actus charitatis, sitiendos gra hac gra habitualis requirat ad eliciendos actus Charitatis: quas plures gra habitualis supponat, dicta ab hanc charitas he p hos doct. in Ch.to Dno navia; Alii R.R. ut Armet. Suatus Christi Dni, et hoc Credunt pp ter Authoritas Theologorum; nullus eorum credunt naturas eas qui inabtetat Suatus Christi Dni fuisse gra habitualis plenitudinis? tandem hic potius Cagetan qa D. de Veritate articulo 1.o, et in 3.o 3.o sent. distinctione 13.a q. 1.a et Ysamins D. dsp. 18 sect. 2.a S. obstinatande Ut naliter eliciat opera supernaturalia, et ad plenus sanctificans, substituunt plures dominicani Thomistas, inter quos Godoi disp. 3. S. 1.o Gonet disp. 12 articulo 2.o, et ex nos PP. D. pauci, Sugo, et Arias, Alderete, et alii.

Sit 1.a nra Dictio. Gra habitualis datur et requiritur in Ch.to Dno, Ut eius Christus Sancti ficet, eius in genere Sanctitatis inferioris ad sanctitas increata. Pbo. ois pfectio, qua Ch.to Dno si repugnat, ipsi debitas; Sed ois habitualis sanctificao et pfectio, qua Ch.to Dno n repugnat: ergo ipsi debitas. Probo mi. q. sanctificatio ois habitualis, nec formaliter, nec illative importat negans

Excellentioris Sanctitatis: nec supp[osi]ta Sanctitate increata, superfluit; siquidem ipsa Sanctificat in alio genere Sanctitatis inferioris, et accentalis: quod sane sufficit, ut non sit superflua: sicut non superfluit illa infusa in Christo, etiam si ipse sit beatus perfectius eadem obiecta intelligant. Sit 2a

nsa. Deipara Maria fuit in Christo Domino gratia habitualis tanquam principium dnale operationis supernaturalis. Probo: operationes supernaturales, ut dnaliter fiant, petunt habitus in fieri permanentes: quod habitus in fieri permanentes sunt in Christo Domino naturali, ut eliciat dnaliter operationes supernaturales; sed huiusmodi habitus in fieri permanentes non possunt naturaliter existere in Christo Domino absque gratia habituali, quod gratia habitualis est necessaria in Christo Domino, ut dnaliter eliciat operationes supernaturales. Antecedens

[illegible] ... admittitur, et ex dicendis roborabitur. Consequentia legitima apparet. Minor

vero probatur: sic ostenditur. Habitus in fieri permanentes Charitatis, religionis, et aliarum virtutum moralium non possunt naturaliter existere, nisi existant in subiecto sancto, alioquin cum non amittatur per peccatum mortale habitus Charitatis et reliquarum virtutum moralium; et cum [illegible] in ordine naturali omnes proprietates radicantur in quodam principio radicali, quod eam creat, et sine quo non possunt naturaliter existere, ita et in ordine supernaturali est quoddam principium radicale, in quo radicantur reliqua dona supernaturalia, a quo tanquam ab essentia et natura dimanant, et in quod tanquam passiones et proprietates reducuntur a philosophis dicuntur ab illo. quod quidem principium est gratia habitualis; et non in subiecto Sancto per Sanctitatem increatam; quod habitus infusi permanentes supernaturales non possunt esse ex toto erecti tanquam radicis suae Sanctitatis increatae: quod in subiecto Sancto per Sanctitatem creatam, nempe per gratiam habitualem: quod huiusmodi habitus nequeunt naturaliter existere, nec proinde in Christo Domino absque gratia habituali.

Habitus Vinfusi supernaturales non possunt

supponere Sanctitatem increatam ex eo tollitur, quod entitas ordinis inferioris non potest existere tanquam [illegible], et radicis suae rei ordinis superioris: et

et hic entitas ordinis naturalis non valeret exigere, tanquam naturalem connaturalem, hos ordinis supernalis; et habitus infusi, quatenus sunt supernales, sunt entitas ordinis supernalis longe inferioris alterius ordinis sanctitatis increatae; ergo non poterunt exigere, tanquam naturalem connaturalem, sanctitatem increatam. Plura meditati sunt RR. ad utilitatem huius argumenti, et illis occurrere oportet.

Sectio 3.a Solutiones precluduntur.

Sectio 3.a

Solutiones precluduntur.

Dicunt 1.º Habitus infusi fuerunt in Christo Domino eiusdem ordinis ac alterius, quatenus habitus infusi supernales fuerunt hominis iusti; ergo habitus infusi supernales exigunt in puro homine iusto, tanquam connaturales, [illegible] naturales; nihilominus in Christo Domino exigunt [illegible] hypostasim increatam. Respondeo 1.º

Omittendo antecedens, et negando consequentiam, quia habitus infusi in Christo Domino erant ordinis altioris et excellentioris, nunquam forent in ordine hypostasis; ac proinde exigerent quidquid [illegible] naturaliter excellentius illis, quos habitus in puro homine iusto non exigerent [illegible] substantialis ordinis hypostatici. Respondeo 2.º negando antecedens, quia in doctrina theologorum [illegible] naturalis, et habitus infusi supernales sunt in Christo Domino eiusdem ordinis cum [illegible], et ex coniunctione cum Verbo participant dignitatem quandam infinitam. Instas

1.º Ea, quae respiciunt eundem finem, sunt eiusdem ordinis, ut constat [illegible] hypostasis. Et habitus infusi supernales respiciunt eundem finem ac ipsi perfectiores [illegible]; ergo sunt eiusdem ordinis; ergo habitus infusi valent exigere talem exigentiam vagam unius hypostasis tanquam eius connaturalem.

Respondeo 1.º distinguendo maiorem: sunt eiusdem ordinis quoad entitatem abstractam, concedo maiorem; quoad entitatem, et [illegible] negando. Concedo maiorem et omissa minori distinguo consequentiam: sub eiusdem [illegible] 1.º

216

et nandla coa: Atinz, et duo inter se collata, sintesset perfectae, n. Sufficit q. sint eiusdem ordinis, nec peius habituu, siungit ex hoc proportionem medii in ordine ad alterum tanquam finis; alias enim gratia habitu. sine fra supnalis exigeret hypostasi, et radices unionis hypost. et nario requirit, qd sint eiusdem ordinis inter entitativo quapplterius habitus in sese supnales n. sint eiusdem ordinis entitative cum unione hypost.; ideo nec possunt petere, nec valeat hyp. ordine longe superius quo ad perfectionem.

Resp. 2o omissa ma. nando mi. etiam unio hypost. n. ordinat. ut medium ad perfectam Dei intuitionem tanquam finis. Ratio e. q. qd perfectiu e n. ordinat intrinsece ad minus perfectu: sed unio hypost. q. e. possessio physica Dei, e perfectior visione Dei, quae e possessio intentionalis Dei, ergo. ut unio hypost. exigat, et inferat perfectam intuitionem Dei, n. exigit illam ut finis, sed necessitate naturaliter debitam, et connaturali hypost. cum Deo unitae.

Instas. Quamvis unio hypost. sit perfectior omnibus habitualibus habitibus infusis, nihilominus radicat et exigit hos naliter habitus infusos in Christo. Deo supernaturalis habitualis radicet et exigat habitus supernaturales in nobis requirat gratia habitualis; in Christo Deo n. requiritur siquidem in Christo Deo sanctitas increata, et unio hypost. subeunt munus radicandi habitus infusos, et reliqua dona supernalia. Resp. 1o unionem duo unionis hypost. exigere habitus supnales, at n. tanquam ditatos, sed intensiores, et inferiores sine hoc; et ideo exigere talis gradus gratiae habitualis, quae sit nobis radix habituum, sicut mensura quae gratiales in ipsorum intensiore debet. Ut possit diva voluntas dedare gratialis intensionem habituum, sicut dicat gratialis et gratiae habitualis intensionem; nihilominus de facto id n. e ad intensiores qui a bona Phia, ut supra notavi, et recurritur ad Cz t. ubi adest

ta, cui tribuat, effectus: Et ideo in Christo non a Deo detrahat, mensurare quod non dat, creatus, quod possit eo detrahere in ... mensura ... quorum habitus, quod adest ordo habitualis, per quem naturalis detrahat, intensio habitus supernaturalis, quod immediate ... Dicunt ... Resp. 2°

distinguendo: radicat et exigit ... multis ...
... Et non ... Unio hypostatica exigit habitum infusum, non ut proprietates stricte tales ... sed ut proprietates stricte tales ... ordo habitualis et ideo habitus infusi non sunt proprietates stricte tales ... Unionis ... solum ... ordo habitualis ... proprietas stricte talis mutuo exigit et exigitur ab ... sine ... unio hypostatica exigat habitus infusos; nihilominus habitus infusi non exigunt unionem hypostaticam, sed ordinem habitualem: quapropter, deficiente ordine habituali, existerent violenter in anima Christi habitus infusi supernaturales.

Nec possit dici, gratia a nobis adstrui ... habitus infusi ... existant violenter, quia ... non existerent violenter, et deficiat ordo habitualis, dummodo existant ab unione hypostatica ... Si hoc dicas: neque proprietates stricte tales eo mutuo exigunt ... et ... ejusdem ordinis, a quo ... dimanent, ... simul ab alio prius exigant ut pluribus ... naturalibus, et supernaturalibus. Ostendi potest: ... habitus fidei, et charitatis petunt intellectum et voluntatem quoquomodo possunt non sunt proprietates habitus supernaturalis, quamvis violenter existerent, nisi radicarent immediate in anima ... Et non: ... habitus exigant ... non exigunt habitus: ... habitus supernaturales ... existerent ... deficiente ... habituali, ... proprietates stricte tales ... sanctitatis ... habitualis ... unita ... ut ... illis

habet, physicaliter in Christo gratia habitualis tanquam radix, ma[...] etiam sui ordinis: cum ordinis non est, sed alterius altiorisque sanctitatis increata. Et unio hypostatica et inde divo [...] illorumque dea [...] proprietates quam gratia habitualis: quae in eodem ordine cum habitibus. Et ideo ea mutuat. Cujus adimittur: ergo praeter unionem hypostaticam requiritur in Christo Domino gratia habitualis, ut maiori cum proprietate habeat, dignitas [...] habitus supernaturalis.

Instas 3º [...] patribus [...] non [...] Ut physice [...] ab illa physice immediate dimanant, at habitus infusi supernaturales non physice immediate, sed tantum moraliter dimanant a gratia habituali: alias cum fides et spes [...] in hoc peccatore, deficiente gratia: ergo in Christo Domino data gratia unionis hypostaticae a qua moraliter et exorbite dimanent habitus infusi, qui physicaliter existent, ut in Christo Domino non datur gratia habitualis.

Respondeo primo, omissa maiori, negando minorem cum Patre Suarez, Patre Ripalda, et aliis sequuti Divum Thomam [...] indicant gratiam habitualem sub ordinationem virtutis efficiendi physice immediate habitus supernaturales illos quae de facto imbuit, invenit potuerit; et in hoc et Valdemitani negando incolebilitatem hanc doctrinam [...] quod sine miraculo perseverent fides et spes in peccatore gratia deficiente. Et cum ipsi habitus [...] se habeant per modum dispositionis ad gratiam recuperandam, physicaliter conservant, a Deo immediate absque gratia quam admodum calor remissus, qui est dispositio ad [...] conservat, a Deo physicaliter absque igne: Charitas, Deus et reliqui habitus supernaturales, cum sint proprietates stricte tales [...] sicut est calor ut debito [...] non [...] conservari physicaliter in Christo Deo absque gratia habituali, [...] unionis hypostaticae [...] a Deo dimanari quam [...] minime petit [...]

seruari effectus, qdo adest ca. 2a, exigentia sufficienter applicata; sicut Calor violenter seruantur, pereuntibus fra. ... quo ... ca superiori seruari potest.

Quapropter ex in Chto. Dno sint habitus supnales, debet etiam inesse grã. hab. hatualis, quae ... phicus influxus efficiat; neque ... achuanda ... tribuenda phica effectio ... neque tribuenda ... diuinae dispositioni ... ca. ... naliter pductiva eorum habituum, exigentia hatualis, ... admittere in Chto. Dno, quae hatualis ... pducat habitus supnales, quae ... ad Deum dispos., vt eos pducat, ... illud ... prologhus ... Dno Gregorio libro 4 dialogorum cap. 5o descriptis: Deus in hoc mundo visibili nihil nisi per eum disponit.

Rn. 2o dicta, ... quia denotet ... aliquarum in sensu sufficienti ... in sensu exclusiuo ... Ct omissa ... Cog. ... hatualis ... phicae, saltem moraliter ... exigentiae ... ad habitus supnales, quae ... debent supponere ...: alioquin ... deficientes ... ac ... in Chto. Dno ... radice moralis ... propriatas dimanant ab illa: ... siue phice, siue moraliter ... dimanant, debent illis ... Mo... mensuram ... intensionis. Quapropter habitus in Chto. Dno sint ... intensiores, qui non ... Sanctitas ... vel saltem ... repugnante ... intensioni habitus ... supponat ... in Chto. Dno grã. hatualis, quae ... intensione ... intensionis habitus ... dicta.

Dicunt 2o quamuis ... Chti. Dni ... subsistentia ... debet, ... subsistentia ... neque ... hatualis ... exigit

Subsistentia Creata; nihilominus quando per Subsistentiam increatam Verbi supletur munus terminandi humanitatem nulla violentia infertur humanitati, dum per Divinam Subsistentiam naturaliter quantumvis bonus in fieri Supernales petant debitam propriam naturalem; Ut radice destruantur eorum intensionis, potest hoc munus suppleri per Sanctitatem increatam, et hoc contaxet natura intensionis.

Non desunt, qui negent an; neque dicant inferri violentiam humanitati, dum illi negatur sua debita petitio, et loco ipsius subrogetur aliud perfectius et exactius; praesentim eum Subsistentia increata praebet humanitati denominationem subsistentis eo quod ei quasi propria subsistentia participato.

Ego U, omittendo an, et non loquendo ratione dispensabili: quod Subsistentia increata non sit divina et ei Subsistentia creata; Ut sunt expedient dicere per dehinc incarnatione, Sanctitas Ulti increata valet divina quam Sanctitas Creata: Etenim tunc subito infertur violentia, quando praebet, aliqua forma, quae debita est Ordini, [illegible] et loco ipsius sui alterius subrogetur, alia forma excellentius perfectiori, Et quidem illa in dispositionibus; quando cum tunc expellat forma exacta oritur dispositio et perfectio subiecti, nulla ei violentia infertur: at Ultimo si forma, quae subrogata foret dispositionibus a forma eiecta, quamvis foret perfectior ipsa, tunc ea pellitur forma exacta at requirentis dispositionibus, neque attenderetur perfectio subiecti, ac proinde illi violentia inferretur. Quam praeter ea gratia habitualis si possit [illegible] hac hypothesi, ubi non inferretur violentia habilitatibus infusis, si illis denegaretur gratia habitualis, quae tamen quasi radix et radius sui [illegible], siquidem tunc ei denegaretur propriae Ultimae Excellentiae perfectiori. At U, increata subsistentia negatur correspondentibus, Ut plus perficit, habitus [illegible] Divinae Subsistentiae Verbi eum illam dispositionibus.

Dicunt 3.° hic doc. nititur quod illa habitualis
supernaturalis sic supponit ordinem habitualem et fere eadem
Christi Domini actualem Caput habitus, sed hoc tantum asserunt ...
... habitus tribuunt, ad exigentiam ... praecedentis
ordine ... Statum ad habitus ... praeoccupata ... habitus Christi,
sanctitate increata, nullo modo ... habitus exigentiam habitualis
... exigentia satiatae anticipata, et excellentiori ...
... exaltata.

Obiectio equivoce laborat, et duo di-
versissima confundit a ... existere ad exigentiam habitus,
et aliud habitus exigere ... habitualem ... qualiter existant
et quod hoc ... dependeat ab illo; ut manifeste patet exemplis
innumeris: ... ab ... petunt, et qualiter exi-
stant ... indicant ... existere instituta, sive
ad exigentiam ... Ideo ... hoc modo loquendi
... praeexisten-
tem habitus, quae ... habitualis ... quidem ...
... habitualis ... existunt qualiter habitus, et ...
... qualiter ... habitus existunt
ad exigentiam ... petit, ...
... habitualis ... habitus, quae
existunt ad exigentiam ... petunt praeexistere ... ha-
bitualis, ut ... qualiter existunt.

Dicunt 4.° habitus supernaturales
requirunt in ... Christi Domini, ut ... qualiter exercitiat
operationes supernaturales ... titulo ... Christo ... Domino ...
... habitualis ... requirunt, habitus
... supernaturales ... qualiter ...
et ... exercitiat operationes supernaturales; ... Christi Domini,

habent habitus intrinsece completi, et elevati, ut ipsa potentia intrinsece ni-
tatur et eminenter directe per productionem habitus? Et etc. At U...
huic solvi obiectioni dicendo: tollere adhibeas, et dico, respondendo ad dispu-
tandum, habitus fuisse in Christo, et solum eo examinandum esse, ...
nihil: instant adversarii, ut minimum quod unionis supponi-
tur in Christo non invenitur. Ut supposita habitus fuisse in Christo Domino,
Quare, et habitus movet, non ... ut naturaliter elicit operationes su-
pernales.

Respondeo 1º negando assumptum, ad causam ... potentia ... intrinsece ... habitus,
et elevans ... supernaliter intrinsece ... ordinis operationes:
... superioris ordinis: ... et ... minimi, ...
habitus ... quaeritur ... intrinsece ... Unionem ...
habitualiter ... et ... habitualiter ... ordinis ...
Unio ... hypostatica ordinis superioris. Et ... petere ... ordinis
superioris ... et ... supernales ... Christi
... ordinis ... hypostasis ...
exigentia ... ac ... potentia ... intrinsece ...
habitualiter ... supernale ... operationis intrinsece,
exigere debeat habitus in fieri supernales.

Respondeo 2º ... Christi
hypostasis elevans ... potentia intrinsece ... naturaliter, sed
naturaliter ... debet ... elevatione ...
... 1ª et ... particulari ...
elevat ... Christi, quae ...
operationes ... Christi, ... hypostasis, et forent
supernales: quod ... debet admitti ...
a choro ... proveniunt a causa 1ª ut particulari, deficiente
causa 2ª naturali ... operationes supernales ... naturaliter
a causa 1ª ut particulari, ... causa 2ª ... ordinis quae

qua propter ejus habitus in fuit ipse et non tantum pasluadens superna[...] requisitos ipsa etiam naturaliter et tam partes operae supernaturales [...] operae contineat eminenter praedictos habitus infusos. Sectio 4a an sit Christo Domino fuerit gratia habitualis infinita.

Sectio 4.a

An Christo Domino fuerit gratia habitualis infinita.

Sit 1a Dicendum in Christo Domino non esse gratiam habitualem infinitam intensive. Ita docent D. Th. Scotistae et nostri Scholastici Aleman, Mairez, P. Hdo Salmanticenses, Bernal, et alii [...] ratio quia gratia habitualis Christi Domini foret infinita intensive, vel quia subtractive, et equivalenter, quatenus scilicet quilibet ejus pars et equivalens infinitis gratiis, vel quia gratiae habituales sunt formaliter, vel quia continet ex gratiis [...] infinitis. At non [...] Ideo gratia habitualis Christi ejusdem speciei cum nostra, imo gratia habitualis alterius speciei creditur. Docet impossibilis, sed gratia illa, cujus quilibet pars equivaleret infinitis, quibus non pro habitualiter foret perfectior, et qualis notabiliter gratia nostra habituali, ac consequenter diversa specifice a[...] non est in Christo Domino ea gratia habitualis. Atque gratia ut pote creata, in finite distaret a sanctitate increata, intra propria ejus posset major et major augeri in intensione non foret summa, et infinita, et equivalenter infinitis nostris gratiis pro gradibus [...] quia infinitas [...] dat, et adduci non potest [...] ostendit in libris physicorum. Ubi eam ponit videri.

Sit 2a Dicendum. Si foret possibilis gratia habitualis infinite intensiva actu et charitate, Christo Domino fuisset concessa, ita non nulli ex nostris et ex D. Th. D. Arriaga, P. Hdo Deplutensis, Aldereta, et alii, probatur. Quia gratia habitualis tribuit Humanitati Christi ad conjungendam divinitati [...] unitivam quae petit humanitatem perfectionem. Atqui [...]

in foret posse gratia habitualis in finite intensa sanctificare, eo quod perfectione Christi non repugnaret, quod tribuenda foret Deitati ad exigentiam Divinitatis ipsi unitae. Nec prodest, si dicas, eo quod exaltare exigentia Deitatis ex creata iustitia est in finita etc. in foret Sanctitas, quod participat Deitatis ... Verbi Divini, quod non exiciditur Verbi Divini ... Sanctificanti Deitati.

Dices quod ex gratia possit decedendo a Christo Domino, si ex gratia possit simul existere: et sic gratia, et ea, quae existit in iustitia, existit in Christo, ac proinde existit in pluribus subiectis, et locis multiplicata ... Dealt P. Alexandrus, ... illa nego; alioquin eius anima Christi foret in iustitia ... praesentia localis; siquidem nullis est gratia habitualis, cum anima Christi unita, et ea est unionis ... et locato extremo in uno loco, in eodem debeat, et aliud unionis extremum poni: ut colligere est Sacramento Eucharistiae: Sanguis ponitur in hostia non vi verborum, sed vi unionis, qua unitur corpori quod ponitur sub speciebus panis vi verborum. Contro. 2.a de impeccabilitate, et libertate animae Christi Domini dissertatio 1.a an, et quomodo Christi Domini humanitas reddatur impeccabilis vi unionis hypostaticae. Sectio 1.a Nonnullis praemissis refelluntur sententiae.

Contr. 2.a De impeccabilitate, et libertate animae Christi Domini. Dissertatio 1.a an, et quomodo Christi Domini humanitas reddatur impeccabilis vi unionis Hypostaticae. Sectio 1.a

Nonnullis praemissis refelluntur sententiae.

Praemitto 1.o esse fide divina certum Christum Dominum humanitate nullatenus peccavisse, nec originaliter, neque actualiter. Ita definitur fuit in Concilio Ephesino can. 10, et in Lateranensi contra Faustum, et Iulianum, quorum haereses in inferno cum suis authoribus sepultae

nis temporis impias Mens tua Excitarunt, impudenter dicunt Christum Dominum in Cruce desperavisse.

Quoquidem haeresis est nullas, Probatur ex Pauli epistola ad Hebraeos Cap. 7. Talis enim decebat, Ut nobis esset pontifex, Sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus. Probatur ex 1.a Petri cap. 2. qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore eius. Probatur ex 2.a Pauli ad Corinthios cap. 5. eum, qui non novit peccatum, pro nobis peccatum fecit. Id est, Ut Exponunt Divus Ambrosius, et Divus Augustinus, fecit sui hostiam pro peccato; Vel explicat Divus Augustinus, induit similitudinem carnis peccati, Ut de peccato damnaret peccatum. Ac ex aliis Sacrae Scripturae testimoniis removetur ex beatae Christi Domini, non solum peccatum actuale sed etiam originale. Ad removendum singulariter peccatum originale apta sunt illa Verba Lucae cap. 1. ideoque et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur filius Dei. Voce: ex te duplex, Sanctus, Ut diversi Patres Exponunt. Ratio est, quia Christus Dominus non descendit per naturalem generationem ab Adamo, Ut natus est ad Debendum peccatum originale, Debitum ipsius, et Specialis Spiritus Sancti operatione, et illud Angeli: quod in ea natum est de Spiritu Sancto est; et tunc Deceptus erat, non Deo, natus Christus Dominus, ...

Praemitto Christi beatam Christi Domini fuisse Externa ... peccare non potuisse: quod et definitum est in 6.a Synodo actione 4.a Non enim erat mortuus, Christus Dominus habuit naturam impeccabilem. Sed hoc dicitur esse, si Christus est Externa ... peccare non potuisset ... 3.

Quidam hic nos Theologi Unanimi sensu docent, Christi beatam ad beatitudinem ab initio ... conceptionis iure naturali acquisitam, ... peccare non potuisset ... Deitatis

tiõe, an beatitudine præuia, et attenta solij Unioe hypp. cali Chri Christus potuerit peccare?

In qua difficultate 1a sa, qua fuerunt Durandus in 3. dist. 12. q. 1a, Scotus in 3o dist. 12. q. 1a § de 2o dico, Gabriel, Almainus, et eos Scotistæ, quos sequitur Castillo disp. 18 de Incarnatione q. 1a; tradit peccatum esse possibile Christo, ... posse ex Unioe hypp. cali ... supponendo quod Unio separet a visione, et amore beatifico, et gra habituali: Vae Contra Christus Dominus etiam in sensu composito Unionis hyppl. ad Verbum Divinum, peccatum potuisse inspecta Unioe hyppa.

2a quam defendunt ... Pater Illdo Salmanticenses disp. 6o sect. 4 § 33o et Pr Arriaga disp. 35a Sectione 3a, ... credit Christum Dominum ... potentia ordinaria, seu in sensu composito Unionis, at ... potentia absoluta, et in sensu diuiso Unionis, ... destruendo per peccatum Unionem ad Verbum, peccare potuisse, quemadmodum ... boni ... peccare ... habitualem amittentes, quamquam in sensu composito huius ... peccare non valeant ... possibilitas ... peccato.

3a ... docet Christum Dominum nec de potentia ordinaria, nec de potentia absoluta peccare potuisse in sensu diuiso, neque in sensu composito unionis hyppcæ. Hanc defendunt omnes Theologi ... tractatus ... 1a et 2a ... Sectio 2a non implet, Ut ... Unionis hyppca ... Christus ... sit intrinsice impeccabilis.

Sectio 2a

Non implat, Ut vi unionis hyp. ... Christus sit intrinsice impeccabilis

... dico ... ē ... authores ... qui indicant, ... non reddi impeccabile ... Unionis hyppe ... ... nec ... defacto, nec de possi... et ... ad hoc 1o ... ideoque Scotus ultra

dit Fauer Humanitas Christi non potest ab unione hypostatica reddi intrinsece impeccabilis, quia Unio non potest destruere peccabilitatem, quae in humanitate supponitur, quaeque est defectus essentialis humanitatis; sed etsi Unio hypostatica posset destruere peccabilitatem, quae in humanitate supponitur, quaeque est defectus essentialis humanitatis, posset nihilominus humanitatem reddere intrinsece impeccabilem: ergo etc. probatur minor quia quamvis Visio beata non possit destruere peccabilitatem humanitatis, quae supponitur, quaeque est defectus essentialis humanitatis; nihilominus illa secundum Scotum reddit beatum, sicut et quemvis beatum intrinsece impeccabilem; ergo Unio hypostatica a fortiori reddet humanitatem intrinsece impeccabilem.

Resp. [illegible] distinguo: est manifestum: nam humanitas [illegible] in Christo est accidentaliter peccabilis; et ideo potest ab Unione [illegible], reddi accidentaliter impeccabilis; non amissa peccabilitate essentiali, quae sequitur [illegible] creatae est substantialiter et essentialiter peccabilis; et ideo [illegible] potest [illegible] fieri essentialiter et substantialiter impeccabilis.

Sed dices: quod humanitas non redditur per Unionem hypostaticam substantialiter essentialiter impeccabilis, sed substantialiter impotenter: ergo non amissa peccabilitate remota substantiali et essentiali, quae identificatur cum humanitate, poterit ipsa humanitas reddi [illegible] substantialiter impeccabilis; [illegible] [illegible] [illegible] impotenter supervenerit humanitati nihil [illegible], quod una sit substantialis, et altera accidentalis: ergo sicut impeccabilitas, quam inducit Visio Dei, non destruit peccabilitatem remotam essentialem humanitatis, quae supponitur, ita impeccabilitas, quam inducit Unio hypostatica, non destruet eandem peccabilitatem remotam essentialem, quae supponitur.

Quae obiectio [illegible] est potentia [illegible] peccabilitatem remotam et radicalem permanentem in humanitate Christi Domini; [illegible] hujusmodi peccabilitas nihil aliud sit, nisi ipsa humanitas creata, quatenus [illegible]

ē dese capax peccati et operatis liberis, et moralis, et determinatis
~~[illegible]~~ prudentiis destruc oppositi, repugnat qd permaneat beatus,
ergo etiam peccabilitas non permanet, siquidem ipsa destruat qualitates
quas sq intrinseca superadditas, quantumvis supernales et divinas permanentes esse beatas.

Prob. 2° enervando aliquas Scotistarum rationes: ideo beatus (Scotus) posset reddi ratione visionis divinae substantialiter et intrinsece impeccabilis, quia inde redderetur aeque impeccabilis, ac Deus est; sed inde non redderetur aeque impeccabilis, ac Deus est: ergo. Prob. minor quia Deus est impeccabilis non solum intrinsece et substantialiter, sed etiam ab intrinseco et essentialiter: atqui beatus non redderetur ab intrinseco et essentialiter impeccabilis, sed tantum dependenter, et ab unione hypostatica [illegible], consequenter non esset aeque impeccabilis, ac Deus est. Nec satisfacies, si dicas, beatus ex suppositione visionis esse necessario, et non dependenter impeccabilis: etenim necessitas ex suppositione quod resultat independenter necessitas absoluta, nec tribuit absolutam essentiam, sed dependentem absolute, sicut ipsa suppositio dependens est. Et eodem modo ex suppositione visionis est beatus necessario impeccabilis, et tamen non est essentialiter impeccabilis.

Prob. 3° enervando rationem fundamentalem Durandi: ideo non posset beatus reddi intrinsece impeccabilis unione hypostatica, quia unio ratione sui non aufert fragilitatem, neque tollit humanitati, quae est propria, ex qua oritur peccabilitas: id est, non dicat perfectionem operandi, et supernaturalis, quae impediat fragilitatem, nec dicat sapientiam, ut visio beata, quae excludat ignorantiam; sed hoc non impedit, quominus per unionem hypostaticam reddatur humanitas intrinsece impeccabilis: ergo etc. Cetera [illegible] pro minorem [illegible]

Probatur 3a pars: id non impedit quominus Deus teneat intuitu unionis ita gubernare humanitatem, ut semper illi tribuat auxilium congruum efficax, et hoc sufficit, ut humanitas reddatur ratione unionis hypostaticae intrinsece impeccabilis; siquidem ex eo exigere debet unio ut quid omnis esse aliter impossibile sit peccatum, etiam independenter a quacumque intrinseca eius in decretis ab exercitio libero, saltem absoluto humanitatis: ergo dicendum quidquid necessarium est, ut unio hypostatica humanitatem reddat intrinsece impeccabilem. Unio quoque hypostatica potest gaudere huiusmodi exigentia erga illa, satis constat ex eo quod non repugnet: etenim eo ipso, quod nos tendatur duplex contradictoria exigentia rei credit ipsa potius, sive non repugnans. Praeterquam quod id, posthac satis efficaciter suadetur: nam humanitas debet magis perfici unione physica cum Deo, quam per unionem intentionalem cum ipso; siquidem ratione illius fit homo Deus, et ratione istius homo remanet purus homo; sed non magis perficeretur, si unio hypostatica non peteret ratione sui quod ratione sui postulat unio intentionalis cum Deo: ergo. Sed unio intentionalis cum Deo, sive visio beata, ut docent adversarii, postulat essentialiter ut Deus semper exhibeat humanitati auxilia congrua et efficacia, vel saltem non tribuat inefficacia, idem debet exigere unio hypostatica. Probatur quoque: quia quod magis perfectum est in aliqua linea, nequit non exigere illam perfectionem quam exigit quod minus perfectum est in illo perfectionis, in qua minus perfectum est. Sed visio Dei ex eo, quod uniat humanitatem, ut terminum intentionaliter cum Deo, petit semper humanitati auxilia efficacia: ergo a fortiori unio hypostatica ex eo, quod uniat humanitatem physice, et perfectius cum Deo, debet petere humanitati pro omni eventu auxilia efficacia.

Obiicies. Si peccatum sit humanitati proxime liberum, nequit ea humanitas reddi proxime impeccabilis per unionem ad Verbum; sed illi humanitati foret peccatum proxime liberum: ergo ea humanitas

nequit reddi proxime impeccabilis per unionem ad Verbum. Ma[ior] nequit tribui [illegible], alias jam [illegible] foret proxime peccabilis, et proxime impeccabilis. Mi[nor] [illegible] suadetur, quia peccatum huius humanitatis est peccatum huius humanitatis; [illegible] peccatum huius humanitatis est proxime liberum huic humanitati. Resp. [illegible] praeterea veritatem. Causa videtur [illegible] nequit actio referri ut peccatum ad humanitatem, nisi [illegible] sit liberae [illegible], quae peccat [illegible] peccatum [illegible] sit proxime liberum: [illegible] Firmo, et exemplo [illegible] actos peccas- [illegible] esse liber talis, ut plures docent [illegible]. actio ista, quae [illegible] esse [illegible] peccatum huius humanitatis non potest referri ad hanc humanitatem ut peccatum: sed referatur ad hanc humanitatem [illegible] proxime potius [illegible] referretur ut peccatum [illegible]: [illegible] qui [illegible] proxime potius humanitatis [illegible] proxime libera, nec imputabilis, nec [illegible]: [illegible] quod illa actio referatur ad humanitatem ut peccatum, debet esse ut proxime [illegible]

Haec objectio [illegible] non, quae Scotus et Durandus qui indicant humanitatem reddi impeccabilem ratione unionis beatae, imo et quae reliquos DD. viget, [illegible] ut Istud [illegible] loco unionis ponatur visio beata, imo [illegible] fatebantur [illegible] humanitatem reddi impeccabilem [illegible] Durandus [illegible] peccaminosa humanitati, illam comparando cum eadem humanitate quam [illegible] solum, quae [illegible] nec [illegible] objectionem accommodare.

Ad 2o directe omittendo ma[iorem], quae [illegible] dubia est; nam proxima libertas desumitur a principiis proxime concurrentibus: proxima vero peccabilitas ab omni principio compatibili cum peccato, sive [illegible] constituat personam, sive influat etiam in actionem. Et negando minorem, ad cuius probationem admittamus

admitto ans. in sensu conditionato, n. C. in sensu absoluto. ea enim
... e eterne Veritatis in sensu conditionato accepta, n. C.
Si sumat. in sensu absoluto. Et eodem modo coens e opp. eter-
ne Veritatis, si sumat. in sensu conditionato; et opp. ...
fla, si sumat. in sensu absoluto. Ad confirm. dilitter neo
eq. actios, h. elicit. ab huatae, n. posse n. elici, Vt ipsius
peccatis; ac ... Vt ... libero; at V. ... nunquam
posse elici absolute ab huatae Unitacy Verbo; ac proinde
nunquam posse referri ad huatam Vt unitam Verbo, Vt proximeabsolu-
te ... et Vt peccatis. Nec refert, quod eadem ... referat Vt peccatis,
... peccatis ... huatatis; ... in diverso sensu refert.
refert enim Vt peccatis in sensu conditionali, et Vt n. peccatis in sensu
absoluto: et ... quarum una e conditionalis, et altera absoluta, ...
contradictorie, ut ... in his loc. de Po. ... futuro: ...
homo in statu conditionato: ... in statu absoluto: ... enim,
Sectio 3a n. repugnat huatam n. reddi impeccabilem vi Unionis
hypp. Subsectio 1a ... Explicat. et rationibus fulcitur.

Sectio 3a

n. repugnat huatam n. reddi impeccabilem vi Unionis hypp. Subsectio 1a

... Explicat. et raib. fulcitur.

Vt ... proposita clarior ... , supp. aliud e Unionem
hypp. e in compossibile cum peccato, et aliud longe diversum e in-
compossibile cum peccabilitate proxima: ... repugnat Unio ...
repugnantiam peccato. Et ... peccabilitate
proxima, sive ... libertate proxime parata ad peccandum. ...

ria habitualis requiritur modo sub[?] salte[m] [illegible] aliter coexistere peccato habitualis, et ideo incompossibilis cum peccato letali; et[?] convertere valet peccabilitas proxima, seu libertas proxime parata ad peccandum; accidentaliter incompossibilis cum peccabilitate proxima. Sicut scientia divina, scientia di[?] honata, seu absoluta de bona operatione praecepta incompossibilis est cum negatione operationis violantis praeceptum; caeterum non est incompossibilis cum peccabilitate proxima, seu cum libertate proxime parata ad peccandum; imo potius haec necessario requirit; nam requirit libertatem operandi in iis circumstantiis, quae constituant potentiam proximam ad peccandum; nemo enim implet sua libertate praeceptum, nisi per operationem liberam.

Sit 1a. Deduc. Unio hypostatica, si se sumpta, independenter a visione et amore beatifico, h[?] importat ex se et ex capite suo et ... Unionis hypostaticae incompossibilitas cum peccabilitate proxima beatam assumptae [illegible]. Probatur quod non repugnat quod Deus velit non beatitudinem tribuere in instanti A. Unione hypostatica supposita, na[turam] proxime potentem peccare, h[?] peccet in eodem instanti A, sed tunc unio hypostatica componeretur cum peccabilitate proxima. Tunc beata[?] assumptae [illegible]. Unionis vel considerata, independenter a visione et amore beatifico ex se et ex capite suo et ex vi sua Unionis hypostaticae est compossibilis cum peccabilitate proxima [illegible] assumptae.

Maior probatur, deinde habitualis [illegible] non potest Deus nolle annumerare hypostasim nec beatam, dari ex praemissae praecepti observationem, et carentiam observationis, si quidem [illegible] [illegible], etc. sed actiones in ex se suppositorum; tollendo hoc ac [illegible] est essentialiter requirenda quod dicitur requiritur exigitur.

Quaeres. Unio hypostatica non potest sub quibus operationes, aut attributis, quae pertinet [illegible] ad suppositum et suppositi, in subsequentibus; sed potius facultatem ad ... exercitium libertatis: nam ex exercitium libertatis sit a ... et aes sint suppositorum.

dicit supp. Credimus ad oper. actiones hyp. p. Pro hac solutione supponere Christe, quod hoc aliter aliud tradidit. Ioly enim dixit Methaphisicae Cap. 10 Res se singularis, quod substantia seu subsistentia sit intellectio; Siquidem sua subsistentia non est Mary. Et ideo dixit actiones esse Mary, q. [illegible] Dei et abstractas propriae statum operandi. Attractiones ac suppositum, hic est, denominativus operativa. Sed Ut supp. [illegible] dicitur operativo in [illegible] te Mary, ad Credentes actiones Ut [illegible] tal. [illegible] Subbj. [illegible] etc.

Observandum quod tamen principalia duo potuit peccare Christus peccante, perdueret Deus Verbo [illegible] cum Verbo. [illegible] tamen [illegible] hyppost. [illegible] peccabilitas prima [illegible] [illegible] peccabilitas proximae indicat Christus realitatem [illegible] ad peccatum, et [illegible] peccatum [illegible] indicat [illegible] realitatem ex [illegible] 1ᵃ ad peccatum, et [illegible] peccatum nihil enim antecedit in [illegible] peccato: [illegible] peccabilitas primas. Sed in eadem [illegible] in instanti reali; et [illegible] posteriori, [illegible] unio hypp. [illegible] peccabilitas proxima. Et [illegible] in eadem [illegible] instanti reali [illegible] ordine [illegible] et posteriori [illegible] Et sicut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ordine, [illegible] fuerint.

[illegible] [illegible] quod [illegible] quae [illegible] libertatis, [illegible] libertatis. Sed [illegible] [illegible] quae [illegible] unionis hyp. [illegible] hypothesi [illegible] libertatis [illegible] [illegible] prima ad peccatum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

supponit beatus, & desinere se debrae, ad a successivè illo instanti, in quo sit et constituunt; Ex prim libera voluntas libera n peccanti debrat, Deus ad 1o ducendo, Et conservando istius hypp: ngi duo in 1o instanti, et Sibi in sequentibus producit Deus Ens, qui in 1o instanti, et in sequentibus beatus n peccabit: quod Deus de facto talis conservat Deus in hoc casu suo sufficienti instanti; Ai qui ipsum n peccat in instanti Ai ... duo Et conservando Ens hypp. ... dictas suppositas n e hypp. ... libertatis; sed potius illas includit, Et ... supponit.

Obi 2o q. ... hyp. producerit liberos beatae, ... beatas, n dicantur ... n peccaby, Et ... ad peccaty, Et ... libertas quod voluntas se debrat ad ... n tollit libertatem, nec tollit ... sed potius illa supponit Ex ... 1: ... duo, ... hypothesi ... libertatem beatus ad peccaty, Et ... Ens. ... duo, ... Ens est ... libertatis ... Et sicut ... voluntas beatae. Ex ... liberae ... ad ... sufficienti; ... duo, ... fore tunc effect beatus ... peccaty tanquam ... Ex ... liberè Deus producere, ... hypp.

Sit 2a ... beatus n ... fieri impeccabile ... hypp. ... Deus nolle ... hypp. ... beatus, ... ad ... Et ... peccati: ... hypothesi beatus n redderet impeccabilis ...

[illegible] existente, et copulante cum beatitudine cum Verbo: quod in regno
nat beatitudo non fieri impeccabilem sine Unione hypostatica. Ima[illegible] tractat
experientia [illegible]. [illegible] facile ostenditur quia ea gratia, quae [illegible]
[illegible] producitur per [illegible] beatam, nihil [illegible] praerequisitae carentiae
peccati, non potest esse ratio a priori carentiae peccati. Sed gratia quae [illegible]
a priori carentiae peccati non potest [illegible], et [illegible] essentialiter [illegible] possibile
cum peccato, [illegible] impeccabilem beatitudinem et [illegible] ma[illegible]
[illegible] gratia habitualis, quae [illegible] plures essentialiter,
et [illegible] [illegible] exornare [illegible] peccato, non
reddit [illegible] impeccabilem, neque essentialiter, neque [illegible] et
[illegible], [illegible] conferre [illegible] praerequisitae carentiae
peccati: ergo neque [illegible] reddet beatitudinem impeccabilem
[illegible] praerequisitae carentiae peccati.

[illegible] [illegible] et explicatur requiriat
subjectum reddi impeccabile per formam, quae supponat actualem, et absolutam
carentiam libertatis [illegible] liberum peccati, in qua amissio
liberae peccati supponit [illegible] [illegible] proximum, et expeditum
intrinsece, et [illegible] ad peccatum: sed potentia proxima et expedita
intrinsece et [illegible] peccatum est peccabilitas proxima exclu-
siva impeccabilitatis: ergo amissio liberae peccati supponit peccabili-
tatem proximam exclusivam impeccabilitatis: ergo forma, quae subsequitur
actualem et absolutam carentiam libertatis in omnibus peccati,
supponit peccabilitatem proximam exclusivam impeccabilitatis, ergo non potest
[illegible] impeccabile subjectum quod supponit peccabile: ergo [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible]. Forma [illegible] subjectum impeccabile debet habere effectum carentiae absolutae
peccati, imo debet esse causa inferens carentiam peccati; atque inde carentia
peccati debet esse effectus formae, quae reddit subjectum impeccabile: ergo Unio
hypostatica reddit impeccabilem beatitudinem, debet non subsequi, sed antecedere

absolutum et actualem exercitium libertatis. 2.° Si Unio subsequatur actuale et absolutum exercitium liberum beatitas illa non reddit impeccabilem.

Subsectio 2.a Solutione argumentorum nostra doctrina roborata.

+ Subsectio 2.a Solvuntur argumenta, nostra doctrina roborata. §. Objicies 1.° ex P. Bayguez disp. 61 cap. 2 1.° Unio hypostatica non potest dependere ab actibus liberis assumendi, neque opponitur ex eo, quod infusio ejus sit effectus dependens a libertate humana se disponentis [?]. Omnino contrarium adversus: Nec Ego eo, quod Deus decreverit in justo primo instanti ... ipsum peccat pro tali instanti: neque discrimen inter duos hypostasis et gratiam justificantem est manifestum: Unio enim nequit intendi, gratia vero justificans potest intendi, ergo gratia potest habitualis et dependenter ab actibus liberis; Unio vero non potest. Ergo proximo gratia habitualis non resultat justum impeccabilem. Ceterum non tribuitur Ego praemissione carens peccati; sed quia Deus permittit ordinariam providentiam potentiae proximae ad peccandum. Atqui unio hypostatica non permittit Deus in illa hypotesi ordinariam providentiam potentiae proximae ad peccandum, ergo non potest dimanare peccabilitatem proximam; ac proinde nequit non reddere beatitatem impeccabilem.

Resp. assignatum discrimen inter gratiam justificantem et unionem hypostaticam esse certum; ex illo vero non inferri, quod gratia possit dependere ab exercitio actuali libertatis, Unio vero non possit. Et sane neque apparet ratio in discrimine adducto: immo talem discrimen impertinens est positive suadeo: neque gratia habitualis infunditur infanti independenter ab exercitio libero ipsius; et 4.° ipsa si Deus decrevisset ei nunquam intensive augeri, et illi ipsi tamquam adulto exigenti merita habere, conservaret in eo justo tamquam adulto dependenter a carentia peccati. Ergo et Unio hypostatica licet non possit augeri intensive, nihilominus potest dari dependenter ab exercitio libero beatitatis illa assumendi: item incapacitas intensionis non est incapacitas hujusmodi dependentiae, neque ex illa deducitur.

§ Ad 3 frag. rcio, 3 ussa maiori, nando mi.^3 Ctemq; fthiō hypp, a ideo Lecy n̄ permiserit otapria 3istributiua poz proxima ad peccandy, q̄ debeat procedere ad tōi operatiq; Libery Volun-tati; tq^a e exalttiu in 3iunaibilicy peccato: n̄ D: q^a n̄ repugnat, q^d buatay a priori ad subiiteq; operet, siquidy ipsa Vintellectu. subjecta, ig ... e n̄ā silandi, s.^o vnio hypp^a n̄ debet procedere, sed sufficit qui valet operaz liberaz buatay. n̄ id, q^a in 3poibilitay cy vno extremo libertati bene pt. 3iungi cy potā proxima ad Vtrq; extremy libertati; ut videre est in gra beatualiq; quq in 3poibilis ē cy peccato lethali; et nihilominy ē 3pensibilicy poā proxima ad peccaty, et n̄ peccaty lethale: s.^o Vnio hypp. ... in 3poibilis cy peccato, et si-mul 3poibilis cy prius proximis, sicucy poā proxima ad Vtrq; extremy libertati, nimirq; ad peccaty et n̄ peccaty.

Obiicies Vicy s.^o

Bernal. q^a ab buatay ē exalltiter posterior actiōe, q quq producit ... huatas; sed buatay Christi ... producit actiōy exalltiter 3ruxq, imo idem fiatq cy fthiōe hypp^a, sicut fruitione verbi. q.^o ois ab buatay ē exalltiter posterior thiōe hypp^a, id ē, Viorepug-nat subsisteq; ē posterior ad operatiq; buatati. s.^o Suppō a nobis facta, cu militat Vtraq; nra 3icio, ois 3plicatoria ē Cmi. q^a buatay, q^d ē in alieno supp^o producit actiōq; exalltiter di-uersq; ab actiōe qua produceret in proprio supp^o s.^o actiōq; exall-titer 3ruxq cy alieno supp^o ... ea. q diuersitas actiony pro-uenit a diuersitate 3positiōis diuersitas actiony sumenda ē a 3nexiōe diuersa cy proprio, l alieno supp^o.

Reo 1.º, 3 ussa maj, nando mi.^3 ad ... omissa ... n̄ cog. Ctemq; vtaō illat sit exalltiter directiuē, n̄ requirit q^d 3nectat exalltitex cy fthiōe

hypp.ª sed sufficit, si sit ad adeo robusta virtute, et posset superare inclinationem naturalem, qua humanitas exigit subsistentiam propriam; ac proinde conservare humanitatem, et conservat abs propria subsistentia, quam ad se habet et, essentialiter dicenda foret; et haec non contradicit, quia alieno suppto proventum ipsa obedientiali, quae nihil subsistentiae creatae proprietas.

Arco 2º omnes, quod omissi. Cuius

Cuius de ratione est quod ad quod humanitas producitur, ipso proprio supposito, ac quo producitur eadem et vero, et saltem potest ea eadem. Quemadmodum aqua conservat eadem actione, quo habet frigiditatem sibi connaturalem, ac quo habet calorem sibi repugnantem. Quia a fortiori in humanitate Christi, attendis ei non calorem violenter aqua, Unio hypostatica quamvis non sit debita humanitati, nihilominus non libere repugnans. Insuper videtur 1ª cum si sit expoliatio divinitatis, conservat eadem actione qua creat, quod recipit frigiditatem et adeo connatural, ipse calor et frigus, fierent conservari in eadem rabto eadem actione, qua quolibet secundum absolute naturaliter conservat, et tunc conservarent, supernaturaliter quoadmodum, ut docui in physicis: Et ratio est quia magis connaturalis est, quae sunt naturae complementum: a fortiori humanitas conservabit eadem actione, sive tunc subsistentia creata, quam exigit; sive subsistentia increata, quam non exigit: et quidem haec tamen illi non repugnat, licet illa perfectius conveniat.

Obiicies 2º cum P. Monceo. Unio personalis conferenda est in eo, quod sit personalitas in qua propria personalitas conferenda est, sed personalitas, iis actibus et omnibus, quae non complent, petunt dari independenter ab omni libertate, ac proinde a vere peccatorum. Et sic ergo. Unio personalitatis Christi, et totum importat personalitatem, quae quantum est ex se fratris sanctitas humanitatis. Ideo ex fratri oppositione illius, cum peccato non est computandum ...

peccati; ob 3 ferat.

Reo 1° nq. petere suas 2plementa, 2° exigere, ne dum dependenter ab actio, ac proinde nullq. bastas inferri iis iollaviq, ne fieri 3 aug. ... Si in 1° eius durationis instanti dependenter ab exercitae Scepti, et noae peccati 3 ferat subsistat, et 2plementy Personale ... infern. ... 3 ferat subsistat, et 2plementy Personale ... nec aliud effectus in eius loco ponat. Reo 2°. ... absolute ... et 2plementy Personale dependenter ab exercitio actuali libertatis, et a noae peccati, quoquis 2plementy Personale petat naturaliter stare independenter ab illis.

Ad 3 frag. reo 1°; ... Unio ... hypp. quasi suppositalis ... taliter e sanctitas ... et repugnans ... peccato, ... adorationis ... peccati, ... Reo 2°; ... Personalitate Verbi ... peccato, ... peccato: ... sanctitas ... peccato: ac proinde ... petit Unio hypp. stare dependenter a ... peccati ... Personalitas ... independenter a noae peccati. ... independenter a noae peccati ... Personalitas ...

Obiicies

4° ex Cardinali de Lugo. Perfectissima sanctitas ... excludit a subiecto peccatum, sed ... peccare; sed Unio hypp. ... perfectius sanctitas ... excludit ... peccatum ...

11

peccandi; ac proinde exigit dari dependenter, et ex praevisione cuiusque peccati. (D) Prob. 1o cons. et ostenditur [illegible] ad [illegible] contra mihi

4o. Gratia Christi sanctificat, ut [illegible] hypost. sancti-tas, quae data est; sed sanctitas, quae data est, repugnat antecedenter, nec debet solum locari peccatum; ergo gratia sancti[illegible] data repugnat peccatum non solum consequenter, sed et antecedenter. Ex 2o conc. ergo

quidquid [illegible] sanctitas, quae data est, [illegible] gratia data sancti; ergo nequit unio hypp. dari dependenter a [illegible] peccati [illegible] constanti reali, in quo dabitur quod ille excluderet impeditive [illegible], [illegible] potentia proxima ad peccandum. Prob. 2o ex ipso; quod neque [illegible] potest dari [illegible] humanitas, sine qua nulla est potestas ad peccandum dependenter ab usu libertatis; ergo unio hypp. nequit donari gratia dependenter ab usu libertatis [illegible] peccandi [illegible] in [illegible] peccati. Pars, quod [illegible] humanitas de-creta fuit dependenter ab unione hypp. [illegible] constanti, quod excluderet gratiam apponendam [illegible] et [illegible].

Resp. impeccabilitas [illegible] sanctitatis essaliter; neque [illegible] essaliter est sanctitas, et sanctitas est [illegible] possibilis cum peccato; nec [illegible] non sit [illegible] cum peccato; ac proinde non potest [illegible] afferre ex 1a actus 1a [illegible] possibilitas cum peccato; [illegible] nec potentia proxima ad peccandum, quae [illegible] est [illegible] cum peccato: im-peccabilitas [illegible] sanctitatis accentalis, seu [illegible] advenientis; neque quod sanctitas [illegible] venit neque, [illegible], quod sit perfectissima, tamen importat, quod sit indivisibilis cum peccato; [illegible] sanctitatis cum peccato, non reddit peccatum [illegible] impossibile; quod [illegible] potest carere sanctitate, [illegible] peccatum; ergo quod ea sanctitas sit perfectissima non reddit pecca-

peccati illius impossibilis non [illegible] absoluta peccabilitas nec
proxima ad peccandum, et [illegible] et vincitur
peccati. Ad 13

Ad 13. [illegible] mihi, nego cons. et ejus in-
[illegible] assumpti. [illegible] Sanctitas Dei [illegible]
essentialiter cum impeccabilitate Dei, quae cum sit essentialiter natura, et
identificata cum Deo, reddit essentialiter impossibile Deo esse peccatum;
ipsa vero Sanctitas Dei non [illegible] essentialiter cum impecca-
bilitate humanitatis, quae cum non sit cum ipsa essentialiter identificata,
neque connexa, neque ipsi essentialiter naturalis, [illegible] illi adh-
aerentiali, non [illegible] cum impeccabilitate ejus. Nec potest [illegible]
humanitati per Deitatem sanctae, quidquid [illegible] Deitati aliquo [illegible]
humanitas hereditario [illegible] [illegible] et essentialiter [illegible] sancti-
tate; quod sane potest sustineri: nam Deus [illegible] impeccabilis
per Deitatem, ut ejus sanctificatio non [illegible] impediri per peccatum, et
sit infinite detrahens ad honestum radicaliter impeccabilis, et [illegible]
esse radice simpliciter infinite [illegible]
humanitas [illegible] impeccabilis per Deitatem, ut ejus Sanctificatio possit
impediri per peccatum [illegible], et non sit simpliciter infinite detrahata
ad honestum, siquidem non ad exercitium, sed ad [illegible] honestum detrahitur;
nec sit radicaliter impeccabilis, sed potius radicaliter extre-
mo peccabilis: nec Deitas radicat simpliciter infinite
in humanitate [illegible] ordinis [illegible], siquidem hu-
[illegible] solum finite potest [illegible] Dei [illegible] et [illegible] Et quidem

Si hoc argumentum [illegible] aliquid probant, eodem [illegible]
[illegible] humanitas participative sancta per Deitatem acquireret impecca-
bilitatem radicalem, quam nemo [illegible] humanitati [illegible]
siquidem Deus [illegible] Deitatem impeccabilitatem radicalem [illegible] sicut

p.° sicut non obstant beatos Christi potentiam spoliari peccabilitate. Sic remota, et radicali; ex eo quod de facto hec stant obstantibus spoliari peccabilitate proxima et formali, casu quo conferat unio hypostatica, ex peccabilitate peccati, et ut posito sive carentia peccatis, et extrinsecus libertati ad peccatum, et non peccatum. Nec potest unio hypostatica expellere impeditive per suam existentiam pro posteriori potentiam ad peccandum pro priori, et antecedenter ad illam; quia unio hypostatica pro illo priori non assistit, sed pro posteriori, et dependenter ab exercitio libero voluntatis ad non peccandum.

Ad secundam confirmationem nego antecedens, ad cuius probationem nego existentiam humanitatis non potuisse decerni, nisi dependenter ab unione hypostatica pro eodem instanti, quo existeret humanitas apprehendo absolute: nam existentia humanitatis potuit decerni praescindendo ab unione hypostatica, vel dependenter conditionate ab ipsa pro eodem instanti reali, quo existeret humanitas, apprehendo sub conditione, quod humanitas non peccaret.

Obiicies 3.° Si beatus Christus non redderet impeccabilis a Persona Verbi, sustentata ex vi unionis sue pro illo instanti non peccanti, persona Verbi pro illo instanti denotaret posse peccare; sed repugnat quod Persona Verbi denotet in aliquo instanti posse peccare:

ᵒ huatas Chⁱ Dni. ucd. dit.ᵍ impeccabilis a Persona, zeh. sibi unita. ex prævisione Sui, pro illo instanti n peccanti. Dᵃ ma, que sola indipet grat. qᵃ ay n salte denoiahue, ii Suppositi, et Supposity, pro eod. instanti rea si existat: ... Recognoscendo ma, ad aliud prob. duplex ans: si Supposita debita sint, et existant prior adactiones: dedo ans: si sint indebita ... posteriori adactiones existant, nego ans. Quapropter si Verbi Divini Personalitas, hypostasis indebita huatati, hypostasi existat pro posteriori adactualle exercitis, ne, inde qd Persona Verbi n valeat denotare potens peccare, sive peccabilis ab huatae pro priori proxime peccabili. Sectᵒ 14ᵒ an et quomo Unio hypp. incompossibilis sit cum peccato.

Sectio 14.ª

An et quomo Unio hypp. incompossibilis sit cum peccato.

Ut impeccabilitas, quæ de facto participat huatas Chⁱ Dni ab Unione hypp. causa explicemus, oportet præmittere oppositione, qua habet Unio hypp. cum peccato. Potest enim dubitari an Verbum Divinum potuit assumere huatam peccato Originali infectam, trahendo in illa culpam Originalem, quæ n ex propria actione, sed ex radice infecta derivet? vel huatam, quæ prius tempore existens, et subsistens in proprio Suppositoᵒ peccaverit, et adhuc post unionem hypp. permitteret eodem peccato hatualiter infecta.

Sit nra Conclusio cum Doᵉ Sa. Unio hypp. causaliter incompossibilis est cum quavis culpa, sive priori, sive levi, sive actuali, sive habituali, sive Originali. In hac Doʳ Veritate stabilienda valde dissident authores, varii

acabar

inibus et tentes.

Per Bernal disp. 43 sectione [illegible]

Unio hypostatica extra[illegible] ... peccati in eodem subiecto ... de absoluta potentia ... peccati, quod ... illud sit cum unione hypostatica in eadem humanitate ...

... et Diuum ... quae naturaliter et extra ... conseruetur actione supernaturali ... peccato ... supernaturali ... peccatum ... peccati ... miraculosa ... peccatum ... conseruare peccatum. 3a.

Ceterum multi ... Si unio hypostatica ... opponeretur cum peccato, non esset ... et supernaturalis influxus ... peccati, ut simul coexistant, et ... unio et peccatum ... Unio hypostatica pugnare cum peccato, quia ... visio beatifica, quam supponamus ... cum peccato ... Deus privare humanitatem visione beatifica, quam petit connaturaliter Unio; ... et ipsa absente sine nouo miraculo ... peccati unioni coexisteret, quod deficiente visione beata, deficit ... actualis, qua Unio hypostatica pugnabat peccato.

... conseruari ... natura ... ad ... conseruetur ad ... actiones ... 86

quatenus ratione actionis suæ expeditæ ad operandum exigunt
ex se, et ea et illi, tamen ad stabilem esse formaliter desiderat
et interesse, [illegible] repugnantes: quia cum annuit, sicut [illegible]
sit realiter tamen [illegible] ad [illegible] forti[illegible]
ut robustior esse producat, minori [illegible] et actioni, et
minoris esse producti: [illegible] intensive [illegible] [illegible]
[illegible] debet. Quia [illegible] + [illegible] servandi
[illegible] [illegible] [illegible]
ad [illegible] [illegible] [illegible], quæ illa
[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]
vallidior [illegible] [illegible], quam [illegible] antiquam [illegible]
[illegible] et per [illegible] ut [illegible] se accom-
modat vallidiori [illegible] supervenienti: quando [illegible]
supervenientis vallidior [illegible] [illegible] [illegible] esse
[illegible] et [illegible] [illegible] superve-
nienti: [illegible], quam [illegible] servabat [illegible] antiquæ [illegible],
sufficit, [illegible] conservet ipsa [illegible] antiqua et [illegible] ad pro-
[illegible] supervenientis, ut [illegible] libro [illegible] priori.

Quæ
[illegible] ut peccatum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible] quod quia [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] vel [illegible] ad producendum [illegible] [illegible] requirit
quod quia novum et [illegible] [illegible] exhibeat ad [illegible] [illegible],
sed sufficit, si non decernat [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] peccati. Et velit permittere ipsum [illegible] ab eadem [illegible]
a qua, absente [illegible], [illegible] [illegible] et [illegible]
[illegible] ab [illegible] non [illegible], quod ipsa [illegible] aliquid denuo
[illegible] ipsum peccatum operetur. [illegible] [illegible]
[illegible], seu vallidior [illegible] ad [illegible] peccati in præsentia [illegible]

6

Instas: unio hypostatica expoit ne dum in humanitate peccatum saltem habitualiter impossibile, quod tamen [illegible] servare, imo et destruere peccatum in eo [illegible], in quo existit, si vellit ex alterius [illegible] et [illegible] operari: quod si servat peccatum, et illud non destruat, ut ea specialis illud servat, et non destruat: quod si posita unione servet peccatum, tribuatur Deo, ut specialis [illegible] servatori. Resp., peccatum illud tribuendum Deo non posse, itaque [illegible] servanti in illo casu, sed a sola humanitate, quae non retractans [illegible], ad quam ponendus Deus, qui non [illegible] peccatum, non tenetur, sed solum tenetur, hoc quod sit illud peccatum remittere, et de alliunde non teneatur Deus absolute ad offerendum ex alterius [illegible] et naturam exigentiae; ideo soli humanitati, quae peccatum non posuit, nec retractavit, tribuendum est servatio peccati.

3º quod satis dubium est, an opposito unionis hypostaticae cum peccato sit physica, vel moralis: et ideo si semel ponet, oppositum physica immediata, nulla cum [illegible] [illegible].

Probo quod est physica, cum [illegible]

Debet repugnat humanitas Christi in sensu [illegible] [illegible] unionis hypostaticae quaevis culpa, vel levissima macula, quo necesse, advenientibus unione hypostatica humanitatis ad Verbum Divinum, excludatur ipsa humanitate quodlibet peccatum, sive grave, sive leve, sive actuale, sive habituale, sive originale. Probatur quod prima unionis sanctificat infinite [illegible], et [illegible] humanitas Christi. At ipsa [illegible]: quod [illegible] 8. Theologi [illegible] simplex sanctitas humanitatis, ideo [illegible] sanctitas, [illegible] patitur [illegible] aliquam culpam vel levissimam, illius [illegible] quae sanctificatione quae repugnat, vel repugnat umbra in hac sanctificatione [illegible]. [illegible] [illegible] declaramus [illegible] [illegible]
[illegible] repugnantes, et [illegible] [illegible]

subito coexisteret [illegible] talis debet et gratia unionis hypostaticae siquidem illa summa est, atque sanctificat infinite participatione creaturae, [illegible] afferat sanctitatem increatam, et divinam puritatem a peccatorum sordibus &c. et &c.

Dices 1o Ex quo dicunt RR hic a nobis citati [illegible] non probamus creaturam sanctificari in unione ex eo, quod unio expellat se peccatum: et non probamus unionem expellere omne peccatum ex eo, quod creaturam sanctificet, in unione. RR hic obiiciunt, et [illegible] vere aliquos [illegible], [illegible] to [illegible] non probationem [illegible]: nos enim non probamus creaturam sanctificari in unione hypostatica ex eo, quod unio expellat peccatum, sed ex eo, quod sit participatio divinae naturae. Unde intelligimus hypostaticam expellere peccatum; quia [illegible] sanctitatem [illegible], [illegible] proprietatem debent illi [illegible], et [illegible] notavimus [illegible] [illegible] Circuli.

Dices 2o gratia habitualis, et peccatum divinitus possunt coexistere in eodem subiecto. ergo gratia unionis hypostaticae et peccatum possunt divinitus coexistere in eadem creatura. Et nos dicimus sanctitatem habitualem. Sed distinguo

est, quod gratia habitualis eatenus potest divinitus divinitus in eodem subiecto [illegible] peccato, quia [illegible] sanctitas [illegible] participatio non est perfectissima, et [illegible] summa, sed unio hypostatica non est sanctitas habitualis, et [illegible] summa, et perfectissima [illegible] sanctitatis participatio: et [illegible] gratia habitualis et peccatum mortale possunt divinitus in eadem creatura [illegible]; unio hypostatica et peccatum non possunt, neque divinitus in eadem creatura [illegible].

[illegible] 2o [illegible] respondendo ab eo, quod creaturam sanctificet formaliter [illegible] unionis hypostaticae et [illegible] sanctitatem increatam creaturae. [illegible] unionis hypostaticae [illegible]—

absolute digna gratia habituali, excellentissima Dei visione beatifica, unde ex radice ipsa data, et summo Dei amore gratia increata ... a Deo amari. Ut satis ex dictis constat, at si ipsi actus mortales redderent indignam gratia habituali, visione beata, et dilectione Dei amicabili et passive veniales redderent dignam aliquali Dei displicentia, summo, et excellentissimo Dei amori opposita, digna foret privari beatitudinis per aliquod tempus: sed eadem beatitudine simul haberet absolute haec dignitas opposita omnino repugnant: ergo repugnat beatitudo Christi simul donati. Unde hypostatica ... alterius ... detur ...

Dices: Ideo gratia habitualis potest divinitus disiungi a peccato mortali quia gratia habitualis, et sit unica causa formalis nostrae iustificationis, quatenus expellit causam peccati mortalis; nihilominus non est unica ratio formalis ... hac ... ex causa peccati mortalis; ac proinde gratia habitualis se solam reddit hominem absolute dignum dilectione Dei amicabili, et beatitudine: ac consequenter si coexisteret peccato ... non denotaret hominem absolute dignum dilectione Dei amicabili et beatitudine, ab hac enim denominatione ... impediretur a peccato ... nullo ... foret simul absolute dignus et indignus amicitiae Dei et beatitudinis et absolute indignus ... huiusmodi peccati: ergo si unio hypostatica et peccatum simul coexisterent in humanitate Christi, ipsa Christi humanitas simul foret digna, et non foret digna dilectione Dei amicabili et beatitudine: sed hoc repugnat: ergo unio hypostatica disiungi a peccato in humanitate Christi non potest.

Probatur minor. Quia imprimis humanitas foret digna ... unio hypostatica ex sua natura reddit humanitatem dignam amicitia Dei et beatitudine, nec valet peccatum impedire: etenim ratione peccati quantumvis gravis foret humanitas Christi minus ...

quae bonitate unionis hypp.ae sequeretur Christus ut homo maxime bonus et amabilis,
et Sanctus ad [illegible] Divinus, quae malitiae et digni odio divi-
no gravissimus ... ratione peccati gravissimi, imo ratione collectionis
omnium peccatorum, quae Adamus operaretur Christus Dominus magis gratus
... ratione [illegible] Divinae ..., quae esset dignus odio Divino ...
bus peccata; alioquin Christus ... Christus homo dignus ... exhibuerit plene
peccatis satisfactionem ... si necesse foret quod unio hypp.a ... peccatum
impediret, a ... praestantia sua ... potius exhiberet, pecca-
tum ut pote ... unio hypp.a, ... redderet Christum
ut hominem dignum odio Divino; quae bonitas ... vis ...
Divinitatis exhiberet ... peccatum, ... redderet Christum ut hominem
dignum amore Dei amicabili, et beatitudine: ergo ... Christus
foret absolute digna Dei amicitia, et beatitudine ...
non foret absolute digna Dei amicitia et beatitudine; quia
ille esset peccator ... illa ... esset absolute indigna Dei
amicitia et beatitudine ... ratio; quia peccatum mortale est Dei
offensa; et omne peccatum est ratio opposita ... reprehensibile et ...
plicii: ... et ... Sectio ... An Christus ut homo possit peccare
in sensu composito unionis hypp.ae

Sectio V.a

An Christus ut homo possit peccare in Sensu composito Unionis hypp.ae

Sit nostra conclusio: Christus ut homo non potest peccare in sensu composito unionis.
hanc conclusionem ... multis sententiis et patrum testimoniis probant Suarez
Disp.e 33.a Sect. 2.a P. Petavius l.o 11 cap. 10.o P.
Aldrete disp.e 59 sectione 1 ... Godoy disp.e 31 § 6;
imo plures, et gravissimi Theologi ... gravibus affirmant

Conversis quibus libenter supersedeo, quia forte non multum expediunt:
[illegible] Vasquez et aliorum [illegible] brevitatis gratia omitto; et quod
laudatos auctores, qui poterit videre.

Conclusio probatur satis celebri in nostra hunc
respondit [illegible] 9or S. Christus Dominus Christo peccaret, etiam Deus
peccaret, non solum per communicationem idiomatum, secluso peccato Divinae vo-
luntatis vere et proprie deturpante: quod omnino repugnat, quod Deus, non solum per communi-
cationem idiomatum, sed etiam peccato Divinae voluntatis vere et proprie de-
turpante peccet: quod omnino repugnat, quod Christus Dominus ut homo peccet.
Probatur maior quia, quoties plures sunt et voluntates ejusdem personae
concurrunt, incumbit superiori dirigere, gubernare, et in officio conti-
nere, si possit, voluntatem inferiorem: ergo si hoc non habeat, ea repug-
nantia est indecentia, et defectus voluntatis superioris. sic homo te-
netur voluntate regere appetitus inferiores sensitivos, eosque a motibus suis
impedire, si possit: idem filius [illegible] ut appetitus perinde immediate libertate
gauderet, idque colligitur ex eo quod in humanis patrifamilias
obligatio regendi filios propria libertate gaudentes ratione functionis
ab illo, vi cuius nexus naturalis [illegible] filius dicuntur moraliter
una persona: quo a fortiori, quando duae naturae et voluntates in eadem perso-
na conveniunt, idem dicendum est.

Contra hanc rationem multa meditati sunt
P. Vasquez, Cardinalis de Lugo, et alii RR. quibus minus placuit;
dicunt 1°: Verbum nullam habere obligationem gubernandi humanitatem, quia cum
Verbum Divinum nullum habeat superiorem, non potest subjici legi, quae a superiore
debet ratione dimanare: atque inde est incapax obligationis moralis, quae
est effectus legis. Profecto hoc obstaculum levissimum est; quia licet Verbum Divi-
num ob rationem dictam in subjectione non possit aliqua lege obligari, nihilominus
suadet ipsi hanc obligationem gubernandi humanitatem assumptam ex rectitudine mo-
ralis [illegible] sicut ratione ipsius tenetur, non merito, et nil turpe

opere: quod Verbum Divinum a lapsu ex obligatione morali, quae fundetur in rectitudine ipsius essentiali et divinum potest obligari ad gubernandam humanitatem assumptam.

Dicunt 2.° Verbum Divinum etiam post unionem humanitatae manere supremum eius Dominum, sicut antea erat, et humanitatem manere non minus subordinatam inoperando ipsi Verbo [illegible], quae reliqui homines subordinant Deo [illegible]. Sicut Deus libere potest permittere peccata in reliquis hominibus, ita et in humanitate assumpta: alioqui eius humanitas non manere aeque subordinatam Deo, ac reliqui homines inoperando.

Hoc tamen obstaculum nullius est ponderis. Etenim humanitas Christi, etiam post assumptionem, manet scilicet simpliciter subordinata Deo [illegible] sicut reliqui homines [illegible] dominium quod [illegible], quoniam [illegible] inoperando. Permittere peccata humanitati, quae [illegible] unione hypostatica Deo libera [illegible] dominio subiectum potuit etiam Deus [illegible] unione hypostatica, et illius humanitatis peccata permittere, quae [illegible] [illegible] dominium [illegible] [illegible] [illegible] sed [illegible] valeat Deus producere [illegible] ista suppositione [illegible] Deo absolute impediri et [illegible] illa [illegible] [illegible].

Dicunt 3.° hanc obligationem gubernandi humanitatem assumptam esse implicatoriam. Nam foret specialis Verbi et non Patris et Spiritus Sancti [illegible] ratione unionis, et soli Verbo Divino, humanitati, [illegible] foret [illegible] tribus Personis [illegible]: quae obligatio moralis gubernandi [illegible] humanitatem [illegible] ad extra; [illegible] ad extra [illegible] [illegible] Trinitatis [illegible]. Nec validior est haec obiectio. Etenim obligatio [illegible] fundatur quidem specialiter, et immediate ratione unionis in Verbo; extenditur [illegible] ad Patrem et Spiritum Sanctum, [illegible]

quia sc. nihil obligat, deveniat specialiter Verbo, nihilominus obligatio tribuenda divinae Personae debet devenire, quia hanc voluntas Legis, a qua non possunt discordare.

Dicunt 4° Cresplius [illegible] sensitivi nihil probare 1°, quia [illegible] peccatum divinum in [illegible] hic non tenetur cohibere 2° probabiles [illegible] motus appetitus sensitivi abest Verbo periculum consentiendi in peccata humanitatis, non tenetur ea cohibere 3° quia voluntas si modo potest, debet cohibere motus inordinatos appetitus sensitivi, qui [illegible] sint fraeliter [illegible] et culpabiles in ipsius appetitus sensitivi Verbi divini non tenetur cohibere pravos motus suae voluntatis, quod in Verbo nullus est. Et namque [illegible] [illegible] assumeret [illegible] [illegible] huius [illegible] [illegible] etc. 3° voluntas [illegible] debet gubernare appetitum [illegible] motus et repellere dam[illegible] [illegible] Verbi divini non tenetur [illegible] humanitatis gubernare, alioqui [illegible] assumeret [illegible] tenetur cohibere [illegible] assumptae [illegible] combureret [illegible] [illegible] voluntas [illegible] appetitum sensitivum [illegible] [illegible] ad ponendam obligationem in Verbo divino gubernandi humanitatem assumptam.

[illegible] ad [illegible]

[illegible] ad 1m dico 1° ideo non tenetur appetitus [illegible] appetitus sensitivus careat libertate, ii motus non sunt peccata, quae ipsi valeant imputari Verbo divino, [illegible] non tenetur cohibere in huma[illegible] [illegible] assumpta motus [illegible] [illegible] obligationi [illegible] obli[illegible] cohibendi operationem humanitatis, quae fraeliter sint malae, quia [illegible] humanitas libera sit, [illegible] peccata, quae Verbo imputentur.

[illegible] [illegible] huius est scelus [illegible] [illegible] cohibendos motus appetitus, aut culpabiliter forent, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] motus [illegible]

esse impeditas a Voluntate, aut eveniret gubernatio appetitus.
Quia ad [illegible] tenetur, (& impedire actiones male [illegible]
Servi, et filii amentes, quamvis expresse libertatem non sint pecca-
minosae materialiter.

Ad 2m dico 1o, [illegible] Verbum Divinum teneri
ad cohibendos motus pravos indeliberatos [illegible]
[illegible] dicta. Dico 2o. Voluntatem [illegible] teneri ad refrenandos
motus inordinatos appetitus, qui licet ipse culpabiles non sint, exeo
quod sint [illegible], afferunt [illegible], periculum consensus liberi,
et peccaminosi, quod superare debet [illegible]. Verbum vero Divi-
num non est subiectum [illegible] obligati, quia non stat periculum in Verbo.
quo [illegible] non obstante, [illegible] Verbo obligari cohibendi motus ince
liberos, et peccaminosos humanitatis assumptae, [illegible] ipsi [illegible] sint
[illegible] gravi, [illegible] deficiente periculo alterius consen-
sus peccaminosi, debent in humanitate assumpta impediri a Verbo
Divino ratione specialis [illegible] humanitate.

Ad 3m dico
Verbum Divinum non teneri ad impediendum [illegible]
assumpta [illegible] damnum inferat [illegible]. Sicut neque ad miti-
gandum [illegible] [illegible], quae assumeret, quamvis sit supre-
mus [illegible] tenetur impedire illud damnum, [illegible]
[illegible] alterius [illegible].

Quaeres [illegible] exempla [illegible],
et filii in [illegible] esse importunum [illegible] scelera
filii naturalis, imo et adoptivi, [illegible] servorum crimi-
na, imo [illegible] tenentur cohibere [illegible] delicta, si
commode possint. Insuper [illegible] non solum culpas, sed etiam contra
[illegible], expressa [illegible] filii tenent, impedire [illegible]
non debet vitare culpas [illegible] peccata filii adoptivi.

154

Ex eo, quod Verbum Deus non debuit impedire in humanitate assumpta peccata, quia ... hoc ... ex ... impedire peccata filii, Deus tenetur, ... morali ad vitanda peccata humanitatis assumptae. Ratio vero disparitatis est. Pater in humanitate tenetur impedire peccata filii, quia habet potestatem superiorem in actiones filii; Verbum Divinum ex eo quod unitur humanitati non acquirit novam potestatem, vel superioritatem in actiones humanitatis: Si aliquam acquirit, ea non est sufficiens ad inducendam obligationem moralem regiminis ... ea potestas nequeat non divinam debet ... immunis ab obligatione morali.

Hec dicit ...

... Doctores ... nullus ... in creatis ... peccata filii adoptivi, dominus scelera servi, et quilibet homo alterius cuiusvis hominis crimina impedire tenentur ... Deus tenetur impedire ... servi, et filii ...

Ratio est ... hominibus ... tenentur ... quilibet homo ... proximitas ... et quilibet homo iure ... proximus alterius. et ratione huius propinquitatis, quamvis superior non sit, tenetur vitare alterius peccata, si commode possit. Unde inter Patrem et filium ... coniunctio ... maior est obligatio vitandi peccata personae coniunctae, quo maior est coniunctio. Insuper tenentur homines in parte ... filii, servi, et ... specialis ... exercent potestatem.

Deus vero tenetur vitare peccata servi, et filii adoptivi titulo potestatis in alterius actiones ... in obiectione recte ostenditur ... ex eo, quod ... hoc ... Deus teneretur peccata impedire ... tenetur

teneretur, cum peccata vitare. quod saneque patet, quia ponitur, sic primo Deus dominus sic titulo propinquitatis tenetur, quia servi, et filii adoptivi Dei sunt pure vere infinite distant a Deo: et ubi infinita distantia ex parte Dei habendi, nequit esse propinquitas. Ubi liberi, creatus titulo potestatis, tunc magis propinquitas teneatur impedire peccata filii adoptivi, seu vel proximior, nec specifica, et adoptivo, nihilominus pater divinus cum infinite distet a filio adoptivo, nequit esse ei propinquus; ac proinde non tenetur titulo propinquitatis eius vitare peccata.

Urgetur tamen paritas, ut Deus obligetur vitare peccata humanitatis Christi Domini, quia unio humanitatis Verbo, non est minor ea, quae in humanis fundet obligationem vitandi peccata personae unitae, siquidem Deus univit physice cum humanitate, ita, ut ex Verbo Dei et humanitate resultet idem suppositum, et Christus, ut homo, filius Dei naturalis vere appelletur. Et quamquam humanitas per se sumpta distet infinite a Deo; habet tamen talis unio ad Verbum; ut ratione illius sit Christus valde propinquus sibi Deo; quia ad nullum eorum omne physicus unionis iure credit, proximius aliud [illegible] physice propinquior Deo, quam reliqui [illegible] [illegible] unio physica [illegible] ad [illegible] extrema. Ut ex extremis [illegible] [illegible] [illegible] per se, nequit non cum [illegible] summa infinita identitas: [illegible] ea unio [illegible] hypostatica humanitatis ad Verbum [illegible] extremorum [illegible], quae quidem [illegible] inter [illegible] siquidem [illegible] fundatur in specifica unitate et divina [illegible]: quae [illegible] indecens est, et redderet minus dignum, Deus permittere peccatum in humanitate adeo [illegible] sibi [illegible] et [illegible] permittere, ut filius suus naturalis [illegible] peccatum, [illegible] [illegible] dignus.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] disparitas [illegible] manifestatur. [illegible]

vealiter, ... habeat dominium ... vitae et mortis filii, ... ad Evitanda huiusmodi malla in filio ... filius non potest ... ea malla ... sibi parare, ... cum ... sit supremus ... Dominus, ... positive ... in quo ... ea Methaphisica.

Unde colligitur Thomas ... si hypothesi assumeret humanitatem, teneri obligatione morali ad Evitandum peccata illius, si ... posset, ... obligatio cohibendi alterius crimina, ... sola ... propinquitate sufficienter fundatur, ... ut ... Ecclesia, ... Persona ... habet potestatem superioritatis in actiones alterius ... ratione solius propinquitatis ... peccata ... peccata Patris, ... sit ... superior, ... subditus; at ... si angelus assumeret ... teneretur illum cohibere, ... inferret ... proximo; ... supremum dominium alterius bona: ... a non teneret; ... Ut ... supremus ... Dominus. Sectio 6a an humanitas Christi Domini de facto reddatur positive intrinsece substantialiter impeccabilis ab unione hypostatica.

Sectio 6a
an humanitas Christi Domini de facto reddatur positive intrinsece substantialiter impeccabilis ab Unione hypostatica

Ex dictis sua sponte fluit ... Resolutio ... humanitas Christi Domini de facto redditur positive intrinsece substantialiter impeccabilis ab Unione hypostatica. Probatur. ... impeccabilitas intrinseca positiva substantialis, quae independenter ... et ... ab ... libertate humanitatis ... sanctificat illam, ... perfectionis substantialis, reddat methaphisica necessitate impossibile peccatum

ipsius hu̅ta̅tis: ō Personalitas Verbi Divini, ita intrinsece se habet ut sancti ficat hu̅ta̅tem Christi Domini, ut independenter ab usu libertatis inee, et Deservari rationem sue increate perfectionis substantialis reddat methaphisica necessitate impossibile peccatum ipsius hu̅ta̅tis: ō Personalitas Verbi est impeccabilitas intrinseca positiva substantialis humanitatis Christi Domini.

Maior est perspiqua: nam eius peccabilitas non absolute et simpliciter talis, nil aliud sit, nisi indiferentia potentiae liberae absolute et simpliciter connexibilis cum peccato, et ipso peccato; impeccabilitas opposita absolute et simpliciter talis est impossibilitas peccati, non ex sola libertatis, seu impotentia peccandi, quae non ponat ipsam libertatem, seu exercitium libertatis, sed quae supponat: eius, ut exercitium quolibet instanti realiter, realitate peccatum, sed oppositum quolibet instanti voluntas impossibilitas impossibile peccatum non est forma impeccabilitatis, quae est impotentia ad peccandum supponens et si quibus induerit potentia ab usu actuali potentiae liberae ad peccandum, ac proinde impedit libertatem ad peccandum: quocirca impeccabilitas debet esse independens [illegible] et Deservari ab actu potentiae liberae: ō ea forma, quae independenter ab actu potentiae sive exercitio libertatis reddit methaphisica necessitate impossibile peccatum est forma impeccabilitatis, sive impeccabilitas simpliciter talis.

Minor vero probatur: Deitas, Personalitas Verbi, et Unio hypostatica, adeo perfecte sanctificant hu̅ta̅tem, ut essaliter repugnent omni peccato hu̅ta̅tis, ut late a nobis demonstratum est. Rursus de facto ordinant hu̅ta̅tem independenter intrinsece, et Deservari ab usu libertatis ipsius: quia ubi non datur efficax ratio, seu revelatio, debemus credere Deum, qui pia bona Christi res poni de facto eo ordine, quo debent natu-

115

terpsne, et si aliquod intercedat miraculum, nec multiplicent sine necessitate miracula; ad Personalitatem Verbi humanitatis, Itaut quod ulla alia subsistentia non sit ne... naturaliter pond... [illegible] prior, et independenter in se et conservari ab ulla libertate, que [illegible] naturae: ne [illegible] et ne ... completus ingenio ... substantialis quam ipsi accidentaliter, et [illegible] dependenter ... dixi: [illegible] ... debemus credere personalitatem Verbi [illegible] fuisse creatae Christi Domini ... et ... independenter in se et conservari ab ulla libertate creata Christi Domini.

[illegible] 10.

q... omnes Theologi supponunt non fuisse in potestate creata Christi Domini ... ex Verbo; nec Christo fuisse liberum esse, non esse Christum ... si ... ... iudicata fuisset, et conservata dependenter ab ... libertate creata Christi Domini; utique etiam fuisset ... in potestate libera creata Christi Domini, et Christo fuisset liberum esse, non esse Christum ... [illegible]

... 2o. q... libere

In hac ... hypothesi, fuisset in libera potestate creata Christi Domini, nulla erit difficultas in salvanda libertate Christi ... cum eius impeccabilitate. Cum ... creata libera ... removere se ... ... impedit omnium peccaminosorum actuum ... ... posset salvari libertas Christi in morte ... cum eius impeccabilitate, ac libertas ... ad omnium peccaminosorum actuum ... eius ... naturali: ... a Theologis ... in hac ... supponunt ... ... impedimentum ... seu ... omissionis peccaminosorum actuum ... dependenter in se et conservari ab ulla libertate ... ab ipsa voluntate creata ... Theologi ... salvanda libertate Christi Domini ... actuum ... cum ipsius impeccabilitate valde dividant; ... valde operosi ... libertatis.

cum impeccabilitate [illegible] quae secus supponeret impedimentum unionis hypostaticae et impeccabilitate de facto a voluntate humanitatis ac proinde utraque hypostasis interne et decernari et dependere ab utroque. Dico 3° quod intrinseca impeccabilitas est magna perfectio omnino realis quae nullum impediat plenam potestatem merendi et obediendi Deo, debendaque humanitati Christi Domini neque etiam beatae Virgini, Divo Ioanni Baptistae, ceterisque sanctitatis insignibus aliqua impeccabilitas debetur; Christo Deo omnium Sanctorum exemplari et capiti, maior, strictior et perfectior impeccabilitas attribuenda est. Ubi impeccabilitas non impedit, ut ex dicendis dicentae [illegible] sequitur manifestum fiet, plenam potestatem merendi et [illegible] obediendi Deo; talis impeccabilitas de facto debenda est humanitati Christi Domini; ex solo unionis hypostaticae de facto inesse et conservari dependenter ab una libertate humanitatis Christi Domini, ipsa humanitas minime gauderet ea perfectiori et strictiori impeccabilitate; ergo etc.

Sit 2a

Dicitur humanitatem Christi Domini ita fuisse de facto impeccabilem vi unionis hypostaticae ut nec de potentia Dei absoluta possit peccare in sensu diviso unionis, ut deducitur ex oppositione peccati unionis ad Verbum. Haec veritas multorum Patrum suffragio ponitur munita; unum [illegible] alterum ipsorum testimonium in medium proferam. Cyrillus Alexandrinus de recta fide ad Theodosium tomo 2° Caput 4° ita fatur: notetur quod Verbi omnia propria fecit unde caro effecta, quod peccatum non novit, ex respectu status firmum, ac omnibus nihil stabilis peccatorum quod olim tyrannide exercebat multis partibus potentiam nacta est. Consonat Athanasius de incarnatione post initium: Verbum ipsum reformavit, carnem hanc neque ulterius fraudibus diaboli, et inventionis mortis susceptibilem reliquit. Et clarius Divus Augustinus 11° de correptione et gratia ait: neque enim metuendum erat, ne isto ineffabili modo in unitatem personae a Verbo Deo natura suscepta per liberum voluntatis peccaret arbitrium, cum ipsa susceptio

falli et, ut una hac à Deo ita praecepta nullus inde motus malae voluntati admitteret.

Videar quo. si haberes hypostatica, semel posita unione ipsius ad Verbum, posset peccare, et pro peccatum unionis amitteret, non foret ... firma, stabilis, inseparabilis, ... peccato; et deinceps insusceptibilis fraudibus diaboli et peccati; ... consequenter ac proinde ... non foret ... magnitudinis, ... pro libero arbitrio in ... instanti peccaret: ergo ... humanitas ... semel posita ipsius unione ad Verbum in primo sui ... instanti, valet in sequentibus peccare, ita ut ... peccatum ... + habita unio dissolvatur ... unio hypostatica ... et deinceps peccato inamissibilis: ac proinde haberes hypostatica ... ita reddit de facto impeccabile ... unionis hypostaticae ut nec ... absolute possit peccare in ... unionis, ... peccatum unionis ad Verbum.

Probatur ... ratione. ... in ... peccato debet supponi ... libertatis, ut possit esse futurum peccatum ... unio hypostatica ... peccato, ut ... debet supponi ... libertatis haberet, ut possit esse futurum peccatum ... unio hypostatica ut de facto ... in nullo instanti ... peccatum ... et independenter ab una libertate supponit ... valet ... ipsius libertatis absolute ... unione dependentia, ... aliquid dependeret ... ... de facto ... libertas ... peccatum ... instanti reali, sicut ... unio hypostatica de facto ... independenter ... et ... ab una libertate ...

ᵒ Unio hyppᵃ in nullo instanti pt perire p peccatis ab huatae Xpti Dni amicy. Sectio 2ᵃ resistimus Scotistis ostendentib. repugnare impeccabilitati huatais Xpti [illegible]

Sectio 2ᵃ

Resistimus Scotistis ostendentib. repugnare impeccabilitati huatais Xpti Dni rae Unionis Hypostaticæ.

Sectioe 2ᵃ ostendimus nullo ē repugnare [illegible] huatas Xpti Dni [illegible] impeccabilis [illegible] hypp [illegible] obstitunt 1ᵒ Scotistae. Na huat Xpti Dni finita ē: ḡ pt. [illegible] Ptba: quia [illegible] ē Suprema [illegible] proprietas [illegible] sequitur ng [illegible] finita sit, pt deficere a Suprema regula honestatis peccando: [illegible] peccare [illegible] ng huae Xpti Dni [illegible] hypp [illegible] impeccabilitas ab intrinseco n pt convenire huatai Xpti Dni. [illegible] 1ᵒ: solus Deus ē intrinsece impeccabilis, qt intrinsece infinitus ē; [illegible] huatas Xpti Dni n ē intrinsece impeccabilis; [illegible] intrinsece finita ē [illegible] hypp solus pt convenire impeccabilitas ab extrinseco huatati Xpti Dni. [illegible] qui [illegible] huatati Xpti Dni ab extrinseco, [illegible] beneplacito et liberalitate Dei: [illegible] Deus [illegible] et liberaliter, ut [illegible] absoluta [illegible] Deus [illegible] absoluta [illegible] impeccabilitas huatati Xpti Dni. [illegible] 2ᵒ. Quidquid convenit [illegible] simpliciter et naturaliter, ē a Deo inseparabile; [illegible] impeccabilitas, si convenit unioni hypp, [illegible] haber naturaliter convenit: [illegible] impeccabilitas ē inseparabile ab unione hypp, [illegible] Deo [illegible] unioni hypp. Verbo [illegible] pt. Imo debet [illegible] hypp, [illegible] impeccabilitas [illegible] absurdis sit [illegible] absurdis.

Ad objectiones, n. tangunt difficultas, quam dispu tamus. Cterum nequit dubitari an humanitas Christi sit exaltiter talis, ut illi reddi, ire ⊃siderata, n. repugnat peccare, ac pinde. Ceo suppone quod Christus sit Verbo ⊃junctus, ⊃servat ea pro ss ibi identificata, quæ radicalis et remota potentia ad peccandum est. Unde difficultas ⊃troversa est, an liceat hæc potentia ad peccandum, quæ est humanitati exaltiter, possit ipsa impediri per unionem hypostaticam, tam unio hypostatica possit aliquomodo esse præfixa a priori ars very libertati humanitatis ⊃sp. ig. ne cognoscit ferat infallibiliter peccatis humanitatis nec futurus. Cterum quamvis corpus humanum possit videri, nihilominus potest reddi; et de facto redditur invisibile in Sacramento Eucharistiæ: et similiter quamvis humanitas sit finita quoad perfectiones, et esse posset peccati, nihilominus potest reddi impeccabilis a Deo, sicut a beatitudine, quæ intrinsece inhæret humanitati; ergo quamvis humanitas sit exaltiter finita quoad perfectiones, potest nihilominus reddi impeccabilis intrinsece per unionem hypostaticam solam intrinsece.

Quare dicitur

⊃cesso antecedens, distinguendo consequens: potest peccare absolute et simpliciter in sensu ⊃posito ony eorum, quæ de facto habet, nego consequentiam: quantum est ex humanitate præcise et remote, ⊃cedo. Ad 4.5 ⊃firmationem distinguo assumptum: ⊃cedo quæ est intrinsece exaltiter impeccabilis, ⊃cedo assumptum. Alius ⊃cedo intrinsece, exaltiter, l. ⊃sequenter impeccabilis; nego assumptum. Ad 2.3 ⊃firmationem nego 1.o Unio hypostatica valet, quo de facto ⊃ferat secum inseparabiliter ⊃ferre impeccabilitatem, quamvis ipsa possit dari, quæ ⊃ferat impeccabilitatem, ut supra obtendimus. Nego 1.o et 2.o ad illos, quæ indicant, non posse ⊃ferre unionem hypostaticam, quæ ⊃ferat impeccabilitatem, parere facile solutionem hanc objectionem si dicatur, unionem hypostaticam esse exaltiter ⊃ferentem impeccabilitatem, per subtractam capacitatem peccandi, ac pinde ⊃ferre impeccabilitatem. Licet etc.

[illegible] hyp[ostatica]m [illegible] incapacem impeccabilitatis.

Obiiciunt 2°. [illegible] quod impeccabilitas consequens naturaliter et necessario Unionem hypostaticam [illegible] sequitur [illegible] quod impeccabilitas necessario [illegible] humanitatem [illegible] per Unionem hypostaticam Personalitatis Verbi, et reliquarum proprietatum Divinarum [illegible], et quae naturaliter [illegible] humanitati [illegible] [illegible] quod humanitas [illegible] Deitas. [illegible] impeccabilitas, eo [illegible], quo Deo [illegible], [illegible] humanitas [illegible] impeccabilitas eo [illegible], quo [illegible] naturaliter [illegible] [illegible] humanitas [illegible] humanitas [illegible] impeccabilitas [illegible] [illegible] naturaliter [illegible] liberaliter [illegible] [illegible] impeccabilitas [illegible]

[illegible] ad [illegible] impeccabilitas, quae [illegible] humanitati per Unionem hypostaticam non reddit illam impeccabilem [illegible] ac proinde [illegible] impeccabilis, ac humanitas [illegible] notavi: et [illegible] personalitas Verbi fundet impeccabilitatem humanitatis; non ideo [illegible] humanitati reliquae proprietates Divinae, tribuentes [illegible] [illegible]: quae [illegible] Sanctitatem increatam, [illegible] humanitati reliquas proprietates Divinas, [illegible] [illegible]

Ad [illegible] ad [illegible] omitto [illegible] et [illegible] [illegible] impeccabilitas [illegible] naturaliter absolute et simpliciter humanitati; [illegible] suppositum [illegible] Verbo Divino [illegible] [illegible] simpliciter [illegible] suppositum, quod careat peccato [illegible], et gaudeat gratia justificante, quae [illegible] impeccabilis, non [illegible] naturaliter simpliciter humanitati [illegible] suppositum [illegible]

Dicet, Mio hyppa. Quay vo simpliciter narios impeccabilis cuius corpus quod Dei sit, sancty et impeccabilis e. praeterea, lz facta Dico, harto Dicet, humana impeccabilitas n. absolute exclusive, ora favore Dei ng ipsa Mio, qui impeccabilitas e, ora e, Et Dei favore offert. implato humanas, non impeccabilis Mios hyppp. et fieri impeccabilis, exclusa ora; et favore Dei.

Obiiciunt 3o. illud praty. quod subto competit essentialiter, nequitab pro auferri per [illegible] suppadditis; at e peccabilis a praty. quod humanae competit essentialiter: ergo nequitab ipsa auferri per Mios hyppp. suppadditis. Ma. e evidens; et obtendit. dum a priori, et inductive a priori; q. si praty. quod competit essentialiter subto, posset ab illo auferri per [illegible] ipsi suppadditis, simul verificarentur duo contradictoria de eodem subto. quiquid enim essentialiter, et accidentaliter verificarentur de subto: utrumq. e peccabilis verificaretur essentialiter; ng praty nanq. et gerere veritas e, quod essentialiter competit subto, et simul illud alia diceret e impeccabilis accidentaliter, sive e n peccabilis quae denominatur ab [illegible] suppadditis parte, [illegible] illa humanitas, simul e peccabilis, et impeccabilis, sive n peccabilis. Inductive obtenditur q. hoc essentialiter e irrationalis, et ideo n potest reddi irrationalis per [illegible] suppadditis; et utroq. supponunt, quae indicant hanc [illegible] hoc e irrationalis esse in ma remota, et ideo veritas e impossibilis: ergo repugnat hoc e essentialiter rationalis, et accidentaliter irrationalis, et [illegible] ex hoc praedicati quoniam hoc per [illegible], et aliud accidentaliter per [illegible] suppadditis. Ergo, nio repugnat hoc e hoc essentialiter, et simul e n hoc per [illegible] suppadditis: ergo repugnat [illegible] e essentialiter peccabilis et simul [illegible] accidentaliter impeccabilis per [illegible] Mios hyppp. e et q.

Hoc argum. minime favet sito; ng illud probat nullis [illegible] suppadditis, sive exstrinsecis, sive intrinsecis posse ne atque,

quae essentialiter peccabilis, fieri impeccabilis accidentaliter, sed ipse solus Deus ... beatitudinis ... impeccabilis ... beatitudinis ... imo beatus ... impeccabilis, quia ipsi me ... Deo, ... affectus ... quae ... affectus ... modis ... loquitur ... hoc argumento, ... Scoti, quae ... Scoto militant ... pugnant inter se, ... essentialiter peccabilis: ... accidentaliter ab ... impeccabilis; et pugnant inter se haec duo: beatus est essentialiter peccabilis: beatus est accidentaliter impeccabilis, sive ... beatitudinis accidentalis, sive ... manentibus ...

Resolutio

Dicendo ... Syllogismi negando ..., quod requirit ... impeccabilis ... superadditam: non impeccabilitas superveniens non destruit, nec opponitur peccabilitati essentiali ...; etenim per impeccabilitatem accidentalem et ... inter ... non deficit peccabilitas essentialis, quae dicit radicalem, imo in ... non deficit peccabilitas, ... proxima ... habens ... ad peccandum. Ratio est, quia ... impeccabilitas, quam tribuimus beatis ... non ... importat neque peccabilitatem radicalem essentialem, imo neque ... proximam ... dicendam ... proxime ... sed ... est impeccabilitas, quae ... inferens infallibiliter peccatum non esse futurum, sive futurum esse ... peccatum. Et ... optime possunt cohaerere haec duo: ... ex se est ... peccabilis, imo gaudet potentia proxima ad peccandum; et simul illi adest ... inferens infallibiliter peccatum non esse futurum, sive futurum esse ... peccatum, ... quod et recte ... ponuntur haec duo: ... est essentialiter peccabilis ... et est absolute impeccabilis ... Unde patet solutio ad 13 maioris ... ad 13 ... est essentialiter ..., non posse esse essentialiter ... impotentia rationis; et in hoc ... proxime ... impedimentum superveniens ad ratiocinandum: ...

essaliter vivius ē; et nihilominus pōt reddi impotens Videri, sive carens ad ipsā ratiotinandi et videndi ratione superveniens, ꝛ destruit proxim radicalis et remotas ratiotinandi et videndi quasdam essalis hois. Et ideo et hec pp: hō ē irrōalis: sit in ma remota, sqa signat hoī identificari, dūm imponente radicaliter ratiotinari; nihilominus hec: hō ē proxime irroalis sive impotens proxime ad ratiotinandum: ē in mat contingenti: sicutet hec hō dormiens; et utraq. si vera sit, ē contingenter vera.

Ad 2m Consequentiam neo. Quia p sua essa ē hoī; et ideo n posset ē n hoī p̄ter supadditam q idē, p qd hō foret n hō, destrueret ess hois: Et consequenter essa ret destruenda p̄ter ipsi supadditam: et ideo repugnat qd hō sit simul n hō. Ceterum peccabilitas duplex ē; alt proxa remota, et proxa proxima absolute et simpliciter ad peccandum et n peccandum, illag ē essalis humanitati, hec vero accidentalis et contingens. Unde fit qd humanitas possit fieri impeccabilis, n impeccabilitate destruente peccabilitatem remotam, radicalem, et essalem; sed impeccabilitate destruente peccabilitatem proximam absolute et simpliciter denominantem: Et cum hujus peccabilitas proxima contingentialiter sit in fra supadditam, pōt destrui p opp. p̄ter supadditam; et p illa humanitas reddi impeccabilis, accidenter pōt ē simul essaliter peccabilis remote, et proxime impeccabilis p aliquam p̄ter supadditam. Sectio 8a arguimus, qq nra specialis de impeccabilitate Xpti sa impugnat, occurrimus.

Sectio 8a

Arguus, qq nra specialis de impeccabilitae Xpti sa impugnat, occurrimus.

Obiicies 1o. Eterna Personalitas Verbi unita humanitati foret

ipsius impeccabilitas, quia nec sic perfectissima sanctitas potest [necy]
dari humanitati Verbi ex decreto auxilia efficacia, sed non ex se ipsa
perfectissima sanctitas potest, quod dedit humanitati, huius est sanctitas
Verbi ex decreto auxilia efficacia: Et ex quo etiam maior perfectio sanctitatis,
sanctitatis sufficienter salvatur in eo, ipsa, quod non habeat ullum
per illam, sed minimam culpam, sed possit dividi a peccato; et e contrario,
quod possit dividi a peccato non petit, ex decreto humanitati auxilia
efficacia: ergo non est intrinseca impeccabilitas humanitatis.

Ad hoc obiectio, sicut et
aliis nobilioribus deserviunt, ut magis ea explicemus, et ex dictis
sectione, ... nos non dixisse humanitatem Christi omnino reddi impeccabilem
formaliter ex eo, quod sancti fiet, perfectissima sanctitate; et etiam ex eo, quod
personalitas Verbi, licet ea perfectissima sanctitas conferat humanitati
per prius, et independenter ab usu libertatis ipsius humanitatis: Utrumque
cum personalitas Verbi intrinsece postulat humanitatem ex natura sua petit
et conservari per prius ad exercitium libertatis ipsius humanitatis, ac proinde
de facto hoc ordine dicatur fuit, ac consequenter omnino hypostatice,
potest de facto dependere nec et conservari ab usu libertatis humanitatis,
et petit auxilia efficacia, ne humanitas peccatum possit dividi
ab illa sanctitate, sed ne Verbum ... peccet, sed permittat peccare
humanitatem, quia utrumque et sibi ... tenet, ... gubernare.

Obiicies

quia ea forma, quae potest dicari dependenter a libera causa peccati,
potest esse ... ... proxime libero, et expedita ad peccandum;
sed unio hypostatica, potest dicari dependenter a libera
causa peccati, ut docuimus sect. 3 § 3 unio hypostatica ... ...
potest ... proxime libera et expedita ad peccandum: ...
... dicatur ... et independenter ab usu libertatis
potest esse ... ... libera potestate proxima, et expedita ad peccan-

ccandi. ... inquisitionarum q ... Unio hypp. humanitas a Verbo; et poa proxima libera et exp. ... ad peccandum ...

~~... ad peccandum ...~~

nonnulla aliqua rati...
in eodem instanti reali...
et considerare, et supponere...
ex dictis fratris...
lex, nec virtualiter
mo nec ——

fra de facto possibilis ey poa proxima, et expeditaad peccandum; n. pt defacto a sua impeccabilitate: q Unio hypp, neq de facto pt. reddere humanitatem impeccabilem...

~~...~~

Respondeo dico 2do. pt. opponi eij poa proxime libera, et expedita ad peccandum in abstracto supta: ... in abstracto, quae in concreto supta, nec omnino ... considerari ... Unio hypp exire pt opponi, si ... posterior ad eij libertatem ... si ... subditione: ey poa proxima libera ... expedita peccandi ... in abstracto supta: ... in concreto supta, et ut denotante ... impeccabilitati a ... possibilis ey poa libera proxima, et expedita peccandi, ut denotante, et in concreto supta: ... in abstracto supta ... q. sua impeccabilitas, quae de facto denotat, humanitatem ... impeccabilem, ... repugnat denotare ... libere et expedite peccare, n. ... repugnat virtus, quae ... sua essentia e indifferens, et pt opponi ... peccato, et ... peccati.

Obiicies

2o. quaeres, cur humanitas absolute et independenter ab ... supponi ... ab Unione ... a Verbo divino, quae ... alienata habituali, quae diceret ... repugnantia ... peccato ... 3. ... q Unio ... supponi ... poa proxima ad peccandum ... humanitas impeccabilis, si Unio ... posteriori ... independenter ... libera peccati. Et inde humanitas ab Unione reddit impeccabilem si ... et independenter ab exercitio libertatis hu...

condicet per creaturam; in 2° Unionis hypostaticae exercitio non est gratia impeccabilitatis nobiscum dictae libertati, quae requirat illa gratia habitualis et inalterabilem cum possibilitate cuiuslibet peccati.

Reconnando cognationem magna est discrimen inter Unionis hypostaticae et gratiam habitualem et dicentes exsistentem ex quovis peccato, huiusmodi tantum gratia habitualis per se, si dicat exsistentiam impossibilitatis cuiuscumque peccati, tamen inconnexione petit ex natura rei, non dependere a Deo et conservari ab exercitio libero creaturae; Unio vero hypostatica petit ex natura rei non dependere in esse et conservari ab exercitio libero creaturae, ac proinde petit ex natura rei produci et conservari independenter ab operationibus creaturae, quae ex natura sua sit creaturae complementum substantialiter, quamvis per operationem accidentaliter; et Unio hypostatica 2° substantialiter complet, complendo personalitatem Verbi creaturae; ergo; illa habitualis non complet substantialiter creaturam; inde fit, quod gratia illa habitualis non petat ex natura rei praecedere ad operationes creaturae; Unio vero hypostatica petat ex natura rei praecedere ad illas; inde etiam fit quod Unio hypostatica, non illa gratia habitualis, petat recta formaliter impeccabilitatis.

Instas:

1° creatura Christi quoad 4.m connaturalem, et non absolute et simpliciter, et relative ad omnia Dei propria, sit impeccabilis per Unionem hypostaticam. Respondeo negando consequentiam, nam aliud est, Unionem hypostaticam petere ex natura rei exsistere prior, sive per prius ad omnes operationes creaturae, et aliud, quod semel conservata per prius petat ex natura rei cuiuscumque peccati ... ex [illegible] Vers. Verum est, et a nobis adstructum; et hoc et a nobis relatum: nam Unionem hypostaticam quoad 4.m ex natura petere conservari independenter a Deo et conservari ab hac libertate creaturae, et semel ponatur, quod prius, et sit independens a Deo et conservari ab operibus creaturae, infert exsistentia cuiuscumque peccati, et reddit habitualem etiam ... impeccabilem ... confirmo. Exemplo similiter

Dei, qui tenh Christi habitua p prim. sit, p ordini ad os liberos
humanitatis operationes conferat, reddit illa Christum nra rei tesse aliter im-
peccabile, p[er]t fuerit prius oppositum cum peccato.

Obiiciet 4.° Unio hyp.ca

Caterum p nos e impeccabilitas humanitatis Christi Dni, quae illi competit
ratione suppositi auxilia efficatia; sed eo ipso, quod sit impeccabi-
litas humanitatis, quae illi competit ratione suppositi auxilia efficacia, se im-
peccabilitas dependens, dependens ab omni libertate: ergo Unio hyp.ca
e impeccabilitas humanitatis dependens ab omni libertate humana
et impeccabilitas dependens ab omni libertate non e impeccabilitas sim-
pliciter: ergo Unio hyp.ca non e impeccabilitas simpliciter, ac proin-
de non reddit humanitatem Christi Dni absolute et simpliciter im-
peccabilem. Probatur minor syllogismi. Consequens quod Unio hyp.ca sit
impeccabilitas humanitatis, quae illi competit ratione suppositi auxilia
efficatia, dependet a scientia media de efficacia auxi-
liorum; sed ea scientia media e consequens ad libertatem
humanam: ergo Unio hyp.ca ut e impeccabilitas humanitatis e consequens
ad libertatem humanam. Confirmatur. Si Unio hyp.ca dependeret in constituen-
tendo a gratia absoluta, et conditionata divina de honesto
exercitio libertatis humanae, non redderet humanitatem Christi Dni im-
peccabilem, et haberet essentialiter impossibilitatem cum peccato; sed si
oppugnatio Unionis hyp.ce cum peccato fundaretur in connexione
qua postulat humanitatem conferri auxilia per scientiam mediam
quorum efficatia dependeret a scientia conditionata, erat
ab libertate humana: ergo Unio hyp.ca non reddit humanitatem Christi
Dni simpliciter impeccabilem. Minor videtur certa, et continua-
tur a paritate [...] decreti efficacis divini, quae
a dependet a scientia conditionata de opere libero humano
impeccabilitatis a voluntate humana. Minor, ut ostendit, quia

q. Unio hyppca non valet [illegible], nisi Deus [illegible]
sine medio non defecturum auxilia [illegible] Concurrat humanitas,
et honestatem erectio Christi ratione unionis hyppcae non mereri deberet,
[illegible] defectu Christi [illegible] auxilio gratiae [illegible] auxilio
[illegible] Christo [illegible] et &c.

Deo, [illegible] majori dig. dico non esse impeccabilitatem dependentem ab una libertate [illegible] incurrendo, [illegible] in inferendo; [illegible] minori [illegible] [illegible] digna major dependet incurrendo a [illegible] media [illegible] de efficacia auxiliorum, non major dependet in inferendo: [illegible] [illegible] auxilia [illegible] determinate, [illegible], sub conditione, qd adsit [illegible] seu Deus [illegible] humanitas [illegible] majori [illegible] majori, [illegible] majori.

Item Unio hyppca [illegible] sua [illegible] intrinseca, [illegible] considerata non [illegible] dependentia [illegible] a [illegible] absoluta [illegible] conditionata a bono opere [illegible] humanitatis [illegible] imo [illegible] defacto [illegible] fuit dependentia [illegible] ante [illegible] [illegible] [illegible] posteriori ad [illegible] incurrendo, sive in [illegible]; dependet [illegible] a [illegible] de bono [illegible] libertatis humanitatis [illegible] in inferendo, [illegible] auxilia [illegible] determinate non absolute, sed conditionate, [illegible] sub conditione, qd adsit [illegible] seu Deus [illegible] humanitatis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Unde [illegible] Unio hyppca a [illegible] [illegible] bono opere [illegible] humanitatis [illegible] [illegible] auxilio, [illegible] dependet [illegible] incurren-

do a sua media qua deus operae sub hoc dictatam ... conciliabit, cum ... hypp, et cordica auxilia efficacia ... idem ... dependent ab usu libertatis huius, ... media ... ab ... quae infert, ... dependent ab usu libertatis huius, et a sua ... media ... plures qui ... Vident, ... varii, inter ... explicando concordia libertatis humanae Christi Domini cum ... impeccabilitate ... pono. ... de concordia libertatis Christi Domini cum ... intrinseca impeccabilitate. Sectio 1a status quaestionis et variae ... quae hanc concordiam meditantur, ... referuntur.

Appendix 1a

de concordiâ libertatis Christi Domini cum eius intrinsecâ impeccabilitate. Sectio 1a

Status quaestionis et Variae sententiae quae hanc concordiam meditantur referuntur.

Suppono 1o Christi Domini humanam Voluntatem fuisse proprie et perfecte liberam in suis actibus eliciendis. hoc ... de fide ... ego pono, inquit Christus Dominus Ioannis Cap. 10o, animam meam, nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a me ipso. ... dixerat Isaias cap. 53. oblatus est, quia ipse voluit. ... satis ... Divus Hieronymus: non necessitate, sed voluntate crucem subiit.

Suppono 2o ... libertatem actuum Voluntatis humanae Christi Domini non solum libertatem ut oppositam coactioni, sed etiam oppositam necessitati: ac proinde Voluntatem humanam Christi Domini ut liberam importare indifferentiam et potestatem proximam operandi, et non operandi. ... et ... de fide. ... Christus Dominus ... potestatem habeo ponendi eam, et potestatem habeo tollendi eam

hic iterum sumendi eq: quod verba de hac potest tam libera, indiv. intelligunt Julia, et Pa. Rdi, in pronomine; quando de ratione liberi arbitrii, quod Xpo Dno Scrip. Julia, et Pa. intelligunt, hic potestas, et indol.

Suppono 3° Xpto Dno fuisse a Pe Eterno impositum preceptum de subeunda morte pro hominis redemptione. Hoc est satis expresse colligitur ex verbis quod Xptus Dnus se plane subiecisse, obediens hoc mandatum accepi a Pe meo, ipsius declaravit, et capite Joannis cap. 14: Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio.

Suppono 4° preceptum Patris de morte subeunda fuisse determinatum etiam quoad huiusmodi mortis circumstantias: id denotant illa verba: Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio.

Suppono 5° praeter hoc de morte subeunda alia precepta naturalia intrinsece indispensabilia positiva et negativa fuisse libere adimpleta a Xpo Dno, id Joannis cap. 15°: Ego Patris mei precepta servavi, et maneo in eius dilectione. Suppono 6°, aut [illegible] mitto, non dispulo aliqua precepta non fuisse a Deo dispensari.

His positis, difficultas est quomodo Xptus Dnus potuerit libere adimplere precepta, et naturalia, et intrinsece indispensabilia, et exemplare loquimur de predicto precepto moriendi pro redemptione generis humani. Triplex apparet obstaculum eos deducens libertatis Xpti Dni in adimpletione huius precepti, et cuiuscumque alterius. 1° est prescientia infallibilis qua Xptus Dnus prævidebat omnes actus a se eliciendos internos, et externos. 2° est visio beatifica. 3° est impeccabilitas intrinseca, quam in Xpto Dno necesse admittendam esse docemus. In hac difficultate superanda plures Doctores [illegible] degre-

eorcoiq operq nauarunt; atti ñ oes felici menthe et ... lissima ba fautraq e in ... eiliandlas libertae cum impeccabilitae.

1a

sa tradit ... Christus Dominus liberè ad implendu̅ preceptu̅; q̅ ut n̄ potuerit omittere mortem in sensu composito precepti; potuit tn̄ in sensu diviso preceptis, qd sufficit ad libertatem actus moriendi. Etenim n̄ aufertur ... libertas, q̅ ... n̄ pot n̄ mori in sensu composito precepti; ergo qd etiam n̄ ... in sensu diviso precepti. Ita Magister Alvarez de incarnatione disp. 46 no. 8, Lonet disp. 21 articulo 3o § 3, et Doctor ... dominicani. Hec doc. quacumque ... dominicani promotores pro defendenda libertate sub phisica premotione, ... reiectas ... et ... dante ... rejicit ... q̅ sensus compositus precepti e necessitas simpliciter ad mortem subeundam; sed necessitas simpliciter ... destruit libertatem. Ut ... preceptum et ... carta ... preceptum imponit, ... independenter a ... Voluntate ... et ... ... n̄ datur potestas ad impediendum preceptum, neque ad ... precepto omissione mortis ... et cetera.

2a

sa ... Christus Dominus imposito precepto potuisse mori et simul potuisse pure omittere mortem; ... potuisse ... actum positivum moriendi quo, posito ... ita morit, ut posset ... libere morit ... n̄ posset peccare; q̅ ... potuerit pure omittere mortem, ... pura omissio n̄ e peccatum, q̅ n̄ e ... voluntaria, et liberal, et peccatum debet ... voluntarius, et libera, inde fit qd n̄ potuerit peccare. Ita Caietanus 1a pte q̅e 63 articulo 3o, et alii ... apud Suarez disp. 37 sect 3a, et alii antiquiores relati a Durando in secunda distinctione trigesima quinta, et ... Hurtado disp. 62, sectione 3a hanc sententiam probabilem defendit.

Mihi a displicet 1°. q. a si omissio rei praecepti insensibi-
peccaminosa, et t. inadvertenter, a quo ea causat. omissio rei
praecepti non adesset certo peccatum omissionis; q. d sane intollerabile dict. pt.
q. non stat certo, an intervenerit actus positivus reflexus causans
omissionem. 2°. q. a saepe omissio rei praecepti non causat. ab actu reflexo,
quo omittens velit non observare praeceptum; sed ab alio actu decerne-
te r. l honestum, l. turpis aliq. diversa materia impossibilem eius observantiae
praecepti: g. nunquam l raro erit peccatum in praecepto.

3a Tadocet Xptus Dnus libere
mortuus fuisse; q. a etsi non habuerit libertatem quoad substant. actus, habuit quo-
ad circumstantias loci, temporis, motivi, intentionis actus, etc. Huius sententiae
praecipuus patronus fuit P. Vasquez disp. 4a; eq. plures ex diversis
seminariis sequuntur. non nulli credunt sufficere ad Xpti Dni meritum, et li-
bertas, ipsum potuisse e duobus actibus in aequalibus unum pro alio eligere.
Ita P. Henricus 1a p. e tractatu 2o disp. 18a P. Mon-
zeus disp. 9a P. Alexander disp. 44 P. Gaspar Hur-
tado disp. 14a difficultate 3a; P. Ortega disp. 1a
q. 3a certamine 3o tract. de merito Xpti. Alii 3o opinantur
ut P. Ballencia, P. Lesius, praedictus Monzeus. et alii
Xptus Dnus libere subiisse mortem; q. potuit ex hoc, l illo motivo
acceptare mortem. 3o alii R. R. apud Aldrete, cui et placet;
quia praeceptum Patris reliquit Xpto pro libera temporis electione: et ratio
huius libertatis fuit Xptus liber quoad substant. actus: nam in eius
potestate erat hoc, l illo tempore totum substant. actus elicere, in
elicere: et ideo meruit quoad substant. moralem actus.

[illegible] alii e sua aliorum,
qui indicant Xptum Dnum libere obedivisse; q. praeceptum non obligabat
ad acceptandam mortem in hoc instanti: non enim imperabatur acceptatio

mortis illo instanti detrato; nec Ch[risti] ex p[rae]cepto inferebat necessitatem mo-
riendi illo tempore vel si non in sequenti tempore poterat Christus petere
et impetrare dispensationem Patris. Verbum deinde posuerit Christus absolute
et simpliciter non ut acceptare mortis; ille actus, quo acceptavit
mortis, ante instans pro quo praeceptum urgebat, fuit liber etiam quoad substan-
tiam. Ita Cardinalis de Lugo disp. 26 sect. 8.

Hunc
modum discurrendi circa libertatem Christi non late impugnavi in Sit-
ma 1a p. te de incarnatione tomo 3. disputatione sect. 3 subsect.
1a. Ideo modum ulteriorem addam hanc. Et primo notoque
de Bonitate innominata, et sane obscuri nominis doctrina, apud
Bernald, qui hanc solus impio nominavit, in primis tali censura pro-
nuntiare, immemor forte Thomae plurimi Doctoris, qui hanc doctrinam
tribuit [illegible] in 3 dist. 18 q. 1 articulo 1o et q. 19 de Veritate
articulo 6o ad 13, et 3a p. q. 18a articulo 4 ad 3.

Redeo ad
argumentum. 1o dicimus videtur hoc, cum temporali absolutae physicae necessi-
tas eliciendi alterum e duobus actibus dilectionis Dei aeque aequalis
libertatis posse mereri primum supponere si unus actus pro altero eligat.
Etenim ad meritum, sicut et ad laudabilitatem operantis requiritur
ut libere offerat aliquid boni; et talis tamen in sua libertate perfecte
se gerat illud ponendo, quam omittendo. Ille vero, qui e duobus ae-
qualibus omnino aequalibus unum pro altero eligeret, non se gereret pro sua
libertate perfecte, quam se gereret non eliciendo illum actum; etenim si
reipsa non eliceret illum actum, quem elicuit, omnino necessario eliceret alium
actum omnino aequalem, quia supposita omissione dicti actus non est in potes-
tate dicti operantis, etiam alium actum omittere: ergo in electione unius
actus pro alio, si actus sint omnino aequales, nullum adest meritum proprie
tale, nullaque reperitur laudabilitas moralis.

§ 2º. Si debeam pro ex iustitia centum aureos, quamvis possem eligere hos centum, 1, illos centum aequalis valoris ad solvendum debitum, nullatenus tamen debeo, eram restituere ex eo, quod hos potius eligerem; quia quamvis ex iustitia tenearis ad hos eligendum, teneris hos, vel alios omnino aequales tribuere. Et similiter in praesenti casu.

Hanc facile resolvit, sententiam eorum, qui docent fuisse Christum Dominum liberum eligendo inter actus inaequales acceptandi mortem, intensiorem, vel ex motivo nobiliori, omisso minus intenso, et nobili. Etenim ut ea electio libere facta dicatur, aliqua libertas sufficiens ad aliquod meritum non deerit, libertas enim substantiae actus, quae in mortis acceptatione sit, substantiam non defendit, libertas Christi Domini, siquidem hic tamen discurrendum ad mitit substantiam mortis hic et nunc fuisse praeceptam, et antea moriendi; ac proinde solum fuisse liberum in gradu aliquo intensiore, vel in gradu 4º, si praecepta fuit in gradu 2º; vel fuisse liberum, ut procedentes ex hoc motivo nobiliori. Etiamsi in tota substantia acceptationis mortis, etc., ut optime salvari libertas Christi Domini, ut ex contra sa... stabiliri et quod

Dicendum est 2º ad haec, quod libertas ad actus omnino aequales non est sufficiens, ut substantia actus sit libera, et meritoria, dignaque laude. Ut hi auctores fatentur, quod operatio non prodest ad meritum, et laudem operantis, nisi quatenus excedit id, ad quod praesupponitur necessitas; at Christus Dominus praesupponitur antea necessitatus ad moriendum, licet non praesupponatur necessitatus ad acceptandum mortem ex hoc motivo, tali intensione actus, in tali tempore, et in tali loco: ergo mors Christi non erat libera, et meritoria secundum substantiam operis, sed solum secundum circumstantias motivi, loci, temporis, et intensionis actus.

Neque opportune est recursus ad circumstantias temporis, ratione anticipationis,

Voluntariae mortis, quae maxime placet RR.bus, neque Christus potuit differre mortem usque ad ultimum instans, in quo urgebat praeceptum; ut est certo certius. At tunc Christus non poterat adimplere praeceptum: ergo Christus non poterat adimplere praeceptum in aliquo instanti, in quo urgebat praeceptum: quod sane implicatorium est. Probatur minor: quia praeceptum erat de libere et meritorie subeunda morte; siquidem mors Christo praecepta fuit, ut offerretur Deo in pretium redemptionis generis humani: sed vi praecepti in illo instanti mors Christi Domini hanc solum non foret libera et meritoria, siquidem tunc non poterat anticipari: ergo in illo instanti non poterat Christus adimplere praeceptum. Atquidem eodem arguo facto pro instanti anteriori, et sic gradatim pro singulis instantibus anterioribus, facto regressu usque ad illud instans, in quo de facto mortuus est, colligitur Christum Dominum non potuisse libere adimplere praeceptum.

AD hanc difficultatem evitandam non nulli RR docent libertatem Christi Domini salvari in quadam volitione antecedenti, qua primo suae conceptionis instanti, data optione, elegit vitam passibilem, cum posset eligere impassibilem, et a Patre petivit sibi imponi strictum praeceptum moriendi, ut posset ex obedientia mori: neque enim hoc praeceptum de morte subeunda supponat electionem Christi Domini liberam vitae passibilis et liberam petitionem praecepti, tota necessitas moriendi, quae in praecepto fundatur est pure consequens, et ex suppositione liberae electionis Christi Domini; et simul retinetur ipsius impeccabilitas: quia Christus Dominus nullatenus potest dimovere [illegible] praecepto omissionem mortis, quia impeccabilis est, et sola omissio mortis praeceptae esset peccatum: ergo Christus Dominus tunc nullatenus posset peccare.

Caeterum haec solutio nequit sustineri. 1o quia tantum admittit libertatem Christi in subeunda morte, quia in 1o instanti suae conceptionis libere elegit vitam passibilem, et petivit praeceptum; ac proinde Christus, quando reipsa mortuus fuit, non fuit immediate libere mortuus. 2o quia obedi-

dientia Christi ut talis non foret libera, et meritoria; ac pendenter libera, quia erat fraktis adimpletio praecepti; Decenter non foretur Christo pro Deo meritu proprij obedit, ut ita ostende. quia obedientia est talis actus, quo quis libere adimplet praeceptum; et ponitur imperatus, fraliter ut imperatus. Et haec dicta (imo et praecedentes, quod valde notandum est, nec ex hoc capite, et possunt validissime impugnari supra relata) Supposito praecepto, non intercedit libera adimpletio praecepti; Idem Deus supra impugnatas, quia libera adimpletio non est adimpletio frakti rei praecepti, ut praecepti; nam circumstantiae modi, loci, temporis, et intensionis actus mortis Christi non fuit praecepta, ut hi authores fatentur. quod in morte Christi non intercedit propria obedientia de illa. Factus est obediens usque ad mortem, quia deest libertas in adimpletione rei praecepti ut praecepti, quia ubi adest libertas actus non est circa rem praeceptam, de circumstantias non praeceptas, nec cadentes fraliter sub praecepto. Sectio 2a sit, quae vident, potius fugere, quam solvere dificultates, relatum. 08

Sectio

2a, quae vident, potius fugere, quam solvere dificultas, referuntur

Plures dificultate proposita perterriti potius fugere, quam solutio meditati sunt. 1a sententia conatur statuere Christo pro Deo non fuisse praeceptum acceptum (Merlin. et la Lorca hic qc. 13 disp. 3), ubi ipse adducit alios antiquiores Theologos; huic se favent Victoria, Medina, Cardinalis et Jugo disp. 26 sect. 6a no 100, et in nullis non. 2a sententia credidit Christum fuisse capacem mandati, non vero praecepti stricte, addita hoc praeceptum in eo a mandato diferre quod praeceptum est lex, et talis inducens obligationem, ut eius violatio sit peccatum; mandatum vero est signum quodam directivum, aut regula, cuius

Cuius transgressio non est peccaminosa; quaedam in nullis religionibus re-
gulae ita sunt directivae, ut transgressio alicuius regulae non sit pecca-
tum: ita mandatum de morte subeunda fuit ordinatio Dei direc-
tiva Christo ph. dij 13 quae approbat ea hac Illustrissimus Cardinalis de
Lugo ubi sup. a, et P. Arriaga disp. 42 sect. 2a

Haec utraque opinio mi-
hi displicet 1o quia Hilarius, et Doctores theologorum intelligunt negat Chris-
tum Dominum stricte habuisse praeceptum moriendi in redemptionem generis humani
et 2a Doctores regula a Divo Augustino tradita verba Sacrae Scripturae quae
possunt accipi absque ullo incommodo in proprio sensu, ut usurpat in sen-
su minus proprio. 2o quia Christus Dominus tenebatur non mentiri, et reliqua
praecepta naturalia servare: praeterea capax fuit promittendi aliquid
Angelis, vel hominibus, et firmandi iuramento promissionem, et ratione unius
obligationis teneretur Christus Dominus in conscientia adimplere promissum: etenim
si non staret promissis, peccaret: imo et potuit obligari ex aliquo voto
a se emisso: ergo Christus Dominus etiam fuit capax veri et proprii praecepti in conscien-
tia obligantis.

3o quia licet non adesset praeceptum proprietate, adhuc Christus erat
obligatus in conscientia ad non frustrandum decretum Dei quo eum absolute
de suis operibus bonis sibi antea revelatum: etenim si vellet frustrare
voluntatem Dei efficacem, peccaret: ergo similiter. 4o quia religiosus violans prae dic-
tam regulam directivam, licet non peccaret, contraheret imperfectionem moralem; atqui hanc
non potuit Christus Dominus contrahere: ergo incapax est stricti praecepti, vel non est capax
mandati praedicti modo directivi.

3a sententia ponere videtur impeccabilitatem
Christi Domini cum praecepto de morte subeunda, eo quod potuerit Christus
licite petere commutationem, vel dispensationem, eamque efficaciter obtinere; atque
petitione libere abstinuit, ita ut Christus prius meruerit obediendo subeundo mortem,
et postea noluerit petere commutationem, vel dispensationem praecepti. Ita

P. Bernal disp. 52 sect. 5, cum plures RR. subscribunt, et videtur sentire Cardinalis de Lugo verbis ...

Displicet 1.o quod solutio haec insufficiens: etenim ... non potuit petere dispensationem, aut commutationem ... et indifferens ... 2.o quod ... in illo signo 1.o (tempore) ... potuit illam omittere ... libere ...

... non potuit mortem omittere ... petendo dispensationem, aut commutationem ... in signo sequenti ... debebat petere dispensationem, aut commutationem ... nollet mori. addit Bernal ... petendi dispensationem, et adhuc voluntatis moriendi ... libera et meritoria ... mors tunc non esset in se libera ... petendi dispensationem. Praeterea ... adimpletio praecepti non esset ... ex obedientia ... actus liber ex obedientia ... libertas ad ponendum ... actus sub ratione praecepti ... sicut subirere mortem sub ratione praecepti, non posset illam omittere sub ratione praecepti ... sub ratione dispensationis ... mutationis obtentae ...

Tandem alias ... probabiliores ... sacrabo ... novis ... cogitatis a nemine ... sub his tribus positis ... videtur ... et a sua hac Cathedra dictatis 1691 in crastinum vocem. Supponit 1.o necessitatem ... non tollere libertatem voluntatis ... impedibilis ... ab ipsa voluntate libera. Supponit 2.o ... ad ... sub praecepto ... cum auxilio sufficienti ... nunquam ... infallibiliter ... supponit 3.o ... mediatae ... cum ... auxilio sufficienti ... libera, quae ... dependet a sua ... futuris ...

Supponit 2° talis esse utriusque hypothesis de facto productio.

Ergo addit facilius Deiliae impeccabilitatis Christi ejusque libertatis dependit, ipsaque prius, quam libertas operationis creatae efficaciter praedefinitae a Deo defendit, coeterum indesi societatis scholasticis. Deinde tamen cum praedefinita libertate operum Christi Domini, et supposito praecepto, et supposita dicta impeccabilitate Christi conveniente, quia in utraque impeccabilitas ex casu dictorum qualitas et necessitas operationis liberae creatae conversionis a Divina potestate praedicta, et a sola voluntate.

Hujus doctrinae nexus quoque in dictis ex absoluta nova etiam impugnata, quibus eius fundus praesupponitur, ut impugnata et praestrata invenitur, fundus quo in eo, quod utriusque hypothesis ponit a Deo donum dependenter ab ea libertatis humanae in ipsis et a noce peccati ... praeveniat ex decreto Dei libere decernente, sive ex Deiipsa casualiter specifico ipsius conditionis hypothesis. Quae difficultas resolvitur celebris ... Vazquez disputatione 61 capite 7 numero 41, et Pater Suarez disputatione 4 ... Cardinalis de Lugo disputatione 26 numero 63 et aliquique plures, rogantur an omnibus ... possit fieri dependentes ab operatione humana, ut ponendo possit ex hypothesi voluntas eius impeccabilitas hic ut esse peccando, aut in peccando accideret ... seruaret ... moralis ... secundo decretis Dei ... Pater Ortega de Incarnatione numero 4 disputatione 5 ... quae certamine 4, ut prius omnis fuerit illa dependentia conditionis hypothesis a negatione peccati, ut alibi latius impugnaret.

Eadem difficultatem tractant Pater Hurtado disputatione 60 sectione 4 subsectione ... a § 19 et Pater Torres de Incarnatione ... tom. disputatione 35 et tomo 2° tractatu de beatitudine disputatione 53 sectione 3 loquendo de visione Dei, qua Deus praedeceret dependenter a libera voluntate creata; et ... affirmativa ... accedunt plures RR. ... auctores apud Ortega ubi supra, qui putabant tum posse dari

[illegible] hypp. descendunt a ratione peccati pro eodem instanti, quod dat, suffragati [illegible] alter nostrae Provinciae R. N.or quorum manuscripta sunt in manibus habuit, Consiliarius R.R., earumque plures doct. refert: nam idem doctrinam disertatione 4.a sect. 3.a loquendo de dependentia huius rationis compositionis seu concursus Dei cum libertate Christi, ut eo dicendis constabit, de quibus tum de concordia impeccabilitatis cum libertate Christi publico certamine exponenemus Granatae anno 1668, prius quam sodalitas [illegible] hanc rem sua meditatione fulcit. quae haec dependentia [illegible] hypp. ab ora libertatis humanitatis Christi, nec nova est, ~~[illegible]~~ nec [illegible] ut [illegible] R. N. usque fuit.

Hoc unum invenit hic R. N.or quod [illegible] non vidit, ut varios hypp. de facto existentis essentialiter dependere a scientia media, qua Deus cognovit [illegible] obedientiam humanitatis Christi, et [illegible] humanitatis libera observantia praecepti; et hac ratione optime defendit impeccabilitatem Christi cum ipsius libertate.

Indico quod hanc doctrinam non posse sustineri, quia ut in Christi humanitate [illegible] libertas omnino succumbit, et penitus excludit impeccabilitatem, ut [illegible] obstendo. quia impeccabilitas dependens a libera divinae voluntatis, ergo [illegible] subsequens, non est absolute et simpliciter impeccabilitas; at ex hanc doctrinam impeccabilitas Christi Domini fundata in unione hypp. est impeccabilitas dependens a libera divinae voluntatis huius Christi Domini, ergo [illegible] subsequens: ergo impeccabilitas Christi Domini [illegible] hanc doctrinam fundata in unione hypp. non est absolute et simpliciter impeccabilitas. maior multis obtenditur disertatione 1.a sect. 3.a et quidem ca[illegible] [illegible] indiscurrendo varietas, ut hic R. R.or deducat impeccabilitatem Christi ex illo ipso actu, ex quo ego intellexi exclusionem impeccabilitatis: ea, quae tam praedicta sect. [illegible], quam sect. 6 dixi, omnino videnda sunt ut falsitas huius placiti clarius appareat.

Confirmatur confirmatus in gratia, licet habeat impecca-

peccabilitas concomitante, nihilominus non est absolute et simpliciter impecca-
bilis. 2º, hoc, cum observatio libera praecepti in instanti A, in quo
urget praeceptum, praedefinita a Deo dependenter a scientia media,
non est absolute impeccabilis in eodem instanti A, licet habeat impeccabilitatem
concomitantem; ergo Christus Dominus, licet haberet impeccabilitatem concomitantem, et nullo modo ante-
cedentem, non erit absolute et simpliciter impeccabilis.

Instantiis ex confirma-
to in gratia desumptis, et praedictus Adversarius hoc confirmatus in gratia est pecca-
bilis antecedenter, et impeccabilis concomitanter per confirmationem dependentem a libero
suae donationis acceptante, ergo etiam et similiter dici: an ut su-
fficiat hoc ut homo ille absolute dicatur peccabilis, et simul absolute
impeccabilis, ut est in sensu vocali, et nullius fructus, ideo si diceret, ita dicitur
diceret legitime sibi a nobis obiectum de hoc, cum observatio praecepti a Deo
efficaciter praedefinita foret.

Haec resolutio etiam intolerabilis est: non negatio
quaestionis vocalis, et nullius fructus: an Christus Dominus sit absolute
et simpliciter impeccabilis; itaut non sit absolute et simpliciter pecca-
bilis, et si Christus Dominus solum gauderet impeccabilitate concomitante, quod
est quaestio vocalis, et nullius fructus: an Christus Dominus sit absolute
et simpliciter impeccabilis, itaut non sit absolute, et simpliciter peccabilis:
ergo Christus Dominus non solum impeccabilitate concomitante, sed etiam impeccabilitate
antecedente gaudet. Maior non indiget probatione: nam inter quas theologicas contro-
versias, et quidem diceret et in ea ita diliat et Patres loquuntur,
pro parte affirmativa docente Christum esse impeccabilem ratione Unionis hypostaticae
sive ut quod sive ut quo, ut plures et gravissimi theologi, opposita sen-
tentia censura theologica afficiatur hic ipse Adversarius aliquam de impeccabili-
tate Christi tradit. ...., ita suadeo. quia confirmatus in gratia, licet, cum
observatio praecepti modo dicto a Deo praedefinita est, gaudet peccabilitate
ante, et impeccabilitate concomitante, quod est quaestio vocalis, et nullius

fructis; an sit absolute et simpliciter impeccabilis dt Xpus
Dnus etz ex pte gaudet peccabilitate ante, et impeccabilitate solu
consequenter: g etz dicenti erit qd prius peccabilis, et nullus fructis an Xpus
Dnus sit absolute et simpliciter impeccabilis ut unionis hypp. qd sane
intolerabile e.

Juxta ptem no 6500 constat inter Catholicos nihilo
Xpum Dnm e impeccabilem itaut careat pta proxime expedita ad peccandum, et
nis sequentibus p ...dhet ... Durandi et Scoti in unionis hypp. ... incon-
ter dicas. Unionis hypp. de facto existentis supponere ... scia Dei media
de libera adimpletione pcepti, et subsequentem ipsius adimpletionem pcepti, quam
humanitas Xpi Dni libere adimplevit pceptum, et afferri solum impeccabilitas
conseqnte. ... si talis certe unio foret solum, ut fateris, impeccabilitas
consequens, ac consequenter ... erat, cum pta Humanitas Xpi Dni proxe expedita
ad peccandum. imo p te ... erit, cum pta proxe expedita ad peccandum
denominante Humanitas Xpi antecr peccabilis, sicut non antecr, sed tantum conse-
quenter e p te Humanitas Xpi impeccabilis ... unionis; ... p te ... impeccabilitas
que ... in unione hypp. debet e talis, ut constat inter Catholicos, ut re-
... Humanitas Xpi impeccabilis ita, ut careat pta proxime expedi-
ta ad peccandum: g Ut consequenter loquaris, unio hypp. de facto existens
n debet e talis, ut dependeat ... a scia media, qua Deus ...
pceptum obediens Humanitas Xpi, et inducat solum impeccabilitas consequente.

Juxta

2o, quando observatio pcepti in instanti A reddidit voluntati impossi-
bilia opposita transgressionis peccaminosa eiusdem pcepti p eodem instanti
A; nihilominus ea impossibilitas peccati n e impeccabilitas, q ... impotentia
ad peccandum orta ex suppone libera voluntatis, et inducat absolute
et actu ... pos libere ad peccandum. Ut notabam disertatione 1a
sect 6. ... unio hypp., foret ... dependens a pdicta
scia Dei media, et ... libera humanitatis Xpi adimplentis

[illegible] praecepti, ut tam quoad ad peccandum orta ex suppositione libera voluntatis humanae Christi Domini, et induceret, ab usu eiusdem actuali ... liberi ... ad peccandum: ergo ea Unio hypostatica, et ut impeditiva peccati, non foret [illegible] impeccabilitatis.

Iusto 3.º Si voluntas humana Christi Domini adimplendo praeceptum, dependenter ab ipsa adimpletione libere ... duceret ad Unionem cum Verbo, ut huius Unionis non redderet impeccabilitatem ad adimpletionem praecepti; sicut non reddit absolute impeccabilitatem, ac libere adimplet praeceptum ... usque adimpletionem praecepti: neque divinae ... ad non peccandum non tollit indifferentiam ... ad peccandum; ac ... tollit ... peccabilitatem; neque inducit absolute impeccabilitatem: ergo Unio hypostatica, dependenter ... a decreto libero, qua humanitas Christi adimplet praeceptum, non reddit humanitatem absolute impeccabilem in ordine ad illius adimpletionem praecepti. Probatur consequentia, quia talis Unio est effectus dependens a priori a decreto libero, qua humanitas adimpleret libere praeceptum. Omitto alia quae plura brevitatis gratia. Sectio 3.ª pro nostra vera explicatur.

Sectio 3.ª

Nostra et vera sententia explicatur.

Sit ... Conclusio. ... praeceptum ... impositum ... quoad omnes circumstantias actus ... motivum, intentionem, locum, tempus, etc., et ... indispensabiliter a libera voluntate humana Christi Domini in adimpletione talis praecepti de morte subeunda quoad omnes circumstantias et subitus actus moriendi. Ita Ximenes D., disp. 37, sect. 2.ª, P. Molina ... qq. 14 ..., P. Tannerus disp. 5, q. 6, dub. 4, n.º 149, P. Albertinus ... philosophico Corollario 3.º q. 3, P. ... Raguasa tomo de Incarnatione q. 19 disp. 2, P. Coninck de Incarnatione disp. 20, n.º 14, P. Reinaseus ... de ... libertatis lib. 10, et cap. ... n.º 5, ... Lelius 3.ª p. ... q. 18, n.º 8, et quamvis hi DD. in hac sententia defendenda ... discordant, conveniunt tamen in sub-

subiicienda sunt stante ratione hujus decreti impeccabilitatis Christi cum ipsius libertate: ego vero, exacto illis subscribo, et non recusabo pro veritate tuenda ab illis, cumque fuerit recedere.

C[x], expressis verbis, ex ipso Personalitas Verbi, et Unio ipsius cum humanitate Christi Domini est intrinsece physice impeccabilitas; et simul Christus fuit liber ad observandum quodlibet Dei praeceptum ex ipsa libera humanitate, ex indifferenti, et expedita ad observandum, et non observandum praeceptum. Probatur explico. Etenim Unio hypostatica cum sit ratione, et ratione independentiae in Christo est, quae [illegible] observari ab exercitio libero voluntatis humanae Christi quoniam; et essentialiter impossibilis cum peccato, ipsaque reddens metaphysicam impossibilitatem, quia essentialiter exigit humanitatem assumptam ita gubernari a Deo ut semper illi tribuatur auxilium, quod semper est efficax, requirit nec intrinsece et physice facit impeccabilitatem in humanitate assumpta. Etenim natura assumpta ratione vi unionis hypostaticae seclusa quocumque alio dono supernaturali, quod illi essentialiter debeatur ratione talis Unionis, nullas alias vires habet physice in ordine ad observandum praeceptum, nisi quas in proprio supposito, ut in eodem ipsa subsistens haberet. Ratio est, quia Verbum qua Verbum non influit in humanitatem assumptam, neque in ejus operationes ratione sui, nec ratione unionis hypostaticae, et omni ejus exclusa causalitate, trahit humanitatem per Unionem; ac proinde quamvis humanitas acquirat physice per Unionem Verbum et suum suppositum. Et quamvis ea Unio sit radix et origo omnium donorum supernaturalium, quae bene debet ille homo, qui simul est filius Patris et Dei; nihilominus seclusis his donis non habet humanitas assumpta majores vires, quam haberet, si sibi ipsi relicta, in se ipsa, sibi in proprio supposito ~~[illegible]~~ subsisteret. Adest tamen, Unio hypostatica copulans humanitatem cum Verbo, quae essentialiter exigit, ut Deus regat super humanitatem per auxilia efficacia, ita ut humanitas nunquam possit deficere, nec peccare.

Quapropter si Christus Dominus conditur etiam seclusis ea dona supernaturalia, quae humanitati assumptae ratione Unionis hypostaticae debentur, nulla ratione

potuit peccare: quia essentialiter debitus erat Humanitati Christi Domini, ut Uni-ta Verbo ut nulla ratione peccare permitteretur: quemadmodum enim repugnat Deum mentiri; non quidem, quia Deo deficiat potentia ad fraudandum illas voces, quae si proferrent, existeret mendacium; sed quia Deus non dicat, eiusque infinitae bonitati repugnat mentiri: ita omnino repugnat Christum peccare; non quia Chris-to ut viatori defuisset potentia libera et expedita ad viam oppositam obedientiae pecu-lae; sed quia Deo et Verbo Divino repugnat illud permittere. Quia ad hoc ad Divinam providentiam pertinebat, essentialiter exigente unione hypostatica, et Personalitate Verbi, ita res ordinare, ut illa Christi libertas, quae ad meritum, et adhibitio a Deo finis intentus necessaria erat, nullo modo Chris-ti Humanitas peccaret.

Rex explicat terminus confirmatus in gratia. Et sicut confirmatus in gratia ut talis reduplicative non potest pecca-re; quia ut confirmatus in gratia reduplicative includit specialem regimen Dei, ut non peccet: ita Christus Dominus includit proprie, et praecise Verbum, cui unitur humanitas, cui omnino repugnat permittere humanitatem assumptam pecca-re. Hoc est valde notandum discrimen inter confirmatum in gratia, et Christum Dominum; quod confirmatus in gratia sit tantum decenter, et extrinsece im-peccabilis ratione decreti Divini absoluti efficacis dependenter a sua media efficaciter removendi omnia auxilia inefficacia: Christus Dominus sit autem et intrinsece impeccabilis ratione unionis hypostaticae quae confer-tur independenter, et ... a libera determinatione humanitatis, et ita est intrinseca, ut eam Christus essentialiter includat, et ratione illius essentialiter spectat remotionem auxiliorum inefficacium.

Unde et aliud valde notandum discrimen resultat. Ut confirmatus in gratia specificative supponit denominatus absolute peccabilis a sua potentia proxima peccandi, quod specificative acceptum non includit potentiam decreti Dei efficacis pecu-liariter regiminis: Christus vero non potest denominari peccabilis a potentia proxima, ...

et expedita Humanitas ad transgrediendum praeceptum; quod impeccantiam personae formaliter proveniens ab unione humanitatis cum Persona Verbi excludit denominationem potentis absoluta peccare. Etenim sicut homo ut confirmatus in gratia, vere dicitur impeccabilis, ita ut sub ea reduplicatione non valeat denominari potens peccare; quia per id significatur nihil includi in homine ut confirmato in gratia, et reduplicative ut tali, quod repugnaret peccato: quod sane absque dubio falsum est: Ita Christus Dominus specificative ut sic denominatur intrinsece et physice absolute impeccabilis, quamvis includat Humanitatem, quae secundum suam potentiam proxime liberam, posset deficere, quia Christus specificative ut sic includit unionem hypostaticam, et Personam Verbi repugnantem peccato.

[illegible]

Haec porro proxime libera et expedita ad omittendum actum praecepti perseverare cum Christo Domino ex unione hypostatica et cum impeccabilitate explicata, probo efficaciter cum P. Suarez. [illegible] humanitatis ad Verbum non turbat, nec immutat in ordine ad operandum, voluntatem humanam Christi Domini, quae [illegible] libere operari. Praeterea unionis hypostaticae et impeccabilitatis ab ipsa provenientis non destruit potentiam proxime liberam humanitatis Christi ad omittendum actum praecepti. Consequentia probo: ... quia illud potentiam turbat, et immutat in ordine ad operandum, ...

et prius Voluntas aliunde praelibera, quod immediate ex Voluntate concurrente, et efective concursu suo ipsam determinet illam seu trahit ad operandum id eius modi, quo e converso Voluntas concursu suo physice determinans humanitatem rapit seu ad operandum: per modum objecti ita movet Voluntatem, ut eius motioni non posit resistere ipsa Voluntas: et cum quando utrumque abest, remanet actus primus Voluntatis hic et nunc adaequatus, et proxime et immediate indiferens ad operandum et non operandum; atque determinatio in actu secundo provenit efective, et determinative a Voluntate; quae illam efective vel obiective formaliter determinat prius aliquid determinet Unio hypostatica, seu Personalitas Verbi, illa tamen humanitatem ita, ut non influat physice et efective in humanitatem, neque in eius operationem; atque independenter non ita determinat efective humanitatem, ut illam seu trahat ad operandum; nec movet objective atque independenter ita movet per modum objecti, ut eius motioni non posit resistere Voluntas, imo nec se habet ex se, [illegible] Unio humanitatis ad Verbum non turbat, neque immutat modum connaturalem operandi, et proprium humanae Voluntatis Christi, quae ex natura sua exigit operari libere.

E7

cum aliunde [illegible] media [illegible] auxilia quae provident per scientiam Dei mediam [illegible], [illegible] repugnans cum peccato, reddit humanitatem impeccabilem, non exclusa eius potestate proxime libera et expedita ad omittendum actus praecepti. [illegible] ipsius praecepti, utpote provenientis ab extrinseco nequit destruere eius libertatem, quam imo illa praerequirit, quod praeceptum non potest versari circa operationem necessariam, sed circa operationem liberam: ergo nullus adest physicus in Christo Domino, qui eius destruat proximam potentiam liberam humanitatis ad omittendum actus praecepti.

Objicies. Si Deus tribuat humanitati Christi Domini ea auxilia proxima, quibus providit per scientiam mediam, ipsam observaturam libere praecepta, nequit non libere illud adimplere; sed Deus tribuit humanitati ea auxilia proxima, quibus providit per scientiam mediam ipsam humanitatem observaturam libere praecepta: ergo Humanitas Christi Domini nequit non libere illud adimplere.

ma[ior] satis nota in nra Schola, in qua tot D[octore]s iudicant Decreta Dei efficacia directa p[er] se, seu media, optime cohaerere cu[m] libertate operantis. Definitio. Probo min[orem]. Si aliquid excluderet puri ficationem conditionis, maxime impeccabilitas existens in unione hypostatica; at impeccabilitas existens modo explicato in unione hypostatica non excludit puri ficationem conditionis. Ergo. Probo min[orem] quia impeccabilitas existens in unione hypostatica exigit eualiter, ut conferant, et ad ea principia proxima, quibus iuuatur Deus per se, seu media, ea huatus libere adimpleturus praecepti; sed impeccabilitas praedicto modo existens in unione hypostatica, tantum abest, ut excludat puri ficationem conditionis, quod potius petat, ut ea praecepta principia proxima libertatis conferant.

Probo ans. quod impeccabilitas existens in unione hypostatica non infert actus moriendi, vel dilectionis Dei, vel cuiusvis alius praecepti, nisi quod huatus est proxime libera ad omissionem talis actus praecepti: etenim sit excludat libertatem proxime omittendi actus praecepti, necnon peccaminosa huatus omissio actus praecepti. Ergo ex praedicta impeccabilitate huatus non pro nario inferri earum tollit omissionis, sive, quod idem est, actus praecepti: quia impeccabilitas in unione hypostatica existens exigit eualiter, ut conferant ea principia proxima, quibus iuuatur Deus per se, seu media, ea huatus libere adimpleturus praecepti; ac proinde, ut ea, imposito praecepto, inferat exclusionem potestatis proxime liberae huatus ad transgrediendum praecepti, tantum abest, quod potius debeat supponere ea libertatis proxima, ut exerceat suas vires, et infalliter inferat actus sub praecepto cadentes.

En nra sa breuiter explicata, et meritoaliis praeferenda; quia non negat praecepti, quoad omnes circumstantias: nec illud ponit cum impeccabilitate ex sensu diviso, et composito cum homini aperte, peritius iuxta libertatis destruente: nec negat praecepti, nec illud talis conditionis finxit, ut eius transgressio sit peccatum: nec importune recurrit ad eius dispensationem, sive

mutas; nec excludit [illegible] impeccabilitas ante, ut libertas defendat: et consequenter sectat, neque scholas prima pro tuenda libertate sub divinis praedefinitionibus sed media directi: et tandem nihil doctrina divi Thomae, qui l. 1. contra gentes cap. 67 non inquit: si causa proxima fuerit contingens, dum effectus oportet contingentem esse, etsi causa remota necessaria sit: idest, impedibilis et non connexa cum effectu. Fateamur stabilia meditatos fuisse RR, ut hanc [illegible] penitus ab scholis eliminent. Causa tamen conabor etiam solvere, superare, et intellere, ut sancta sectas haec nostra concordia libertatis Christi cum eius impeccabilitate maneat.

Sectio 4.a argumenta, quae ostendunt non permanere Christi impeccabilitatem [illegible]

Sectio 4.a

argumenta, quae ostendunt non permanere Christi impeccabilitatem convellunt.

Obiicies 1.o si Christi humanitas, seu Christus denominaretur intrinsece impeccabilis ab unione hypostatica; et simul liber ad observandum praeceptum, foret simul peccabilis et impeccabilis, sed implicat quod humanitas Christi, seu Christus sit simul peccabilis et impeccabilis; ergo implicat quod Christi humanitas, sive Christus denominetur intrinsece impeccabilis ab unione hypostatica et simul liber ad observandum praeceptum. Conditionalis. Christus non aliter potest denominari impeccabilis, nisi quatenus humanitas assumpta denominatur intrinsece impeccabilis vi unionis hypostaticae, at humanitas assumpta non potest denominari intrinsece impeccabilis vi unionis hypostaticae, si maneat libera ad observandum praeceptum; ergo etc. antecedens probatur minor: quia humanitas Christi pro nunc conservat eandem omnino propriam proximam libertatem, per quam reliquae humanitates non assumptae a Deo sunt et denominantur peccabiles; at reliquae humanitates non assumptae a Deo sunt, et denominantur ab illa proxima proxima libertate peccabiles: ergo ab eadem proxima prorsus libertate denominatur humanitas Christi peccabilis.

§. Inquitamus dices: Ridicule, humanitas denominari peccabilis attentis principiis proximis libertatis; non vero posse denominari absolute peccabilis, quia utraque hypothesi repugnantes peccato. Consequens est 1o. quia ceteraeque humanitates denominantur simpliciter et absolute peccabiles; quia attentis principiis proximis sunt liberae ad peccandum; sed humanitas Christi Domini attentis principiis proximis est libera ad peccandum: ergo etiam est, et potest denominari absolute et simpliciter peccabilis. Consequens est 2o. quia purus homo iustus est et dicitur absolute et simpliciter peccabilis, quia eius principia proxima libertatis possunt coniungi cum peccato, licet obliquum respectu habitualis non valeat coniungi cum peccato: ergo si humanitas Christi Domini habeat principia proxima libertatis coniungibilia cum peccato, denominabitur abso- + lute et simpliciter peccabilis, licet impertens de obliquo utraque hypothesi inconiungibile cum peccato.

Respondeo 1o. quod instantia, et confirmo nostram sententiam: nam Christus Dominus, licet ex eo quod habeat potentiam satis remotam et radicalem peccandi; nihilominus non denominatur absolute radicaliter potens peccare a tali potentia remota; quia denominatur ab omni hypothesi impeccabilis: ergo quamvis habeat potentiam ex se proximam peccandi non denominabitur absolute proxime peccabilis: ergo licet dicatur intrinsece impeccabilis ab omni hypothesi, et simul liberam ad non adimplendum praeceptum, non est simul peccabilis, et impeccabilis; sed tantum absolute, et simpliciter impeccabilis. Respondeo 2o. directe negando maiorem. Exemplum: humanitas Christi Domini libere adimpleat praeceptum, ac proinde gaudeat potentia proxima ad illud transgrediendum, non potest dici absolute peccabilis; quia impeccabilitas Personae excludit denominationem absolute potentis peccare. Ad confirmationem, concessa maiori, nego minorem; ad classem probationis concesso maiori et minori, et nego consequentiam.

coq. Etenim Humanitas Christi Domini, licet gaudeat potentia
proxima ad transgrediendum praeceptum, non potest ab illa de-
nominari proxime potens peccare, quia ipsi ratione unionis hy-
postaticae convenit denominatio peccato repugnans, quae non
potest impediri, nec ab ea removeri per ipsius humanitatis. Ideo huius
doctrinae est quod posse peccare, sive esse peccabilem requirit dicta, non
dictas humanitate, quae possint facere, quod subito conveniat hoc
praedicatum peccans: namque posse peccare dicit posse facere, ut hoc praedica-
tum peccans possit applicari dicto supposito, quod denominat potens
peccare; at humanitas Christi Domini ratione huius unionis hypostaticae
non potest denominari peccans, nec potest facere, ut sit Christi hu-
manitas: ergo licet habeat potentiam proximam ad transgrediendum
praeceptum non potest denominari potens peccare, sive peccabilis.

Hinc est facile colligitur disparitas quae exigitur ad plenam contrariorum solutionem:
longe aliter humanitas a Deo non assumpta, non est unita principio repugnanti pecca-
to; ac proinde possunt ex parte prima sui libertate facere,
quod hoc praedicatum peccans conveniat suo supposito, posset peccare; et ideo possunt
denominari absolute et simpliciter peccabiles: et quamvis hoc praedicatum
peccans non valeat convenire ex aliqua denominatione humanitatis non assump-
tae a Deo, nempe ex denominatione supposito in hoc supposito; nihilominus potest ea
humanitas sive ille homo removere a se omnes habituales, a quae de facto
illi conveniunt, dependenter ab usu libertatis: et ideo etiam homo supposito dicitur
absolute peccabilis: at vero humanitas Christi Domini ex non possit conjunge-
re peccatum ex unione hypostatica, nec divelli ab ea denominationes impeccabilis,
ita ut haec divisio dependeat a propria a libera potestate, seu

a libera potesta-

te sup Voluntais humanae; ideo dicitur absolute impeccabilis. Unde
si humanitas paret a se removere, rationem hyppostaticam, ubi laret,
et denominaretur peccabilis, ut ~~arguebat~~ arguebant sectione 2a quamvis
Christus non posset dici potens peccare quemadmodum justus et justus
~~[illegible]~~ non valet peccare, quamvis justus homo sit absolute potens peccare.

Obiicies 2o. principium antecedens impeccabile
requisitum ad omittere potestatem proximam peccandi, et Christus Dominus non est essentia-
liter impeccabilis ratione unionis hyppostaticae; antecedens requisitum ad omittere potestatem proximam
peccandi. Probatur: quia potestas proxima peccandi constituit subiectum peccabile, et subiectum
impeccabile requisitum ad omittere potestatem proximam peccandi. Probatur antecedens: quia subiectum quod
habet potestatem proximam liberam, redditur formaliter liberum, etsi ipsi insit aliquod principium
repugnans contradictorio extremo libertatis; quoniam in Christo non debet dari, sive principium repug-
nans peccato debet denominari potens peccare a potentia proxima peccandi, quam habet. Confirmatur:
Ut in Christo permaneat principium simpliciter liberum ad adimplendum praeceptum debet
dari in ipso, licet in eius voluntate aliquod principium, cum quo conveniat posse simpliciter
non adimplere praeceptum: ergo dato aliquo principio, a quo veniret fieri, quod sit simplici-
ter potens non obedire praecepto; et principium simpliciter potens non obedire praecepto est principium sim-
pliciter potens peccare: ergo in Christo, licet in eius voluntate datur aliquod principium sim-
pliciter potens peccare.

Respondeo distinguo maiorem: principium antecedens impeccabile requisitum ad omittere potestatem
proximam peccandi: hoc est peccabilitatem proximam: concedo maiorem; hoc est potentiam proximam omit-
tendi actum praeceptum: nego maiorem. Et concedo minorem. Sub eisdem terminis charitas contra-
dictionis erit. Etenim non est idem potentia peccabilitas, et proxima libertas omittendi
actum praeceptum: neque haec proxima libertas sufficienter tollatur, in quibus proximis

libertatis, ita exscindendi differentiam, Ut ratione ipsorum nullum extremum libertatis sit
variis: at V° illa peccabilitas potentiae, quae convenit formaliter ab exclusione eius sic tribuen-
tis denominationem impeccabilis, neque peccabilitas potentiae non se affert per expeditionem defici-
endi, attentis viribus potentiae libertatis, et etiam per deficiendi attentis obiectis quae
hic et nunc circumdant subjectum denominationis.

Quae doctrina Cajetanus tradit Com-
munis 3 p. q. 15 a. 1 ... hujus Corporis posse peccare non solum dicit
per ipsam actionem faciendi actum, sed omissionem actus, et etiam includit proxime
deficiendi potentiam, ita ut accidere possit nihil intervenire, quod faciat ind...
tis determinat ita, ut nunquam deficeret, quod in Christo locum non habuit. Hac de re
Suarez. Unde ad 2um probationem dicendum antecedens: potentia proxima peccandi destruit
impeccabile subjectum, quod aliunde repugnat dignitati cum peccato: nego antecedens: cum
nullomodo repugnat dignitati cum peccato, potest simpliciter dignitati cum quovis
extremo libertatis: Quod dicendum antecedens et nego consequentiam ad antecedentis probationem, recto distinguo antecedens: realiter
et formaliter liberum respectu extremi, cui repugnat: nego antecedens: respectu extremi,
cum quo potest dignitati: concedo antecedens, et nego consequentiam.

Etenim ut subjectum, quod non est forma-
liter immediate liberum, de 2um denominetur, dicatur absolute, et sine limitatione liberum,
sufficit, quod possit denominari liberum relative ad unum extremum libertatis, quatenus
non posset dignitati cum tali extremo libertatis libere elicito a potentia proxima
immediate et formaliter libera: ac proinde non requiritur, quod sicut possit cohaerere cum
altero extremo, ac consequenter utroque extremo libertatis, quia licet posita acci-
pere denominationem ab uno extremo libertatis, poterit siquidem ratione sui perfectionis
excludere, et removere a se aliud extremum libertatis moraliter pravum,
ac consequenter denominationem potentiae vere ipsius.

Nec nova debet videri haec doctrina, quod
his etiam exemplis potest roborari: nam ut habitus supernaturalis charitatis denominat indi-
ferentem et liberum ad amorem a potentia formaliter libera prolatum, cum inhaeret; et
tamen ab ipsa potentia libera prolatum non potest denominari indiferentem et liberum ad odi-

actiodij Dei, quia id videtur significare habitus charitatis prave Deo non incodi subiectum odio Dei; praequidem Dimerito odio repugnat habitus charitatis. 5 Instatur licet videatur in hoc differre quod et probabiliter. Ratio a priori est quod sub hoc, quod de ratione denominatione liberi, et proxime et fraliter liberi, et remote et ratione liberi, ex ipso ratione potentia sub ratione liberi, et prius remote et sic non destruat inductio, quia si primum ad utrumque libertatis extremum potest a re remouere denominatio ab uno extremo libertatis, et admittere denominationem ab alio extremo libertatis: Vnde utrumque dicebatur. Deus physice Deus potest, fiat, nec remote aut radicaliter potens peccare, quamquam habeat potentiam remotam peccandi, ut omnes fatentur, et nihilominus liberi dicuntur, radicaliter et remote liberadi obseruasse praecepti.

Ad Istam ratio secundi dubij, secundo argumento: aliquod prius, aut maius merito Quemadmodum et 8a ratio argumenti: cum secundum se consideratio Quemadmodum et 8a, secundo argumento. Item libertas potentia proxima libera destatur in se considerata non verificari, quod sit simpliciter potentia non admissendi praecepti, nihilominus denegato prior merito supposito potest verificari, quod sit simpliciter potens non obedire praecepto. Ne explico instantias. In Xpisto Domino de quo dubio inuenitur potentia, quae sit ad actus quoad perfectionem ratione obiectiui, intrinsecae inaequales; et nihilominus nequit praedicari de supposito, reuera illud ratione non denominatio potentis imperfecte, seu minus perfecte operari; quia infinita dignitas Personae Diuinae adaequat inaequalitatem intensiuam seu obiectiuam actuum; ergo propter Personam Diuinam praesidente reddit aeque perfecto. Et praeterea potest dari libertas laudabilis ad actus odio aequales et in Xpisto Domino non quia non potest ponere actus simpliciter inaequales, Deus ea libertas; quia proueniendo a dignitate Personae ipsa ij actus reddunt moraliter aequales. Ad sola attenta potentia physica libertatis, eo adiuntis actus inaequales ratione obiectiui, intensionis; quia eodem modo potest dici de potentia proxima libertatis, ad sit potentia peccandi, et non docet indiuiduum praecepti, ut nec de supposito, nec de libertate Xpisti potest dici quod sit potentia peccandi.

OBiiciés 3º. Xphys Deus, seu

hoc suppositum accipit denominationem à potentia libera huatatis ad obediendum praecepto prout potentia libera obediendi praecepto, et potentia libera prout potentia libera obediendi praecepto est formalissime potentia libera non obediendi praecepto, cumque potentia libera ut talis ad utrumque extremum est formalissime potentia ad oppositum extremum: ergo Xphys Deus, seu hoc suppositum accipit denominationem à potentia libera huatatis prout formalissime est potentia non obediendi praecepto, seu peccandi, ac proinde consequenter denominatur impeccabiliter peccabilis.

Haec forma arguendi, licet videatur solida, revera nihil concludit, ut in aliis multis ostendi. Verbum huatatis denominatur subsistens formaliter à subsistentia Verbi, ut subsistentia Verbi; at prout subsistentia Verbi est formalissime relatio ad Patrem: ergo huatatis denominatur formalissime relata ad Patrem. Insuper Xphys, sive hoc suppositum denominatur ab huatate, ut huatas est; at huatas prout huatas est formalissime pura creatura: ergo Xphys, sive hoc suppositum denominatur formalissime pura creatura. ~~tandem~~ Xphys denominatur à potentia radicali observandi praecepta, ut est potentia radicaliter libera observandi praecepta; at prout est potentia radicaliter libera observandi praecepta est formalissime potentia radicaliter libera non observandi praecepta: ergo Xphys denominatur à potentia radicaliter libera non observandi praecepta.

Igitur haec causa, sicut et caetera obiectiones, nulla est, quia fit transitus in suppositione terminorum ab esse ad denominari. Ratio à priori est, quia magnum intercedit discrimen inter primum terminum denominatione liberum, et prius ratione sua entitatis immediate formaliter liberum: hoc enim cum sit liberum ratione sua entitatis, et principium eius efficientis, exaltiter includit proinde vim iungendi se disiunctive cum utroque extremo libertatis, ita ut ab illa capacitate non valeat praescindere; quod eatenus prius immediate formaliter liberum est quatenus in virtute sua expeditur actus vel indifferentiam claudit extremum utrumque, sive proinde simultaneè ad utrumque: illud vero denominatum liberum, non ratione sui, sed ratione alterius formae, à qua accipit eius denominationem: ex quo haec forma argumenti subvenire

ere denoans, unus fralitas, et non aliqua capacitas subst., cum habeat adde-
noas, ut ipse probaimus, inde est, quod potest denoare suppositum liberum inordi-
ne ad unum extremum, quod denoet liberum inordinem ad aliud.

Quaeres, utrum in Christo Domino sit potentia proxime libera obediendi praecepto, quae vel tollit etiam potentiam
non obediendi; ita ut denoiat Christum liberum in ordine ad non obediendum praecep-
to, sive ad peccandum, et ipsum denoet liberum inordine ad obediendum, sive
proveniens libere obedire praecepto. Vnde placet, in sua distinctione maiorem Christus
Dominus, sive hoc supp., accipit denoas a potentia libera Physica pro ut potentia liberat
ad obediendum praecepto; Dado maiorem pro ut potentia libera ut sic, sive ad non obedien-
dum: nego maiorem et distinguo minorem et potentia libera prout potentia libera obediendi
praecepto est fralissime potentia non obediendi inge, et in abstracto: Concedo minorem in
Concreto, sive prout actu denoians: nego minorem et cons. Itaque Christus erat im-
peccabilis ex vi modi intrinsece operandi, quo eius Voluntas operatur,
et nihilominus non est simpliciter peccabilis. Itemque si adimpleverit praecep-
tum, quod elicuit actus praecepti, pro eius Voluntas, quae non erat intrinsece praece-
pta, utilis non faceret; simpliciter non potuit peccare, aut non implere
praeceptum; quia id sonat Christi Voluntas potuisse carere illa conditione
tollat, et in quo non fit Dominus peccatus. Instabis: potentia est ali-
quid suppositum cui repugnet utrumque extremum libertatis, et adhuc cauteat po-
tentia liberat ad utrumque extremum libertatis. Respondeo negando absolute
cons. Ratio in promptu est; quia eo ipso, quod suppositum caudiat ea potentia libe-
ras, denoat ad illa fralitas, quae nario efficit tales potentias, sed ex po-
natura aliquo extremo libertatis, nario efficit pro liberis: ng potentia

proc li, nario. necessariae in aliquo extremo libertatis, liberis non ponit

utroque. careret: ergo eo ipso, quod supponitur, gaudeat eas potestate liberat. deceptio-

ire, potentia aliquo extremo libertatis ac indispensabilis supp.,

cui utrique extremum repugnet, si aliunde heat pro pro adl. utrumque

extremum. quae propter, cum ut impossibilis dicatur, necessitas alterutrius

extremi, non tamen dicitur necessitas ad ... extremum detrahe, inde quod

Christus ... eo, quod heat ... ad utrumque extremum ex ...

sua voluntate ..., et debeat denotari ... inordinatum ad extremum

peccaminosum detrahe. Fateor supponi ... repugnet peccatum, qualiter

Christus, ... hypothesi impossibili haberet ... libertatem ad malum ...

peccati, acceptum denotat libertatis ... denotaret, inordinate

ad illud extremum quod tunc ... et entitative haberet ...

... peccandi et ... incapacitas subiecti non denotaret ...

illa.

OB. 4°. Abundè hypothesi ... taliter impossibili peccami-

nosa ... Christi ... extremum libertatis,

extremum oppositum ... ad ... hypothesi ... observandi praecep-

tum ... Christus ... peccare: ...

... sua ... taliter. ... impossibilitas unius extremi

... impossibilitas ... sit oppositi extremi necessitas, neque non

... necessitas ... extremi, quod ... extremi oppositi est impossibi-

litas ... necessitas ... extremi, quod ... extremi oppositi

est impossibilitas ... Unde infertur quod Christus ... hypothesi

... denotari ... impossibilis peccare, sive impeccabilis ... denotat,

simpliciter impeccabilis, denotabitur ... observandi praecepti: ac ...

carebit potestate ... non observandi praecepti.

H... obiectio difficillima,

... difficultas ... difficile ex dictis superare. ...

fra[illegible] impotentia peccandi ... ex dictis Christi praecepti impotentia fundata
in principio remoto. Dico 2º ... in principio proximo non ... et adhuc. Dicimus 3º
ab eo, a quo fit impossibile unum extremum impotentiae immediatae et talitas,
extremum oppositum fit nativum. Dico omnino impotentiae remotae ... infallibilitas
exercitii ... exercitii libertatis: non ... et ... Falsum subiectum necessi-
tatis, et simul esse liberum directe opponi; ac potentia ... physica necessitate
necessitatem ante actum ... omittendi actum praecepti; quia ... necessitate ante
actum unum extremum ... subsistere ... ea talitas ad oppositum requiritur
ad eam denominationem quod in Christo ... impotentia ... praecepti
fundatas, non in aliquo principio remoto, sed in principio proximo libertatis: quae
... impotentia ... fundata in principio remoto, quae infal-
libilitas est, quatenus principium remotum ... hypothesi ... auxiliorum ...
... medium ... efficacia in ordine ad observationem praecepti.

Et quidem sicut
non sufficit ad libertatem quod principium remotum sit indifferens ad utrumque ex-
tremum libertatis, sed principia proxima sint ... ad unum ... principium
remotum ad unum extremum non destruit libertatem, si principia proxima non sint
determinata, sed ... et immediate indifferentia ad utrumque extremum libertatis;
qualis ... humanitatis Christi ad observationem et non observationem praecepti.

Vn-
de ... quod Christus Dominus, qui ... intrinsece includit ... remota ...
... et personam Verbi ... ac simul includit principia proxima libertatis
... voluntatis humanae ... denominari simpliciter et proprie ...
... impotens peccare ... principium remotum et simul simpliciter liberum principio
proximo libertatis suae voluntatis humanae ... denominari mortalis
... humanitatem, et immortalis ... Verbi: et sicut hoc non obstante ... valet
denominari mortalis, et non mortalis, quia ... non mortalis ... capa-
citatem ad mortem ... quod intrinsece importat: ita ... dici
liber, et non liber, ... necessitatem ad observandum praeceptum;

q[a] ly n libere, sive simpliciter necessitatis denotat modus per quem pro ex libero
actu omnino actus speciei. Sectio 3[a] arguments, quae contendunt non permanere
in Christo Domino libertatem, enervantur.

Sectio 5.[a]

Argumenta, quae contendunt non permanere libertatem in Xpto Dno Enervant.

OBjicies 1[o]. Cooperatio immediate ... debet ... ex parte Concursus determinate ... indifferens ad utrumque extremum contradictionis; atqui ... ille concursus ... in operatione ... ex hac unione hypostatica ... auxilia ... extrinseca efficacia, impedita ... Deus ... concursum immediate indifferentem ... ad mendacium ... unio hypostatica impedit ... ergo ... libere commiteret mendacium, ergo non partialiter ...

... unio hypostatica non impediret Christum ... Deus ... hoc decreto ... humana ... mendacium ... Christum ... ergo non est minus Christus ... mendacium ... a Verbo, quod ... Deus hanc Voluntatem ... unio hypostatica ... humana ... sanctitas maxima, qua nulla maior excogitari potest ... peccandi ... unio hypostatica ... concursu a ... ad peccandum.

Respondeo ... ad ... probationem ... Deus ... concursum ... contradictorie ... Suarez ... disputatione ... sectio 2[a] ... Deus non potest ... concursum immediate ... et

vellet creare, ut posita supponitur, et constat convenire ad ipsum velle: ut quod Deus vellet concurrere cum conditionibus quod ipse Deus concurreret, quod sane necessarium est: tamen talibus conditionibus Deus vellet peccatum. Secundo Deus separat concursum humanitatis Christi, sicut et reliquis hominibus per decretum absolutum et efficax necessarium de impedimentis, ut humanitas sit immunis et semper determinet ad bonum operandum, ad quod ex se sufficienter, et radicaliter libera. Ut latius explicavimus, et probavimus ubique a [illegible] obstat. Quo supposito, non militat contra nos [illegible], quod absolvente addit.

Ergo fateor mendacium et concursum in actu ad illud non esse debitum, et potius repugnantis aspectus et rationi, quod Deus tenetur [illegible] suppositum, ratione humanitatis adiuncti, indebitum humanitati, et modo ipsi concursum naturali operandi concursum in actu primo et per potentiam mentiendi: quae duo optime inter se componuntur, ut satis constat ex dictis.

AD [illegible] utique tertio dicendum maior quam nulla maior excogitari potest, concedo maiorem quoad naturalem: nego maiorem et distinguo minorem: est sanctitas maxima, quae nulla maior excogitari potest, et quoad naturalem illius humanitatis pertinet, et secundo concedo minorem: [illegible] et quoad naturalem humanitatis: nego minorem, et consequentiam. **I**n Christo Domino haec humanitas perfectissima sanctitas, et non perfectissimo modo, neque illa haec unio, non [illegible]. Unde sequitur, ut supra probavimus, quod iungat eiusmodi sanctitas cum peccabilitate sive potentia peccandi. Humanitas, sicut concurret cum potentiis adscitis peccati; immo in quovis accidente cum potentia radicali peccandi: in Deo, cum utraque potest praesenti: ceterum in Deo ea sanctitas possit componi cum potentia peccandi, et posset componi cum peccato; si quidem nec a Deo, neque ab alio potest dividi a peccato; at vero in humanitate supponatur potentia proxima peccandi, distincta cum peccato, simul adiunctis supponi de necessitate fuisse humanitatis maximae sanctitatis. Ceterum in humanitate [illegible] potentia ad componendum utriusque hypostasis cum peccato.

AD [illegible] perfectissima sanctitas,

sistere in maiori amore cum peccato, ac proinde ut talis non importare oppositionem cum potentia proxima peccandi: neque non minus opponitur cum peccato sanctitas, quae [illegible] ponatur cum potentia proxima peccandi, sit essentialiter incompossibilis cum peccato, quia sanctitas essentialiter incompossibilis [illegible] cum peccato, quae cum potentia proxima peccandi: quia additur amor liber Dei non minus oppositus, quam amor naturalis cum odio Dei, [illegible] potest [illegible] cum potentia proxima ad odium ipsius, quam potest. Alia addimus pro hac veritate stabilienda, dicere [illegible] scot. [illegible] 3a Subsectione [illegible]

Objicies 6o. Caeterum impeccabilitas rationis unionis hypostaticae, potest in Christo Domino componi cum libertate proxima omittendi actus praeceptos, quatenus Deus conferat [illegible] media [illegible] quibus [illegible] sub quibus habeat potentiam liberam ad implendum praeceptum; at si unio hypostatica conferatur, habitus in statu absoluto, non conferret Deus in statu absoluto [illegible] sub quibus habeat potentiam liberam ad implendum praeceptum: ergo impeccabilitas ratione unionis hypostaticae non potest in Christo Domino componi cum libertate proxima ad omittendum actus praeceptos. [illegible] minor. [illegible] unus est praerequisitus pro [illegible] medio [illegible] expresse conditionis est causa unionis hypostaticae: neque [illegible] [illegible] entia expresse conditionis [illegible] excludentis [illegible] et libertas conditionati: ergo causa unionis hypostaticae debet [illegible] expresse conditioni, et [illegible] illo [illegible] quod unio hypostatica non potest conferri in statu absoluto [illegible] potentia libertate [illegible]

[illegible] [illegible] media [illegible] respectu expressae conditionis, et [illegible] illo [illegible] habeat Christus [illegible] [illegible] habeat [illegible] cum causa [illegible] [illegible] illo instanti reali temporis [illegible] [illegible] comprehendendo [illegible] et [illegible] Si [illegible] quod [illegible] media [illegible] [illegible] [illegible] conditionis unionis hypostaticae et praecepti: et hoc [illegible] necessitat, necessitate antecedenti voluntatem Christi ad conditionalis sive ad adimplementum praecepti: quod si [illegible] importat expresse conditionis [illegible] necessitatem necessitate antecedenti voluntatem Christi ad conditionalis, sive ad [illegible]

adimpleō, Cepti Maʳ pᵗ ng tunc scia media dirat: si apto imponat hoc Praecepto obediet: & et Dr. Albin. d. suadet, ng pariy. ō indipendenter à Voluntate, et infallibiliter inferens, Decreta imeabile ad operaq. necessitat antec adillo, sive intrinsec, sive extrinsec. sit. Voluntati; & sequitur illius requirit Voluntas pro et absolute operari. S. No. 2. instante absoluto, ay posit, Dmo, n. po- nit, Ddio, quy [illegible] fuit; Sigtr n. ponit, cara Miory pillo instanti reali temporis.

S. 3ᵘˢ si instante absoluto Dferat, Dmo hypp. destruit libertas Humanos instante Ddiminato [illegible] Cca. Idea diminyosp. priat rascietas destruit libertas humanas Voluntas, S. Dferat Como phiea dominicana, instante absoluto, ququis Dferat, p. decreta Dei supponere scia media; q. ay cara mois debeat intelligi exop. Dditions, et pp paining imillo quatenus purificans, ay Ddito p scia media Queras exop de hypothetico. [illegible] cara Mioner hypp, erequisita p illo priori, [illegible] cara Comois phica requisita p illo priori. do [illegible] Q. [illegible] q. catenus cara Comois requisita, exop. te Dditionis quatenus esupposito ary. Dnexa cy Moexa. tremo libertas, et Imimpedibilis tabilla Voluntas [illegible] cara Miory ppo a esupposito any operas Humanos, Dnexa cy adimplet de praecepto, et Infallibiliter a Voluntate humana assequitur: q. etz cara Mioy hypp. requisita exop. te Dditions, q. ely.

Reo. D. cessa [illegible]

[illegible] adlumy [illegible] dignus ary. e cara positiva Dmonis hypp. p illo instanti reali temporis[?] ay. cara [illegible] et p illo priori, Deceso ary. Certy exop te Dditions et requisita, cara Miory illo instanti reali temporis, hug stat, exop te Ddition, [illegible] tale caroy no ora Dpriat, quy videlt. in illo prioris posuerit inyerari ex Voluntate [illegible] Mioy hypp, quantis hyc [illegible]

extremis illius pos: alter expte. ipsius conditionis requisitis, carentia sive
negatio praevisiva unionis: neque ex unione non sit potentia praeinfluens in actio-
nem, nec conditionatis pos. [illegible], sive conditionis, [illegible] ab ea in illo
priori, in quo volunt conditio, sive potentia [illegible] in illo priori inte-
lligitur carentia praevisiva unionis, [illegible] conditionis pos. [illegible]. Et
ipsa praevisiva carentia unionis praecederet in statu absoluto: neque in statu
non absoluto unio hypothetica, sicut in statu conditionato, non [illegible] pos
[illegible], nec influit in actionem; ac [illegible] carentia praevisiva unionis
sit conditionantis pos [illegible] ad actiones liberas [illegible] ut unio [illegible]
[illegible]. Et [illegible] remotis, [illegible] concomitanter ex [illegible];
non [illegible] conditionis, sive hypothesis; quia ex parte conditionis sive hypothesis
solum debent poni, et considerari praevia requisita ad ponendum [illegible]; sed unio
hypothetica non praevia requisita ad ponendum [illegible] ex parte conditionis sive hypothe-
sis [illegible] debet unio hypothetica poni, et considerari.

Hanc doctrinam explico exemplo [illegible] per [illegible] hendo [illegible] absolute et efficacis [illegible] [illegible] a mediis [illegible]. [illegible] de finito, [illegible] a pluribus admittitur, in essendo independens a scientia media, [illegible], [illegible] sub hoc [illegible] auxilio dependent a [illegible] conditionato [illegible] [illegible] auxilio. Et licet in [illegible] peccaminosa operis [illegible], adhuc [illegible] relinquit libertatem ad peccandum; [illegible] absolute, conditio-nate [illegible] hypothesi, [illegible] tribuat auxilium indifferens; et [illegible] illius [illegible] definiens [illegible] exequendo [illegible] pos [illegible] [illegible] hypothesis [illegible] media [illegible] hypothetica, in essendo independens a scientia media. Et in [illegible] omissione peccaminosa [illegible] hypothetica; adhuc [illegible] relinquit libertatem ad peccandum; quia [illegible] libertatem [illegible] media [illegible] ex decreto efficaci [illegible] hypothetica [illegible] [illegible] auxilia ex [illegible] efficacia, et [illegible].

AD ipsa zta sua mediante

remanere exp, te dictiones, et ... via prim. haritus Xpi illi talis

lacrymabilis n intellectiones nra et ... suarez ... qui supponunt huiusq. Xpi illi tali representes exp. te dictiones eo mento

Ex omni ... t illis imponent ... non exprimenda

... dictionalis representes exp. te dictiones ...

ng ... adloperandum, qui sola affert exp, te

dictiones sed ... n ... remotos sive concomitanter,

Ut ... explicatur ... aliud ... ...

- nat ... antes partis imo ne imponunt ... dictio-

nalis n repreat expt, te dictiones ... cara ... adver-

bij implicitus ex ... illo instanti reali temporis.

Quapropter perorat

3 ... illius libenter ... repeat hua-

tas exp. te dictiones ... ab ... hypp. et Xphi

et ... illa ... diximus

... 23 ... 23

... simpliciter, sive ... illo instanti reali temporis ... Ad

... eatenus ... et quia

... immediate ... ad ... libere debent ...

... dicta ... ...

... in ... hypp ... physica

... physica ...

... hypp ... n existat ...

... existere ...

... ab ... illo primo ... libere

... hypp, ... et

... ... in ... ...

... ... illo primo ... simpli-

plicater. Cao; ...

Quia in illo priori praecindit a priis non exacte scientia; neque a pona pona ut licet nunc Dominat ab notique libere unio hypostatica non ut debet praecindi a priis exaliter exacte a toto, ut ipse Christus ... existere ... duo existo, qualis ... aliquando ... intelligenda sunt ... illo priori ... libera, non debet ... illo priori ... nec sufficit praecindere ... requiritur quod intelligatur ... simpliciter ... et immediate influentia ... immediate influentia ... liberae ... extremo libertatis ...

Ex hoc ... ut docent RR. Dominicani, non se ... Christi ... praecindi ab unione hypostatica ... a ... praecindi. ... RR. Dominicani dicunt ... requiri ad legere non ad ponere ... illo priori ... cara ... simpliciter.

Falsum RR. ... Dominicanos ... varias vias invenisse, ut ... dicere ... libertatis explicent, ... in signo ... expeditum ... extremum libertatis non intellectualiter ... exaliter extremum ... requisitum ad agere, sive ad ponere ... applicatio, sive approximatio, sive ... ad utrumque extremum libertatis, sive requisitum ex parte actus ... requiritur ... ad actus liberos ... in signo ... expeditum ad utrumque extremum libertatis: et ... expedita ad actus liberos

liberi in studio realiter formae ut praerequisitum, quamvis dicamus
non posse [illegible] non cadat sup. formam, si non cadit sup. [illegible]
[illegible] ad passiones, etiam [illegible] ut praeexistiter [illegible] praerequisitum
[illegible]: e contra repugnat, quod [illegible] praerequirat realiter formam,
ut ipsa existat; et quod facta praesuppositione a parte intelligatur, prae-
expedita ad [illegible]; si pt intelligi, facta praesuppositione ab
unione hypostatica, quae non praerequirit [illegible] [illegible] Lectio 2a. [illegible]

Unio hypostatica praerequirat, ad operationes, et realiter [illegible] operationes praecepta, decretum divinum [illegible] ad unionem supponit [illegible] praeexpedita: [illegible] potius [illegible] praerequirat ad [illegible] [illegible] extremo libertatis, [illegible] decretum [illegible] [illegible] ad formam realiter supponere [illegible] praeexpedita ad [illegible] extremum libertatis.

[illegible] nec [illegible] [illegible] loquamur de praerequisito reali et praeinfluente: [illegible] unio hypostatica non praerequirit realiter [illegible] intelligat [illegible] operari [illegible], et [illegible] certae [illegible] sed [illegible], et so [illegible] requiri realiter [illegible], quatenus [illegible] et subsistentiae [illegible] [illegible] admittat, subsistentia [illegible], [illegible] quaeque [illegible] operari divinitas, [illegible] subsistentia [illegible]. Si a [illegible] divinitas, quae [illegible] subsistentia operari et [illegible], quod unio hypostatica [illegible] non requirit realiter [illegible], [illegible] quatenus requirit, ad [illegible] [illegible] [illegible] remota. [illegible] [illegible] [illegible], quae [illegible] subsistentia realiter praerequiri ad operationes, [illegible] requiri [illegible] subsistentiam Verbi. [illegible] [illegible] adhuc [illegible] non dependere realiter [illegible] ab unione hypostatica. [illegible] decretum [illegible] [illegible] supponat praeexpedita [illegible]; [illegible] decretum [illegible] ad formam non pt supponere [illegible] praeexpedita

expedit[illegible] beatam: n[illegible] [illegible] requirat ad instar [illegible] requisiti [illegible] et pro influentia [illegible].

Praeterea prius remotis p[illegible] existere non [illegible] vi decreti Divini supponentis [illegible] conditionate operaturus [illegible] vi decreti supponentis [illegible] absolute, et exercite operaturus, [illegible] videre in decreto intentivo Gloriae [illegible] ad [illegible] quousque [illegible] aeterna meritoria, si [illegible], ante [illegible] merita; nihilominus [illegible] [illegible] post [illegible] merita: et eodem modo unio hypostatica [illegible] sup[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] decreti, [illegible] existat, nisi [illegible] absoluta, et exercite meritoria.

Objicies 1.º Unio hypostatica quatenus [illegible] impedibilis, et connexa cum uno extremo libertatis non destruit libertatem [illegible] [illegible] potentiam [illegible] libertatis, illam non destruit; sed hoc [illegible] admisso non salvatur sufficienter libertas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] requiritur potentia impediendi [illegible] connexum [illegible] [illegible] libera [illegible] [illegible] [illegible] aliquid connexum cum uno extremo libertatis [illegible] [illegible] potentiam [illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] unio hypostatica, quatenus inimpedibilis, et connexa cum uno extremo libertatis, [illegible] destruit libertatem; nec illam destruit, quousque [illegible] potentiam [illegible] [illegible] quod Christus Dominus [illegible] acceptavit mortem, [illegible] conformabat cum decreto efficaci Dei de sua morte, [illegible] [illegible] Christi de hoc decreto [illegible] [illegible] connectebat [illegible] [illegible] mediate cum [illegible] Christi [illegible] cum Divino decreto, tamen [illegible] potentiam [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] potentiam [illegible] obediendi [illegible] [illegible] [illegible].

Respondeo [illegible] ant[illegible], neg[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in Christo [illegible] voluntas [illegible] [illegible] se conformandi cum decreto Divino de sua morte in instantibus antibus ad illud instans, in quo mortem acceptavit, et subit[illegible] [illegible] dicti decreti [illegible] [illegible] mortis,

et 2° Xpti dei pro decreto n(on) 2recit. cy huius(modi) Xpti volitione, qua ipse operabat(ur) ex intentione finali se conformandi cu(m) decreto divino. Atque de hac voluntate Xpti intelligendu(m) est illud psalmi 39 in cap(ite) libri scriptu(m) est, ut facerem voluntatem tuam Deus meus, volui, et cet. Licet enim Xpti ex intentione ut scrip(tu)m est de illo adimpleretur, licentia eius desiderauit mortem a Prophetis p(rae)dictam.

Nec obstat, q(uo)d Xpti Dei in instanti, in quo mortem acceptauit, acceptauisse mortem ex motivo se conformandi cum decreto diuino, tum se conformandi cu(m) illo fraliter, et n(on) materialiter, quatenus ipse acceptauit mortem, quam Deus p(rae)definierat. Ratio est q(uia) p(rae)definitio diuina mortis Xpti supponebat o(mn)ia p(rae)via, p(rae)xas in d(ict)a ad mortem p(er) sua media, (...) pendet p(rae)ua n(on) potuit (...), quae (...) Xpti de ipsa, ex p(ar)te hypothesis p(rae)uiam sui, quae potius cara (...) n(on) simpliciter, et p(ro) illo priori (...) fuit: quap(ro)p(ter) (...) absoluto, n(on) potuit o(mn)i (...) Xpti acceptatione de (...) mortis, ut mortem acceptaret. Aliter enim in statu absoluto daret, p(rae)via gr(ati)a diuersa ab ea, quae in statu deliberato p(rae)uia fuit p(er) sua media.

Magister (...) plenaceroni solae, et clarior in nostra doctrina intellig(end)a, p(rae)via p(ro)ra (...), et (...) utroque extremo libertatis esse p(ri)mum fundum p(ro) (...) libertate, ut tolare docet (...) verbo in gr(ati)a subi(...). Et sane si nulli theologi re- currant ad illum impediendum, nemo bene theologus inficiabit o(mn)ia p(rae)uia p(rae)ra et immediata, requisita esse indifferentia ad utrumque extremum sufficere ad salvandam libertatem, quin sit necess(ari)u(m) recurrere ad illu(m) impediendi, ut docet Montoya dis(putatione) 31 sect(ione) 4 (...) impedibilitatem p(rae)d(eterminationis) nullam aut exiguam probabilitatem. Contra, vel inuisibile cognoscere esse recta p(rae)uia entaliter (...) utroque extremo p(er) impeditionem a voluntate creata n(on) deprimit eius libertatem.

Ad sol(utionem) hanc cog(nitionem) n(on) esse recta: aliquid det (...) ad utrumque extremum requisitum impediri p(ro) ei signo a voluntate creata, q(uo)d deprimeret eius libertatem. Ratio est q(ui)a impedibilitas p(rae)d(etermi)nationis n(on) foret indiff(erenti)a in p(rae)uis (...) impedibilitas p(rae)determinat(ionis)

ex[illegible] redundat nativo [illegible] pretii.

Obijcies 8. Quamvis potuit Christus Dominus praecipere gratuitas actiones pro collato beneficio formalis Unionis hypostaticae; tamen non potuit Deus virtute Unionis hypostaticae diminuere potentiam proximam ad liberas actiones gratuitas praeceptas; et ea [illegible] virtute Unionis hypostaticae diminueret, cum illas gratuitas actiones [illegible] ex uno extremo libertatis potest diminuere potentiam proximam ad illud [illegible]. Quod Christus Dominus de facto habuit potentiam proximam ad redimendum genus humanum redemptione condigna, et superabundanti; et ad hanc requirit, ut operationes [illegible] dignitas Personae infinitae quae reddat exhibitores superabundantes ac [illegible] [illegible].

Respondeo illud praeceptum, sicut et quodvis aliud de actione praecepta, [illegible] Unionis hypostaticae, est impossibile et implicatoria, ex eo quod supponit potentiam liberam ad parem obedientiam praestitam; et ex alia parte, simul destruit libertatem, quam praestitit gratuitam praeceptam, potentiam proximam ponit aliquid [illegible] uno extremo libertatis. Dices, Deus potest a Christo Domino gratuitas actiones in genere, quod tunc potest intelligi potentia proxima libera ad observandum illud praeceptum, etiam ad ipsius observationem non tenetur, quod Christus Dominus [illegible] cognoscat liberaliter, et in [illegible] bene [illegible] accepta; et sufficit Deo, quod in genere respectu [illegible] a Deo accepta fuisse beneficia, quae digno [illegible] [illegible] ex [illegible] Unione hypostatica.

Ad 3 [illegible] non necessaria [illegible] Personae infinitae [illegible] Christus Dominus [illegible] morti obedientia redimat omne humanum redemptione condigna et superabundantissima, eo quod Deus, quando ei humanitati imponat praeceptum de morte subeunda, et contra adaequate praecepti adimpletionem assumat Verbum divinam humanitatem, in qua adimpletio praecepti est valoris infiniti, et satisfactio superabundans, et condigna, ratio, quod ut [illegible] fiat operum non requirit [illegible] ipsa dignitas [illegible] ab operibus, non obiective, sed subiective dignificat Persona divina operationes Christi Domini quod illae debito [illegible] habeant dignificante operationes [illegible] humanitatis.

Sectio VI.

Alia difficiola ex eodem capite libertatis desumpta. Solvuntur.

Objicies 2.° prius argumentum et infrustrabile, sive impossibile cum omissione operandi. Ut idmonens debet esse tale, ne et det libertas, ut Voluntas creata possit illud dividere, vel impedire: Ut videre est in doctoribus pluribus de praedefinitionibus, quas, quia voluntas creata eas frustrare non potest, ita destruunt, ut ipsas valeat impedire: quae propter repugnantiam praedefinitionis actionis, ad quas nulli forent circumstantiae consequentes: Et ideo quia sicut in praecepto omnino actus liberi procedentis a priori infrustrabile est incompatibilis cum libertate cum talis principio praecatenus non potest libera permanere, quatenus voluntas possit tollere, vel impedire totaliter; et unio hypostatica et impeccabilitas absoluta Christi est per non prius argumentum saltem remotus: versus est in frustrabile: sicut de praeceptis nullus per se probari potest actu obedientiae quia lederet libertas, vel Christus pro suo arbitrio potest omnino tollere, sive impedire; et Voluntas Christi pro suo arbitrio nec tollere, neque impedire potest (hinc suppositio 3.a, 2.a et 1.a)

Confirmatur 1.° ex antecedente connexo et impedibile sequitur connexum impedibile et necessarium: et unio hypostatica supposito praecepto mortis in Christo est antecedens impedibile, et connexum cum acceptatione mortis: ergo acceptatio mortis est in Christo consequens impedibile, et necessarium.

Confirmatur 2.° implicat potentiam proximam esse indifferentem ad consequens, et prius antecedens remotum esse impedibile et connexum cum consequenti: ergo implicat ex antecedente impedibili, et connexo cum consequenti inferri potentiam proximam indifferentem ad illud consequens antecedens. quia potentia proxima indifferens, Verbi gratia ad omissiones mortis est potentia ad coniungendum eas omissiones cum unione hypostatica, vel cum cara unione: neque impossibile est coexistere, nec omissiones mortis, et ipsa vel ipsa non coniungi vel cum unione hypostatica, vel cum cara unione; et in Christo non dat potentia ad coniungendum omissionem mortis praecepti cum unione praeceptum

cum foret pot. peccandi intensa disposito motiva; nec pot. ad conjungendum omissionem mortis praecepti cum causa motiva; sed Christus non pot. non esse Christus: ergo non e[st] pot. praeindifferens ad omissionem mortis.

Confirmatur 3º. Repugnat existere omissionem mortis praecepti, quae det causam motivam hypostaticae unionis; atqui Christus non potest ponere causam motivam hypostaticae: ergo non potest ponere omissionem mortis praecepti.

Resolutionem tandem huic, quam aliis objectionibus adhibeamus, recurrendum est mihi, ut supra adnotabam, ad indicia, quae habent praedicata praeindifferentia voluntatis humanae Christi Domini, et potiam in utroque extremo libertatis, ex doctrina Divi Thomae 1º contra gentes cap. 67, et prima parte quaestione 23 articulo 6, cujus verba haec sunt: praedestinatio certissime, et infallibiliter consequitur suum effectum, nec tamen imponit necessitatem, quod non omnia quae divinae subduntur providentiae, sed quaedam contingenter eveniunt, secundum conditionem causarum proximarum quas ad tales effectus divina providentia ordinavit, et tamen quidam ordo infallibilis est. Hactenus Divus Thomas. Unde infertur nostra doctrina esse vera ex mente Divi Thomae, et haec [illegible] recta [illegible]. Aliquid decretum in uno extremo requirit impedimentum et excludit omnem libertatem: quapropter recurrendum ad necessario absolute modum. Necessitatem probant illae hypotheses, quas primo impediri absolute creata, neque admittunt a pluribus ex hypotheses definitiones, quae praescindunt a mediis determinatis, quae requirit arbitrium creaturae impedire, et tamen non tollunt libertatem, quae [illegible] praeindifferentiae voluntatis creatae ad utrumque extremum, et repugnat hypothesi determinationem liberam, ad quam nullae sint circumstantiae [illegible] quae [illegible] impediunt quod sit potentia praeindifferens ad utrumque extremum.
Unde [illegible] [illegible] certo [illegible] dispositio remota [illegible] cognitas ex dictis et ex dicendis fiet manifesta.

Ad 19 frag. nec eadē doc. dijo ma. cō ante
inimpedibili et connexo p exclusione priu pri, sicu requisiti ad alteru
q extremu libertatis, requir. coeru nariu: concedo ma. p connexione
cu auxilio extrinsece efficaci p sua media quieq requirit coeru
nariu: nego ma. et distinguo mi. in nostra hypp. e anu connexionē
exclusiva alicuius priu pri, sue requisiti: nego mi. p connexione
cu auxilio extrinsece efficaci p sua media quieq: concedo mi.
et nego cōq. Coeru necessitas absoluta coentis n pt. prouenire, nisi
ex priu pri connexione cu stati extremo, l ex carentia alicuius requisiti
ad alteru extremu: nā si oia prerequisita, et p re influentia sint
indistincta, et compossibilia sit omnino coentia. Ut anu remotu ex uno q
sit impedibile, et ex alia connexione p connexione cu auxilio extrinsece effi-
caci p sua media quia non tollit coeru ... nariu, sed debet distinguere
et liberu. Coeru ... specificat quoad libertas et necessitas
... remoto, q ... remotu n ... coeru, nisi
quatenus inferat prius prae coentis.

Ad 23 frag. l nego
l distinguo ...

[illegible]

impedibilis a Deo vt vendat, ita ut ipso pro potentia omittit eas licet praecepta. Et vt adsit potentia ad producendum aliquem actum est necessarius quod eadem potentia sit producendi subiecti, sine qua talis actus non valet existere: at sufficit, quod ab alia potentia intelligatur producendum subiectum, vel simul producendum.

Unde ad 3um dico, ma[ior] repugnat existere omissionem mortis praecepti, quae dicitur cara Dilectionis hypothesi posita ab eadem potentia, a qua ponitur omissio mortis: nego ma[iorem] ab eadem, vel ab alia: Concedo ma[iorem] et consequentiam, nego consequentiam. Congruentiam hanc argumenti non recte multis instantiis potest obtendi. Hoc sufficiat. Repugnat existere calorem, quin Deus existat; et tamen non habet potentiam ad existendum Deus ergo non habet potentiam ad existendum caloris. Consequentia nulla est, et ob eandem rationem est nulla in praesenti ma[ior]. Et cum cara vnionis hypothesi realiter distinguatur ab omissione actus praecepti, non requiritur quod potentia ad ponendum omissionem actus sit eadem potentia ad ponendum caram vnionis; at sufficit quod posita omissione actus praecepti ponatur cara vnionis, siue ab eadem siue ab alia potentia ponatur, quod minime est necessarium ut strictum consequentia.

Instas. Impossibile est me habere in mea potestate effectum alicuius actus, vel in mea potestate quidquid est necessarium, vt effectus fiat; at cara Dilectionis hypothesis est necessaria ad omissionem mortis praecepti, quae humanae naturae, quia ita habet Dilectionis hypothesi, ut habeat in eius potestate illa carere, siue illam dividere, non habet in sua potestate omissionem mortis praecepti. Respondeo

dico ma[iorem] quidquid est necessarium per modum principii, vel requisiti immediate influentis tractatus, qua effectus fit: Concedo ma[iorem] quidquid est necessarium ex se dictitulo, vt extendatur, ipsius remotum cum hinc extremo libertatis propriae directione fundata immutabilitatis sub medio: nego ma[iorem]. Et distinguo mi[norem]: cara Dilectionis hypothesi est necessaria per modum principii, vel requisiti im-

meate influentis in omnia mortis praecepti: est necessaria eo sic dilucido, ut excludat praecisa remotione cum uno extremo libertatis contrarii, connectione fundata in infallibilitate sui medii scientia de uno et neutro.

Etenim causa unionis hypostaticae non requiritur ad omnia mortis praecepta antea, sive praepositive, et quatenus continens potentiam proximam et expeditam, sed tantum concomitanter, et quatenus removet praecisa remotione contrarii praedicto modo cum auxilio extrinseco efficaci. Quod si tunc aliqua causa constituit potentiam prae liberam, ea sola reddidit expeditam ad utrumque extremum libertatis, quae praecise, sive requisita, cum est causa efficax aliquo influxu subiective, lobtive rapit, excluderat potentiam ad unum extremum; at unio hypostatica nullo efficaci influxu subiective, lobtive rapit et excluderat potentiam ad unum extremum: ergo causa unionis hypostaticae non constituit potentiam proximam, neque ea reddidit expeditam ad utrumque extremum libertatis.

Fateor unionem hypostaticam denotare impotentiam omnium mortis praeceptorum; ceterum non ita denominat, ut immutando subiective physice aliquid, sicut physica praedeterminatio, lobtive, sicut visio beata connectitur cum observantia praecepti, sed ita denominat, ut ponendo ex vi sua Christi facultatem indifferentem, quae per suum medium providet, infallibiliter coniuncta cum observantia praecepti, et excludendo ab ipsa animae facultatem indifferentem, quae per suum medium providebat infallibiliter coniuncta cum omnium mortis praeceptorum connectitur cum actu praecepti.

Itaque ut unica solutione plura argumenta enervemus, breviter: ut sit potentia prae libera ad extremum, debet esse ad dividendum extremum ab eo praecise, cum quo non valet coniungi, ita intelligenda est: debet esse ex se potentia fixe sufficiens, ut coniungatur cum illo extremo, facta remotione et dimissione cuiuslibet alterius, sive

hoc divino ponatur et prius ab illa poa, sive ab alio: atque inde ut actus ex se liber sit requiritur quod dimanat in poa indifferenti nec effica-ciae, neque dohuc determinata ad unum; quia ista a tali poa proxima habeat simpliciter esse, ut simpliciter habeat esse liberum et liberos. Quapp-ter si ea poa decernit, licet adsint omnia praerequisita remota dicenda [illegible], ut etiam constat, non ideo desinet esse simpliciter liberos, et liberaque illud prius remotis [illegible] signo pro [illegible] indifferentis, quodammodo [illegible] potestas libere operandi ab illo. Quapropter [illegible] a [illegible] divina inimpedibili denotabitur, ad [illegible] infalli-bilis, nunquam deviabit, [illegible] necessitas fundata in [illegible] [illegible], et [illegible] hoc dat [illegible] existit [illegible] [illegible] necessaria, et [illegible] ex [illegible] de fide divina, nec visiones Dei de actu libero, et aliorum illis manifeste [illegible].

Fundamentum

[illegible] libertatis Christi cum scientia infallibili, qua Christus [illegible] cebat omnes actus a se [illegible], facilis est. Nam quando nunc, quia [illegible] nunc videt se legere, sive scribere, libere legit, sive scribit, [illegible] potest [illegible] non legere, sive non scribere cum evidenti [illegible] infallibiliter cognoscit se hodie liberum moriturum, libere hodie morietur; licet non valeat [illegible] mortem cum tali scientia. [illegible] infallibiliter cognoscit se hodie libere moriturum, quod hodie libere morietur, nec [illegible] se libere hodie moriturum [illegible] subiturum libere mortem.

Facilis etiam est [illegible] libertatis cum visione et amore Beatifico. Nam in quovis instanti reali potuit adimpletio libera cuius-vis [illegible] [illegible] ad [illegible] visionem, et amorem beatificum pro illo instanti. [illegible] Christus [illegible] completis, et opera bona meruit visionem Dei, et [illegible] amorem

beatificae: et ipsa illa bona opera saltem negative se disponebat ad conservandum visionem et amorem beatificum; siquidem saltem excludebat peccatum, dum observabat praecepta: quodquidem peccatum erat impedimentum conservationis visionis, et amoris beatifici. Nam quemadmodum in quovis iusto conservatio gratiae iustificantis, ad minus, ut a conditione excludente impedimentum conservationis gratiae, scilicet peccatum, dependet ab adimpletione praeceptorum urgentium; ita conservatio visionis, et amoris beatifici dependebat in Christo Domino saltem ut a conditione excludente impedimentum ab adimpletione praecepti. Et quidem hoc pacto tribuebatur Christi Domini visionis et amoris beatifici ut repugnat.

Insuper visio Dei, et amor beatificus, si hoc pacto dicerentur connecti necessario cum libera adimpletione praecepti, constat quod debent ex se actus [illegible] proprii arbitrii voluntatis, ut pote actus libertatem destruere; sed visio Dei et amor beatificus, si praedicto modo conservantur Christo Domino, non habent ex parte actus primi prout ad adimpletionem praecepti, sed potius ipsius subsequentis; quare nequeunt destruere libertatem voluntatis humanae Christi Domini. [illegible] 3ae de merito Christi Domini. Dissertatio 1a de principio dignificante opera meritoria Christi Domini. Sectio 1a. [illegible]

Controv. 3a

De merito Xpti Dni. Dissertatio 1a

De prio dignificante opera meritoria Xpti Dni. Sectio 1a

Sententia elligitur.

Opera Christi Domini fuisse meritoria docent communiter, et constat ex eo quod Concilium Tridentinum sess. 6 cap. 7, Christus Dominus appellatur causa meritoria nostrae iustificationis: tum ex eo quod in pluribus

Xpti actionibus conveniant oes conditiones ad verum propriè meriti condignum requisitae, nempe libertas, bonitas, et honestas, laudabilitas moralis, status viae et viatoris, et si requiritur ad meritum promissio Comitis, etiam pactum, sive promissio ... illud Isaiae cap 53 si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longaevum. Itaque praecipua difficultas in praesenti mea est: quaenam sit principium, seu forma quae fecit dignificans actiones Xpti meritorias.

Sit mea conclusio. Merita humanitatis Xpti dignificantur à Verbo Divino per modum suppositi operantis et quod, etsi consummantur à sanctificatione humanitatis: ac proinde etsi sanctificatio humanitatis sit principium sufficiens ad meritum de condigno, nihilominus non est principium. Hanc cum tradidit ... disputat 3a sect 2 subsect 3, et probat ratione intellig... actiones, cum ratio sui sit ultima determinatio principii ad ... et ... principium, petere essaliter tam principium, quam ..., quam ... principium vero posse ... reperire subiectum, ut naliter operetur, quod illud essaliter petat: etiam non posse petere subsistentiam, quam essaliter petat. Unde explicandum venit illud axioma commune: actiones sunt suppositorum: id est, ut ita dixi, singularium existentium, imo et subsistentium: ac proinde in aliquo sensu actiones iure dicuntur esse suppositorum, in quo non dicuntur esse subiectorum. Ratio est quod cum omne suppositum quatale unum per se constituat cum natura, ut potentia ipsa substantialiter complet: et non esse subiectum constituat unum per se cum forma, ideo specialiter, et in aliquo sensu actiones tribuuntur supposito, in quo non tribuuntur subiecto. Quapropter quamvis aqua calida sit subiectum caloris, non dicitur ipsa proprie calefacere, quia cum illo non constituit

n. e. sunt vny o rei. alv. Verbi Divini ei unat. substaliter Huatai, shyg. pre ej illa Istuat, acbes dia prugdng accep. o p reactiony Huataie; et ignz achbes ... reeteraliter n. exigant Subsistz Verbi.

Unde plo a priori Dog. quod abz scindendo abeo, gd Huatas sanctificat p subsistg Verbi, actiones Huatalis si achoes Personae significarent. At id Sufficit, ut achoes, quae alliunde hent ota requisita ad meritz, sint theoticae digne omio supernali. ergo excindendo ab eo, gd Huatas sanctificet p Subsistz Verbi, possunt ei eius achoes reddi theoticae digne omio supernali p subsistz Verbi manentz Huatae. Maior liquet, q. Persona Verbi tum e persona simpliciter infinite Sancta, tum tanquam prius gd operat. achoes Huatalis. Minor v. suadetur; q. in hoc visto sanctificao e naria ad meritz, n. ob bo qua sanctus influat inquo, et ut prius gd absolute meriti sit esse sanctus; et et huatas Xpi n. sanctificaret, adhuc persona mereus esset sancta; ergo achoes huatas Xpi prescindendo ab ipius Huataiis sanctificae sis meritorie de dignio, immo et theandrice seu Dei hoiis illas simpliciter operantis. Alia possunt Videri ubi supra. Sectio 2a an opera Xpi Dni de sese fuerint infiniti Valoris.

SECTIO II

AN OPERA XPI DNI DE SESE FVERINT INFINITI VALORIS

Merita Xpi Dni eis posita Dei acceptione n fuisse infiniti Valoris docent Durandus in 3 distinctione 2 qe 1a et in quarto distinctione 13 qe 1a et Ioannes de Medina de paeni-

pœnitentia tractatu 3 q. 1a, et ex dusa Dei acceptione, et supposita esse merita sita, et a Deo acceptione possint adhuc in finita docet Scot. in 3 distinctione 10 quaestione unica §. instaq. Cabellus ibi in scholiis, et Doctores Scotistae subscribunt, et Faver distinctione 45 mandat Scotus solo nomine a Doctoribus recedere. Itaq. Doctoris et vera opp. docet.

Dicendum nobis est meritum Christi Domini dese se esse infiniti valoris. Itacq. D. Thoma 3 parte q. 1a art. 2o ad 2m omnes Doctores nostrae Scholae, et Thomistae Dominicani.

Probo 1o. Illud, cujus valor aequivalet et in sua linea summum est, est valoris infiniti: et qualis Christi opus, et minimum, talem in ratione valoris meritorii, ut aequivaleat omnibus, et quaecumque meritis, et promissis, et in ratione meriti summum est, ut ex Sacra Scriptura et Patrum manifeste constat: ergo qualis Christi opus, et minimum tale est in ratione valoris meritorii, ut infiniti valoris meritorii sit. Major est certa, quia valor, qui detractione quamvis finita exhauriri nequit, et summum est, nequit non esse infinitus.

Probo 2o. Valor meritorius crescit itaque ex dignitate personae operantis, ut quo persona dignitas operantis major est ex genere suo eo major sit operis meritum, et ejus valor, atque dignitas Eucharistiae, atque hominis Christi operantis ex genere suo et statu est infinita; desumitur enim a Persona Verbi: ergo valor meritorius operis Christi infinitus est.

Objicies cum Scoto: Tantum est Christi meritum, quanta est bonitas moralis actionis Christi: quia valor meritorius sequitur ut proprietas ejusmodi bonitatem: atqui bonitas fuit finita in operibus Christi Domini: siquidem actus fuerant finiti, et a potentia finita ergo [illegible]

Rᶜ dirido distingᵒ maiᵒ: quanta e dignitas moralis actus desumpta a sola bonitate actus; nego maiᵒ: quanta e bonitas desumpta a bonitate actus et dignitate personae: concedo maiᵒ et distinguo minorem: quod haec bonitas fuit finita ex parte qualitatis: concedo minorem: ex parte personae operantis et dignificantis: nego minorem. Et cog. In actionibus Xpti duplex e bonitas, una qualis consistens in entitate actus, quae ponitur a potentia finita ut ab qualitate operante, et haec obiecti honestas, et haec e finita; altera vero personalis, quae provenit a dignitate personae Verbi operantis, et haec e infinita, atque ratione huius meritum Xpti Dni est infiniti valoris.

DISCERTATIO II.

AN SATISFACTIO XPTI DNI PRO PECCATIS FUERIT AEQUALIS, CONDIGNA, ET INFINITA.

SECTIO I.

SATISFACTIO XPTI DNI PRO PECCATIS FUIT AEQUALIS, ET CONDIGNA.

Magnum inter satisfactionem et meritum intercedit discrimen prout notavimus parte prima de Incarnatione nostra prima discertatione 4. sect. 1. nam meritum dicit proportionem cum praemio: satisfactio vero, ex alia parte aequalitatem cum offensa: haec praeterea respicit offensam, et in satisfaciente supponit debitum: illud vero abstrahit ab offensa, et in merente supponit debitum, sed potius in praemiante: et ideo licet actum sit de merito Xpti tam discertatione praecedente, quam 2a. parte de Incarnatione nostra 2a. discertatione 2a., ubi late egimus de ea meritoria incarnationis, opportet iam facere ad satisfactionem Xpti: de qua rogamus, an fuerit aequa—

equalis et condigna peccati. 1.a sa indicat satisfactionem Xpti Dni ab intrinseco non habere valorem, et condignitatem sufficientem; sed ex parte, et pacto, a promissione et acceptatione Dei. Ita Scotus in 3.o distinctione 19 q.e unica, et communiter Scotistae.
2.a sa docet satisfactionem Xpti Dni ex se, et ex propriis circunstantiis, absque ulla Dei acceptatione, et favore extrinseco, fuisse perfecte condignam, et equalem, quam pro nobis Xpus Deus satisfecit ad equalitatem. Ita communiter DD.s Hispani, quamque Thomistae; imo multi indicant ex professo Scotistarum pro ex mente Scoti denegare condignitatem, et equalitatem, imo et infinitatem tam meritis, quam satisfactioni Xpti Dni.

Sit nostra conclusio. Satisfactio Xpti Dni independenter a favore Dei habet condignitatem, et equalitatem absolutam, et sufficientem ad delendum omne peccatum, et offensam Dei; Ideo satisfactio Xpti Dni non solum fuit adequata et condigna, sed in comparabili excessu superabundans pro hominum peccatis, ut dicitur ex Psalmo 129: copiosa apud Deum redemptio. Ex illo D. Pauli ad Corinthios cap. 6.o: empti estis pretio magno: ubi PP.es pariter docent quod ex proprii meritorii operis superabundantem mundi plurimi redemptum quod id non habuit a favore Dei, et acceptatione mere extrinseca: Ergo satisfactio Xpti ex se, et ab intrinseco condigna, equalis, et superabundans fuit. Probo minorem. Ideo satisfactio Xpti dicitur ab omnibus PP.bus superabundans, quia est a Persona Divina infinite dignitatis, quae proinde suis operibus valorem, et estimabilitatem infinitam tribuere meriti et sanctificationis dedicat; et tanto quo maior est dignitas Personae operantis, eo maior est estimabilitas, quae ab illa derivat.

deriuat, ingressus opera q. meis sanctificationis oblata:
Ut videre est in huius: nam obsequius Regi ab alio Rege
oblatus maiorem habet aestimabilitatem, quoad satisfactionem,
caeteris paribus, quam si ab hoc Alexo offeratur;
et opera Xpti Dni esse et dignificari a Persona Dei
esse independenter a favore, et acceptione extrinseca Dei:
ergo &.

Confir: quia si opera Xpti Dni participarent hanc
aequalitatem, et condignitatem solum ab extrinseca Dei acceptione
et favore, aeque posset Deus acceptare in satisfactionem
condignam, puri hominis opera, imo et quaevis alia hostia,
sicut acceptavit opera, et sanguinem Xpti Dni; sed hoc
nequit admitti, ut videbimus [illegible] admitti minus cau-
te a nullis [illegible]: ergo &. Probo minorem quia id pugnat,
cum Doct. PP. et Theologorum sententia dicentium, necessarium fui-
sse incarnationem ad exhibendum Deo condignam, et aequalem
satisfactionem pro peccatis: nam licet Deus possit gratis
condonare et remittere peccata, nequit propter aequalem
satisfactionem et condignam remittere peccata, nisi adsit intrin-
seca dignitas ex parte ipsius satisfactionis, et Personae sa-
tisfacientis: cum D. Paulo dicente: impossibile enim est sangui-
ne taurorum, et hircorum auferri peccata: ideo ingrediens
mundum, dixit, oblationem et holocaustum [illegible] aptasti mihi. Sectio 2a Satisfactio Xpti Dni fuit etiam
infinita.

SECTIO 2a

SATISFACTIO XPTI DMNI FUIT ETIAM INFINITA.

Deluo titulo, supra eodem habet Patronus, ac quallex; illud?
ideo a priori ex dictis; quia satisfacio operis Xpti Dni in
hoc taliter desiluit, propter dignitatem Personae satisfacientis: sed
dignitas Personae satisfacientis infinita est: ergo satisfacio
operis Xpti in esse satisfactionis infinita est. Probatur maior: quia
satisfactio in esse satisfactionis est, non solum opus in satisfac-
tionem oblatum, sed opus ut tali Personae...

Dico 2°:

quia illa satisfactio est infinita in esse talis, quae
non potest exhauriri quacumque multitudine etiam infinita
peccatorum, imo etiam si peccata forent infinita in esse offen-
sae et malitiae; et talis est satisfactio Xpti Dni: ergo satisfac-
tio Xpti Dni est infinita in esse satisfactionis. Probo minorem,
tum a priori, quia quo dignius est aliquod suppositum, eo maioris
in pretio habentur eius opera. Tum a posteriori, quia in Ecclesia
creditur esse thesaurus meritorum Xpti, qui exhauriri non
valet; etiam si in infinitum crescerent in numero, et malitia, horum
peccata: de quo in extravagante Unigenitus de poenitentia
dicit Clemens VII: acquisivit infinitum thesaurum homi-
nibus, nec formidandum, nec exhauriatur, nec minuatur, propter
infinita Xpti merita: ergo opera Xpti Dni sunt infiniti
valoris satisfactorii.

Itaque Xptus Dnus suis meritoriis
operibus satisfecit superabundanter pro omnibus peccatis, imo
solo unico actu meritorio ex nobis cunctis remissionem pecca-
torum, non solum conditione, sed superabundanter meruit tam quoad
culpam, quam quoad offensam. Item etiam sciendum, quod dignitas
plus merebatur quoad sufficientiam plura opera meritoria

opera meritoria Xpti Dni, quae illorum quodvis, vel minimum. Ratio est, quia quodlibet meretur de Condigno pote, et sufficiens, superabundans que est ad remissionem potentiae peccatorum. Addo

4o, satisfactionem Xpti Dni non excludere nra merita honesta. est contra Catholica, quae Lutheranos, Calvinistas, et alios nostri temporis haereticos. Probatur, quia satisfactio Xpti Dni non removet se ipsa formaliter nra debita, et peccata: ergo potest ipsis debitis et peccatis coexistere: ergo non excludit nra merita honesta ad extinguenda peccata. Ratio: quia quod gloriosius est Xpto Dno, quod ipse suis meritis, absque nra industria, pro nris peccatis satisfaceret: aliquin ergo plus authoritati dictorum horum, qui garantiant honestati Rei, foret etc.

+ satisfacerent

Haec sufficiant pro primi mali:
et omnia cedant in Dei honorem,
et sanctissimae, et immaculatae Deiparae, D. Aurelii Augustini, Sancti Patris Ignatii de Loiola,
et Beati Stanislao Kostca laude.

FINIS CORONAT OPUS.

Index completissimus Controversiarum, dissertationum, sectionum et subsectionum in hoc codice contentarum.

Disp. 1a.